

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

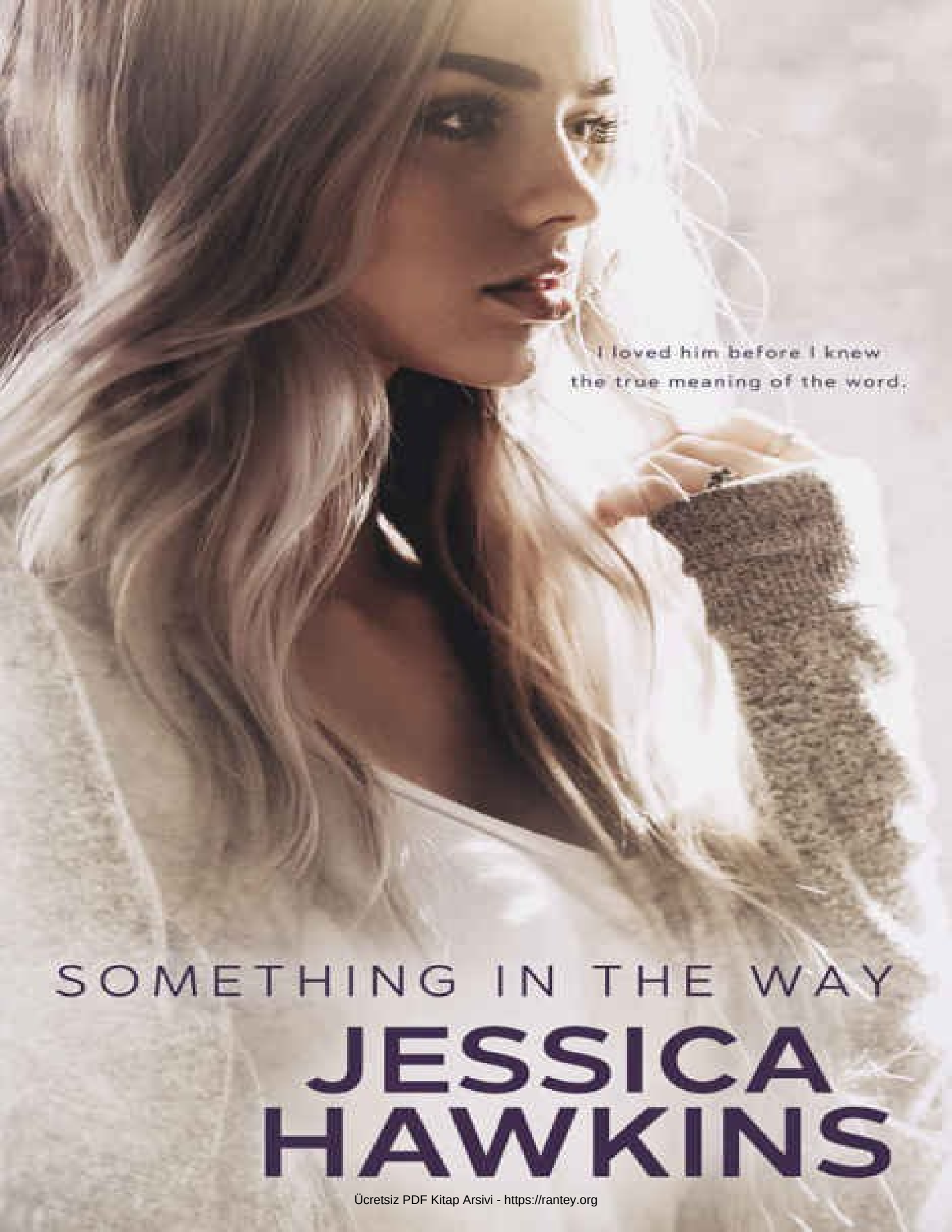
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I loved him before I knew
the true meaning of the word.

SOMETHING IN THE WAY
**JESSICA
HAWKINS**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YOLDA BİR ŞEY

YOLDA BİR ŞEY VAR, 1

OceanofPDF.com

JESSICA HAWKINS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Yolda Bir Şey Var

Haberdar Olun

Adanmışlık

1. Göl - 1993

2. Göl

3. Göl

4. Göl

5. Manning

6. Göl

7. Göl

8. Göl

9. Göl

10. Manning

11. Göl

12. Göl

13. Göl

14. Göl

15. Göl

16. Manning

17. Manning

18. Göl

19. Manning

20. Manning

21. Göl

22. Göl

23. Manning

24. Göl

25. Göl

26. Manning

27. Göl

Sonsöz

Teşekkür

Jessica Hawkins'in Başlıkları

Yazar Hakkında Jessica

ile Bağlantı Kurun

Önizleme: Come Undone (Şehir Manzarası Serisi, #1)

Bölüm 1

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

YOLDA BİR ŞEY

Onunla ailemin evinin yanındaki inşaat alanında tanıştığım da sıcak bir yaz günüydü. Ter ve kirin altında, Manning Sutter güneşin parlaklığı kadar yakışıklıydı. Daha yaşlı, esmer ve tecrübeliydi. Gülümseyen bir yüz ifadesi takındım.

tişört giymiştik ve hiç öpüşmemiştik bile. Yine de birbirimizde, ne kadar uğraşırsak uğraşalım bizi koparılamayacak şekilde birbirimize bağlayacak bir şey gördük.

Kelimenin anlamını bilmeden önce Manning'i seviyordum. Çok genç olduğumu söyledi. Beklemeliydim. Doğru olduğunu bildiğimiz şeyleri saklayan özenle seçilmiş tüm kelimeler, beni masum tutmak için verdiği mücadele ve sonsuz yıldızlı geceler boyunca bekleyecektim. Ama hayatın her zaman adil olmadığını öğrenecektim. Ne kadar çok şey başarırısan başar, asla sahip olamayacağın birine aşık olmanın getirdiği kalp kırıklığını yaşarsan bunların hiçbir önemi kalmaz. Çünkü Manning'i ilk ben görmüş olsam da bunun bir önemi yoktu. Onu daha sonra ablam gördü.

Yolda Bir Şey, yasak aşkın üç kitaplık destanının birinci kitabıdır. İkinci kitap Mayıs 2017'de çıkacak.

OceanofPDF.com

Yeni sürümlerden, satışlardan ve aylık haber bültenlerinden
haberdar olun: [Posta Listesine Katılın](#)

OceanofPDF.com

© 2017 Jessica Hawkins www.jessicahawkins.net

Yolda bir şey ekstraları.
Amazon'daki tüm Jessica Hawkins kitapları.

Kurgu: Elizabeth London Kurgu
Underline This Editing (beta) ve Tamara Mataya Editing'in (düzeltme) yardımlarıyla
Kapak Tasarımı © R.B.A. Designs
Kapak Fotoğrafı: Perrywinkle Photography .

OceanofPDF.com

Büyük babalar için, özellikle benimki için

OceanofPDF.com

LAKE - 1993

I Yaz boyunca günde üç saatini sınıfta geçirdikten sonra bir otuz dakika da otoparkta beklemek haksızlık gibi geliyordu. Orada Bu konuda yapabileceğim şeyler vardı, eve yürümek ya da aileme ablamın beni almaya hep geç kaldığını söylemek gibi - ama bunların her ikisi de kaçınılmaz olarak bir ya da iki tartışmaya yol açardı. Babam Tiffany'ye bağıırırdı. O da cezasını benden çıkarırdı.

Zaten yaz okulunun bitmesine sadece iki gün kalmıştı. Henüz ehliyetimi almamıştım, o halde şikâyet etmeye ne hakkım vardı? Bunun yerine, her öğleden sonra yaptığım şeyi yaptım ve yaz bitmeden önce okumam gereken kitaplardan birini çıkardım.

Birkaç sayfa sonra Tiffany köşeyi döndü ve çığlık atarak kaldırımda durdu. "Bin," dedi, sanki onu bir şeye geç bırakıyormuşum gibi - kırk beş dakikadır aynı yerde beklemekten başka bir şey yapmadığım halde. "Hadi. Acele et."

İşsiz olan on dokuz yaşındaki kız kardeşim evde yaşıyor, annemle babamın yemeklerini yiyor ve babamın sürekli kesmekle tehdit ettiği bir harçlığı vardı. Tek bir işi vardı, o da beni okula götürüp getirmek.

Eve dönerken dur işaretlerinden geçerken acelesini açıkladı. "Brad ararsa, kaçırmak istemiyorum. Uzun zamandır bana çıkma teklif etmesini bekliyordum."

Hız sınırının on beş mil üzerinde gittiğini umursamamak kolaydı; camlar açıktı, hava ılıktı ve yazın bitmesine daha altı hafta vardı. Ama Tiffany daha iyisini biliyordu. "Kenara çekileceksin ve babam arabayı elinden alacak," dedim.

"Belki bir günlüğüne, ama geri alırım."

"Brad'i arayıp çıkma teklif edemez misin?"

"Çaresiz görünmek istemediğim sürece hayır," dedi sanki bilgelik veriyormuş gibi bilmiş bir havayla. Bir bakıma öyleydi de. Böyle şeyler hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Daha sonra müzik videosu izlemek ister misin?"

"Okumam gereken şeyler var."

"Bütün yaz kitap okudun ya da ödev yaptın," dedi. "Derslerin neredeyse bitti. Rahatla."

Güney Kaliforniya Üniversitesi 'rahat' öğrenciler aramıyordu. Babama göre yazlar, muhtemelen plajda olan arkadaşlarım gibi "tembel çocukları ayıklamak" içindi. "İki gün içinde geleceğim."

"O zaman bu hafta sonu bir şeyler yapmalıyız. Balboa'daki Fun Zone gibi sevimsiz bir şey. Çocukken yaptığımız gibi dondurma alalım."

Tiffany'nin bir özelliği vardı, ne söyleyeceğini asla tahmin edemezdim. Çoğu gün beni yakınında istemezdi. Diğer günlerde ise odama dalar, yatağıma atlar ve gününü anlatırdı. Sadece iki hızı vardı: Sinirli abla ya da en iyi arkadaş. Ben ikincisini tercih ederdim ... tabii önemli bir şey için ders çalışmıyorsam. "Belki," dedim.

Gözlerini devirerek radyoda "Runaway Train" şarkısını açtı ve eve giderken yol boyunca şarkı söyledi. Arabasını çıkmaz sokağımızın kaldırımına, inşaat yapılan yan arsaya yakın bir yere park etti.

Sert şapkalı adamlardan biri bize ıslık çaldı. "Hey. Sarışın."

Tiffany penceresinden baktı. "Ne?"

"Bir saniye buraya gel."

Tiffany'nin karşılık vermesi beni neden şaşırttı? Eğer bir erkeğin gözleri varsa ve ona doğru bakıyorsa, bunu fark ederdi. Arada bir olsa bunun pek bir anlamı olmayabilirdi ama Tiffany baştan aşağı bir Kaliforniya güzeliydi.

O yaz başladığından beri inşaatla ilgili pek çok tartışma olmuştu. Babam gürültüden, tozdan ya da anneme ve kız kardeşime baktıklarından emin olduğu adamlardan hoşlanmıyordu. Beni ilgilendirmedeği için pek dikkat etmemiştim. Ama Tiffany'ye bakan adamlardan bu kadar rahatsız olduysa, kesinlikle onlarla konuşmasını istemezdi.

Tiffany dikiz aynasına eğildi, perçemini yana ve tekrar öne doğru fırçaladı. Dudaklarını büzdü. "Hiç rujun var mı?"

Sırt çantamda vişneli vanilyalı, sakızlı ve en sevdiğim karpuz aromalı kutu Candy Kisses dudak kremi taşırdım. İşte lise üçüncü sınıfa gidiyordum ve makyaj için hala "çok gençtim". Arkadaşlarım makyaj yapsa bile. Tiffany'nin birinci sınıftan *önceki* yaz bu ayrıcalığa sahip olmasına rağmen. Bu gibi şeyleri çok fazla önemsemiyordum ama yine de dudak kremime karşı biraz korumacıydım. Harçlığım sınırlıydı.

Vişneli vanilyayı bulana kadar kalem kesemi karıştırdım ve uzattım. Tiffany için bir şey ifade etmiyordu, parmağını içine daldırdı, dudaklarına bir ton yaydı, birbirine vurdu ve kucağıma attı. "Teşekkürler."

Arabadan indi, kaldırımın üzerinden toprak alana adım atarken Steve Madden platformları sallanıyordu.

Sırt çantamı omzuma attım ve onun inşaat işçisiyle konuşmasını bölmeye gittim. "Burada olmamamız gerekiyordu."

"O zaman neden içeri girmiyorsun?" diye sordu bana bakmadan. Bu bir öneri değildi.

Adam onun üstünden aşağı baktı.

"Ve seni burada yalnız mı bırakayım?" diye sordum.

Siyah kot eteğinin bel bandını tehlikeli bir şekilde yukarı kıvrırmıştı. Kısa bir etek ve platformlar inşaat alanında giyilecek türden şeyler gibi görünmüyordu ama ben ne bilirdim ki? Tiffany, on altı yaşındakilerin çoğundan daha az şey bildiğini söylerdi. Ama on dokuz yaşındakiler çok şey bilirdi. Özellikle de erkeklerin yanında nasıl giyinilmesi gerektiğini.

"Bir ev inşa etmek ne kadar sürer?" diye sordu ona, perçemini kenara iterek. Hatasını fark edince onları tekrar düzeltti. Her sabah banyoda en az on dakikasını onları kopararak, rahat bir kıvrım haline getirerek geçiriyordu.

"Duruma göre değişir. Biz oldukça hızlıyız." Yumruğunun içine doğru güldü. Nedenini görmek için arkamıza baktım. İşçilerden biri kasıklarının önünde elektrikli bir matkap tutuyordu. Kalçalarını ileri geri oynattıkça matkap dönüyordu. Aptalcaydı ama şantiyedeki diğer adamlar gülüyordu.

Bileğimdeki, babamın doğum günü hediyesi olan ince, altın bileziği parmakladım. Tiffany ve ben her zaman iyi anlaşamazdık ama onu tehlikeli bir durumda bırakmak istemedim. Bu adamlar iri ve kirliydi. Beni tedirgin ediyorlardı. "Brad'in aramasını beklediğini sanıyordum."

Tiffany muhtemelen bana gitmemi söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı. "Gitmem gerek," dedi ona, etrafında dönerek.

"Hey, bekleyin," diye seslendi arkamızdan.

Tuğla ve beton yürüyüş yolundan ön kapıya çıktık. Ailemin evi bir malikane falan değildi ama sınıf arkadaşlarım geldiklerinde aval aval bakıyorlardı. Palmiye ağaçları, mükemmel bakımlı çimenleri ve üç arabalık garajıyla iki katlı evimiz lüks Newport Beach mahallesine uyum sağlıyordu. Çıkmaz sokağın sonunda zarif bir şekilde kıvrılıyordu ve plaja arabayla on dakika uzaklıkta olmasına rağmen bir havuzu bile vardı.

"Neden onunla konuşuyordun?" Tiffany'ye sordum. "Bizim konuşmamamız gerekiyordu. için."

"Babama söyleyecek misin?"

Uzak durmamı söylemişti ama Tiffany ne zaman onu dinledi ki? Ya da daha iyi bilen biri var mı? Bu konuyu açarsam, yemek masasında bir savaşı başlatmaktan başka bir işe yaramazdı. "Hayır."

"Güzel." Evin kilidini açtı. "Sorun çözüldü."

Ertesi gün Tiffany beni almayı tamamen unuttu. Bir saat geçtikten sonra kitap çantamı aldım ve eve doğru yürüdüm. Dışarısı sıcaktı ama yazın sıcak olması gerekiyordu, bu yüzden iyi hissettiriyordu. Sahilden kilometrelerce uzakta yaşadığımız için biraz esintimiz vardı ve mahallemiz babamın standartlarına göre bile güvenliydi.

Gözlerim kapalı eve yürüyebilirdim. Burada büyümüş, gelip giden arkadaşlarımla kuytu köşeleri keşfetmiş, çıkmaz sokakta beyzbol oynamış, matematik sınavından B eksi aldığım da Reynolds'ların ağaç evine kaçmışım. Tüm bunların yanı sıra, gözlerim kapalı olsaydı, inşaat alanından gelen seslerden evde olduğumu anlardım.

Otoparka yaklaşırken kalp atışlarım hızlandı. Bir gece önceki yemekte annem, nadiren çıkardığım bilekliğimin neden bileğimde olmadığını sormuştu. En olası açıklama dün kıpırdanırken kaybetmiş olmamdı. Babam bileziği bana verirken pahalı olduğu konusunda beni uyarmıştı.

Erkeklerin beni fark etmesi için hiçbir neden olmamasına rağmen gözlerimi kaçırdım. Annem bana yıllar önce bir gün ablama benzeyeceğimi söylemişti. O gün henüz gelmemişti. Uzuvarım çok hantaldı, bulaşık suyu gibi-

sarı saçlar vurgulanmamıştı. Göğüslerim bile yoktu. Annem kendininkileri on yedi yaşında almıştı ve bana geleceklerini söyleyip duruyordu.

Tiffany'nin bir gün önce park ettiği yerden toprak alana doğru adımlarımı tekrarlayarak belimden eğildim ve altının ipuçlarını aradım.

"Hey," dedi adamlardan biri. Sesi o kadar derindi ki tüylerim diken diken oldu, tabii bu mümkünse. "Onu buldum. İşte burada."

Yavaşça döndüm. Önümdeki kocaman elin tırnakları kir içindeydi ve narin altın zincirim derin vadisine dolanmıştı.

"Değerli görünüyor," dedi.

Gözlerimi kısarak ona baktım, baktım, baktım. Sadece iki erkek kavramım vardı: Babam yaşında olanlar, öğretmenlerim gibi ve okula birlikte gittiğim çocuklar. Bu adam her iki kategoriye de uymuyordu. Babamdan daha iriydi, hatta tanıdığım en uzun adam olan müdür yardımcımızdan bile daha iriydi. Baretinin altından gözlerini tam olarak göremiyordum, bu yüzden yüzünün geri kalanına baktım. Siyah saçları çenesindeki çukuru neredeyse gizliyordu. Burnu güçlü ve sertti, belirgin bir şişliği vardı.

"Öyle," dedim.

Elini uzattı. Kömür grisi tişörtünün kolları dikiş yerlerinden sökülmüştü. Kolları babamın çalışmasında sergilediği silahlar gibiydi; sert, belirgin, tüyler ürpertici derecede güçlü. Babam beni camın arkasında kilitli tuttuğu silahlardan uzak durmam konusunda uyardıkça, nasıl hissettireceğini görmek için bir tanesine dokunmayı daha çok istedim.

Bir milim bile kıpırdamadım, kalbim daha sert atıyordu. "Her şey yolunda," dedi başını sallayarak. "Güvenli."

Elimi açtım. Bileziği içine boşalttı ve ben de cebime koydum.

Baretini çıkardı. Başına kırmızı bir bandana sarmış ve düğümlemişti ama pek bir işe yaradığı söylenemezdi; kalın, siyah saçları etrafa saçılmıştı. Gömleğini kaldırıp şakaklarını sildi ve bana sert, dalgalı karnını ve bir tutam ince siyah saçını gösterdi. Gömleğinin eteklerini hemen indirdi ama ben yine de gözlerimi kaçırdım.

"Özür dilerim," dedi.

"Ne için?" Kaldırıma sordum.

"Eğer seni rahatsız ettiysem." Bandanasını çıkardı ve onun yerine yüzüne sürdü. Zeytin rengi tenine kir bulaşmıştı. Daha da kötüleştiriyordu. Gözlerini şimdi daha iyi görebiliyordum, gazoz gibi koyu kahverengiydi ama güneşe karşı, cebimdeki zincir kadar altın renginde, daha açık benekler vardı.

Midem sıkışmıştı. Rahatsızdım ama onun bunu bilmesi durumu daha da kötüleştiriyordu.

Arka cebinden bir paket sigara çıkardı ve avucuna vurdu. "Tokayı kontrol ettirmelisin," dedi uzaklaşmadan önce.

Ev anahtarlarımın yanımda olmadığını hatırladığımda ön kapıya kadar gelmiştim. Onları masamda, telefonum ve bir yığın *Sassy* dergisinin arasında hayal edebiliyordum. Bu sabah onları almak aklıma bile gelmemişti. Neden alayım ki? Tiffany'nin benimle olması gerekiyordu. Arka bahçeye açılan kapı bile kilitliydi. İnşaat başladığından beri babam evin güvenliğini sağlama konusunda ekstra titiz davranıyordu.

Yürüyüş yoluna geri döndüm, kaldırıma oturdum ve kitabımı çıkardım. Bir şekilde adamın beni izlediğini hissedebiliyordum. Arkama bakmak istedim. Koyu renk gözleri ve korkutucu görünüşü hoşuma gitmişti ama benim için iyi bir şey yapmıştı. Aynı paragrafı üç kez okudum ve hala ne yazdığını bilmiyordum, bu yüzden pes ettim ve yukarı baktım. Araziyi çevreleyen tuğla duvarın üzerine oturmuş, elini çakmağına götürmüş, sigarasını dudaklarının arasında yakıyordu. Bana bakmıyordu.

Beni neyin rahatsız ettiğini fark ettim. Bileziği geri verdiği için ona teşekkür etmemiştim ve bu kabalıktı. Kitabımı kapattım ve ayağa kalktım. Bu sefer, cadde boyunca ona doğru yürürken beni izledi.

"Teşekkürler," dedim

kaldırımdan. "Ne için?"

Kitabımı bir kolumun altına koydum, bileziği çıkardım ve ona gösterdim. "Bunu saklayabilirdin. Bilemezdim."

"Kadın mücevherlerini ne yapayım?" diye sordu.

"Bunu kız arkadaşına ver." Kızardığımı görmemesi için bileziği takmaya konsantre olmuş gibi yaptım. O sessiz kaldıkça ben daha da rahatsız oluyordum. Bu yorumu nasıl algıladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendime engel olamayıp sonunda ona baktım. "Ya da annene. Ya da kız kardeşin."

"Bileziğini saklamış olsaydım, onu bir rehin dükkanına götürürdüm."

Sıcaklık göğsümden yanaklarıma doğru yükseldi. *Porno* dükkânı mı? Daha önce yüzümün kızardığını görmediyse bile şimdi kesinlikle görmüştü. *Porno* dükkânı diye bir şey hiç duymamıştım. Pornonun ne olduğunu biliyordum. Okulumdaki çocuklar porno izlemekle övünürdü. Babam postayla *Playboy* alırdı. Ama bir dükkân ne tür şeyler satardı?

"Dışarıda mı kaldın?" diye sordu.

Araziye adımıımı attım. "Anahtar kız kardeşimde."

Başını salladı. Onunla ne yapacağımın emin değildim. Yaşça büyük ve iri olduğu için yaklaşılmaz görünüyordu ama yine de onunla konuşmak istedim. Sigarasından bir nefes çekti. "Ne okuyorsun?"

Bileziği takmaya çalışmaktan vazgeçtim. "*The Grapes of Wrath*."

"Çiftçilerle olan mı?"

"Büyük Buhran hakkında," dedim. "Neden bunu seçtin?"

"Çünkü listede bir sonraki

sıradaydı." Alnı kırıştı. "Liste mi?"

Kopçasız bileziğimi yerinde tutarak ona biraz daha yaklaştım. "Zorunlu yaz okuması."

Az önce yaktığı sigarayı söndürdü. "Oturmak ister misin?"

Duvar muhtemelen sadece beline kadar geliyordu ama benim için, kalkmaya çalışarak kendimi utandırmayacağım kadar yüksekti. "Ayağa kalkacağım."

"Yani bu liste ... teker teker sırayla mı gidiyor?" diye sordu. "Ya canın farklı bir şey isterse?"

Hiç Büyük Buhran havasında olan var mıydı? Bu ciltsiz kitabı okumam şimdiye kadarki tüm kitaplardan daha uzun sürdü ve bunun tek nedeni neredeyse beş yüz sayfa olması değildi. Listeyi başka bir şekilde ele almayı düşünmemiştim. "Sanırım başka bir şey deneyebilirim."

"Hoşuna gitmiyor mu?"

Tüm uzun açıklamaları düşününce ağzım kurudu - ülke boyunca seyahat, kuraklık, toz. "Çok fazla bilgi var."

"Bir süreliğine bırak. Başka bir şey deneyin. Belki listede olmayan bir şey."

"Yapamam. Okul altı hafta sonra başlıyor ve bundan sonra başka kitaplar da var." "Her zaman benim yaptığımı yapabilir ve filmi izleyebilirsin."

Çekindim. "Bunu yapamam."

"Neden yapamazsın?"

"Bu hile yapmaktır."

"Huh." Yağ lekeli kotunun uçları yıpranmış botlarının altlarını sıyrırıyordu. Bu kadar bacağa yetecek kadar uzun pantolonları nereden bulmuşlardı? Tişörtü yüzlerce kez yıkanmış olmalıydı, üzerindeki gökkuşağı çizgisini zar zor seçebildiğim kadar solmuştu.

Okumak için gözlerimi kıstım. "Pink Floyd nedir?"

"Ne?" Önce bana, sonra aşağıya baktı ve bir eliyle kumaşı gergin bir şekilde çekti. "Bu bir müzik grubu. Onları hiç duymadın mı?"

Yanaklarım ısınırken başımı salladım. Sormamalıydım. Tiffany tüm yeni grupları bilir, tüm müzik kliplerini izlerdi ve ben de ayak uydurmaya çalışırdım ama o kadar çok grup vardı ki. Tiffany'nin en çok sevdiği Nirvana'ydı. Neden Nirvana tişörtü giymedi ki? Şarkılarının çoğunu biliyordum.

-Onları duvarın arkasından yeterince duymuştum. "Pek radyo dinlemem."

"Ben de öyle. Dışarıda oldukça kötü şeyler var."

Biraz gülümsedim. Tiffany'nin tek derdi CD'leriydi. Müzikten hoşlanmadığını söylemek, havalı olmadığını itiraf etmek gibiydi. Herkesin son çıkan albüm, underground bir grup ya da 'yazın şarkısı' hakkında söyleyecek bir şeyleri vardı. "Biraz piyano çalışıyorum," dedim. "Ama muhtemelen bırakacağım."

"Nasıl olur?"

"Ben iyi değilim. Her neyse, kız kardeşim piyanonun inekler için olduğunu söylüyor."

Beni birkaç saniye inceledikten sonra başıyla ailemin evine doğru işaret etti. "Dünkü kız kardeşin miydi?"

Tabii ki Tiffany hakkında bilgi almak istiyordu. Benimle konuşmasının nedeninin o olduğu daha önce aklıma gelmeliydi ama nedense gelmemişti. Tiffany'nin yaşlarında olduğundan emin olmama rağmen, daha olgun görünüyordu.

Başımı salladım. "Tiffany. Muhtemelen seninle çıkacaktır." "Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

"Bir sürü erkekle çıkıyor."

Ağır siyah kaşları düştü. "Kiminle çıktığı hakkında ne biliyorsun?"

"Bana söylüyor."

"Sana ne anlatıyor?"

"Kimden hoşlandığı ve diğer şeyler hakkında."

"Ve diğer şeyler." Homurdanarak elini arka cebine attı, bir sigara daha çıkardı ve yakmadan ağzına attı. "Kız kardeşinin işine burnunu sokmamalısın."

Çenemi dışarı çıkardım. Sesi tıpkı babam gibiydi, tek fark babam söylediğinde bir öneri değil, bir emirdi. Babam Tiffany'nin işinden pis bir şeymiş gibi bahsederdi, sanki arka taraftaki çöp tenekelerinde aramaya gidebilirmişim gibi.

"Şuna bak." Ayaklarıma bakarken sigarası dudaklarının arasından sarktı. "Yine düşürdün."

Gözlerini bileziğimin toprağa düştüğü yere kadar takip ettim. Lanet olsun. Onu aldım ve tekrar takmaya çalıştım.

"Buraya gel," dedi. "Bırak ben yapayım."

Ağzımdan nefes aldım. "Ne?"

"Toka," dedi.

Beni çağırdığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Birkaç kararsız adım attım ve kolumu uzattım, zincir tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Yanmayan sigarasını ağzından kulağının arkasına götürdü, sonra öne doğru eğildi ve ön kolumu yüzüstü çevirdi. Bileğimi tek eliyle ezebilirdi, bundan emindim. İki ucunu kocaman parmaklarının arasına almak bile birkaç denemesini aldı. Gözlerini kısmış, nefesinin altında mırıldanıyordu. Nasırlı avuç içleri bileğimin ince derisi üzerinde gezinirken tüylerim diken diken oldu ve içim sıkıştı. Uçlar parmaklarının arasından tekrar tekrar kaydı.

Diziyle kaburgalarım dokundu ve irkildim. "Özür dilerim," dedi.

Biraz daha odaklanırsam, bilezik konusunda ondan daha şanslı olacağıma emindim ama onu durdurmak istemedim. Tanıdık olmayan bir ürperti ensemdeki tüyleri diken diken etti. Sanki hiç aşık olmamışım gibi. Arkadaşlarım gibi ben de son sınıflardan biri koridorda *selam verdiği*nde kızarırdım. Okulun en popüler çocuğu Corbin Swenson gibi biri kafeteryada masamıza geldiğinde başım dönüyordu. Ama okuldaki oğlanlar sadece oğlanlardı. Tiffany ünlülerin resimlerini yırtıp duvarına yapıştırmayı severdi - Andrew Keegan, Luke Perry, Kurt Cobain- ve bu adam da terli, tozlu ve sessiz olduğu kadar duvara layıktı.

Beni kavradı, bronzlaşmış eli beyaz ön kolumun yarısından fazlasını kaplıyordu. "Kıpırdamadan dur."

Onun yaşındaki ya da cüssesindeki erkekler bana hiç bu kadar yakın olmamıştı. Hareket etmemiştim; bundan emindim.

Sonunda iki parçayı birleştirmeyi başardı. "Bu nasıl?"

Bileziğin sağlam olduğundan emin olmak için bileğimi salladım. "İyi, sanırım."

"Okuldan eve çok yürüyor musun?" "Ne?"

Sırt çantama başıyla işaret etti. "Sen yürümedin mi?" "Bugün ilk kez yürüdüm."

Başını arkaya yatırdı ve burnunun ucuyla bana baktı. "Muhtemelen eve yalnız yürümemelisin. Ya da hiç, belki."

"Uzak değil. Henüz ehliyetim yok."

Botunun topuğunu tuğlaya vurdu, benden başka her yere bakıyordu. "Ama yeterince büyüksün?"

Neredeyse sonuna "peki ya sen?" diye ekleyebilmek için kaç yaşında olduğumu düşündüğünü soracaktım ama ya çok genç tahmin ettiyse? Birden yüksek yakalı, beyaz pamuklu, ortasında yuvarlak, sarı bir mutlu yüz olan tişörtümden pişmanlık duydum. Onu bir plakçıdan almıştım, yani bir çocuk giymediği sürece pek de çocukça sayılmazdı. Tiffany'nin üzerinde havalı durabilirdi ama ben düz göğüslüydüm. Birdenbire bir yıl, göğüs beklemek için bir ömür gibi gelmeye başladı.

"Yeterince yaşıyım..." Dedim. Sanki devam etmemi bekliyormuş gibi baktı. "On altı yaşındayım, ama ailemle birlikte belli sayıda direksiyon başına geçmem gerekiyor." Tiffany ehliyetliydi ve beni götürebilirdi ama sadece geçen yıl iki kez hız cezası almış ve bir kez de kaza yapmıştı. Babam bana öğretmesine asla izin vermezdi. Ayaklarımı kaydırdım. "Başladık ama son zamanlarda zamanım olmadı."

"Sen yapmadın mı? Ya da ailen?"

Cevap vermeye gittim ama durdum. Babam genellikle yediyi geçene kadar çalışırdı. Annem muhtemelen ev gösteriyor ya da bir toplantıdaydı. Şimdi zamanım vardı ama yapmam gereken yüzlerce şey daha vardı; listeden okumak, SAT sınavlarına çalışmak ya da gönüllü olmak gibi. "Hepimizin yapacak işleri var."

"On altı yaşındaki birini bu kadar meşgul eden nedir?"

"Üniversiteye hazırlık," dedim Tiff'in *duh* dediği tonda. "Okula gidiyor musun?"

"Geceleri."

"Oh. Devlet üniversitesi gibi mi?"

"Evet." Duruşunun düşmesine izin verdi ve ellerini dizlerinin arasına bağladı. "Buraya çıkmak istemediğine emin misin? O sırt çantası senin kadar büyük."

Sanki biri izliyor olabilirmiş gibi etrafıma bakındım. "Yapabileceğimi sanmıyorum." Yaklaşmam için eliyle işaret etti. Ayaklarının dibine geldiğimde sırt çantamı çıkardı ve yere bıraktı. Bir *gümbürtüyle* yere düştü, rahatsız edici bir şekilde kumu bir buluta dönüştürdü. "Tanrım. İçinde ne var? Taşlar mı?"

Gazap Üzümleri'ni koymak için fermuarı açtım ve içeri gösterdim. "Daha fazla kitap."

"Anlaşıldı. Sen de benim gibi yükünü hafifletmelisin." Arka cebinden büyük ellerinden birine sığacak kadar küçük bir ciltsiz kitap çıkardı.

Başlığı okudum: *Metamorfoz*. "Bu da ne demek oluyor?"

Kapağın üzerinde kocaman bir hamamböceğine benzeyen bir şey vardı. Kaşlarını kaldırarak inceledi. "Dürüst olmak gerekirse, henüz emin değilim. Garip bir şey bu. Size geri döneceğim."

Burnumu kırıştırdım. Tanıdığım hiç kimse bir kitaba *tuhaf* dememişti. İngilizce öğretmenim ve sınıf arkadaşlarım her zaman *soyut*, *dokunaklı* veya *mecazi* gibi kelimeler kullanırlardı. Bu o kadar duyulmamış bir şeydi ki gülmeye başladım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, beni hazırlamak için bir homurtu ya da kelime bile etmeden, beni belimden kaldırdı ve yüz kilo ağırlığındaymışım gibi duvara oturttu.

Neredeyse yapıyordum ama konu bu değildi. Güçlüydü, kir pas içindeydi, uzun ve zayıftı, yüzü ve kolları güneşten bronzlaşmıştı. Beni kaldırabilirdi. İsterse beni fırlatabilirdi. Muhtemelen beni omzuna atıp nefesi kesilmeden binlerce kilometre yürüyebilirdi. Ona yaklaşma isteğim, aşağı atlama, içeri kaçma ve onun gibi erkeklerin sadece parlak dergilerimde var olduğu evde saklanma isteğim kadar güçlüydü.

Sert tuğla pek hoş bir karşılaşma yapmadı. Bir anda, bir erkeğin yanına oturmak konusunda tam anlamıyla gergin ve dağılmıştım. Babamı bir erkek olarak görmüyordum ve okula birlikte gittiğim çocuklar da kesinlikle öyle değildi. Güneş üzerimize vuruyordu ve o sıcak ve ter kokuyordu. Fena değildi.

"Adın ne?" diye sordu. "Senin adın ne?"

Avuçlarını kot pantolonuna sildi. "Manning."

"Lake."

Sigara tekrar elindeydi. Sardı, çevirdi, dizine vurdu. İçmek dışında her şeyi yaptı. "Bırakmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum.

"Neyi bırakayım?"

"Sigara içmek." Ayaklarım duvarın üzerinden sarkıyordu. "Gerçekten içmek istiyormuş gibi görünüyorsun."

Kulağının arkasına götürdü. "Göl," dedi sanki kelimeyi deniyormuş gibi. "Peki göbek adın?"

Bunu asla açıklamam. "Bundan nefret ediyorum."

Tüm vücudunu bana çevirdi. "Söyle bana."

"Çok çirkin."

"Bir isim nasıl çirkin olabilir?"

"İnan bana, olabilir," dedim basitçe. Annem böyle konuştuğumda bana bunun bir aile ismi olduğunu hatırlatmayı severdi ama umurumda değildi. Aileden olsun ya da olmasın, Dolly bebeksi bir isim gibi görünüyordu ve geldiği Dolores'ten daha iyi değildi.

Yarı gülümsedi, ağzının bir köşesi kalktı. Düz, beyaz dişlerini ilk kez o zaman gördüm. Kalbim küt küt atmaya başladı. Kirin, terin, nasırların altında yakışıklıydı. Bunu zaten biliyordum, sahilin yönünü ya da babamın ofisinde asılı olan sanat eserini bildiğim gibi, çevresel olarak. Ama şimdi tam önümdeydi, kaçırıamazdım.

Alnı çizgilerle kırıştı. "Dikkatli ol, yoksa üçüncü kez çıkar," dedi.

Bilekliğimi bileğime doladığımı fark etmem bir saniye sürdü.

"Bu sefer geri vermeyebilirim," dedi.

"Onu porno dükkanına mı götüreceksin?" Ben daha düşünmeden, hızlı ve rahat bir şekilde ağzımdan çıkmıştı. Ama muhtemelen şimdiye kadar söylediğim en yüzsüzce şeydi.

"Ne?" diye sordu, vücudunun üst kısmını tamamen çekerek.

"The ..." İnanmaz bakışları karşısında gözlerimi büyüttüm. "Onu bir porno dükkanına götüreceğini söylemiştin."

"*Piyon*," diye yavaşça telaffuz etti. "P-a-w-n."

Başımı salladım. Hâlâ kafam karışık. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

İçini çekti ve gökyüzüne baktı. "Hızlı nakit için değerli eşyalarınızı alabileceğiniz bir yer. Boş ver."

"Ah." Utanç duygum göğsümde bir örs gibi hissediliyordu. Sessizlik durumu daha da kötüleştirdi.

"İstersen gidebilirsin," dedi sonunda.

İstiyor muydum? Buraya geldiğimden beri dürtülerim gülümsemek, titremek ve daha pek çok şey arasında gidip geliyordu. Her şey farklı hissettiriyordu. İnşa ettikleri ev bile dün olduğundan daha ileride görünüyordu. Kimse onunla burada oturmamı tuhaf bulmuyor gibiydi. "Yapmamı ister misin?"

Gözlerini ileriye dikti. "Bana küçük kız kardeşimi hatırlatıyorsun."

"Kız kardeşin olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Ne zaman?"

Daha önceki konuşmamızı düşündüm. Bileziği kız arkadaşı ya da kız kardeşi gibi birine vermiş olabileceğini söylemişim. Belki de kız kardeş dememişim. Başımı salladım. "Boş ver."

Lastiklerin kaldırırda çıkardığı gıcırtyla omzumun üzerinden kontrol ettim. Tiffany'nin BMW'si bize doğru geliyordu. Burada olmamam gerekiyordu. Tiffany'nin babama söyleyeceğini sanmıyordum ama beni görüp gelmesini de istemiyordum. Ayrıca içeri girmeye de hazır değildim.

Tiffany kaldırırma park etti. Nefesimi içime çektim ve tuttum, mümkün olduğunca hareketsiz oturarak etrafımdakilere uyum sağlamayı umdum. Ne de olsa Tiffany beni her zaman görmezden gelirdi.

Çekici erkekleri görmezden gelme alışkanlığı olmadığını bilmeliydim.

OceanofPDF.com

GÖL

Tiffany BMW'sinin sürücü kapısını kapattı ve inşaat alanını geçerek Manning ve benim duvarda oturduğumuz yere doğru ilerledi.

Manning dirseklerini dizlerine dayadı ve onun yaklaşmasını izledi. Kız kardeşimin erkekler üzerinde böyle bir etkisi vardı. Onu görmek için hep bana ya da etrafıma bakarlardı. Ona baktığında ne düşünüyordu? İlk neyi fark ederdi?

Hayatımı kız kardeşimin ve annemin ne kadar güzel olduklarını duyarak geçirmiştım ve benim de çekici olabileceğime inanacak kadar çok kez onlara benzediğim söylenmişti. Bir gün. Sahip olmadığım şeyler genelde beni rahatsız etmezdi. Ruj, saç spreyi ve alışveriş gibi şeyler kitaplar, notlar ve üniversite başvurularıyla kıyaslandığında bana hep aptalca gelmiştir. Tiffany yaklaşırken Manning'in yüzünü izlerken, bunun doğru olup olmadığını merak etmeye başladım. Kendi çekiciliğimden hiç bu kadar şüphe etmemiştim.

Manning'e bakarken bana "Geç kaldığım için özür dilerim," dedi. "Okula uğradım."

"Yürüdüm."

Önümüzde durdu, gözlerini siper etti ve bir elini kalçasına koydu. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Rahatça omuz silktim ama içimden beni eve göndermemesi için hararetle dua ettim. "Bileziğimi buldu."

"Kaybettiğini bilmiyordum." Tiffany bileğimden Manning'in elindeki sigaraya baktı. "Sigara mı içiyorsun?"

Tuğla duvarın üzerinde kaydım. "Hayır. Tabii ki hayır."

"Bana anlatabilirsin. Ben de senin yaşındayken bazen sigara içtim. Bu normal."

"Değildi," dedi Manning, sesi yumuşaktı. Derin. "Ve onun yaşında sigara içmek normal değil."

Tiffany burnunu kırıstırdı. "Ben ve arkadaşlarım içindi. Bu arada ben Tiffany'yim."

"Manning."

Üçümüz de sessizleştik.

"Neredeydiniz?" Ben sordum.

Arkamızdaki güneşe karşı gözlerini kıstı. Belli ki gözlerini acıtıyordu. "Alışveriş merkezi. Nordstrom'un Yıldönümü İndirimi önümüzdeki ay, ben de ne alacağıma dair bir liste yapıyordum. Babamın dediği gibi, hazırlıklı olmak iyidir." İkimizin arasına baktı. "Sizi rahatsız ettiyse özür dilerim. Burada olmaması gerekiyordu."

Saç çizgim diken diken oldu. Bir çocuk gibi konuşmak, içeri geri gönderilmekten daha kötü olabilirdi.

Manning başını hafifçe salladı. "Beni rahatsız etmiyordu."

Pek inandırıcı gelmedi. Belki de onu kızdığımı ve onun da bir şey söyleyemeyecek kadar kibar *olduğunu* fark edince midem bulandı. Kıçım duvardan dolayı ağrımaya başladı ama yerimden kıpırdamadım. Tiffany öğleden sonramın fişini çekmek üzereydi ve ben bunu içime çekmek istiyordum. Sırtımdaki güneşi. Ter ve kir. Manning. Bu yaz ders çalışmaktan ne kadar az dışarı çıktığımı şimdiye kadar fark etmemiştim.

"Burada mı çalışıyorsun?" Tiffany sordu. "Dün ekibinizden biri bana ıslık çaldı."

"Gördüm," dedi Manning. "İyi anlaştınız mı?"

"Onunla mı? Tanrım, hayır. Benim tipim değil."

Manning başıyla onayladı. "O zaman bir daha olmayacak. Catcalling."

"Önemli bir şey değildi." Omuz silktili ve hafif bir parmak ucunu köprücük kemiği boyunca gezdirdi. "Manning. Havalı bir isim."

"Benim söz hakkım yoktu."

Güldü. "Peki ya sen Manning? Kız arkadaşın var mı?" "Hayır."

"Buralarda mı oturuyorsun?"

"O kadar yakın değil."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç."

Bakışlarım ikisinin arasında gidip geliyordu ve bir an duraksadım. Tiffany'nin yaşına yakın bile değildi. Hatta fazla bile olabilirdi.

onun için yaşlı.

"Bira içmek için içeri gelmek ister misin?" Tiffany sordu.

Ailemizin alkolünü içmemize izin verilmiyordu. Tiffany'nin yirmi bir yaşına girmesine daha iki yıl olduğu için bundan bahsetmeye bile gerek yoktu ama Tiffany daha önce onların zulasından çaldığı için bu birden fazla kez söylenmişti.

Ailemin gözünde hangisinin daha kötü bir suç olacağını bilmiyordum; onların içkisini içmek mi yoksa işçilerden birini evlerine davet etmek mi? Sonrasında gizlilik yemini edecektim. Aileme yalan söylemeyi sevmezdim ama bazen kız kardeşim gibi genç bir kız herkesten daha tehditkâr olabiliyordu.

"Çalışıyorum," diye yanıtladı Manning.

Tiffany bir gözünü güneşe karşı kapattı ve gülümsedi. "Hiç de öyle görünmüyor.

o."

"Öğle yemeği molası."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ama hiç yemeğin yok." "Diyet yapıyorum."

Tiffany güldü. Kaşlarımı birleştirdim. Bu bir şaka mıydı? O yapmadı. Komik bir tipe benziyordu ama diyet yapma ihtimali daha da düşüktü. Ben de kıkırdamaya zorladım.

"İçeri gel," dedi Tiffany. "Lake sana sandviç yapacak. En iyilerini o yapar."

"Özür dilerim," dedi. Gözleri üzerimde kaldı. "Ailenin bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Ona güneşi ilk kez görüyormuş gibi bakıyor olmalıydım ama bunu nasıl engelleyeceğimi bilmiyordum. İçeri girmemesi gerektiğini biliyordum. Gelmesini istedim. Gelmezse ya Tiffany gider ve beni de onunla gitmeye zorlardı ya da onunla yalnız kalmak isterdi.

"Sana bir sandviç yapacağım," diye geveledim. Manning başımın üzerinden baktı. "Yapamam."

"Peki, tamam." Tiffany başını sallayarak bana döndü. "Ödevin falan yok mu senin? Kaybol."

Manning'in kara gözleri Tiffany'ye dikildi. "Kız kardeşinle bu şekilde mi konuşuyorsun?"

Gözle görülür bir şekilde kızaran saçlarını ensesinden çekti. "Şaka yaptığımı biliyor. Değil mi, abla?"

Başımı salladım. Tiffany şaka yapmıyordu. İnce gülümsemesi ve sert sırtı sessiz bir uyarıydı: Git buradan, yoksa. Yine de bu adil değildi. Buraya ilk ben gelmişim. "Başka ödevim yok. Yarın son günüm."

"Oh." Tiffany ayaklarını kaydırды. "Eminim Manning ona bir sandviç götürmenden hoşlanacaktır."

Manning'in bundan hoşlanacağını düşündüm. Gitmek istemiyordum ama Tiffany istediğini elde etmenin bir yolunu bulacaktı ve en azından bu şekilde Manning için de bir şey yapmış olacaktım. "Tamam."

Manning iç çekti. Önce bana, sonra Tiffany'ye baktı. "İçeri geleceğim, ama sadece yirmi dakikam var."

Tiffany sıırttı. "Harika."

Manning duvardan aşağı atladı. Ben de kaymaya başladım ama son anda belimden yakaladı. Elleri o kadar büyüktü ki neredeyse beni tamamen saracaklardı. Aynı anda hem ısınıp hem üşüdüm, kendimi ele vermemek için titrememek için elimden gelen her şeyi yaptım. Beni raftaki porselen bir heykel gibi yavaşça yere bıraktı. "Nasıl zıplanacağını bilmiyorsan bu ayak bileklerin için iyi değil" dedi.

"Ama sen yaptın."

Biraz gülümsedi. "Seni kollayan biriyle her zaman tartışır mısın?"

Tiffany, Manning'in dirseğini çekti. "Hadi gel."

Onları arsadan eve doğru takip ettim, ellerini belimde hissediyordum. Kocamanlardı. Ve sıcaktı. Yanaklarımı, göğsümü, aşağıya, bacaklarımın arasına kadar *beni* ateşlendirdiler. Bu sefer ürperdim, sadece kafamda tekrar canlandırdım. Neyse ki arkalarındaydım, gözden uzaktaydım. Tiffany duvardan inmeme yardım edildiği için bu kadar heyecanlanmamın saçma olduğunu düşünebilirdi.

Az önce, beş dakikadan kısa bir süre içinde, benim tüm öğleden sonra öğrendiğimden daha fazla bilgi edinmişti. Sanki İspanyolca sınıfımdaki Brezilyalı değişim öğrencisinin öğretmenin kafasını karıştırmak için Portekizce konuşması gibi, sadece bir şekilde anladığım bir dil konuşuyorlardı.

Girişte Manning etrafına bakındı. İçeride daha da büyük görünüyordu. Tavanlarımız tonozluydu ama yeterince gerilir ve yükseğe zıplarsa tavanlara dokunabileceğinden emindim. O da benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu. Ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bakmayı bırakmalıydım.

Tiffany bizi oturma odasına çağırdı, orada babamın barının arkasındaki mini buzdolabının üzerine eğilmişti. "Corona ya da Budweiser'ımız var."

"Çalışırken içki içmeli misin?" Ben sordum.

Manning babamın etkileyici içki seçkisine bakmak için başını geriye eğmişti ama sadece gözlerini benimkilere dikti. "Hayır. Varsa bir kola alacağım."

Tiffany, "Git sandviç yap, Lake," dedi. "Ne çeşit istiyorsun?" Ona sordum.

Uzun parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi ve ilk kez sıırttı. "Ne yaparsan yerim."

Ben de kendi gülümsememle karşılık vermekten kendimi alamadım. "Pekâlâ. Lake Special'ı yapacağım."

Babam tarafından icat edilen Lake Special, çedar ve provolon peyniri arasına dilimlenmiş hindi ve jambondan oluşuyor, mayonez ve barbekü sosuna bulanıyor, marul, domates ve avokado ile süsleniyordu. Manning için fazladan et eklerdim, çünkü zor bir işi vardı ve iki sandviç için yeterince büyük görünüyordu.

Yan odadaki konuşmadan kelimeler yakalamaya çalışarak buzdolabından malzemeler aldım. Tiffany'nin onun hakkında benden daha fazla şey bilmesini istemiyordum. Ya kişisel bir şey hakkında konuştularsa? Ben burada şarküteri etiyle uğraşırken yakınlaşırlarsa? Her şey önüme serilince ve artık onları baş başa görme fikrine dayanamayınca, "Neredeyse hazır," diye seslendim.

Manning mutfağa girdi ve avokado dilimlediğim adaya doğru yürüdü. Kısa bir an için sıcaklığı sırtımı ısıttı ve sonra kayboldu. Ellerini yıkadı, adanın karşı tarafındaki tabureye oturdu ve başıyla onayladı. "Bu canavar gibi bir sandviç."

"Sen iri bir insansın," dedim düşünmeden. "Şişman olduğundan değil. Belli ki değilsin." Beceriksizliğimi gizlemek için avokadoyu etin üzerine düzgün dilimler halinde yerleştirmeye odaklandım. Hayatımdaki hiç kimse benim iki katım değildi ama bunu belirtmek kabalık gibi geliyordu. "Hepsini yemek zorunda değilsin."

"Bir kırıntı bile bırakmayacağım."

Ona baktım. Manning kıpırdamadan oturmuş, sandviçini hazırlamamı izliyordu. Tiffany içeri girip gazlı içecekleri masaya koymadan ve sandviçten avokado koparmak için adanın öbür ucuna uzanmadan hemen önce birbirimize gülümsedik. "Buralı mısın, Manning?" diye sordu, Manning'in yanındaki koltuğa oturarak.

Kaşlarımı çatarak meyve sepetinden taze bir avokado aldım. Tiffany asla kendi yemeğini yapmazdı, bu yüzden sunum sanatına saygı duymazdı.

Manning elimdeki bıçağa bakarken, ben de budaklı deriyi kestim. "Bunu yapmamı ister misin?" diye sordu.

"Bunu her zaman yapıyorum."

"Los Angeles bölgesi," diye yanıtladı

Tiffany. "Gerçekten mi?" diye üsteledi.

"Sayılır. Pasadena."

"Burada ailen var mı?"

"Hayır."

Kendi işime bakıyormuş gibi davrandım. Nereli olduğunu sormak aklımın ucundan bile geçmemişti. Sandviğin üzerine bir dilim ekşi mayalı ekmek yerleştirdim, ortadan kestim ve yaptığım işe hayran kaldım. İkiye bölünen sandviç neredeyse devriliyordu.

Manning, "Duyamayabilirsiniz ama midem gurulduyor," dedi.

Tiffany kıkırdadı.

"Neredeyse bitti." Buzdolabından bir turşu kavanozu aldım, kapağını kavradım ve çevirdim. Hiçbir şey olmadı. Elimini esnetip tekrar denedim, arkasına daha fazla kas koydum. Kapak yerinden oynamadı.

"Yani kız arkadaşın ve ailen yok. Neden Orange County? Buraya ne zaman taşındınız?"

Manning kavanozu benden aldı, açtı ve geri verdi. "On sekiz yaşına girdiğimde. Havayı seviyorum."

"Senin için gevşettim," dedim kavanozdaki en iyi turşuyu seçmeye odaklanırken.

"Biliyorum," dedi.

"Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın?" Tiffany sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Manning boynunu kırdı, gözleri dikkat çekici bir şekilde sandviğin üzerindeydi, sanki bacakları büyüüp kaçacakmış gibi.

Tiffany'ye, "Onu kızdırıyorsun," dedim.

"Onu kızdırıyor *muyum*?" diye karşılık verdi. "Sen bir şey hakkında ne bilirsin ki Lake?"

Onu görmezden geldim. Nedense Manning'in yemeğini yapmak beni cesur yapmıştı. Yenilmez. Elimde onun istediği bir şey vardı. Tabaktaki her şeyin yerleştirilmesinden ve konumundan memnun olduğumda, tabağı tezgahın üzerine kaydardım.

Manning sandviçi kaptı ve içine daldı.

Yarısını dört ısırıkta bitirmesini dikkatle izledim.

Yutkunduktan sonra sodadan uzun bir yudum aldı, adem elması aşağı yukarı sallanıyordu. Yarısını mideye indirmiş olmalıydı. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi sandviç."

Sırıltışına bakılırsa muhtemelen aptal gibi görünüyordum ama umurumda bile değildi.

"Sana iyi sandviç yaptığını söylemiştim." Tiffany eğildi ve omzunu Manning'inkine çarptı. "Sana söylememiş miydim?"

Manning başını salladı ve ağzını omzunun koluna sildi. Ona bir kağıt havlu uzattım.

"Üniversiteye mi gidiyorsun?" Tiffany sordu.

Bu kadar küstah olduğuna inanamıyordum, ona aitmiş gibi dokunuyordu. Ona kişisel sorular soruyordu. On altı yıl boyunca kız kardeşime katlanmışım ama birdenbire onu dayanılmaz derecede iğrenç bulmaya başlamışım. "Öyle misin?" diye sordum.

"Kapa çeneni, Lake. Neden gidip bebeklerinle oynamıyorsun?"

Yüzüm kızardı. Manning çiğnerken ikimizin arasına baktı. "Ben bebeklerle oynamam," dedim ona.

"Yatağında peluş hayvanlar var," dedi Tiffany. "Beş yaşında bir çocuk gibisin-"

"Hayır, değilim," dedim panik içinde. Manning'in muhtemelen zaten düşündüğünden daha fazla çocuksu olduğumu düşünmesine ihtiyacım yoktu. "Onları oraya annem koydu. Onları sevmiyorum bile."

"Git artık," dedi Tiffany.

Manning yemeğini sakince çiğnedi, ama konuştuğunda sözleri keskindi, tartışmaya yer bırakmayan düz ve derin bir sesle konuşuyordu. "Sana daha önce de söyledim, kız kardeşinle böyle konuşma."

İkimiz de çenemizi kapattık ama Tiffany bana ters ters baktı. Başka tarafa baktığımda bile bunu hissettim.

Tiffany ona yan yan bakarak, "Kardeşin yok herhalde," dedi. "Biz her zaman böyle kavga ederiz. Bunun bir anlamı yok."

Tiffany'nin sahip olmadığı bir bilgiye sahip olmanın heyecanıyla, "Bir kız kardeşi var," dedim.

"L.A.'de mi?" Tiffany, Manning'le yüzleşmem için omzunu bana vererek sordu.

"Hayır." Ağzını kâğıt havluyla sildi ve sodasını bitirdi. Tabağı boştu. "İşimin başına dönmeliyim."

Kalbim karnıma düştü. Şimdiden bitmiş miydi? Veda etmeye hazır değildim. "Bir sandviç daha ister misin?"

Ayağa kalktı ve karnını ovuşturdu. "Hayır demek istemiyorum ama hayır. Yine de teşekkürler."

"Tamam." Ayaklarımın üzerinde kaydım. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. Yine gözlerindeki ışıltıyı fark ettim, sanki parlıyorlardı. "Ne yapacaksın?" diye alay etti. "Bırak malzemeleri, dışarıdaki aletlerin çoğunu bile kaldıramıyorsun."

Nadir görülen şakacılığının ışıltısının tadını çıkardım.

Tiffany mutfaktan çıkarken onu takip etti. Evin ön tarafındaki pencereye gittim. Manning onunla birlikte yolun sonunda duruyordu. Beni kabul etmesini istedim. Açgözlüydüm. Bugün onunla çok zaman geçirmiştım ama daha fazlasını istiyordum.

Yine de kafasını kaldırıp bakmadı. Onun yerine Tiffany'ye bir şey söyledi. Her neyse, onu gülümsetti.

OceanofPDF.com

GÖL

Babamın iri yarı bir adam olmaması korkutucu olmadığı anlamına gelmiyordu. Bir ilaç şirketinin işletme müdürüydü. İş yerinde ikinci amirdi ve Kaplan ailesini ilgilendiren her konuda son sözü söylerdi.

Bu annem ve benim için iyi oldu. Annem, bazen sadece basit bir kelime veya hareketle onun öfkesini nasıl yöneteceğini biliyordu. Çoğu insanın anlamadığı bir espri anlayışı olduğunu söylerdi. Ben de o ne derse onu yapardım. O benim babamdı. Benden daha iyi bilirdi.

Tiffany farklı bir hikayeydi. O gece, annemin yemek masasını toplamasına yardım ettikten sonra, odama giderken onun çalışma odasının önünden geçtim. Orada tartıştıklarını duymak benim için alışılmadık bir şey değildi, ama adımın geçmesi durmama neden oldu.

"Lake bir gece tatili hak ediyor," diyordu Tiffany. "Bundan daha fazlasını. Bütün yaz okul ödevlerini yaptı."

"Sıkı çalışmanın değerini anlamayı beklemiyorum," dedi sakince. "Ama kız kardeşin anlıyor. Sen karışma."

"Fun Zone'da bir gece geçirmek pek de müdahale sayılmaz," dedi.

Akşam yemeğinde Tiffany beni o hafta sonu fuara götüreceğinden bahsetmişti. Babam, iki hafta sonra hâlâ *Gazap Üzümleri*'ni okuduğum için dikkatimi kaybettiğimden endişelenerek konuyu kapatmıştı.

Ağır bir sessizlikten sonra babam, "Beni aptal mı sanıyorsun, Tiffany? Cumartesi gecesini küçük kız kardeşinle atari oynayarak geçirmek istediğine gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet," dedi. Tiffany çoğu zaman sert davranırdı ama sesindeki acıyı duyabiliyordum.

"Gerçekte ne planladığınızı sadece Tanrı bilir. Muhtemelen dejenere arkadaşlarından birinin evinde denetimsiz bir parti. Cevabım hayır."

Kaşlarımı çattım. Tiffany'nin orada beni savunmasına gerek yoktu. Ne de olsa doğruyu söylüyordu.

"Daha iyi bir öğrenci olması mümkün değil, o zaman neden eğlenemiyor?" Tiffany sordu. "Yemin ederim, doğruca Balboa'ya gidip eve döneceğiz."

"Sana inanmıyorum. Ve sana bir şey söyleyeyim mi, eğer babama yalan söylemiş olsaydım, bunun için dayak yerdim."

"Devam et o zaman. Yen beni."

Nefes nefese, müdahale etmek için elimi kapı koluna koydum. Korku beni tereddüt ettirdi. Babama nadiren karşı çıkardım. Çıkarsam nasıl karşılayacağından bile emin değildim.

"Saçmalama," diye karşılık verdi. "Annen ve ben sana asla el kaldırmadık. Aslında, ne halt istersen yapmana izin veriyoruz. Senden tek istediğim kız kardeşini rahat bırakman. O istediği her şeyi elde etme yolunda ilerliyor ve senin onu aşağı çekmene izin vermeden önce seni bu evden kovacağım."

"Tam bir pisliksin," dedi Tiffany. "Tek önemsediğin Lake. Yarın gitsem farkına bile varmazsın."

"Kesinlikle yapardım, ama yapmayacaksın. Taşınmak için paraya ve işe ihtiyacın var. Bu çok zor olmamalı, ya da öyle düşünülebilir."

Kalbim çift zamanlı atıyordu. Tiffany'nin gitmesini istemiyordum. Zor biri olabilirdi, evet, ama yan odada olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Ne olursa olsun, ona gerçekten ihtiyacım olduğunda yanımda olacağını biliyordum.

Tiffany çalışma odasından çıkıp üst kata çıkarken geri sıçradım. Birkaç saniye sonra kapısı çarptı. Ne yapacağımdan emin değildim; onu rahatlatmalı ya da mesafemi korumalıyım.

Annem mutfaktan çıktı, ellerini bir bulaşık bezine sildi. "Her şey yolunda mı?"

"Kavga ettiler," dedim.

Merdivenlere doğru baktı. "Kardeşini biraz rahat bırak," dedi arkasını dönerek. "Sakinleşecektir."

"Lake?" Babam seslendi. "Buraya gel."

Gergin olmak için hiçbir nedenim yoktu ama ağzım aniden kurudu. Tiffany babamla düzenli olarak kavga ettiği için hem aptal hem de cesurdu. Ben kendimi bunların hiçbirisi olarak görmüyordum.

Çalışma odasına baktım. Babam masasında oturmuş, yeni bilgisayarıyla uğraşıyordu. Oraya sadece o evdeyken girmemize izin vardı. Rahatsız edilmemesi gereken önemli evrakları ve dosyaları vardı ve birkaç hafta öncesinden itibaren çalışma odasına kesinlikle yaklaşmamamız gerekiyordu. Benden daha değerli olduğunu söylediği IBM'i satın almıştı. Gerçekten kişisel bir bilgisayara ihtiyacı olup olmadığı konusunda bir ay süren tartışmalardan sonra, onu seçmem için onunla gitmeme izin vermişti. Bilgisayarı kurmak için iki gün harcamıştı ve o gece, simgeleri hareket ettirirken, açarken ve bana "kutudaki gelecek" dediği şeyi gösterirken izlememe izin vermişti.

Sürünerek odaya girdim.

"Yaz okulu notlarını ne zaman alacaksın?" diye sordu burnunun kenarını ovuşturarak. "Bu kadar beklemek zorunda olmamız kabul edilemez."

"Birkaç haftaya kadar olmaz," dedim. "Ama iki dersten de A+ alacağım."

"Emin misin?"

"Evet."

O kadar derin nefes aldı ki göğsü genişledi. Nefesini verirken deri koltuğuna geri yaslandı. "İşte benim kızım. Sensiz ne yapardım ben?"

Kaşlarımı çatmıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece duygusal bir ergenlik döneminden daha sağ çıkabileceğimi sanmıyorum. Sen benim gibisin. Odaklanmışsın. Mantıklısın." Dirseklerini masaya dayadı. "Şimdi okuma listesi hakkında konuşalım. Geride mi kalıyorsun?"

Kız kardeşim kadar dramatik değildim ama daha çok babama benzeyebileceğimi düşünmemiştim. Eğer her ikisinden de biraz varsa, bu beni nereye koyuyordu? "Bu kitap diğerlerinden daha uzun," dedim.

"*Catch-22*'de hiç sorun yaşamadın. Bu büyük bir kitap."

"Çünkü onu sevdim."

"Beğendin mi?" Nedense bu onu şaşırtmış gibiydi. "Ben de öyle. Ama bir kitabı beğenmemek tüm listeyi bekletmek için bir neden değil."

Manning ile daha önce zorunlu olanı değil, istediğimi okumakla ilgili konuşmamı hatırladım. "Belki biraz ara verip eğlenmek için bir şeyler okuyabilirim."

"Üniversitede okumak istemeyeceğin çok şey olacak. Sadece devam et, Lake." Bilgisayarına geri döndü ve beni fiilen kovdu. "Ayrıca, bitirmeni istiyorum, böylece sana kendi listemi verebilirim."

Benim yazım özetle buydu. Neden okul ödevleriyle dolu olması gerektiğini sormama gerek yoktu; zaten biliyordum. USC, okuma listesinin *bir kısmını* ya da *çoğunu* bitiren öğrenci tipini aramıyordu. Daha fazlasını ve ötesini yapanları istiyorlardı. İkinci bir listesi olanları. Bunu yapmak istemediğimden değil, okumayı sevdiğimden. Ama belki de Manning ve Tiffany haklıydı. Babam tarafından zorunlu tutulmayan bir şey yapsam, ilgimi çeken bir kitap alsam ya da bir gece izin alsam çok mu kötü olurdu?

"Fuara gitmek istiyorum," dedim. "Tiffany ile."

Bilgisayara takılan el tipi şişkin aygıtın altını inceledi - *fare* demişti, bu da beni kıkırdatmıştı. "Ben zaten hayır dedim."

"Gerçekten çok çalışıyorum baba. Yaz okuluna gittim, durmadan okuyorum ya da ders çalışıyorum ve gelecek ay yine gönüllü olarak kamp danışmanlığı yapacağım. Yaz bitmeden biraz eğlenmem gerekmez mi?"

Yukarı baktı. "Kim eğlenir biliyor musun? Kız kardeşin. Onun gibi mi olmak istiyorsun, işsiz, parasız, liseden sonra bizimle mi yaşayacaksın? Onun da seninle aynı kitapları okuma ve aynı eğitimi alma şansı vardı ama o bunun yerine aylıklık etmeyi seçti."

Bazen ona karşı duyduğu hayal kırıklığı haksız gibi görünüyordu. Kendimi bildim bileli ondan az, benden çok şey beklemişti. Ben sadece onun beklentilerini karşılıyordum, onun da aynı şeyi yapıyor olması mümkün değil miydi?

Onu savunup savunmayacağıma karar veremeden iç çekti. "Balboa'ya gidebilirsin, hepsi bu. Sonra doğruca eve gel."

Gülümsedim. "Sağ ol baba. O zamana kadar kitabı bitireceğim, söz veriyorum."

Çalışma odasından çıkıp doğruca Tiffany'nin kapısını çaldım. Müziğin sesi açıldı, bu yüzden biraz daha sert vurmak zorunda kaldım.

"Git buradan," dedi.

"Benim."

"Biliyorum."

Tiffany içimi boşaltacak olsa da ona iyi haberi vermek için içeri girdim.

Yatağına uzanmış, yüzünü bir yastıkla örtmüştü. "Ne istiyorsun?"

Bir şey fırlatırsa diye kapının yanında bekledim. Bir keresinde babam telefon faturası yüzünden patladığı için ahizesini kırmıştı. Ağlayıp ağlamadığını anlayamıyordum. Genellikle ağladığında, hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle ağlardı. Tiffany kimse bilmeyecekse ağlamanın ne anlamı olduğunu anlamıyordu.

"Babam Cumartesi gecesi dışarı çıkmamıza izin veriyor."

"En başta sana sormalıydım. Duh. Her zaman istediğini alırsın."

İyi bir şey yapmaya çalışmıştım ve şimdi kötü adam bendim. "Çünkü aslında pazarlık edecek bir şeyim vardı. Okulda başarılı olduğum için bir şeyler isteyebiliyorum. Belki sen de bir şeyler yapmaya çalışmalısın."

Yastığı kaptı ve yanındaki yatağın üzerine bıraktı. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum... iş bulabilir miyim?"

"Liseyi zar zor bitirdim."

"Abartıyorsun," dedim. "Notların babamın imkansız standartlarına uygun değildi. Yarı zamanlı da olsa bir iş bulmaya çalışmalısın."

"Nerede?"

Burnumu ovuşturdum. "Nordstrom'a ne dersin? Zaten orada yeterince vakit geçiriyorsun."

Gözlerini kırıştırarak tavana baktı. Bir gülümseme gördüğümü sandım. "Geçen gün alışveriş merkezinde bir adam model olup olmadığımı sordu. Belki bunu yapabilirim."

"Kariyer olarak mı?"

"Claudia Schiffer'ı duydun mu?" diye sordu. "Ya da Linda Evangelista? Günde on bin dolardan aşağıya uyanmıyor."

Tiffany güzeldi, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Doğrusu, şahsen tanıdığım ablamdan daha güzel birini düşünemiyordum. Ama onu imrendiği dergilerdeki modeller gibi podyumlarda yürürken hayal edebileceğimden emin değildim. "Bence beş-sekiz yaşında falan olmalısın," dedim. "Ya da *en azından* Kate Moss gibi beş-yedi."

"Beş-yedi yaşındayım." Beni tersledi. "Sen ve ben aynı boydayız."

Bu tartışmaya tekrar girmeyecektim. Annem ikimizi de aylar önce ölçmüştü ama kanıtlara rağmen Tiffany benden yarım santim bile kısa olmadığında ısrar ediyordu. "Belki Nordstrom için modellik yapabilirsin, kataloglarındaki gibi," diye önerdim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gözleri parladı. "O zaman bedava şeyler alırım."

Emin olmamakla birlikte, "Senin bedava bir şey aldığını sanmıyorum," diye belirttim. "Sen alıyor musun?"

"Çalışan indirimi alıyorsunuz, yani neredeyse bedava."

"Yani deneyecek misin? Belki oraya gidip nasıl çalıştığını görürsün?"

Cevap vermedi. Müzik setinin yanındaki CD kutusunu aldım. Gin Blossoms. Dinlediği grupların hep tuhaf isimleri vardı. Pink Floyd gibi. Floyd bir insan mıydı yoksa bir şey mi? Eğer bir şeyse, her zaman pembe miydi, yoksa farklı renkleri var mıydı? Sormak istedim ama Manning'in gömleğini de fark etmiş olabilirdi ve o zaman neden önemsediyimi bilmek isteyebilirdi. Ama bu kendimi onun önünde tekrar utandırmamak anlamına geliyorsa, o zaman bu riski alırdım. "Pink Floyd'un kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedi.

"CD'leri sende mi?" Ben sordum.

"Eskiden görüştüğüm bir adamdan aldığım bir kaset olabilir. Onlarla ilgileniyordu."

"Benim için çalar mısın?"

"Neyim ben, *hizmetçiniz* mi?" diye sordu ama gülümsedi. "Belki sonra. Nereden duydun onları?"

Her şeye rağmen Manning'in gömleğini fark etmemiş olmalıydı.

"Okulda." "*Tabii ki.* İyi şeylerin yaygınlaşmasından nefret ediyorum, biliyor musun?" Bilmiyordum. "Yeni mi bunlar?"

"Hayır. Annem ve babam bile Pink Floyd'u bilir. Ama liseli çocuklar bu konuda konuşmaya başladığında, o zaman gerçekten havalı olmuyor."

Sanırım Tiffany liseden sadece bir yıl önce mezun olduğunu unutmuştu.

Burnunu çekti ve gözlerini tavana dikti.

"Sen iyi misin?" diye

sordum. "Neden?"

"Babamın söyledikleri yüzünden."

"Evet. Tam bir pislik olabiliyor."

CD'yi bıraktım ve yatağının kenarına oturdum. "Önemseydiğini göstermek için kötü bir yolu var."

"Her neyse," diye mırıldandı Tiffany. "Dürüst olmak gerekirse, daha kötüsü de olabilirdi. Sen olabilirdim."

"Ben mi?" diye sordum. "Bu da ne demek?"

"En azından beni çoğunlukla yalnız bırakıyor." Bu doğrudu. Babam ve Tiffany kavga ediyorlardı ama babam ona çoğu şeyi yaptırmaya çalışmayı bırakmıştı. Artık eve sokağa çıkma yasağında gelmiyor, içki içmiyormuş gibi davranmıyor ya da benzin parasını kendi ödemiordu.

-Bu bir aydan az sürmüştü. "Ama sen," diye devam etti, "en az altı yıl daha, üniversite boyunca durmadan peşinde olacak. Sen okullara başvurmaya başladıkça daha da kötüleşecek."

Ben öyle düşünmemiştim. Hayallerimdeki okula girmemi en az benim kadar, hatta daha fazla önemseyen birine sahip olduğum için şanslıydım. "Belki USC'ye girdiğimde ikimizi de geri çeker," dedim.

"Başka okullar hakkında düşündün mü?"

Saçları yumuşak görünüyordu, yorganın üzerine yayılmıştı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Pek sayılmaz."

"Belki de emin olmak için yapmalısınız. 'SC'den çok daha fazla seçenek var."

Başımı salladım. "Bu her zaman benim ilk tercihim olmuştur."

"Biliyorum." Gözlerini kaçırdı. "İstediğin bu olduğu ve bunu sadece babam için yapmadığın sürece."

Sesi endişeli geliyordu ve bu pek sık olan bir şey değildi. Ama o benim yan odamda büyümüştü; USC ürünleriyle dolu bir çekmecem olduğunu ve on yaşımdan beri babamla yılda bir kez kampüsü gezdiğimizi biliyordu. "Öyle."

Bana döndü. "Bu arada, Manning de bizimle fuara geliyor."

Parmaklarım saçlarında hareketsiz kaldı. "Ne?"

"O çok ciddi. Bana çıkma teklif edeceğini umuyordum ama etmeyince ona Cumartesi gününden bahsettim ve Balboa Adası'na hiç gitmediğini söyledi. Buna inanabiliyor musun?"

Göz kırpmam ya da yutkunmam gerekiyordu. Ağzım kuru bir şekilde ona baktım. Manning'le bir akşam geçirmek beni heyecanlandırıyordu ama çıkacaklar mıydı? Hayır. Ona teklif etmemişti ve Tiffany ne kadar cesur olsa da çaresiz görünmek istemiyordu. Zaten daha önce ilk hamleyi yapmakla ilgili söylediği de buydu. "Peki ya Brad?"

"Kim?"

"Aramasını umduğun adam."

"Oh." Omuz silkti. "Bu öğleden sonra onunla konuştum. Onun hakkında ne hissettiğimden emin değilim."

Bunun Manning'le bir ilgisi olup olmadığını sormadım, evet demesinden korktum. Buna nasıl cevap verirdim?

Doğrulup oturdu. "Manning *muhteşem* değil mi? Seninle daha sık takılmalıyım. Sen iyi bir şanslısın."

Boynum ve yanaklarım kızardı. Kız kardeşimi severdim - muhtemelen beni annem kadar iyi tanıyordu. Ne olursa olsun, Manning'e muhteşem dediğini duymak kulaklarımı tırmaladı. Onunla tanışmadan önce bile yakışıklı olduğunu düşünüyordum. Bu da bir şey sayılmaz mıydı? Ben ona yaltaklanmadım diye onun da yaltaklanmasında bir sakınca yoktu.

"Los Angeles'tan geldiğine inanamıyorum," dedi Tiffany. "Kulağa çok çekici geliyor."

"Pasadena Los Angeles'ın dışında."

"Benim yaşımdaki erkekler beni anlamıyor, biliyor musun? Bir erkekten daha fazla deneyime sahip olmak kötü bir şey."

"Ne demek istiyorsun?"

Tiffany beni izlerken biraz gülümsedi. "Seks."

Yüzüm daha da ısındı. Ne diyeceğimi bilemedim. Geçen yıl, sınıf arkadaşlarımdan çoğunun geçemediği AP İngilizce sınavını geçmiştim. Pi sayısını on beşinci basamağa kadar ezbere söyleyebiliyordum. Son iki yıldır Müdürün Onur Listesi'ne girmiştim. Ama bu konuda neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Henüz seks yapmış kızlarla takılmıyordum. Sınıfımda değillerdi. Benim üye olduğum kulüplere üye değillerdi. Tiffany gibiydiler. "Bilmek istemiyorum," dedim. "İlgilenmiyorum."

"Yakında olacaksın." Kesinlikle kırmızı olan yüzüme bakarken sırıttı. Kızardığımı asla saklayamazdım. "Bu şeylere senin yaşlarındayken başlamıştım."

Boğazımda bir düğüm oluştu. "Eşya" ne demektir? Yani, lojistiğini biliyordum. En azından bildiğimi sanıyordum. Yine de seks hakkında düşünmemeye çalıştım. Benim gibi kızlar farklı şeyler için endişelenir.

"Manning ne yaptığını biliyor gibi görünüyor," diye ekledi hüzünle.

Bu bana ellerini, daha önce belimi ve ön kolumu nasıl sardıklarını, parmaklarını, tenimi nasıl karıncalandırdıklarını düşündürdü. Tiffany'ye bana dokunduğu gibi dokunmasını istemiyordum.

Bacağımı altıma aldım ve çorabımı karıştırdım. "Demek panayıra geleceğini söyledi?"

"Evet."

"Peki ya babam?" diye sordum. "İşçilerden biriyle çıkmanı isteyeceğinden şüpheliyim."

"Eve daha yaşlı ve inşaat işçisi birini getirsem nasıl tepki vereceğini bir düşünün" dedi.

Ani ve tuhaf gülümsemesini anlamamıştım. "O zaman belki de onunla çıkmamayı düşünmelisin."

"Neden?"

"Eğer babamı kızdıracaksa. . ."

Tiffany beni yatağa çekti ve gülerek bana sarıldı. "Hayat hakkında öğrenmen gereken çok şey var. Manning'in çekiciliğinin bir kısmının babamı kızdırması olduğunu anlamıyor musun? Kör biri bile bunu görebilir, Lake."

Kafamı toparlamak için çok şey vardı. Bir öğleden sonra, küçük, kolay dünyamla ilgili her şey değişmişti. Tiffany benimle seks hakkında konuşuyordu. Manning'le tanışmıştım, beni aklımın alamayacağı kadar büyülemişti. Ve üçümüz fuara gidiyorduk.

Ama Manning'le ilk ben tanışmış olmama rağmen, Tiffany'nin nedense onun kendisine ait olduğunu düşündüğü hissinden kurtulamıyordum.

OceanofPDF.com

GÖL

Tiffany aramızda daha iyi bir oda olduğunu düşünüyordu ve bunu bana sık sık unutturmuyordu. Çünkü ne kaçırdığını bilmiyordu. Benim pencere birinci katın çatısının düz bir kısmına açılıyordu. Cumartesi gecesi sürünerek içeri girdim, oturdum ve dizlerimi göğsüme çekerek beklemeye başladım.

Tiffany şimdiden kuralları çiğnemeye başlamıştı. Babama, bizi almaya gelen Manning yerine arkadaşı Sarah'yla gideceğimizi söylemişti. Babama yalan söylemekten hoşlanmıyordum ama Manning'le vakit geçirmek için bunu yapmaya hazırdım.

Çenemi dizime koydum. Saatlerdir hazırdım, hazırlanmak benim için Tiffany için olduğu kadar önemli değildi. Saçlarımı taramadan önce şortumu ve Converse'imi giymiştim. Pembe-mor şal desenli tişörtüm Wet Seal'dan alınmıştı. Oradan hiç alışveriş yapmazdım ama Tiffany'den elden düşme bir şeydi. Bir saattir banyomuzda saçını ve makyajını yapıyordu ama bu alışılmadık bir şey değildi.

Büyürken Balboa Park'a çok gitmiştim. Suyun üzerinde küçük bir eğlence parkıydı. Şimdiye kadar hiç romantik gelmemişti. Dönme dolabı, oyunları ve çikolata kaplı dondurmalarıyla tanınırdı. Her zaman el ele tutuşup öpüşen genç çiftler olurdu. Bunun her zaman iğrenç olduğunu düşünmüştümdür, iki insanın başkalarının görebileceği bir duvara karşı Fransız öpücüğü yapması. Yine de Manning'in elini tutmayı umursamazdım.

Dışarıda beyaz bir kamyon dururken köşede farlar belirdi. Tiffany'nin odasını benimkinden ayıran banyoya vurmak için çatıdan indim.

"Ne?" diye sordu.

Kapımı açtım ve içeri eğildim. "Sanırım o burada."

Saçları bir saç maşasının etrafında toplanmıştı. Lavabolarımızın arasındaki çekmece sonuna kadar açılmış, sanki düşecekmiş gibi sarkıyordu. İçinde sayısız ruj, her türlü göz makyajı, tel tokalar, kompaktlar ve daha fazlası vardı. Yakın zamana kadar o çekmeceye duyduğum tek ilgi onu düzenleme isteğiydi. Hiçbir zaman annem ve Tiffany gibi makyajla oynamak istememiştim. Onlar ruj sürmeyi, parfüm sıkmayı, tasarımcılardan alışveriş yapmayı, yüksek topuklu ayakkabılarla dengede durmayı iyi bilirdiler. Tüm bunlar onların güzellik ritüellerini heyecan verici olmaktan çok korkutucu kılıyordu.

Tiff aynanın yansımasından bana baktı. "Git ona hemen geleceğimi söyle."

"Ya babam bir şey söylerse?"

"Ne gibi?" diye sordu. "Sadece yalan söyle."

Çıkarken beni durdurup Sarah'nın dışarıda olup olmadığını sorabilirdi. Ya da içmediğinden emin olmak isteyebilir - bunu daha önce Tiffany'nin arkadaşlarına da yapmıştı. Sonra ne olacaktı? Bu gece gidebilmek için gerçeği atlamıştım ama yüzüne karşı yalan söyleyebileceğimden emin değildim. Tiffany ile entrika çevirirken yakalanırsam, sonsuza dek cezalı olurum. Yine de, önümüzdeki birkaç dakika bu gece Manning'le yalnız kalabileceğim tek zaman olabilirdi.

Alt kata indim. Antreden oturma odasına geçiliyordu ve annemle babam kanepede oturmuş bir aksiyon filmi izliyorlardı. Sırtları ön bahçeye bakan pencerelere dönüktü. Parmak ucunda geçtim.

"Lake?" Annem yana bakarak seslendi.

"Fuara gidiyoruz," diye ağızımdan kaçırdım.

Durduğum yerden babamı göremiyordum. "Tiffany nerede?" diye sordu.

"Makyajını bitiriyor."

"Lake ne giyiyor?" Babamın sorduğunu duydum.

Annem bana şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Şort ve spor ayakkabı, Charlie."

Parti kıyafeti sayılmaz."

Tekrar öne döndü. Burada durduğum her saniye Manning'le konuşmak için daha az zamandı ama gitmek için çok hevesli görünürsem babam bir şeylerden şüphelenebilirdi. Girişteki saat tik tak etti. Televizyon ekranında bir araba patladı.

"İyi," dedi babam. "Saat 10'da evde ol, tamam mı?"

Rahatlamıştım ama arabayla uzaklaşana kadar da rahatlamamıştım. Kapıdan çıkarken "Tamam," dedim.

Kamyon bizimkinin yanındaki inşaat alanının kaldırımına park edilmişti. Eski bir modele benziyordu ama temizdi. Büyük, gölgeli bir figür sürücü tarafına yaslanmıştı.

Sigarayı görmeden önce duman kokusunu aldım.

"Manning?" Başını çevirdi ama konuşmadı.

Yüzümdeki saçları ittim. Son bir kez taramalıyım.

Uzun olduğu için kolayca karışıyordu. "Tiffany yakında hazır olacak."

Sigarasından uzun bir nefes çekti. İzmariti sokağa atıp söndürmeden önce küçük turuncu ucu parladı. "Buraya gel."

Yanına gittim. Ailemin televizyonunun parıltısı pencereden görünüyordu. Hâlâ dışarı bakıp beni Manning'in yanında göreceklelerinden endişeleniyordum ama bunu yapmayacak kadar da değil. "Bu senin araban mı?" diye sordum.

"Evet." Ellerini ceplerine soktu. "Duman için özür dilerim." Omuz silktim. "Umurumda değil."

"Yapmalısın. Senin için kötü. Biri sana teklif ederse, hayır de. Tek gereken ilk seferdir ve bağımlısı olursun. Ömür boyu. Anladın mı?"

Sanki öğretmenler, ebeveynler ve televizyondaki PSA'lar tarafından bana binlerce kez söylenmemiş gibi başımı salladım. Denemeye cesaretim yoktu ama bu beni merak etmekten alıkoymadı. "Hayır diyeceğim," diye söz verdim.

"Güzel. Kitabı bitirdin mi?"

"Bu gece gelmek istiyorsam gelmek

zorundaydım." "Öyle mi? Nasıl geçti?"

"İç karartıcı. Muhtemelen filmi izlemeliydim." "Ama

zorladın mı? Sadece dönme dolaba binmek için mi?"

Seninle bir akşam geçirmek için, söylemek istedim. Cesaret edemedim.

"Hayır. Ben dönme dolaba binmem."

"Nasıl olur?"

Bunun gibi bir şey, her an düşebilirdiniz, emindim. Muhtemelen her zaman olmuştur. Yine de korktuğumu itiraf etmek istemedim.

"Hastalanıyorum."

"Kustun mu?" diye sordu.

"Hayır. İğrenç."

"Sonra ne olacak?"

Spor ayakkabımın burnuyla kaldırımına vurdum. Sigarasının külleri betonun üzerinde gümüş konfeti gibi duruyordu. Büyük, koyu renkli Manning, çamaşır suyu beyazı tişörtü olmasa geceye karışırdı.

"Eğer korkuyorsanız, bunu itiraf etmenizde bir sakınca yoktur."

Küçükken Tiffany beni bir karnavaldaki sarkaçlı bir gezintiye gizlice bindirmişti ve dehşet içinde altıma işemiştim. Babam onu tokatlamıştı ve eve erken gitmiştik. "Korkmanın doğru kelime olduğunu sanmıyorum. Sadece güvenmiyorum."

Saatini kontrol etti. "Sokağa çıkma yasağın ne?" "Bir tane olduğunu nereden biliyorsun?"

Gözlerini benimkilere dikti. "İstemiyor musun?"

Keşke yapmasaydım. Kız kardeşim ve onunla bütün gece dışarıda kalmayı planladığımdan değil, ama Manning'in çocukça davrandığını düşünmesi beni rahatsız ediyordu. "On," dedim.

"Aileniz sizi götüreceğimi biliyor mu?"

"Hayır."

Homurdanarak başını gökyüzüne doğru eğdi ama hemen eve baktı. Havada talaş ve sigara dumanı vardı ama ona yakın durduğumda daha çok erkek deodorantı ve sabun kokusu alıyordum.

"Çarpışan arabalara ne dersin?" diye sordu.

"Ne?"

"Biraz türbülانstan korkuyor musun?"

Gülümsedim. "Hayır."

Tiffany dışarı çıktı. Verandanın ışığında sarı saçları sararmıştı. Kot şortu benimkinden birkaç santim kısaydı, at kuyruğu ve halka küpeleri sallanıyordu. Hazırlanmak için harcadığı onca zaman ve çabaya rağmen rahat görünüyordu. Kendinden emin.

Manning, kadın yaklaşırken gözlerini kaldırımdan ayırmadı.

"Neden karanlıkta duruyorsunuz?" Sakız çiğniyordu. "Merhaba, Manning."

"Hey." Arabanın yan tarafını itti ve yolcu tarafındaki kapıyı açmak için kaputu yuvarladı. "Yola çıkalım mı?"

Tiffany ve ben takip ettik. Kamyonda arka koltuk yoktu, sadece uzun bir bank vardı. Tiffany, Manning'le aramıza girmek için araya girdiğinde içeride bir uzvum bile yoktu. Manning'in cüssesini düşününce, uçumuzun birden sığacağından bile emin değildim ama bu bir sorun olmadı. Tiffany, Manning'in kucağına oturmadan ona olabildiğince yaklaştı. Manning arabayı çalıştırdığında Tiffany, "Bir yerde durmak istiyorum," dedi.

Arkasına yaslandı ve ona baktı. "Nerede?" "Bir parti var-"

"Bir partiye gitmiyoruz," dedi.

"Ama Lake hiç gitmedi." Omzunun üzerinden bana baktı. "Çok büyük. Eminim ezik arkadaşların bile orada olacaktır."

Mona ve Vicki aslında Tiffany'ye saygı duyuyorlardı. Onlara ezik demem için hiçbir neden yoktu ama onlar benim arkadaşlarımdı, onun değil. "Babam özellikle yapmamamızı söyledi," diye hatırlattım ona.

"Beş dakika. Sadece nasıl bir şey olduğunu görmeni istiyorum." Manning kaldırımından uzaklaştı. "İstemiyor."

"Ama olacak. Yakında. Ve ilk seferinde arkadaşlarıyla değil de benimle gitmesi daha iyi olur." Yaklaşan bir dur işaretini gösterdi. "Buradan sağa dön. Yol üzerinde."

Manning dirseğini pencere kenarına dayadı ve tek eliyle direksiyonu tuttu. Kamyon her sıçradığında Tiffany'nin dizi Manning'inkine çarpıyordu. Ona yönleri mırıldanıyordu. Her dönüşte, içimde hoş karşılanmayan ve alışılmadık bir kıskançlık büyüyordu. Bacaklarını izlemeyi bırakamıyordum. Manning'in kot pantolonunun çıplak dış uyluğuma sürtünmesi nasıl bir his olurdu? Bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu. Bacağıma kadar tıraş olmalıydım. Uyluklarımdaki kıllar ince ve sarı olduğu için her zaman yapmazdım. Ama Tiffany'nin pürüzsüz, bronz teni benimkinin beyaz ve tüylü olduğunu fark etmemi sağladı. Saldırgan bacaklarımı arabanın kapısına, rahat çiftten uzağa doğru eğdim.

"Vites değiştiremiyorum," dedi Manning.

"Oops." Tiffany omzunu onun omzundan çekti ama dizi yerinde kaldı.

Manning direksiyonu sıkıca tutuyordu. Ön kolları koyu renkti, kalın kılları ve damarları vardı, teni güneşte çalışmaktan kahverengiye dönmüştü.

"Buraya dön, Marigold'a," dedi Tiffany. "Gördün mü?"

Park edilmiş arabalar kaldırımın her iki tarafına da dizilmişti. İnsanlar sessiz bir mahallede çimenlerin üzerinde aylak aylak dolaşıyordu. Tiffany arkadaşlarımdan burada olabileceğini söyledi, ama ya değillerse? Ya kapıdan girerken Tiffany beni ekerse? Katı babamla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı hiçbir partiye gitmemiştim - sarhoş olup aptallaşmak gibi bir isteğim yoktu. Tiffany ve arkadaşlarının akşamdan kalmaları altın madalya gibi takmaları aptalcaydı. Ama bu, bir köşede tek başıma durup su içmek istediğim anlamına gelmiyordu.

Manning arabayı garajın önüne çekip park etti ve ikimizin de önünden geçerek partiye baktı. Bir grup yaşlı, ellerinde kırmızı bardaklarla posta kutusunun yanında duruyordu.

Kız kardeşime baktım. İçeri girmek istemedim. Oradaki herkes Tiffany'yi tanısa bile beni tanımazlardı. Beni

İçki. Sınıf arkadaşlarımla önünde, Manning'in önünde utanırdım.

Bir su topu oyuncusu eğildi ve kamyondan on adım ötede sokağa kustu. Takım arkadaşı bir amigo kızı belinden tutup kaldırdı. Adam onu içine düşürmekle tehdit ederken kız ciyakladı ve kıvrandı.

Manning her şeyi izledi ve sonunda "Oraya girmeyeceğiz" dedi.

"Neden?" Tiffany gerçekten kafası karışmış bir sesle sordu.

Vitesi parktan çıkardı.

Tiffany onun kolunu tuttu. "Lake'in buna ihtiyacı var. Hayatı boyunca yatak odasında ders çalışamaz."

"Kolumu bırak."

Tiffany geri çekildi. "Ama-"

"Eğer içeri girmeyi çok istiyorsan, seni durdurmayacağım. Kız kardeşin ve ben panayıra gideceğiz. Kulağa nasıl geliyor, Lake?"

Tiffany savunmaya geçerek, "Saçma sapan bir lise partisi umurumda değil," dedi. "Bunu onun için yapıyorum."

Arabayla uzaklaştı. "Kız kardeşinin ne istediğini bilmiyorsun."

Manning haklıydı. Ya Tiffany ne istediğini bilmiyordu ya da umursamıyordu.

Ama o yaptı.

Tiffany, Manning'e ters ters baktı. Bir patlamaya hazırlandım. Hayır denmesine pek iyi tepki vermezdi. Babamız, istediğini elde etmek için onunla dişe diş mücadele edeceğini ve kaybederse yine de yapmanın bir yolunu bulacağını öğrendiğinden beri bu pek sık olmazdı.

Suratını astı ama sessiz kaldı. Buna neredeyse inanamıyordum. Ne zamandan beri bu kadar kolay pes ediyordu? Partiye geri dönmeyi kabul edene kadar Manning'i yıpratmayacak mıydı?

Yavaşça Manning'in pazusuna dokundu. "Delirdin mi sen?"

Birkaç gergin saniyenin ardından Manning başını salladı. "Tüm bunlar olmadan da eğlenebiliriz," dedi.

Koltuğun arkasına yaslanarak rahatladı. Yolun geri kalanında, radyonun alçak sesi dışında, göreceli bir sessizlik içinde yolculuk ettik. Manning bir şarkı için hafifçe sesini açtı. Şarkı bitip de DJ adını söylediğinde Pearl Jam'den "Black "i hafızama kazıdım.

Manning park etti ve caddenin karşısındaki girişe doğru yürüdük. Balboa Park'taki Eğlence Bölgesi, atari salonu, çarpışan arabalar ve bazı insanlar için en büyük cazibesi olan dönme dolabın bulunduğu uzun bir şeritti.

Tiffany yanından geçtiğimiz ilk karnaval oyununda durdu ve iki elini Manning'in pazusuna doladı, parmakları neredeyse birbirine değmiyordu.

"Bana bir

doldurulmuş hayvan," diye yalvardı. "Yapabileceğini biliyorum."

Manning cevap vermeden ben cevap verdim. "Doldurulmuş oyuncakların çocukça olduğunu söylediğini sanıyordum?"

Tiffany hafif bir alaycılıkla bana döndü. "Erkek arkadaşın senin için kazandığında değil. *Bunlardan* birine sahip olduğunda gel benimle konuş."

Hakaret o kadar saçmaydı ki gülmemek için kendimi zor tuttum. Manning'e bakarak, "O senin erkek arkadaşın değil," dedim. "Seni uyarayım, bazen Tiffany'ye karşı kendini tekrar etmen gerekebilir. Her zaman *anlamıyor*."

Tiffany'nin yüzü soldu. Arkadaşlarımla önünde bana kesinlikle daha kötü şeyler söylemişti, ama sözler ağızından çıkar çıkmaz pişman olmuşum. Aptal değildi ama babam bazen ona öyle davranıyordu.

"Herkesten daha iyiymişsin gibi davranman çok tipik," dedi Tiffany, bana saldıracakmış gibi bakarak.

Kendim hakkında böyle düşünmemiştim. Tiffany istediğini yapan, kuralları çiğneyen ve insanları inciten ama yine de her şeyi eline yüzüne bulaştıran biriydi. "Yapmıyorum."

"Yapmak. Bu gece seni yanımda getirerek sana bir iyilik yaptım."

"Hey." Manning ellerini kadının omuzlarına koyarak onu geriye doğru çekti. "Bir dakika durun. İkiniz de."

Tiffany karşı çıktı. "Benim bir aptal olduğumu ima ediyor."

Tiffany'yi yüzünü ona dönmesi için çevirdi. "Ne olmuş yani?" diye sordu.

"Bu doğru mu?" "*Hayır*."

"O zaman kimin umurunda?"

Onlar birbirlerine bakıp bir tür an yaşarken ben orada öylece durdum.

"Evet," dedi sonunda, omzunun üzerinden bana bakarak. "Senin ne düşündüğün kimin umurunda?"

Manning içini çekti ve elini yüzünde gezdirdi. "Neden gidip bize biraz dondurma almıyorsun Tiffany? Birbirimize serinlemek için bir saniye verelim."

"Dondurma mı?" diye sordu.

Bir kaşını kaldırdı. "Beni davet ettiğinde sürekli bundan bahsettin."

Bir adım geri çekildi ve burnunu çekti. "Oh. Tamam. Benimle gelir misin?" Kısa bir süre bana ve arkasına baktı. "Hayır. Başının çaresine bakabilirsin." Tiffany'nin sırtı bana dönük olsa bile, hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Eğer

Manning ona sürekli *hayır* diyordu, bu onun için iyi olabilirdi. Ya öğrenecekti

her zaman istediğini elde edemezdi, yoksa sıkılır ve yoluna devam ederdi. Tiffany tatlı bir şeyin peşinden gitti.

Yalnız kaldığımızda Manning tüm dikkatini bana yöneltti ve yüz yüze geldik.

"Onunla aran iyi," dedim ona bakarak. "Nedenmiş o?"

"Normalde insanların ona söylediklerinin tam tersini yapar."

Manning bir elini saçlarında gezdirdi ve saçlarını yukarı kaldırdı. Panayırın parlak, renkli, yanıp sönen ışıkları altında onu şimdi daha iyi görebiliyordum. Beyaz tişörtünün kollarını sıvamıştı, manşetleri kaslarını sarıyordu. Kulağının arkasında yine bir sigara vardı, yumuşak siyah saçlarının arasında göze çarpıyordu. Geçen yaz okuma listesinde olduğu için bildiğim *The Outsiders*'dan fırlamış gibiydi.

"Bunu bilerek yapıyor." Manning'in her zaman derin olan sesinin, bana ders vereceği ya da akıl vereceği zaman nasıl daha da alçaldığını fark etmeye başlamıştım. "Seni kıskırtmasına izin verme. Sen gençsin ve ona söylediklerinden daha iyisini yapabilirsin. Öyle değil mi?"

Birden kendimi yarı bedenimde hissettim. Babam talepkâr olmasına rağmen, sık sık azar işitmezdim. Tiffany gibi değil. Ben iyi bir çocuktum. "Genç olmanın bununla ne ilgisi var?" Ben sordum. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Kız kardeşin senden farklı. O düşüncesiz. Aklına geleni söylüyor, ama sen her şeyi enine boyuna düşünüyorsun. Seni görüyorum. Düşündüğünü görüyorum."

Manning hakkında ne yapacağımı bilmiyordum. Hem sıcak hem soğuktu. Bazen aramızda bir şeyler olduğunu düşünüyordum ama sonra bana beş yaşında bir çocukmuşum gibi davranmaya başladı. "Ne yaptığın seni neden ilgilendiriyor?" diye sordum.

Omzuma ağır bir el koydu ve eli boynuma kadar uzandı. Parmak uçları tenime değdi, avuç içi içimi ısıttı. Beni hafifçe salladı, tüm vücudum sallanıyordu. "Sana saldırmıyorum. Tek söylediğim bundan daha iyi olman. Bir panayırdayız. Bunun eğlenceli olması gerekiyor."

"Kimin için? Tiffany'nin randevularından birine takılıyormuşum gibi hissediyorum." Manning elini geri çekti ve ağzının bir köşesini çarpıttı.

"Güven bana. Eğer bu gerçek bir randevu olsaydı, burada olmazdın. Sizinle bir karnavala gitmek isteyip istemediğimi sordu ve kulağa uzun zamandır yaşamadığım türden masum bir eğlence gibi geldi." Başını geriye doğru salladı. "Öyleyse bir gezintiye çıkalım. Dönme dolaba ne dersiniz?"

Gözlerimi açtım. "Sana yapamayacağımı söyledim."

"Hayır. Sen korkuyorsun ama ben seninle geleceğim. Korkacak bir şey olmadığını göreceksin."

Kalbim hızla çarpıyordu. Sadece Manning bana dokunduğu için değil. Sadece bana göz kulak olduğu için de değil. Çoğunlukla hiçbir parçam o araca binmek istemediği için, ama sırf onunla biraz yalnız kalmak için bunu düşünüyordum. "Peki ya Tiffany?"

"Bizi bulacaktır."

Yürüyerek uzaklaştı. Yetişmek için acele etmek zorunda kaldım. İki çocuk aramıza daldı, neredeyse beni deviriyorlardı. "Çarpışan arabalara binebiliriz," dedim. "Onlar çok daha eğlenceli."

Bana yan gözle baktı. "Direksiyonda seni korkutan ne?" diye sordu. "Yükseklikten hoşlanmıyor musun?"

Öyle değildi. Her zaman çatıda oturdum. Peki beni engelleyen neydi? Yürürken yere baktım. "Bilmiyorum. Ya yukarıda bir şey olursa ve dışarı çıkamazsan? Bozulmayacağını ya da koltuğun düşmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Sadece ona güvenmeniz gerekiyor."

"Neye güveneyim?" Operatörü işaret ederek sordum. "Bu adam liseye gidiyor gibi görünüyor. Nasıl olur da hayatlardan sorumlu olabilir?"

Manning güldü. "Sanırım sorunu anladım."

Kaşlarımı çatmıştım. "Ne sorunu?"

"Kontrolsüz hissetmekten hoşlanmıyorsun. Ben de öyleyim ama ne zaman bırakacağını bilmelisin yoksa kendini deli edersin."

Tiffany bazen babama kontrol manyağı derdi. Gerçi kimse benden bu şekilde bahsetmemişti. Okul ödevlerim ve geleceğim söz konusu olduğunda gayretliydim. Bu, kontrolün bende olması gerektiği anlamına mı geliyordu? Emin değildim.

Bilet gişesinde durduk. Manning cama doğru eğildi ve "İki yetişkin." dedi. Bana baktı. "Sen bir yetişkinsin, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum-"

"On dört ve üzeri," dedi biletçi. Ona bir onluk uzattı. "O zaman iki yetişkin."

"Yani, bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedim. "Parayı harcamanızı istemiyorum eğer-"

"Para için endişelenme. Ama bir dahaki sefere daha genç görünmeye çalış. Bana birkaç dolar kazandır."

Kaşları her zamanki gibi düşük ve ağır olmadığı için benimle dalga geçtiğinden emindim. Bunu bilmeme yetecek kadar sık yapmıyordu.

Sıraya girdiğimizde, devasa yolculuğu görmek için başımı arkaya yatırdım -Makinelerin gıcırtiları, sakız çiğneyen, dalgın görevli, arabalarını ne kadar ileri sallayabileceklerini görmek için gökyüzüne doğru eğen çocuklar. Yetişkinler sadece etrafta durup onlara gülümsüyordu. Binmek için belli bir boyda olmanız gerekiyordu. Manning muhtemelen bunun iki katıydı. Ne yazık ki ben de geniş bir alana sahiptim.

Eğer bu şeye bineceksem, dikkatimi dağıtmam gerekiyordu. Şimdiden midemde bir huzursuzluk hissettim. Bu gece dışarıda bir sürü insan vardı; corndog kuyruğunda bekleyenler, atari oyunları için çeyreklik alanlar, hediyelik eşya dükkânının önündeki kartpostal tezgâhlarını döndürenler. "Normalde bu gece ne yapıyor olurdun?" Manning'e sordum.

"Bazı geceler dersim var. Hafta sonu olduğu için muhtemelen bir barda olurdum."

"Oh." Üniversite ve barlar benim için bambaşka bir dünyaydı. "Senin dersin ne için?"

"Ceza adaleti. Polis olmak istiyorum."

Ağzım bir karış açık kalsa da hissettiğim kadar şaşırmış görünmemeyi umuyordum. Onu üniformalı hayal edemiyordum. "Polis memuru gibi mi?" diye sordum.

"Evet." Çenesini kaşdı. Belki de ilk kez bana başka bir gezegendenmişim gibi bakmıyordu. "Neden?"

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Gizemli biriydi. Sağlamdı. Yakalanması zordu. Dürüst olmak gerekirse, bir barış muhafızından çok bir kanun kaçağına benziyordu. Yine de onu aşağılamak istemedim, bu yüzden söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalıştım.

"Göl mü?"

Gözlerimi kırptım. Adımı söyleme şekli beni Dünya'ya geri getirdi. Aya giden bir roketle olduğumu ve beni çağırdığında bir anda geri döneceğimi düşündüm. "Ne?"

"Bana ne düşündüğünü söyleyebilirsin. Çok fazla arkadaşım yok ama olanların da dürüst olmalarını seviyorum."

Gönüllü bilgi vermemek sahtekârlık mıydı? İnsanlar bunu her zaman yapardı. Tiffany gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkar ve ertesi sabah yapmamış gibi davranırdı. Ya da annem bizi alışverişe götürür ve fişleri babamdan saklardı. Başka tarafa baktım. Dönme dolap her durduğunda koltuklar sallanırdı.

"Ben dürüstüm." Hayatımda dürüst o l m a d ı ğ ı m pek fazla zaman düşünemiyordum.

Manning başını eğdi. Bana bir bilim projesiymişim gibi bakmaya geri dönmüştü. Hem de çok genç bir projeymişim gibi. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Nasıl?"

"Öyle işte."

"Pekâlâ." Bakışları altında kıpırdandım. "Sorunuz neydi?" "Hukuk okumak istememe neden bu kadar şaşırdın?"

"Pek öyle bir tipe benzemiyorsun. Yani fiziksel olarak kesinlikle öyle."

Neredeyse belli belirsiz bir şekilde tek kaşını kaldırdı. Ama bu doğrudu. Suçlularla başa çıkabilecek kadar güçlü görünüyordu. Yetenekli. "Başka ne yolu var?" diye sordu.

"Nasıl olduğunla ilgili bir şey. İçinde." Onun gözlerinin içine baktığımı fark ettiğimde durdum. Bir an için onun ne kadar korkutucu olduğunu, fikirlerinin benim için ne kadar önemli olmaya başladığını unutmıştım. "Özür dilerim."

"Dürüst olduğun için asla özür dileme." "Bu seni incitti mi?"

Güldü ve ben de biraz rahatlardım. "Hayır. Bundan çok daha fazlası gerekir."

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedim. "Hayatım boyunca o kadar çok polisle birlikte olmadım."

"Bu iyi bir şey."

"Neden bir tane olmak istiyorsun?"

"Polislerin çok fazla gücü var. Bunu kötüye kullanabilirler ya da insanların hayatlarında bir fark yaratabilirler. Herkes kendine yardım edecek kaynaklara sahip değil. Yanlarında bunu yapabilecek birine ihtiyaçları var."

"İnsanlara yardım etmek mi istiyorsun?" "İstiyorum."

Olumlu bir fark yaratacak bir tip olmadığını ima ettiğim için kendimi kötü hissettim. Belli ki hayatını başkalarına yardım ederek geçirmeyi planlıyorsa bu onun için önemliydi.

"Peki ya sen? Ne yapmak istediğini düşündün mü?"

"Biraz." Keşke ben de onun gibi kendime güvenebilseydim. İyi bir okula girebilmek için çok çalıştım çünkü benden beklenen buydu ve en iyi üniversiteler, derslerden daha fazlasını önemseyen öğrencilere sahip olmak zorundaydı.

Kız kardeşim ve arkadaşlarım gibi içki, dedikodu ve seks. Sadece oraya gittiğimde ne yapacağımdan emin değildim. "Üniversiteye gidiyorum."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi. "Eminim üniversiteyi seveceksin. Liseden çok farklı. Peki ya sonrası?"

"Babam işletme, hukuk ya da tıp okuyabileceğimi söylüyor." Çenesini kaşıdı. "Baban mı diyor? Ona ne?"
Cevap kolaydı. "Her şey."

"Anlıyorum. Yani senden büyük bir şey yapmanı istiyor." "Oldukça."

"Peki sen ne istiyorsun?"

"Sanırım yaptığım işi sevmek istiyorum, sadece bunun ne olduğundan henüz emin değilim. Zahmete değer olduğu sürece para için olması gerekmiyor."

Manning ileriye baktı, gözlerini kısarak önümüzde sıraya giren herkesi süzdü. Tam konuyu değiştireceğini düşündüğüm anda, "Bu pek çok farklı şey olabilir. Aklına bile gelmeyecek şeyler." Göğsünü kaşıdı. "Sana kütüphaneden birkaç kitap getirmeme ne dersin? Sen bana ilgi alanlarının bir listesini yap, ben de ne bulabileceğime bakayım."

Gülümsedim. Başka bir şey olmasa bile, onu tekrar görmek için bir nedendi. "Tamam." "Sıradaki," dedi görevli, biletlerimiz için elini uzatarak.

Midem bulandı. Manning dikkatimi dağıtarak iyi bir iş çıkarmıştı ama yolculuk devasa görünüyordu. Rüzgârda savrulan saçlarıyla bir çift çocuk, onlar gittikten sonra uzun süre ileri geri sallanan arabalarından dışarı döküldü. Araçta iki kişilik bir koltuk ve aşağı inen bir bar vardı. Hepsi bu kadardı. Emniyet kemeri bile yoktu.

Manning çocuğa biletlerimizi uzattı ve ata bindi. Arabanın ortasında durdu, başını tavana çarpmamak için kamburunu çıkardı. "Gördün mü? Önemli bir şey değil. Sallanabilmek ve hareket edebilmek için tasarlanmış." Binmem için başıyla işaret etti. "Ben hep senin yanında olacağım."

Bir adım attım. Adrenalin beni sarsmıştı. Beni güvende hissettirmek için bir sürü zahmete katlanıyordu. Bu önemseddiği anlamına geliyordu, değil mi? Ve eğer önemsiyorsa, incinmemi istemezdi. Kafamın içinde onun sözlerini tekrarlardım: *Senin yanında olacağım*. Titrek bir nefes alarak avuçlarımı şortuma sildim ve beni gökyüzüne taşıyacak olan metal parça yığımına doğru yürüdüm.

"Bekle," diye bağırdı Tiffany. Arkama baktım. Bulutu andıran iki renkli pamuk şeker makarasını bize doğru salladı. "Ben buradayım. Bekle." Makaralardan birini

şekerlemeleri bana fırlattı, beni yolumdan itti ve Manning'le birlikte arabaya atladı. "Zamanlama için bu nasıl?"

Ondan pamuk şekere baktım. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Plastik bankın üzerine çöktü. "Dondurma kuyruğu çok uzundu."

Manning bana baktı. Ellerim rahatlamaktan titremeye başladı ama hayal kırıklığımı da inkâr edemiyordum. Ne söyleyebilirdi ki? Ne söyleyebilirdim *ki*? Üç kişilik yer yoktu ve Tiffany istediğini alamazsa kesinlikle olay çıkaracaktı. Çocuklarını bekleyen bazı ebeveynler bana baktı. "Bununla ne yapmam gerekiyor?" diye sordum.

"Ye onu, aptal." Tiffany, Manning'i koltuğa çekmeye çalıştı ama başaramadı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu ona. "Binmek istemiyor. Yükseklik korkusu var. Hadi ama."

Oturdu ve metal çubuğu kucaklarının üzerine çekti. Tekerlek ileri doğru hareket ederken, gözlerimin arkasından sıcak yaşlar süzüldü. Tüm bu olanlarla ilgili bir şeyler bana acımasız ve adaletsiz gelmeye başlamıştı ve bu da kendimi çaresiz hissetmeme neden oluyordu. Belki de Manning'in daha önce bahsettiği şey buydu - adaletsizlik.

Görevli bana "Biletiniz var mı?" diye sordu.

"Oh. Hayır." Manning olmadan yola devam etmemin imkânı yoktu, geri çekildim ve arkamdaki kişiye çarptım. Döndüm ve geri çekildim. "Özür dilerim. Devam edin."

Manning ve Tiffany gece gökyüzüne birlikte yükseldiler. İkisi de bana dönüp bakmadı.

MANNING

I Bir hafta önce biri bana tipik bir Cumartesi gecesinin nasıl geçtiğini sorsaydı, bunların hiçbirini içermezdi. Bir dönme dolap, pembe pamuk şeker ve biri henüz on altı yaşında olan bir çift kız.

Tekerlek birkaç kez ileri doğru sallandı ve durdu. Tiffany biraz pamuk şeker koparıp ağzına attı. Onunla baş başa geçireceğim yirmi dakika boyunca ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ama dinleyiciler olmadan daha utangaç oluyordu.

"Kız kardeşim sana ne söyledi bilmiyorum ama ben aptal değilim," dedi nazikçe. "Bir iş bulabilirim ama şu ana kadar hiçbir şey ilgimi çekmedi."

"Öyle bir şey demedi."

"Sinir bozucu biri. Bazen hiçbir şey yapmıyor ama yine de beni rahatsız ediyor."

Tiffany'ye kıyasla nispeten sessiz olan Lake'i tanımlamak için kullanacağım bir kelime değildi. "Nasıl olur?"

"Sanki benden daha iyi olduğunu düşünüyor. Sadece konuşma şekli ya da yaptığı şeyler."

"Evet ama ne?" Ben sordum. "Ne iş yapıyor?"

"O sadece A alıyor ve ailemin bir ay boyunca konuşabildiği tek şey bu oluyor. Çok saçma. Gerçekten inek olmak isteseydim, olabilirdim, anlıyor musun? Hayatımın tadını çıkarmayı tercih ederim."

Tiffany'ye baktım. Bu bir dereceye kadar doğru olabilirdi ama tamamına inanmamıştım. "Kız kardeşinin hayattan zevk almadığını mı düşünüyorsun?"

"Yaptığı her şeyin bir amacı var. Piyano derslerini sadece 'çok yönlü' olmak için alıyor. Böylece benim yaptığım gibi babamı hayal kırıklığına uğratmıyor."

O ana kadar Lake'i sadece zeki, azimli ve meraklı biri olarak görmüştüm. Belki de sadece Lake'i gördüğüm içindir. Tiffany'nin Lake'in başarılarını dinlemek için kaç akşam yemeğine oturmuş olabileceğini merak etmemiştim. "Bunun doğru olmadığına eminim."

"Öyle." Arabanın zemininde ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Her neyse."

Tekerlek sarsılarak hareket etti ve bizi daha yükseğe gönderdi. "Sanırım Lake seni örnek alıyor," dedim.

"Neden yapsın ki?"

"Sen onun ablasısın." Kendimi ifade etmekte daha iyi olsaydım, kardeşlerin geçinememesinin beni ne kadar rahatsız ettiğini ona söylerdim. Ama bu, birini kaybedene kadar düşünülecek bir şey değildi ve o zaman bu tür bir ders için çok geçti. "Onu biraz rahat bırak. Muhtemelen sadece ona iyi davranmanı istiyordur."

Tiffany kaşlarını çattı. "Güzel mi?"

"Evet. Onu buraya davet etmek gibi. Bu güzeldi."

Dudaklarını bükerken yüz ifadesi hafifledi. "Anlıyorum. Tamam. Belki."

Üstümüzdeki arabada oturan bir kız, yanındaki adamın söylediği bir şeye yüksek sesle güldü. Onu öpmek için ileri atıldı. Tiffany fark etti ve gülümsedi.

Tiffany'nin bu şekilde olmasını tercih ederdim, drama olmadan. Buraya gelirken arabada olduğu gibi öne çıkması beni rahatsız ediyordu. Onun hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Uzun sarı saçları, daha da uzun bacakları ve kız kardeşininkinden bir ton daha buzlu mavi gözleriyle son derece çekiciydi. Ama ben ondan o kadar da *etkilenmemiştim*. Tavırları beni ilk günden soğutmuştu.

Muhtemelen çekip gitmeliydim. Son birkaç gündür kafam bu kadar karışık olmasaydı şimdiye kadar çoktan gitmiş olurum ve Maddy'nin ölümünden beri gerçekten var olduğumdan, başka bir şey hissetmediğimden, herhangi bir şey hissetmek hoş bir değişiklikti. Küçük kız kardeşimi kaybetmek, asla geri dönemeyeceğiniz türden bir karanlığa yol açmıştı. Günlük hayatımda bile pek bir şey yoktu. İşe gidiyordum. İnşaat benim için iyiydi, ellerimi meşgul ediyordu ama zordu. Birlikte çalıştığım adamlar da baktan şeyler görmüşlerdi. Bazıları eski hükümlüydü, bazılarının ise parmaklıklar ardında olması gerekiyordu - Cuma günü kızlara laf atmamaları konusunda uyardığımda neredeyse bazılarıyla kavga edecektim. Sonra gecelerimi ya devlet üniversitesinde diğer fazla çalışan, yorgun sınıf arkadaşlarımla, ya bir barda kendi başıma içerek ya da evde geçirdim. Sanırım bu şekilde olmasını tercih ettim. Mezun olmaya odaklanmak istiyordum, böylece

Hak etmediğim halde, ihtiyacım olduğunda bana yardım ettikleri gibi başkalarına da yardım edebilecek bir konumdaydım.

Lake, Maddy'den beri hayatta kötü bir şey görmemiş olan tek kişiydi. O iyiydi. Etrafında olduğunuzda bile bunu hissedebiliyordunuz. Henüz bıkkın değildi. Hayalleri vardı ve bunların gerçekleşeceğine inanıyordu. Konuşması kolay, hırslı, düşünceli biriydi. Bunların hiçbirisi onun karmaşık olmadığı anlamına gelmiyordu. Tanıştığımız o gün, elinde *Gazap Üzümleri*'yle bir kaldırımında otururken, konsantre olmakta zorlandığını söyleyebilirdim. Maddy'nin çok okuduğunu hatırlıyordum ama yeni bir kelimeyi anlamaya çalışırken ya da bir şey kafasına takıldığında yüzünde beliren o ifadeyi unutmıştım. Lake de öyle yapardı. Dikkat etmezseniz gözden kaçırabileceğiniz katmanları vardı.

Kız kardeşimin ölümü dünyamı karartmıştı ama Lake aydınlıktı. Onun yaşındayken her türlü pisliği yapmıştım; uyuşturucu, alkol, seks. Lake bunlardan çok uzak görünüyordu. Saf, naif, tıpkı Maddy gibi. Ben görmeliydim. Belki de onu hayatımda istemek, kötü şeylerden koruyacak, kollayacak birini istemek, on altı yaşında olduğunu düşünürsek yanlıştı. Yine de, Madison'la bu konuda daha iyi bir iş çıkarmış olsaydım, hala böyle şeyler yapmak, dönme dolabın tepesinden gece gökyüzünü seyretmek için yanımda olabilirdi. Dilinde eriyen pembe boyalı şekeri tadabilirdi. Ağabeyinden tavsiye isteyebilirdi.

"Bundan sonra ne yapmak istiyorsun?" Tiffany sordu.

Ne kadar zamandır trans halinde olduğumu merak ederek ona baktım. Şimdi hareket ediyorduk, daireler çiziyorduk, esinti yüzümü ısıtıyordu. "Seni eve götüreceğim," dedim.

"Benim sokağa çıkma
yasağım yok." "Lake'in var."
"Oh. Evet."

Altımızdaki binalar küçüldükçe insanlar 3 boyutlu bir haritaya saplanmış iğneler haline geldi, gerçek bir fuardan çok bir fuar maketine benziyorlardı. Okyanus bir yanımda uzanıyordu. Karnaval ışıkları iskelenin yanındaki suda turuncu, mor, yeşil ve kırmızıyı yansıtıyordu. Ama onun ötesinde siyahtan başka bir şey yoktu.

"Lake'i bırakabiliriz." Tiffany elini kalçama koydu ve sanki bir sonraki hamlesine karar veriyormuş gibi orada bıraktı. "Bir süre arabayla dolaş."

Eğer bu bir randevu olsaydı, kolumu ona dolayacak, onu kendime çekecek ve öpecektim. Eğer ona istediğini şimdi verirsem, o da bana istediğimi sonra verirdi. Güzel kızların seks tekliflerini geri çevirme işinde değildim. Ve Tiffany güzeldi. Kaliforniyalı bir sahil kızı, erkeklerin hayalini kurduğu türden.

hakkında. Şüphesiz o da deneyimliydi. Onunla yavaş gitmek zorunda kalmazdım. Bazen yavaş gitmekten rahatsız olduğumdan değil. Bir kadınla seksten daha fazlası için birlikte olmaktan hoşlanabilirdim. Tiffany bunu daha önce yaşamış mıydı? Bunu istiyor muydu?

Nasıl hissettireceğini görmek için elimi Tiffany'ninkinin üzerine koydum. Hiçbir şeye cevap vermedi ama bana daha fazla soru da sormadı. Belki de bu iyiydi. Lake'in elini tutmaya çalışsaydım, bir şeyler hissedeceğimden emindim. Bunun için ikimiz de daha kötü olurduk.

Sahip olduğum çekincelerle birlikte, bu gece için hazır olduğum tek şey el ele tutuşmaktı. "Bundan sonra seni eve götüreceğim," dedim. "Babanın endişelenmesini istemem."

"Yapmazdı," dedi yumuşak bir sesle, gökyüzüne bakarak. "Benim hakkımda değil."

Gerçek Tiffany'nin bu olduğu hissine kapıldım. Kabadayılığı, muhtemelen babasından gelen bazı güvensizlikleri için bir paravandı. Köşesinde birine ihtiyacı vardı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Pek iyi anlamıyoruz," dedi. "Bunu anlamadıysan diye söylüyorum." Başlıyordum. "Çok yazık." "Bak yıldızlar ne kadar güzel," dedi.

Konunun değişmesi ani olsa da boğazımda bir yumru oluşmasını engellemedi. Gözlerimi ileriye diktim. Lanet olası yıldızlar. Orası Maddy için ayrılmış bir yerdi. Oraya gitmek istemiyordum. "Onların nesi güzel?"

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Bu nasıl bir soru böyle? Parıldıyorlar. Onlar ..." Aklına başka bir şey gelmedi. "Sadece güzeller. Baktınız mı?"

"Onları gördüm."

"Peki beni erken bırakacaksan... seni bir daha ne zaman göreceğim?" Bir cevabım yoktu. Kolumu koltuğun arkasına doğru uzattım.

Bunu benim tarafıma geçmesi için bir davet olarak algıladı. "Pazartesi günü arsaya geri döneceğim."

"Öyle demek istemedim. Bilirsin işte, dışarı çıkabiliriz diye umuyordum."

Ne demek istediğini biliyordum. Sadece hayır diyebilirdim. Onu yönlendirmek istemedim. Ama kız kardeşi yanımda değilken Lake'i bir daha görmem için hiçbir neden yoktu.

Direksiyon bizi dolaştırırken, aramızda sessizlik uzadı.

Tiffany'ye onu tekrar göreceğimi söylemedim.

Ben de ona yapmayacağımı söylemedim.

OceanofPDF.com

GÖL

SDönme dolabın altında durup dönmesini izlemek beni hasta ediyordu. Manning ve Tiffany'nin izini kaybedene kadar bunu yaptım, sonra da bir basamağa oturdum ve beklerken pamuk şeker yedim.

Yırtık mavi bir kot pantolon önüme çıktı. "Hey."

Çok yakışıklı, çok popüler Swenson kardeşlerin, Cane, Corey ve görüşümü engelleyen Corbin'in alametifarikası olan keskin, kristal mavisi gözlere baktım. Sarı saçları, kafasında alçakta duran Billabong şapkasının altından kıvrılıyor, sert faturası neredeyse yüzünü gölgeliyordu.

Corbin benim yaşıma en yakın olanıydı. Başının arkasında, omuzlarına uzunlamasına yaslanmış, tekerlekleri dışarıda bir kaykayla duruyordu. Kaykayın altını çıkartmalarla kaplamıştı. "Sen benim liseme gitmiyor musun?" diye sordu.

Beni başka biri sandığından oldukça emin olmama rağmen başımı salladım. Çenesine vurdu. "Şeylerin var..."

Çabucak kolumla yüzümü sildim. "Teşekkürler."

"Ve dilin mavi." Sırıttı. "Neden Marigold'daki partide değilsin?"

Biraz doğruldum. "Sen neden gelmiyorsun? Eminim tüm arkadaşların oradadır."

"Öyleydim. Önemli bir şey değil." Dalgın bir şekilde kaykayın tekerleklerinden birini uzun parmağıyla döndürdü. Bir köşede çıplak bir kadının karikatürize edilmiş çıkartması soyulmuştu. "Yani benim kim olduğumu biliyorsun?"

Gözlerimi kırıştıtararak yüzüne baktım.

"Corbin." "Senin adın ne?"

"Göl."

"Güzel. Paten kayıyor musun?"

Pamuk şekerimden biraz daha yedim.

"Hayır." "Sörf mü?"

Tiffany ve ben yıllar boyunca birkaç sörf kampına gitmiştik. Zar zor ayakta durabiliyordum. Tiffany daha iyiydi ama o Walkman'i ve dergileriyle güneşlenmek için karayı tercih ediyordu.

Ortalama bir gençten daha fazla sörf yaptığımı düşündüm, bu yüzden omuz silktim. "Sayılır."

"Bir ara ben ve kardeşlerimle dışarı çıkmalısın. Kadroda birkaç piliç işimize yarayabilir."

"Belki."

"Burada tek başına mısın?"

Hâlâ başka biriyle konuştuğunu düşünüp düşünmediğinden emin değildim. Corbin'i hatırlayabildiğim herhangi bir kızla birlikte görmemiştim ama onun gibi erkeklerin her zaman bir kız arkadaşı olurdu. "Kız kardeşimle."

"Kız kardeşin kim?"

"Tiffany."

"Kaplan?" Kaykayını bacaklarının önünde salladı ve güldü. "Evet. Mantıklı. Benzerliği şimdi anlıyorum."

Bunun neden komik olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kardeş olduğumuzu öğrenen insanların "benzerlikten" bahsetmesi çok sık başıma gelen bir şeydi. Bu sadece insanların söylediği bir şey olsun ya da olmasın, genellikle bunu bir iltifat olarak kabul ederdim. Corbin söz konusu olduğunda o kadar emin değildim. "Tiffany'yi nereden tanıyorsun?"

"Okuldan. Ve ağabeyimle arkadaş." "Ben senden bir sınıf

küçüğüm."

"Biliyorum."

Ancak o zaman okuldaki en popüler çocuğun gerçekten benimle konuştuğunu fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Corbin beni fark etmişti. Lisemiz o kadar büyük değildi ama yüzlerce öğrenci vardı.

"Seni buralarda gördüm," diye ekledi gülümseyerek. Hoş bir gülümsemeydi de

-Çok bronz olduğu için dişleri doğal olmayan bir şekilde beyaz görünüyordu. Herkes Swenson'ların kim olduğunu biliyordu. Babaları benim babamla çalışıyordu, bu yüzden yemek masasında bir iki kez isimleri bile geçti. Sürekli sörfçü bronzlukları, uzun boyları ve zayıf kaslı vücutlarıyla kızların kardeşlerden neden hoşlandıklarını anlayabiliyordum. Corbin'le konuşmayı çok düşünmüş olsaydım, bunun beceriksiz, mırıldanan, midesi bulanık bir şey olacağını tahmin ederdim, ama öyle olmadı. Ondan hoşlandım ve beni germemesinden de hoşlandım.

Dönme dolap durdu. Corbin'in etrafını, sonra bacaklarının arasından, derisi yüzülmüş dizlerinin arkasını görmeye çalıştım ama kaykayla görüşümü engelledi.

"Çocukken birlikte kampa gitmiştik." "Ne?"

"Genç yavrular," dedi. "Bilirsiniz işte. Kamp mı?"

Ona tekrar baktım. Hatırlıyordum ama çok uzun zaman önceydi. O zamanlar farklı insanlardık. Çocuktuk. "Bu yıl genç danışman olarak geri dönüyorum," dedim.

"Harika. Bir günlüğüne beyzbol maçına koçluk yapmak için orada olacağım, onlara bu işin nasıl yapıldığını göstereceğim." Göz kırptı. "Daha uzun kalırdım ama o hafta beyzbol kampım var."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedim, o kadar yana eğildim ki neredeyse devriliyordum. "Tiffany'yi mi arıyorsun?" diye sordu.

"Dönme dolapta." "Yalnız mı?"

Manning'in boyu onları ele veriyordu. Herhangi bir yetiştikenden en az bir baş daha uzundu ve çocuk kalabalığı içinde dev statüsüne yaklaşıyordu. "Bir arkadaşıyla birlikte."

"Kim? Sarah mı?"

Manning'in gözleri Corbin'in sırtına kilitlendi ve Tiffany topuklarının üzerinde ona doğru geldi.

Pamuk şeker ağzımı yapış yapış yaptı. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim, mavi olmalarından endişelendim. Birden nefes alıp verdiğimin, oturduğumda şortumun yukarı kalktığının farkına vardım.

"Alo?" Corbin sordu.

"Ha?" Gözlerimi Manning'den ayırmadan sordum. Tiffany bizi fark ettiği anda Corbin omzunun üzerinden kontrol etti.

"Hey, Corbin," dedi Tiffany, platformlarında biraz dengesiz görünüyordu. "Beni mi arıyordun?"

"Hayır." Corbin bana döndü. "Sadece kız kardeşine ne olduğunu söylüyorum."

Tiffany, Corbin'in kolunu tutarak onu uzaklaştırdı. "Manning'le tanıştın mı?" diye sordu. "Üniversitede okuyor."

"Harika." Corbin kaykayı yere bıraktı ve yuvarlanmasını önlemek için üzerine büyük, şişman bir Airwalk spor ayakkabısı koydu. "Arkadaşlarımın yanına dönmeliyim. Önümüzdeki hafta boyunca Huntington Pier'de sörf yapacağız, Lake. Güney tarafında, sabahları. Gelip izlemek istersen."

El salladım. "Görüşürüz."

Manning, Corbin'in kayarak uzaklaşmasını izledi, gözleri kısılmıştı. "Kimdi o?" "Corbin Swenson," diye Tiffany ve ben aynı anda cevap verdik.

"Ne istiyormuş?" Manning sordu.

Omuz silktim. "Sadece merhaba demek istedim."

Tiffany at kuyruğunu sıkılaştırdı. "Arkadaş mısınız?"

Hem Tiffany hem de Manning üzerimde yükseliyordu. Bir karnaval gezintisinden yeni çıktıkları için ikisi de pek mutlu görünmüyordu. Kavga mı etmişlerdi? Az önce Manning'in sorularında kıskançlık gibi bir şey duyduğuma neredeyse kendimi inandırabilirdim.

Dizlerimi göğsüme doğru çektim. "Ben *arkadaş* demezdim. Daha çok tanıdık derdim."

"Oh." Tiffany merdivenlerde yanıma oturdu. "Bir keresinde kardeşiyle çıkmıştım. Her zaman Corbin'in bana aşık olduğunu düşünmüştümdür."

Bu, Tiffany'nin varsayması gereken tipik bir şeydi. "Ne olmuş yani?"

"Bu yüzden bazı erkeklerin sana bakıp beni görebileceğini aklından çıkarma." "Ne demek istiyorsun?"

Saçlarımın bir kısmını ensemden sıyırdı ve devam edip etmemesi gerektiğini kontrol edercesine Manning'e baktı. "Sen ve ben farklıyız. Ben dersi astım. Sahilde şenlik ateşlerine gittim, içtim, ot içtim."

Tiffany'nin parmaklarını saçlarımda hissederek rahatlamak istiyordum ama bir hakaretin gelmesinden endişeleniyordum. "Ve?"

"Sen de eğlenmek için ödev yapıyorsun."

Yüzümü buruşturdum. "Yapmıyorum."

"Sadece saf olma. Corbin iyi bir adam, ama istediği her kızı elde edebilir, yani muhtemelen ediyordur. O bir kalp kırıcı."

Belki de okula çok fazla odaklanmıştım ve belki de Tiffany'nin düşündüğü gibi erkekler hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Manning'in bunu bilmesini istemiyordum. "Düşündüğün kadar masum değilim," dedim.

Tiffany güldü ve bana yandan sarıldı. "Evet, öylesin."

Tamam, yani haklıydı. Utanç verici derecede az şey yaşamıştım, hatta arkadaşlarımdan bile daha azını yaşamıştım ve okulumdaki çoğu kızla kıyaslandığında onlar da ılımlıydı.

"Masumiyet iyidir," dedi Manning, sesi komikti, sanki dişleri sıkılmış gibiydi. "Hayatının geri kalanını partilerde geçirecek. O adam gibi serseriler için."

Tiffany sanki lise çağındaki kız kardeşi değil de çocuğuymuşum gibi saçlarımı karıştırdı. "Sırada ne var Manning?"

"O pelüş hayvanı istiyor musun?" diye sordu.

Gözleri parladı. "Gerçekten kazanabileceğini düşünüyor musun?"

Metal tadı aldım. Sanki orada değilmişim gibiydi. Bebek bakıcımmış gibi davrandılar. Tiffany'nin geçmişte çıktığı erkeklere daha fazla dikkat etmeliydim. İlgisini kaybedip bir sonrakine geçmesi ne kadar sürüyordu? Bana göre Manning, Tiffany'nin duvarına yapıştırılmış parlak ünlüler kadar dokunulmaz görünüyordu, öyleyse neden ona dokunabiliyordu?

Manning ve Tiffany beni görmezden gelerek pelüş hayvanların olduğu kabine döndüler. Ben orada sessiz ve masum halimle oturduğum sürece, onlar da hayatlarına devam edebilirlerdi.

Ayağa kalktım ve şortumun paçalarındaki kiri temizledim. "Corbin benimle dönme dolaba binmek ister mi diye bakmaya gidiyorum."

Önce Manning döndü. "Ne?" "Dedim ki-"

"Seni duydum." Arabaya ve tekrar bana baktı. "Korktuğunu sanmıştım."

"Öyleydim ama sen yapabileceğini söyledin, sanırım hazırım." Hazır değildim. Tek başıma gitmeye değil, Manning'le gitmeyeceksem tek başıma da gidebilirdim.

Manning'in ifadesi değişmedi ama bir parmak eklemine kırdı. "Belki de beklemek daha iyidir."

Kollarımı kendi üzerimde kavuşturdum. Manning beni görmezden geldiğinde her şey canımı yakıyordu ama şu an olduğu gibi bana doğru baktığında, sanki içim akrobasi yapıyormuş gibi midemin içindekiler alt üst oluyordu. "Şimdi yapacağım. Corbin'le."

"Ondan *hoşlanıyorsun*," diye alay etti Tiffany. "Seni suçlamıyorum. Bütün Swenson'lar muhteşem."

Manning omzuma sert bir el koydu ve beni fiziksel olarak olduğum yerde tuttu. "Ben de seninle geleceğim."

Başımı eğdim. Corbin'i avlamak gibi bir niyetim yoktu - belki de düşündüğüm kadar korkutucu değildi, ama okuldaki en popüler çocuklardan birine çocukça bir gezinti için yaklaşacak değildim. Yine de Manning bunu yapmamı istemiyordu ve onunla kavga etmek, onun tarafından görmezden gelinmekten daha iyiydi. "Sen zaten gittin. Tiffany ile. Hatırladın mı?"

Eli vücudumun sol tarafının tamamını ısıttı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, yorumumdaki alaycılık onu eğlendirmemişti. "Binmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet. Corbin ile."

Manning başını salladı. "Onun yaşında biriyle yalnız kalmak için çok gençsin-"

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Tiffany benden önce davrandı. "Bu bir *dönme* dolap, Cennette Yedi Dakika değil. On altı yaşında olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Çok iyi. Bu yüzden hayır diyorum."

"Bana hayır diyemezsin." Alay ettim. "Ben çocuk değilim, olsaydım bile bana hayır diyemezdin."

Bir an bana baktı, sonra güçlü ve ağır bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti. Samimi bir hareket değildi. Tiffany'nin kitabından bir sayfa alıp saçlarımı karıştırırsa şaşırmazdım. Yine de ona doğru bastırılmışım, sabunlu kokusuyla çevrelenmişim, kalçasını yanıma dayamıştı, kocaman eli omzumu sıkıyordu.

"Sana bir ödül kazanacağım," dedi. "Ne istersen. Seç, ben de sana getireyim. Ne kadar büyük olursa olsun."

Artık sesi kızgın, kıskanç ya da temkinli gelmiyordu ve bu bir ilkti. Tiffany erkeklerden istediklerini hep böyle mi alıyordu, yapmamasını söyledikleri şeyleri yaparak mı? "Gerçekten mi?" diye sordum.

"En sevdiğin hayvan hangisi? Kurbağalar mı?"

Gülmeme engel olamadım. Çocukken arkadaşlarımla sokakta kurbağa yakalayıp bırakırdık. Ama artık çocuk değildim. "Kimin en sevdiği hayvan kurbağa? Sümüksüdürler."

Bir omzunu silkti ve beni de kendisiyle birlikte hedef vurma oyununa doğru çekti. "Yani, iğrenç bir şey yok o zaman."

Manning arabacıya ödeme yaptı, üç beyzbol topu aldı ve hedefi üç kez ıskaladı.

Çabasına gülümsedim. Sadece bu bile mutlu olmaya değerdi. "Sorun değil eğer-"

"Hayır, değil. Sana söz vermiştim." Manning adamı tekrar yanına çağırdı. "Bir tur daha."

Tiffany'nin bakışını neredeyse kaçırıyordum, ama yakaladığımda, neredeyse ona defolup gitmesini söyleyecektim. Gidip bir numaralı hayranı Corbin Swenson'ı bulmasını. Manning'in ilgi odağı olmak düşündüğüm kadar baş döndürücüydü ve spot ışıklarını paylaşmak istemiyordum.

Tiffany kendi başına geri döndü ve bizi kabini işleten adamla konuşmamız için bıraktı.

Tam arkamı döndüğümde, Manning geri çekildi ve topu mükemmel bir çizgide fırlattı. Top hedefin etrafındaki kartondan sekti.

"Bu oyunlar hileli," diye mırıldandı.

"Merak etme," dedim.

"Endişeliyim," diye alay etti. En azından ben şaka yaptığını sanıyordum. Hafifçe konuştu ama aynı zamanda yoğun bir şekilde hedefe odaklandı. Belki de onu endişelendiren bir şey vardı.

İkinci atışı için hazırlanırken, tişörtünün kolu pazısından yukarı çıktı. Oradaki deri kolunun geri kalanından daha beyazdı, daha pürüzsüzdü. Kasları kumaşı zorluyordu.

Tiffany bize baktı.

Manning ıskaladı. "Tanrı aşkına..." Boynu kızardı ve derin bir nefes aldıktan sonra üçüncü beyzbol topunu kaptı. O kadar sert fırlattı ki, top hedefe çarptığında herkes sıçradı. Manning koluyla saç çizgisini sildi ve başını salladı. "İşte oldu."

Görevli gözlerini Tiffany'den kaçırdı. "Bu taraftan herhangi birini seçin," dedi ve küçük pelüş hayvanlar ve oyuncaklarla dolu bir duvarı işaret etti.

"Ya daha büyük bir tane istersem?" diye

sordu. "Hedefi iki kez vurmalsın."

"Daha büyüğünü istemiyorum," dedim hemen, Manning'e bir adım daha yaklaşarak. Ona gururla baktım. Daha önce kimsenin hedefi doğrudan vurduğunu görmemiştim, babamın bile ve o bu oyunu daha önce oynamıştı.

"Emin misin?" diye sordu. "Çünkü ben-"

"Eminim." Gördüğüm ilk şeyi, beyaz-mavi bir pelikanı işaret ettim. "İşte bu."

Manning tezgahın üzerine eğilerek oyuncağı duvardan aldı. "Bunun bir isme ihtiyacı var," dedi.

Yanaklarım kızardı. "Doldurulmuş hayvanlarıma isim

vermem." Bana uzattı. "Bence vermelisin."

Onu göğsüme bastırdım. Zor durumda kaldığım için aklıma zekice bir şey gelmedi. "Bu bir kuş, yani . . . Birdy?"

"Birdy," diye tekrarladı gözlerimin içine bakarak. Başparmağını pelüş oyuncağın başının üzerinde gezdirdi, parmak eklemleri gömleğimin yakasına, göğsümün üst kıvrımına değdi. Fark etmemiş gibiydi ama ben titredim. "Üşüyor musun, Birdy?"

Kollarıma mükemmel bir şekilde oturdu, bir çocuğun bana verdiği ilk şeydi ve sadece bir çocuk da değildi. Manning. "Birdy sıcak." Başımı salladım. "Birdy mükemmel. Teşekkür ederim."

sen."

"Hoş geldiniz."

"Bakın ne kazandım." Tiffany kasıla kasıla yürüdü, kolları kendisi kadar uzun bir zürafanın ortasında zar zor buluştu. Sırıttı. "Ve tek bir top bile atmama gerek kalmadı."

"O şeyi bütün parkın etrafında mı taşıyacaksın?" Manning sordu. "Ona kendi biletini almamız gerekecek."

Güldü. "Tabii ki hayır. Benim kadar büyük. *Sen de öylesin.*" Onu Manning'e doğru itti, o da kolunun altına sıkıştırdı ve benim hissettiğimden çok daha az sinirlenmiş görünüyordu.

Dönme dolaba bir göz attığımda Manning fark etti. "Hâlâ seni götürmemi istiyor musun?"

Parmaklarımı Birdy'nin yumuşak, kadifemsi kürkünün içine soktum. Daha mutlu olamazdım. "Hayır, sorun değil."

Tiffany, Manning'in boştaki kolunu tutup onu uzaklaştırdı ve beni arkalarında bıraktı. "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı yüksek sesle. "Babam bunun için seni çok sevecek."

"Baba?" Ben sordum. "Onları tanıştıracak mısın?"

"Hayır." Tiffany önce bana, sonra da Manning'e baktı. "Şey, belki. Yapar mısın, Manning?"

"Ne yapardım?"

"Ailemle tanış." Onun dirseğini sıktı. "Akşam yemeğine gelebilirsin."

Manning, yemek masasında mı? Babamla mı? Tiffany daha önce eve iki adam getirmişti; solaryum kulübesi olan yaşlı bir adam ve rastalı bir adam. İkisi de akşam yemeğinden sonra bir hafta dayanamamıştı. Babam bırakın erkek arkadaşlarını, Tiffany'nin arkadaşlarını bile sevmezdi. Onlara kendilerini küçük hissettirmek için elinden geleni yapıyordu ve Tiffany bunu biliyordu.

"Bence yapmamalı," dedim. "Kaba

olma," dedi Tiffany. "Ama

babamın nasıl olduğunu bilirsin."

"Nasıl?" Manning sordu.

Ne zaman birine hakaret etse annemin babam için söylediği bahaneyi tekrarlardım. "İnsanlar onun espri anlayışını anlamıyor."

"Manning bunu halledebilir," dedi Tiffany, parmaklarını zürafanın boynunda gezdirerek. "Sen yapamaz mısın?"

Tiffany'nin geçen geceki sözleri aklıma geldi. İnşaat işçileri babamı kızdırmıştı ve bu hoşuna gitmişti. Belki de bunu istiyordu.

"Senin için sorun olur mu?" Manning bana sordu. "Neden umursasın ki?" Tiffany sordu.

"nk ailenizle akşam yemeği yiyeceğim ve o yemeğin dörtte birini oluşturuyor."

"Gelmek ister misin?" Ben sordum.

Tekrar bana baktı. "Ailenle tanışmak iyi bir fikir olabilir."

Bunu bana söyledi, Tiffany'ye değil. Ailemle tanışmak istiyordu. Bu konuda kendimi huzursuz hissetmem gerekirken, Manning'in hayatıma ilgi duyduğu fikri tam tersi bir etki yarattı.

Kalbimi coşturdu.

OceanofPDF.com

GÖL

MBabam, işten daha önemli olduğunu düşündüğü bir şey için olmadığı sürece nadiren izin alırdı. Pek çok şey bu kategoriye girmezdi ama USC her zaman girerdi.

İşte bu yüzden, fuara gittiğim pazartesi günü saat dörtte babamla birlikte kampüse yaptığımız yıllık ziyareti tamamlıyorduk. Babam turdaki diğer velilere beni gururla aday öğrenci olarak tanıtıyordu ve ben de yıkamada küçültmeden önce ona ait olan eski bir Trojans tişörtü giymiştim.

Bu yıl önceki beş ziyaretimizden farklıydı. Artık gerçekten aday bir öğrenciydim, buraya başlamak için sadece iki yıl kalmıştı. Üniversite ufukta netleştikçe, etrafımdaki öğrenciler artık yaşlı görünmüyordu. Benden sadece birkaç yaş büyüklerdi. Hatta şimdi okula devam eden çocuklarla aynı okula gitmiştim. Kız öğrenciler askısız bluzlar giyiyor, şortlarını kesiyor ve göbeklerini açıyorlardı. Tur grubumuzun yanından kaykayla bir çocuk geçti. Daha önce hiç kaykaya binmemiştim ve okulumda fazla ten göstermek cezalandırılan bir suçtu.

Rehber öğleden sonra için bizi gönderdiğinde, babam beni kalabalıktan uzaklaştırdı. "Üniversite derslerine şimdi başlamakla ilgili söylediklerini duydun mu?" diye sordu. "USC çok uzak bir mesafede olduğu için seni bir devlet üniversitesine yazdırabiliriz."

"Öğretmenim bu yaşta bir üniversite sınıfının çok fazla olabileceğini söyledi."

"Öğretmeniniz bir aptal. Gideceğiniz yere kıyasla Disneyland gibi olacak. Ayak uydurmakta hiç zorlanmayacaksınız."

Eğer yapabileceğime inanıyorsa, denerdim. Hayatım boyunca beni ileri seviye dersler almaya zorladı ve zor olmalarına rağmen her zaman

A kazandı.

Binalar büyüktü ve isimlerini insanlardan alıyorlardı. Öğrenciler her kapıdan girip çıkıyor, köşelerde kayboluyor ya da yanımızdan hızla geçip gidiyorlardı. "Buraya geldiğinde kaç yaşındaydın?"

"Yirmi yaşındaydım. Devlet üniversitesinden başka bir şeye param yetmiyordu, bu yüzden orada başladım ama sonunda burslu olarak USC'ye geçtim. Sınıf birincisi olarak mezun oldum ve MBA'imi tamamladım. Daha da erken başlayarak neler yapabileceğinizi hayal edin."

Manning'le ilgi alanlarım hakkında yaptığımız konuşmayı ve bana kütüphaneden kitap alacağına dair verdiği sözü düşündüm. "Henüz hangi bölümü seçeceğime karar vermedim. Sence işletme mi okumalıyım?"

"Olmak zorunda değilsin. İstedğin her şey olabilirsin. Doktor, avukat, muhasebeci."

"Mona öğretmen olmak istiyor."

Beton yolda ilerlerken, "Dünyanın öğretmenlere ihtiyacı var," dedi. "Ama liderlere de ihtiyacımız var. Kampta yaptığın gibi çocuklarla çalışmayı seviyorsan, çocuk doktoru olabilirsin. O zaman bütün gününü değerli bir şey yaparak geçirirsin. Hayat kurtarırsınız."

Doktor muayenahaneleri hakkında pek bir şey hatırlamıyordum ama dışım sürekli kötü bir ruh hali içindeydi. "Hasta çocuklarla uğraşmak üzücü olmaz mı? Ya onları iyileştiremezsem?"

"Eğer bu yola girmeye karar verirseniz, izleyebileceğiniz farklı yollar var. Kadın doğum uzmanı olabilirsin. Bir bebek dünyaya getirirken üzgün olmayı dene." "Kaç yıllık okul bu?"

"Muhtemelen sekiz, lisans dahil, ardından bir ihtisas. Çok gibi göründüğünü biliyorum ama gençsin. Ve şanslısın Lake. Annen ve ben hepsini ödemeye hazırız, böylece sonunda borçsuz çıkabilirsin. Üniversite kredileri büyük bir yük ve USC eğitim ücretlerinde en üst sıralarda yer alıyor. Onları ödemek için benim yaptığım gibi yıllarca mücadele etmek zorunda kalmayacaksın."

Sekiz yıl ve daha fazlası. Aklım almıyordu. Mezun olduğumda yirmi altı yaşında ya da daha büyük olacaktım, bu da öğrenci olarak daha on yıldan fazla zamanım olduğu anlamına geliyordu. Tüm hayatımı USC ve üniversitenin ne kadar harika olduğunu duyarak geçirmiştım - okulu seven ve öğrenmek isteyen diğer insanların etrafında olmak için sabırsızlanıyordum. Ama bir on yıl daha kulağa bunaltıcı geliyordu.

"Bak, şurada Ticaret ve İşletme Fakültesi var," dedi babam, sanki kumtaşı rengindeki tuğlayı zaten bilmiyormuşum gibi işaret ederek

görkemli kemerli bir bina. "Bugün olduğum adam olmak için orada uzun saatler geçirdim. Hadi içeri bir göz atalım."

Ön taraftaki çimenlikte küçük bir öğrenci grubu kauçuk matları sıralar halinde dizmişti. Şort ve atlet gibi rahat kıyafetler giymişlerdi. Birkaçı oturmuş çimenleri karıştırıyordu. Biri kitap okuyordu. Hiçbiri birbiriyle konuşmuyordu.

Babam bir kapıyı açtı ve koridorda yürüdük. Bazı kolları denedi. "Belki katılabileceğimiz bir yaz okulu dersi vardır."

"En sevdiğin ders hangisiydi?"

"Favorim var mıydı bilmiyorum," dedi. "Strateji ve operasyonları öğrenmekten keyif aldım. Maliyetlerin nasıl en aza indirileceğini ve kârın nasıl en üst düzeye çıkarılacağını." Devam etmeden önce kapılardan birinin penceresinden içeri baktı. "Neyden nefret ederdim biliyor musunuz? İleri istatistik. Önemli bir dersti, beni yanlış anlamayın ama çok zordu."

Çenem neredeyse yere çarpacaktı. "Bir dersten nefret mi ettin?"

"Tabii ki hoşlandım. Standart sapmayı hesaplamayı öğrenmek ya da varyans ve aykırı değerler hakkında endişelenmek hoşuma mı gitti sanıyorsun?" Omzunun üzerinden baktı, yüz ifademi gördü ve "Oh, Lake. Böyle düşünüyorsun, değil mi?"

Üniversiteden ve beni nelerin beklediğinden bahsederken, üniversiteyle ilgili özlemediği bir şey olduğunu düşünmüyordum. "Sayılır."

Güldü. "Bu konuda fanatik olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama ben sadece size fırsat vermek istiyorum. Siz kızlarla ilgilenmekten başka bir nedenle bu kadar çok çalıştığımı mı sanıyorsunuz?"

Gerçek şu ki, bunu hiç düşünmemiştim. Sadece sevdiği için sürekli çalıştığını varsaymışım. "Özür dilerim baba. Fark etmemiştim. Teşekkür ederim."

Kıkırdadı, yüzümü tuttu ve alnımdan öptü. "Teşekkür etmeni istemiyorum. Sadece sana karşı sert davranıyorsam, bunun senin için en iyisini istediğimden olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Seninle gurur duyuyorum Lake. Çok fazla potansiyelin var. Bunu gerçekleştirmen için sana her türlü şansı vermek istiyorum."

Boğazım düğümlendi. Gurur duyduğunu biliyordum ama arada bir bunu söylediğini duymak iyi hissettiriyordu. "Yapacağım," dedim. Nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama her zaman iyi bir öğrenci olmuşum, her zaman daha iyisini yapmak için zaman ayırmışım ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyordum. "Söz veriyorum."

Kilitli kapılardan biri açıldı ve Tiffany'den biraz daha yaşlı görünen sarışın bir kadın dışarı eğildi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Babam döndü. "Rahatsız ettiyse özür dileriz. Sadece etrafı kontrol ediyorduk." Kolunu omzuma doladı. "Kızım öğrenci adayı."

Bana gülümsedi. "Hoş geldiniz. İşletme fakültesine başvuracak mısınız?"

Babam bana birkaç kez iş hayatında ve yaşamda kendinden emin görünmenin önemli olduğunu söylemişti, özellikle de kendinden emin olmadığın zamanlarda. Kendimi düzelttim.

Omuzlar. "Evet."

Babam omzumu sıktı.

"Ben İşletme Ekonomisi bölümünde yardımcı doçentim. Belki sen buraya geldiğinde ben doktoramı yapmış olurum ve sen de benim sınıfımda olursun."

"Buna ne dersin, Lake?" Kadına göz kırptı. "Zaten bir profesör tanıyorsun."

Güldü. "Şey, *henüz* değil ..."

"Belki kızım ile gelirim, dersinize girerim," dedi. "Kim bilir? Belki bir şeyler öğrenirim."

"Peki sen ne iş yapıyorsun?"

"Ainsley-Bushner Pharmaceuticals adında küçük bir şirketin COO'su.

Belki duymuşsunuzdur?"

Kadın ona bakakaldı. "Tabii ki var. Dersime girmeyi unut, misafir ders vermen için sana utanmadan yalvaracağım."

Odayı terk etmiş olabilirdim. Babamın yüzünde annemin yanında takınmadığı tuhaf bir ifade vardı, flörtün sınırında olduğunu düşündüğüm bir şey. Her ne yapıyorsa, buna tanık olmak istediğimi sanmıyordum. "Ben dışarı çıkıp biraz etrafı keşfedeceğim," dedim.

"Çok uzağa gitme," dedi babam beni serbest bırakarak. "Akşam yemeğine yetişmek için birazdan yola çıkmamız gerekiyor."

"CEO'lar ve CFO'lar hakkında her şeyi biliyorum," dedi ben uzaklaşırken, "ama COO'lar biraz daha gizemli. Siz tam olarak ne yapıyorsunuz?"

Babamın bu soruya standart bir cevabı vardı, ama soranın kim olduğuna bağlı olarak ses tonu değişirdi. Bazen konuşmayı bitirmek için sorardı. Diğer zamanlarda, bunun gibi, daha fazlasını sormak için bir davetti. "Biraz ondan, biraz bundan."

Onları koridorda bıraktım ve dışarı çıktım. Güneş öğleden sonra batmaya başlamış, gökyüzünü turuncuya çevirmişti. Daha önce gördüğüm öğrenciler çimenlerin üzerinde sırt üstü yatmış, sakallı bir adam

hasır labirentinin içinden geçiyorlardı. Her birinin bir eli karnında, diğeri göğsündeydi.

"Her seansa bedenlerimize danışarak başlayacağız" dedi. "Diyaframınızdan nefes alın. Nasıl yapacağınızı bilmiyor musunuz? Karnınızın üzerindeki eliniz göğsünüzün üzerindekienden daha yukarı kalkmalı. Nefes alın. Gözlerinizi kapalı tutun." Bana baktı. "Şimdi sekiz sayı boyunca nefes verin ve bu sınıfa ait olmayan her şeyi vücudunuzdan atın." Başını sallayarak etrafına bakındı. "Sadece nefes al. Hayatınız buna bağlı. Notunuz da öyle."

Birkaç kişi güldü. İsteddiğimden daha fazla yaklaşmışım ama çok huzurlu görünüyorlardı.

"Katılmak ister misin?"

Gözlerimi kırpıştırarak adama baktım. "Pardon?" "Yerimiz var."

Öyle görünmüyordu. İki eşit sıra oluşturmuşlardı. "Hiç paspas kalmadı."

"İhtiyacın var mı?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Çimenlere oturabilirdim. "Hayır, ama ben ... bekliyorum." *Baba* dememek için kendimi zor tuttum. Bunlar üniversite öğrencileriydi. Evden çoktan ayrılmışlardı. "Aracımı."

"O zamana kadar uzanın." Bir sıranın sonunu işaret etti.

Baştan çıkarıcıydı. Sanki Manning'le tanıştığımdan beri aklım onda ya da hangi kitapları okumak istediğim veya Pink Floyd CD'si almak için Tower Records'a nasıl gidebileceğim gibi küçük şeylerdeydi. Ben de çimenlere gömülüp beynimi kapatmak, sorunlarımı balonlar gibi havaya uçurmak istiyordum. Babamdan hiçbir iz bulamayınca yere uzandım.

"Altmış saniye boyunca bu pozisyonda kalacağız. Öğrenciler, arkadaşlar, çocuklar, kardeşler olarak çok fazla sorumluluğunuz var. Değişiklik olsun diye hiçbir şey düşünmekten korkmayın. Zihninizi boşaltın."

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Aklım işletme okuluna, sonra da Manning'in benden ilgi alanlarımin bir listesini istemesine gitti. Bunlar neydi peki? Matematikte iyiydim ama bunu yaşamak için yapmak istiyor muydum? Kimsenin istediğini düşünemezdim. İnsanların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak bana çekici geliyordu ama kan, ameliyat ve tıbbi çizelgeler gibi şeyler bana çekici gelmiyordu. Okumayı ve diğer insanlar için yemek yapmayı seviyordum. Geçen yıl kamp danışmanlığı ve ikinci sınıfta öğrenci konseyi saymanlığı yapmışım. Bunların hiçbirisi benim için

Yine de aklıma gelen bir meslek. Belki Manning listeyi görünce öğrenir.

"Artık oturabilirsin," dedi adam.

Bir esinti yakındaki ağaçların yapraklarını hışırdatırken gözlerimi açtım. Kalabalık bir üniversite kampüsünde olmamıza rağmen çimenlikteki yerimiz sessizdi. Yavaşça kalktım, güneşe alışmak için gözlerimi kııptım. Çimenler yüzünden kaşınan dirseğimi kaşıdım. Herkes gülümsüyordu.

"Drama 101'in yaz dönemine hoş geldiniz." Bana baktı. "Ben Profesör Bronstein, ama bana Sal diyebilirsiniz."

Omzumun üzerinden kontrol ettim. Babam binanın dışındaydı ama hâlâ yardımcı doçentle konuşuyordu.

"Bundan sonra dersten önce burada buluşacağız. Sınıfa girdiğimizde iki göreviniz var. Oynadığınız role bürünmek ve birbirinize destek olmak. Zaman zaman kendinizi aptal gibi hissedeceksiniz, bunu garanti ederim. Aynı zamanda muzaffer de hissedeceksiniz ve bunların arasında başka şeyler de olacak. Sınıf arkadaşlarınıza güvenmek, bu deneyimden en iyi şekilde yararlanmanız konusunda size büyük katkı sağlayacaktır."

"Ama daha yeni tanıştık ve yaz dönemi sadece birkaç hafta sürüyor," dedi birisi.

"Kesinlikle. Birbirimizin güvenini kazanmak için az bir zamanımız var, o yüzden bir alıştırmayla başlayalım. Yüzünüzü yanınızdaki kişiye dönün."

Hâlâ derin bir sohbete dalmış olan babam orada olmadığını fark etmemiş gibiydi. Sıranın sonunda olduğum için sadece tek bir yöne gidebilirdim. Bacak bacak üstüne atıp esmer bir kızın karşısına oturdum. "Merhaba," dedi usulca. "Ben Les."

"Ben aslında bu işin içinde değilim-"

"Şimdi," dedi Sal, "gözlerinizi kapatın ve partnerinizin yüzüne dokunun."

Les de en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu. Onunla iki saniye önce tanışmıştım ve şimdi ellerimi onun üzerine mi koymam gerekiyordu? İzinsiz girmişim gibi hissettim. İkimiz de kıpırdamadık. Bir kahkaha attı.

"Nerede?" diye sordu biri. "Nasıl?"

Profesör, "Vermek istediğim tüm talimatları zaten biliyorsunuz," diye yanıtladı.

Les ve ben gözlerimi kapatmadan önce birbirimize mahcup bir bakış attık. Soğuk bir parmak yanağıma indi. Les kıkırdadı.

"Özür dilerim." "Konuşma," dedi Sal.

Bu konuda gülememek daha da rahatsız ediciydi. Avucumu Les'in yüzüne koydum ve yanağı ısındı. Durmak zorundaydım.

kendimi de özür dilemekten alıkoyamıyorum.

"Güzel," dedi profesör. "Partnerinizi bu şekilde okumaya çalışın. Onların duygularına uyum sağlayın."

"Lake?" Arkamda bir yerden duydum. "Gerginsin,"

dedi Les.

"Ne?"

"Az önce atladın."

"Gitmem gerek." İkimiz de gözlerimizi açtık. Ayağa kalktım, bacaklarımdaki otları temizledim ve "Aracım geldi" dedim.

Sal başını salladı. "Görüşürüz o zaman."

Ona doğru koşarken babamın dikkatini çekmek için el salladım. Sarışın ortalıkta görünmüyordu. "Ne yapıyordun?" diye sordu, saçından bir dal koparıırken.

"Beni bir sınıfa katılmaya davet ettiler." Belki de oyunculuk Manning için listeye ekleyebileceğim bir şeydi. Sadece beş dakikalığına ilgilenmişim ama listeye başka ne ekleyebileceğime dair hiçbir fikrim olmadığını düşünürsek denemeye değerdi. "Belki birinci sınıf öğrencisi olarak kaydolurum."

"Hangi sınıf?"

"Drama."

Homurdandı ve park alanına doğru döndü. Ona yetişmek için acele ettim. "O departmanın burada neden bu kadar önemli olduğunu hiç anlamadım. Aptalca ama sanırım herkes gerçekten önemli olan şeyleri yapacak kadar yetenekli olamıyor."

Bulabileceğim en iyi açılış buydu. Kafamı kaşıdım. "Baba, biliyorsun... eğer drama burada önemli bir şeyse, bunu başvurumda görmek isteyebilirler."

"Muhtemelen."

"Belki şimdi araştırmaya başlayabilirim. Ya okulda ya da müfredat dışı bir ders olarak."

"Hmm." Ellerini ceplerine soktu. "Gelecek yıl bazı seçmeli dersler seçmen gerekiyor. Programını biraz tamamlayabilirsin."

"Teşekkürler "den başka ne diyeceğimi bilemedim. Eğer onun fikri değilse, istediğimi almak nadir bir durumdu. Öte yandan Tiffany ve annem istediklerini sık sık alırlardı. Belki de sonunda beni bir yetişkin olarak görmeye başlamıştı.

Benim kitabımda bir zaferdi.

OceanofPDF.com

GÖL

NYaz işte böyle bir şeydi.

Panayırdaki gecemizi takip eden Perşembe sabahı saat on buçukta Arkadaşlarımla Huntington İskelesi'nin güney tarafında bir plaj havlusunun üzerine uzanmıştık. Henüz erkendi ama Ağustos ayında sahildeki gayrimenkuller çok değerliydi.

Normalde, kolayca yandığım için çok fazla güneş kremi sürüyordum. Bronzlaşmak henüz mükemmelleştiremediğim bir sanattı. Tiffany benimle aynı ten rengine sahipti ve bunu bir bilim haline getirmişti. Yılda üç yüz altmış beş gün bronzlaşmak istiyordu. Bu gece Manning akşam yemeğine gelecekti. Yaklaşık dokuz saat içinde evde olacaktı.

Güneş kremi sadece yüzüme ve göğsüme sürdüm. Vickie, benimkinin yanındaki havluda sadece bronzlaştırıcı yağ kullanıyordu. "Biraz ödünç alabilir miyim?" İşini bitirdiğinde sordum.

Elini uzattı. "Cumartesi gecesi çalgın bir partiyi kaçırdın."

"Oradaydım," dedim.

Mona, Vickie'nin diğer tarafında, dirseklerinin üzerinde oturuyordu. Güneş gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Sen değildin."

"Bir dakikalığına dışarıdaydım." Bacaklarıma yağ fışkırttım, parmaklarımı tek parça kıyafetimin lastikli bacağına altına sıkıştırarak eşitledim. "Pek eğlenceli görünmüyordu."

"Şaka mı yapıyorsun?" Vickie sordu. "Herkes oradaydı. Rom denedik ve içki oyunları oynadık."

Herkes değil, demek istedim. Aklıma Corbin Swenson geldi. Suda sörf tahtalarının üzerinde sallanan sörfçüleri taradım ama yüzlerini tanıyamayacağım kadar uzaktaydılar. "Balboa Park'a gittim," dedim. Çünkü onlar

nedense kız kardeşime baktım ve ekledim, "Tiffany ile. Lise partilerinin ezik olduğunu söylüyor."

"Tabii ki *onun* için," dedi Vickie. "O lisede değil." Mona kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Belki de eziktirler."

"Oh, duydun mu?" Vickie heyecanla sordu. "Kim partiden Jack Firestone ile ayrılmış ve sanırım onun arabasıyla dışarıda oturuyorlarmış."

Vickie'ye yağını geri verdim, havlunun üzerine uzandım ve kitabımı aldım. Zihnim dağılmadan önce iki paragraf okudum. Jack Firestone, Tiffany ile birlikte mezun olmuştu. Kim benim yaşımdaydı. Muhtemelen seks yapmışlardı. On dokuz yaşındakilerin park halindeki arabalarda bakirelerle oturduklarından şüpheliydim.

Sanki güneş bana yöneltilmiş bir ısı lambasıymış gibi, üst dudağımda boncuk boncuk ter vardı. Seksin üstünde olduğumu, endişelenmem gereken daha önemli şeyler olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Arkadaşlarım pes ettikten sonra bile bekaretimi korumakta sorun yaşamayacağımı düşünürdüm. Ama dün gece rüyamda Manning'i, onun belimi saran kocaman ellerini ve bazen benim yanımda o kadar da mizahsız olmayan karanlık, mizahsız gözlerini görmüştüm. Gecenin bir yarısı uyandım ve mastürbasyon yaptım. Bunu hiç tanıdığım birini düşünerek yapmamıştım.

Sabahtan beri Manning'in düşüncesi karnımda bir sıkışma hissiyle birlikte geliyordu. Ve bu garip, kötü ya da utanç verici değildi. Aslında tam tersiydi. Hoşuma gitmişti.

Su damlacıkları inciklerime düştüğünde kitabımı bıraktım. Güneşin silüetinde biri üzerimde duruyordu.

"Selam kızlar." Corbin'in sesini tanıdım. "N'aber Lake?"

Vickie ve Mona sessiz kaldılar. İkisinin de daha önce bir Swenson'la konuştuğundan şüpheliydim. Güneş gözlüklerimi indirdim. Corbin bir kolunun altında bir sörf tahtası tutuyordu. "Merhaba," dedim.

"Beni orada görüyor musun?" diye sordu.

"Sanırım öyle. Hangisi olduğundan emin değildim."

"Yakışıklı olan tabii ki," dedi dalgıç giysisinin kollarını sıyrarak. Beline kadar indirdi. Sörf ve beyzbol arasında spor ona iyi gelmişti. Kaslı değildi ama kasları kesilmiş ve belirginleşmişti; teni de saçları gibi altın sarısıydı.

"Siz ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Sadece bu." Vickie ya da Mona'nın söze girmesini bekledim ama onlar sadece Corbin'e sessizce baktılar. "Sen mi?" diye sordum.

"Bugün geç bir srf oldu. Yaz tatili falan."

Kısa, krem rengi srf tahtasını kuma baş aşığı bıraktı. Alt tarafında ot içen bir kurbağı ve grafitiyle 420 yazan bir çıkartma vardı. Saçlarını salladı, okyanus damlacıklarıyla tozumu aldı.

"Nasıldı?" Ben sordum.

"İyi." Göğsüme baktığında, meme ularımlın soğıuk su yüzünden sertleştğini fark ettim. Diğerkızlara dönerek, "Bu arada ben Corbin," dedi.

"Merhaba," dedi Vickie.

"Merhaba," diye tekrarladı Mona.

Başka bir şey bulamayacağımızı anladığım için "Bunlar arkadaşlarıml Vickie ve Mona" dedim.

"Güzel." Bana başıyla onay verdi. "Srf tahtamı çıkarmak ister misin?"

Srf deneyimimle ilgili yalanımı hatırlayarak güneş gözlüklerimin kızarmamı gizlemesini umdum. "Bronzlaşmaya alışıyorum."

"Bu gece ateşli bir randevun mu var?"

diye sordu. "Hayır," dedim, neredeyse savunmaya geçercesine.

"Bir tane ister misin?"

Mona'nın nefesi kesildi ve Vickie gergin bir şekilde kıkırdadı, Mona'dan bana ve Corbin'e bakıp tekrar geri döndü.

Corbin'i inceledim, şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordum. Oldukça sert sıırttı ama bir cevap bekledi. Okuldaki en popüler çocuklardan biri bana çıkma teklif etseydi, hayır demek için aptal olmak gerekirdi, ama Manning'e yaptığım gibi midemde bir sıkışma hissetmedim.

Corbin yanıma çömeldi. "Bu gece bana gel. Film izleriz."

Gerçekten de herkesin söylediğı kadar yakışıklıydı ve şaşırtıcı derecede de iyiydi. Geçen yıl boyunca o ve arkadaş çevresi hayattan daha büyük görünmüştü ama onun yanında otururken tek düşünebildiğim Manning'den ne kadar farklı olduğıuydu. Corbin altın sarısıydı, gneşliydi. Manning karanlık ve glgeliydi. Corbin'in güçlü ve sağılıklı görünmesine rağımen, Manning yine de onu cceleştiriordu, belki de Manning'in varlığı bedeninden bile daha büyük olduğı için. Ama Corbin de Manning gibi esmer, iri ve seksi olsaydı bile yine de hayır derdim. Bu akşamki yemeğı kimse için kaırmazdım. Manning'le ne zaman vakit geireceğimi asla bilemezdim.

"Yapamam," dedim. "zgnm."

arpık bir şekilde gülümsedi. "Başka zaman o zaman." "Elbette."

"Seni arayacağım. Tiffany'nin numarası Corey'de var." Ayağa kalktı, sörf tahtasını aldı ve bize bir el salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum kızlar. Lake . . . Daha önce olmasa da kampta görüşürüz."

"Sonra görüşürüz."

O uzaklaştıktan sonra Vickie dirseğimi çimdikledi.

Kolumu çekti. "Ow. Bu da neydi?" "Corbin

Swenson'ı ne zamandan beri tanıyorsun?"

"Ne zamandan beri Corbin Swenson'ı *geri çeviriyorsun*?" Mona

ekledi. Kolumu ovuşturdu. "Onunla geçen gece Fun Zone'da

tanıştım." "Ama ben onu partide gördüm."

"İkisini de yapmış olmalı," dedim. "Artık o kadar da aptal değilim, değil mi?"

"Evet," dedi Vickie. "Öylesin. Çünkü bir Swenson ile çıkmaya hayır dedin!"

Kızlar kıkırdadı ve ben de katılmaktan kendimi alamadım. "Onlar sadece insan, tanrı değil."

"Onu gömleğini çıkarırken görmedin mi?" Mona sordu. "Aklını kaçırmışsın." "Bu akşam ailece yemek yiyeceğiz." Gerçek buydu ve Corbin'e hayır dememin gerçek nedeninden daha iyiydi: Hayatımı Yaşlı bir inşaat işçisiyle akşam.

"Ama onu reddetmekle kalmadın, tamamen başından savdın. Yarın ya da ertesi gece müsait olduğunu söyleyebilirdin."

Vickie gözlerini devirdi. "İşte bu yüzden bekârsın, Mona. Lake elde edilmesi zoru oynuyor."

"Bunu nasıl yapacağını bilmiyor," dedi Mona. "Makyaj bile yapmıyor."

Dirseklerimin üzerine kalktım. Bir noktadan sonra tanıdığım herkes makyaj yapmaya başlamıştı, sanki ben yokken hepsi gidip bu konuda bir kurs almış gibiydi. Bunun seksi görünmekle ilgili olduğunu tahmin ediyordum. Şimdiye kadar okuldaki erkekleri etkilemek konusunda çok az ilgim ve daha da az bilgim vardı. Eteklerimize bakmak ya da sınıfta sakız çiğnemek gibi aptalca şeylerle paçayı kurtarmaya çalışıyorlardı. Çoğu değerli bir şey öğrenmekten çok video oyunlarını ya da sporu önemsiyordu. "Bunun ne alakası var?"

Vickie, "Sadece bu tür şeyleri önemsemiyorsun," dedi. "Sen bizim deyimimizle geç olgunlaşan birisin."

Mona sanki bu bir tür iç şakaymış gibi güldü. "Corbin'in dikkatini çekiyorsa belki o kadar da geç kalmamıştır. Ya da belki de doğuştan öyledir. Aileden geliyor." "

Neredeyse kitabıma geri dönecek kadar saçmaydı, ama yine de tamamen temelsiz değildi. Babam annemin dikkatini çekmek için birçok talibi nasıl alt ettiğiyse övünmeyi severdi. Bundan hiç şüphem yoktu. Annem gençken Orange County Güzeli'ydi ve California Güzeli olmak için yarışmıştı. Süpermarkette erkeklerin ona nasıl baktığını, veli gecesine geldiğinde erkek öğretmenlerimin nasıl ilgi gösterdiğini gördüm. Annem de neredeyse Tiffany kadar erkeklerin ilgisini çekiyordu. Eğer bunun için bir gen varsa, Tiffany'de kesinlikle vardı ve bunu annemden almıştı. Belki bende de vardı ama uykuda olabilirdi.

Plajdan eve döndüğümde öğleden sonra olmuştu. Havlumu ve çantamı merdivenlerin dibine bıraktım. "Anne?" diye seslendim.

"Mutfakta."

Onu fırına bakarken buldum. "Nasıl gidiyor?"

"Tam zamanında." Ayağa kalktı ve kapıyı hafifçe kapattı. "Yine de daha sonra fazladan bir çift ele ihtiyacım olabilir."

Hiç ilgisi olmayan Tiffany'den mutfakta yardım istemezdi. Yapacak ödevim olmadığında, annemle yemek yapmaktan genellikle keyif alırdım ve bu gece daha da özel olacaktı. "Sadece duş almam gerek."

"Plaj nasıldı?" diye sordu. "Bronzlaşmışsın."

"Öyle mi yaptım?" Kolumu inceledim. Bana biraz kırmızı göründü. "Eğlenceliydi. Sonrasında iskelenin sonunda milkshake içtik."

Gülümsedi. "Umarım tarta için yer bırakmışsındır."

Unutmamıştım. Dün gece annem bana bu gece için bir tarta yapmamı söylemişti. Manning'in tepkisini görmek için sabırsızlanıyordum. "Hazır olduğumda gelip yardım edeceğim," dedim.

Banyoya gittim ve duşu açtım. Normal ürünlerimi bir kenara ittim. Tiffany pahalı şampuanını ve saç kremi rafine arkasına saklamıştı, her ne kadar onları kullanmamam için beni sürekli uyarsa da bugüne kadar hiç kullanmamıştım.

Arkasındaki talimatları dikkatlice okuduktan sonra saçımı iki kez yıkadım. Sonra saç kremiyle doyurdum ve bacaklarımı yavaşça, dikkatlice, ayak bileğimden uyluğumun üst kısmına kadar tıraş ettim. Durulayıp havluyla kuruladıktan sonra Tiffany'nin losyonlarından birini kullandım.

Hiç bu kadar yumuşak ve ipeksi hissetmemiştim. Pürüzsüz tenimi göstermek için bir güneş elbisesi seçtim. Tiffany bronzlaşmanın insanı daha zayıf gösterdiğini söylemişti ve haklıydı.

Tiffany'nin etrafta olmadığından emin olmak için koridoru kontrol ettikten sonra makyaj çekmecesine girdim. Yanmıştım. Çok kötü değildi ama yüzüm ve omuzlarım pembeleşmişti. Güneş burnumdaki ve yanaklarımdaki çilleri de karartmıştı. Makyaj konusunda kendime güvenmediğim için sadece maskara ve pembe dudak parlatıcısıyla yetindim. Kızarıklığa rağmen ya da belki de bu yüzden, gözlerim daha mavi görünüyordu. Dişlerim daha beyazdı. Ve bir kez olsun başkalarının ne yaptığını gördüm.

Tiffany'ye benziyordum.

Fesleğenleri yıkadıktan, domatesleri ve Mozzarella'yı dilimledikten sonra beş Caprese salatası hazırladım. Hangisinin Manning'e gideceğini bilmediğimden, zeytinyağı ve balzamik sirkeyi eşit şekilde gezdirmeye ekstra özen gösterdim.

"Tiffany nerede?" Annem sordu.

Yukarı bakmadım. Odağımı kaybetmek istemedim. "Belki de onun hakkındaki fikrini değiştirmiştir. Böyle şeyler yapar."

"Umarım birine söylemiştir. En azından ona. Aksi takdirde, rahatsız edici bir akşam yemeği bizi bekliyor."

Gülümsedim. "Manning'le geçinmek kolaydır. Rahatsız edici olmayacaktır."

Ön kapı açıldı ve Tiffany iki kolunda kâğıt alışveriş torbalarıyla hızla eve girdi. "Manning her an gelebilir. Yemek hazır mı?"

"Gelemeyeceğinden korkuyorduk." Annem fırın eldivenlerini çıkardı. "Bunu mu giyiyorsun?"

"Tabii ki hayır." Tiffany çantaları mutfak masasının üzerine koydu ve bir yığın gümüş eşyayı dağıttı. Bir paket çıkardı. "En şirin kıyafeti aldım." Beyaz mendili açtı ve leopar desenli kısa bir elbiseyi havaya kaldırdı. "Drew Barrymore'un Guess reklamında giydiğine benziyor."

"Oh, bu çok güzel." Tiffany alışverişe gittiğinde annem hep böyle şeyler söylerdi. Elbise annem için fazla açıktı ama Tiffany'yle kıyafetlerini sık sık paylaşırlardı. "Bu gece için fazla şık değil mi?"

Tiffany hepsini çantasına geri tıktı. "Muhtemelen sonra bir yere gideriz."

"Yemek sırasında üzerine bir şey giy. Baban bu kadar açık olmasından hoşlanmayacaktır."

"Ben amatör değilim," dedi.

"Biliyorum tatlım," dedi annem ellerini yıkamak için lavaboya giderken. "Ablan ve ben bir saattir akşam yemeği üzerinde çalışıyoruz. Masayı hazırlar mısın?"

Tiffany çantalarını kaptı. "*Anne*. Kendimi dönüştürmek için tam beş dakikam var."

"O zaman neden son dakikaya kadar bekledin?" Ben işaret ettim.

Tiffany dilini dışarı çıkardı. "Şarap aldın mı?" diye sordu anneme. "Yemekle birlikte biraz isteyebilir."

"Şarabım var." Annem ellerini önlüğüne sildi. "*Bir tane* içebilir Bardak. Sonrasında sizi dışarı çıkaracaksa daha fazla içmeyin."

Tiffany mutfığa girdiği gibi dışarı fırladı, kırışan kâğıt torbalar ve sarı saçlardan oluşan bir kasırğa. Bu gece onu gerçekten dışarı çıkaracak mıydı? Eğer öyleyse, nereye gideceklerdi? Yemek bittiğinde geç olacaktı. Benim de onlarla gitmem için çok geç olurdu, tabii davet edilirsem. Tiffany ve arkadaşları hafta sonları gece yarısına kadar takılırlardı. Alkol almanın bir yolunu bulurlardı. Bugün perşembeydi ama Tiffany için hayat büyük bir hafta sonuydu. Onun sabah gitmesi gereken bir işi yoktu ama Manning'in vardı. Bu bir şey ifade etmiyor muydu?

Kapı çaldığında domateslerimi düzeltiyordum. Kalbim durdu.

Annem bana fırınlanmış ellerini gösterdi. "Şuna bakabilir misin, tatlım?"

Eve girdim ve ön kapıda durup dinledim. Tiffany hâlâ üst katta hazırlanıyordu ve babam da çalışma odasında idi. Sadece ben ve Manning vardık ve bu durum uzun sürmeyecekti. Onu ilk ben görmüş *olsam* da, arkadaşım olsa da, Manning'le geçirdiğim zamanın çalınmadan önce tadını çıkarmam haksızlık gibi görünüyordu.

Kapıyı açtığımda Manning en üst basamakta kot pantolonu ve beyaz tişörtünün üzerine açık giydiği siyah, yakalı düğmeli bluzuyla duruyordu. Tıraş olmuş ve saçlarını geriye doğru taramıştı. Yarı yarıya iş botlarıyla gelmesini bekliyordum ama kolonya bile sürmüş olabileceğini düşündüm.

Ellerim terlemeye başlayana kadar kapının kolunu tuttum. Manning'in koyu renk gözleri, ayak bileklerime kadar indiği an hariç, çoğunlukla yüzümde kaldı. Belki de erkeklerin yeni tıraş edilmiş bacaklar için bir tür radarları vardı.

"Merhaba," dedim. *Aptalca*. Ona ne kadar güzel göründüğünü söylemek istedim.

Manning bir buket pembe laleyi beyaz parmaklarıyla kavrarken ön tarafta bir cırcır böceği cıvıladı. "Farklı görünüyorsun."

Omuzlarımı biraz dikleştirdim ve gülümsememeye çalıştım. "Sen de öyle." "Makyaj mı yapıyorsun?"

"Birazcık." Ona bacağımı göstererek ayağımı işaret ettim. "Bronzlaştım."

Bakmadı. Kenara çekildim, böylece girişe doğru eğilebilirdi. Tenis ayakkabılarından biri iki çıplak ayağımı da rahatlıkla ezebilirdi. ieklerle neredeyse göz hizamdaydım. İyi bir tahmindir, annem laleleri severdi.

"Umarım biftek seviyorsundur? Önce sana sormamız gerekirdi." "oğu şeyi yerim. Ama evet, Tiffany zaten sordu."

Yani cumartesi günkü panayırdan beri konuşuyorlardı. Ne zamandan beri? Bu beni şaşırtmamalıydı. Elbette ona ne zaman burada olacağını söylemeliydi ve belki lalelerden de bahsetmişti. Birbirlerini *görmüş* olabilecekleri aklıma geldi.

"Aradı," dedi Manning, gözüme takılarak. "Sadece akşam yemeği, zamanlama ve diğer şeyler hakkında. Hepsi bu."

"Oh." Üst katta ayak sesleri duyduğumuzda ikimiz de başımızı kaldırdık. Sonunda ön kapıyı kapattım. "Gel annemle tanış. Babam birazdan çıkar. Akşam yemeği başlayana kadar genellikle ofisinde çalışır." Manning'e mutfağı gösterdim.

Annem arkasını döndü, kocaman gülümsedi ve yanımıza geldi. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Manning."

"Siz de Bayan Kaplan." Adam iekleri uzattı ama kadın onları geçip sarılmak istedi. Bunu kolaylaştırmak için eğildi ama onun dışında kaskatı kesilmişti. "Bunlar sizin için."

"Yapmamalıydın." Buketi aldı. Annem saçlarını yüzünden geriye doğru kıvrımıştı ve nefes aldığında birkaç tel öne doğru düştü. "En sevdiğim. Teşekkür ederim."

"Beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Yemek harika kokuyor."

"Bütün akşam buradaydım, o yüzden bifteği sevmesen bile sevdiğini söyle." Annem güldü. Kimse onun yemeklerini beğenmezdi ama o bunu çok sık söylerdi. "Lake yardım etti," dedi ve sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, "Tiffany de. Mutfakta harikadır."

"Öyle değil," dedim. "Masayı bile hazırlamazdı."

"Lake, tatlım." Annem kıkırdadı ve buketi bana uzattı. "Bunları suya koy ve misafirimize içecek bir şeyler getir."

Kaşlarımı attım. Manning'in yemek pişirme işini onu düşünerek yaptığımı bilmesini istiyordum. Ama bana başını sallayıp karnını sıvazladığında anladım, biliyordu.

"Barın üzerine biraz şarap koydum," dedi annem. "Şarabı seviyorsun, değil mi Manning?"

Tereddüt etti. "Elbette."

Pek inandırıcı gelmedi. "Babamın da birası var," dedim.

"Sorun değil. Şarap harika."

Çiçekleri bir vazoya koydum, sonra babamın barına gittim ve iki ağır şişeyi mutfığa taşıdım. Daha önce hiç şarap açmamıştım ama birçok kez yapıldığını görmüştüm. Şişeleri adaya koydum ve annemin kullandığı vida görünümlü şeyi bulmaya gittim. Doğru alet olduğundan emin olduğum şeyi seçmeden önce birkaç çekmeceyi karıştırdım. Yine de nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Burada mı büyüdün Manning?" Annem sordu.

"Pasadena."

Şarap şişesini değerlendirdim. Sivri kısım üst kısma giriyordu ama üst kısmın etrafında bir sargı vardı. Önce o mu çıktı?

Manning elimdeki şeyi aldı - *tirbuşon*, adı buydu!- ve folyoyu soydu.

"Nasıl yapılacağını biliyorum," dedim

nefesimin altında. "Yapmamalısın. Daha on altı yaşındasın."

Keskin, sarmal ucu mantarın içine sokmasını dikkatle izledim. Tam olarak benim yapacağım şeydi, ama vidalamak için aşağıya indiğinde, bir şekilde berbat edeceğimden oldukça emindim. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Bu bana gecenin ilk gülümsemesini kazandırdı. Boyun kasları gerildi ve mantar bir *patlamayla* dışarı kaydı.

Arkamı döndüğümde annemin bizi izlediğini gördüm. Kaşlarını çattı ve "*Çok yakışıklı*" diye mırıldandı.

Öyleydi. Sanki ilk randevumuz gibiydi, onu ailemle tanıştırmak için eve getirmiştim. Manning etrafımda dolaşp şarap bardaklarını arıyordu. Ona nerede olduklarını söyleyemedim, çünkü konuşamıyordum. Sadece onu izlemek istiyordum. Manning buradaydı, ona biftek yaptığım mutfığımdaydı ve her şey yolunda gidiyordu.

İki şarap kadehini indirirken bana baktı. "İyi misin?" Başımı salladım.

Sertçe. "Evet."

"Bugün biraz güneş var, ha?" Göz kırptı. "Dışarıda mıydın?"

"Tuvalete gittim-"

Tiffany'yi görmeden önce duydum. "Geldim, geldim," dedi. "Üzgünüm, geciktim."

Kalbim düştü, gülümsemem eridi. Tiffany kısa elbisesi ve siyah hırkasıyla köşeyi döndü. Eski bir şapkadan sentetik bir papatya koparmış ve saçına takmıştı. Doğruca Manning'in yanına gitti. Platformlarında benden birkaç santim uzaktaydı ve onun omzuna kadar geldi. Annem topuklu giyyordu. Ayağında ayakkabı olmayan tek kişi bendim.

Tiffany ona doğru eğilip yanağını uzattı ama o alnından öptü. "Beni eğlendirdiler."

Gülümsedi. "Annemle tanıştın mı?"

"Evet. Ona biraz şarap alıyordum."

Tiffany dolaptan üçüncü bir bardak alabilmek için kenara çekildi ama o sadece iki bardak doldurdu. Birini anneme uzattı ve diğerini kendine sakladı.

Tiffany elini kalçasına koydu. "Peki ya ben?"

"Yirmi bir yaşında değilsin. Diğer baban için."

"Eğer içiyorsa sorun değil," dedi annem. "Biz aptal değiliz; Tiffany'nin içtiğini biliyoruz. En azından burada onu izleyebiliyoruz."

Manning'in elinde bir şişe vardı ve ne yapacağından emin değildi. Şişeyi yere bıraktı, böylece Tiffany kendi bardağını doldurdu.

"Yani, Manning." Annem bir yudum aldı. "Tiffany'yle ne zamandır çıkıyorsunuz?"

"Biz arkadaşız," dedi.

Sırıışımı gizlemek için yere baktım.

Benim aksime, bu cevap ne annemin ne de Tiffany'nin hoşuna gitti. "Özür dilerim," dedi annem. "Sanki-"

"Sana onun bir beyefendi olduğunu söylemiştim," diye tersledi Tiffany, gözlerini başka tarafa çevirerek. "Böyle şeyleri tartışmaz."

Zamanlayıcı bip sesi çıkardı. "O zaman bu kadarla bırakalım," dedi annem. Biftekleri fırından çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. "Lake, git babanı getir."

Diğer gecelerde olduğu gibi babamın çalışma odasının kapısını çaldım ve "Evet?" diyene kadar bekledim.

"Yemek hazır," dedim.

Başını bilgisayarından kaldırmadan, "Birazdan çıkacağım," dedi. "Bensiz başlayın."

Ona kalsa, burada yerdı. Bir duvarda iş ve hukuk kitaplarından oluşan bir kütüphane vardı. Masasının üstü USC gereçleriyle doluydu. Bir başka duvarda da silahlarının bulunduğu camdan muhteşem vitrini duruyordu. "Yapamayız. O burada."

Başını kaldırıp her zamanki ifadesiyle, kalın kaşlı kızgınlığıyla baktı. "Kim?"

"Manning. Tiffany'nin arkadaşı."

"Tanrım. Yemek hazır olduğunda gel beni al. Onun kaçamaklarıyla ilgilenmiyorum."

Babamı masada hiç istemedim. En iyi ihtimalle Manning'e iyi davranmazdı. En kötü ihtimalle de onu bizim önümüzde küçük düşürmeye çalışırdı. Manning utanmayı hak etmiyordu. Babamın oyuncaklarıyla burada kalmasına izin vermekten mutlu olurdum, Manning'i yüzüne vuramayacağı için Tiffany'yi biraz üzecek olsa da. Ama annemin, babamın akşam yemeğini atlamasına asla izin vermeyeceğini biliyordum. Zaten bu konuda kavga etmişlerdi. Annem Tiffany'nin bir erkek arkadaşı olmasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Babam bununla uğraşmak istemiyordu. "Zaten masanın üzerinde," dedim. "Bir süredir burada."

Babam dirseklerini masaya dayadı ve şakaklarına masaj yaptı. "Bütün gün çalışıyorum. Kendi lanet olası evimde güzel, sessiz bir yemeğin tadını çıkarabilmeliyim." Sanki orada olduğumu unutmuş gibi başını kaldırıp bana baktı. "Sen git. Ben hemen geliyorum."

Bize bir tür iyilik yapıyormuş gibi göründü, ancak yanıtı bir tavizden çok bir tehdit gibiydi.

GÖL

Mom, Tiffany, Manning ve ben, babam çalışma odasından çıktığında yemek odasında oturuyorduk. "Neden yemek odası yerine burada yiyoruz? Mutfakta mı?" diye sordu daha sandalyesini çekmeden.

"Çünkü misafirimiz var," dedi annem.

Manning sandalyesinde şaşırtıcı derecede rahat görünüyordu, tabağı servis edilmişti, hepimizinki gibi yemeğine dokunulmamıştı. Babamı izledi.

"Baba, bu Manning," dedi Tiffany.

Sonunda göz göze geldiler, birbirlerinin bakışlarını tuttular, aralarında sessiz bir konuşma geçti.

Manning, "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Seni almayacağım," diye cevap verdi babam, sandalyesini masaya doğru kaydırarak. "Karım alacak. Ona teşekkür et."

Annem yumuşak ama kararlı bir sesle, "Çoktan yaptı," dedi. "Kaba davranıyorsun Charles."

Önce ona, sonra Tiffany'ye baktı ve bir servis kâsesi brokoli aldı. "Bu akşam yemek yaptın mı, Lake?"

Herkes yemeğe başlamış olmasına rağmen parmaklarım kucağımda sıkıca kenetlenmişti. Herkesin içinde en gergin olan bendim ve bu benimle ilgili bile değildi. Manning için her şeyin iyi gitmesini istiyordum. Buraya gelmeyi bırakması için ona bir neden vermeme gerek yoktu. Aramızda ne geliştiğinden emin değildim ama ben on sekiz yaşına girene kadar bunu öğrenemeyeceksek, o zaman iki yıl daha hayatımda kalması gerekiyordu. "Biftek ve tatlıya yardım ettim," dedim.

"Güzel," dedi babam. "Yemek yapmanı seviyorum."

"Ben de Manning'e memleketini soruyordum," dedi annem. "O Los Angeles'tan."

"Özellikle Pasadena," dedi Manning.

"USC'de geçirdiğim zamanı saymazsak, Los Angeles'ın büyük bir hayranı olmadım." Babam etini kesti. "Çok çeşitlilik var. Kampüsün bulunduğu mahalle bile tehlikeli. Çok fazla suç var."

"Tanrım, Charles." Annem dedi ki. "Sana daha önce de söyledim, böyle şeyler söyleyemezsin."

"Yapamam. Burası benim evim."

"Baba, *lütfe*," dedi Tiffany.

Babam bazen böyle yorumlar yapardı, ama asla topluluk önünde değil, çoğunlukla annemi üzdüğü için. Tiffany'nin buna karşı çıktığını ilk kez duyuyordum.

Annem Manning'e döndü. "Bununla bir şey kastetmiyor. Eminim çok güzel bir evden geliyorsunuzdur."

Manning çiğnedi ve yutkundu. "Her şey yolundaydı." Bunu söylerken gözlerini kaçırdı. "Bunun gibi bir şey değildi."

"Bu," dedi babam, çatalıyla etrafı göstererek, "çok çalışmanın ve eğitime yapılan yatırımın sonucu. Sen okula gidiyor musun?"

"Evet, efendim.

Geceleri." "Ne

için?"

Manning'in ağzı biftek doluydu, bu yüzden çiğnerken ve ardından suyunu yudumlarırken masadakiler sessizce oturdu. "Kolluk kuvvetlerine gireceğim."

"Polis mi?"

"Evet."

"Peki ya sonra? Avukat mı olmak istiyorsun?" "Hayır. İnsanlara yardım etmek istiyorum."

"Yardım etmek istiyorsan en tepeye git," dedi babam. "Memurların hiçbir etkisi yok. Onlar sadece kendilerine söyleneni yaparlar."

Annem boğazını temizledi. "Charles-"

"Ne?" diye sordu. "Şimdi ne var? Bu çocukların bir doz gerçekliğe ihtiyacı var. Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Bunun olacağını, babamın Manning'i küçük hissettirmeye çalışacağını tahmin etmiştim. Manning'in gelecekteki kariyerinin onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden, araya girmek için ağzımı açtım.

"Polisler insanlara yardım ediyor," dedi Manning ben daha konuşmadan. "Bunu kendi gözlerimle gördüm."

Babam omuz silkkti. "İyi o zaman. Bunu yap. Dünyanın polislere ihtiyacı var." "Avukatlardan daha çok ihtiyacı var," diye ekledi annem.

Manning bana döndü, belki de bir çıkış yolu arıyordu. "Salatayı da sen mi yaptın?"

Ona söylememiştim bile. Gülümsedim. "Evet."

"O zaman denemelisin," dedi dolu tabağımı başıyla işaret ederek.

Beni ilgilendirmeyen bir konuşmaya o kadar dalmıştım ki yemeğime dokunmamıştım bile. Taze, gevrek bir domatesten bir ısırık aldım ve suyu çenemden aşağı damladı.

"Okuma listesinin neresindesin, Lake?" Babam sordu.

Peçeteyle ağzımı sildim. "Son kitap."

"Mükemmel. Seveceğinizi düşündüğüm birkaç tane daha sipariş ettim, bunların arasında üniversite kompozisyonunu mükemmelleştirmekle ilgili kurgu olmayan bir kitap da var."

"Belki de biraz ara vermenin zamanı gelmiştir," dedi annem. "Yaz tatili neredeyse bitti."

"Ben de bunu söylüyordum," diye araya girdi Tiffany.

"Sakın aldanmayın. USC yaz tatilini de okul yılı kadar yakından izler. Kaytarmayı kabul etmiyorlar."

Ortaokula başladığımdan beri her yıl aynı konuşmayı duyuyordum. Tiffany'nin USC'de bir şansı olmadığı anlaşıldığında, ailem tüm dikkatini benim üzerime çevirmişti. "Biliyorum."

"USC'ye mi gitmek istiyorsun?" Manning sordu. "Güney Kaliforniya Üniversitesi," dedi babam.

"Bunu duymuştum." Manning sinirli görünmeye başlamıştı. "Los Angeles'ta özel bir üniversite, UCLA'nın rakibi."

Annem, "Gelecek yıl onu üniversite öncesi bir programa başlatmayı umuyoruz," dedi.

"Şimdiden mi?" Manning sordu.

Annem başını salladı. "Bu işler erken başlar. Üniversite başvurusundan yıllar önce. Lake de bunu istiyor, bu yüzden onu oraya götürmek için elimizden geleni yapacağız."

Manning gözlerini bana çevirdi. "Neden USC?"

"Ben de oraya gittim," dedi babam.

Manning'in onu görmezden gelmesinden, benden bir cevap beklediğini anladım. Çocukluğum boyunca babamın en çok USC'de geçirdiği yılları anlatırken mutlu olduğunu hatırladım, sanki bir tür yetişkin gibi

Disneyland. Henüz başka bir yer düşünmemiştim. Ülkenin en iyi okullarından biri neredeyse arka bahçemizdeydi.

"USC'nin her türlü harika programı var" dedim.

Babam şarap kadehini kaldırarak başını salladı. "Üst düzey bir okul."

Babama gülümsedim. Kendimi ona hiç bu konudan bahsettiğimiz zamanki kadar yakın hissetmemiştim. "Bir futbol takımları, güzel bir kampüsleri ve büyük bir itibarları var." Babamı gururlandırmak istiyordum. Onun duyduğu gururla kendime Troyalı demek istiyordum. "Ve evet, babam da mezunlardan biri. Oraya gitmemek için bir neden düşünemiyorum."

Manning'e dönüp baktım ve dünyam yavaşladı. Beni dinlemiyordu. Tiffany'nin tabağındaki yiyecekleri itmesini izledi.

"USC hakkında hiç düşündün mü?" Manning ona sordu. Onunla konuştuğunun farkında bile değildi. "Tiff?"

"Ne?" Başını kaldırdı ve gözlerini kırıştırdı. "Oraya gitmek istedim mi? Ben mi?" "Neden olmasın?"

"İyi bir üniversiteye girmek için çok çalışmak, özveri ve planlama gerekir," dedi babam. "Tiffany okuldaki zamanını kim bilir neler yaparak geçirdi, ama bunların hiçbiri değildi."

Manning, "Devlet üniversitesine başlayıp Berkeley'e transfer olan bir çocuk tanıyorum," dedi. "Tiffany isterse bunu yapabilir."

"Charles da öyle yaptı," dedi annem, kadehini babama doğru kaldırarak. "Özel okula parası yetmedi ama devlet üniversitesine kadar çalıştı."

Tiffany kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "İnan bana, o aptal okula gitmek istemiyorum. Lanet bir tarikat gibi."

Babam çatalını ona doğrulttu. "Konuşmana dikkat et. Burada televizyon izleyip benim paramı harcayarak zamanını boşa harcamak yerine o okulda olduğun için şanslısın."

"Bütün gün yaptığım şey bu değil." Sinirli bir şekilde Manning'e baktı. "Okullara bakıyorum. Sadece nereye gitmek istediğimi ya da hangi alanda uzmanlaşacağımı henüz bilmiyorum."

"İş," dedi babam. "Bu konuda yanlış yapamazsın. Diplomanı aldıktan sonra belki bir giyim mağazası işletebilirsin. Alışveriş yapmayı sevdiğin için."

Omuzlarını dikleştirdi. "Belki kendi giyim mağazamı açarım."

"Kendi işinizi mi yürütüyorsunuz? Bunun ne gerektirdiği hakkında bir fikrin var mı?"

Disiplin. Sıkı çalışma. Başlangıç sermayesi. Bunlar sadece temel unsurlar."

Bu konuşmanın nereye gittiğini görebiliyordum ve kız kardeşimle her zaman aynı fikirde olmasam da onun utandığını görmek istemiyordum. "Bir moda tasarımcısına ne dersin?" Ben önerdim. İnsanları yönetmek onun için iyi olmazdı. O bizden daha yaratıcıydı ve sınırlamalar ya da kurallar olmadan daha iyi iş çıkarırdı. Zaten annemin onu babama karşı böyle savunduğunu duymuştum. "Bu işte iyi olursun."

Beni görmezden geldi. "Ne yapmak istediğimi bilmediğim için hayatım bitmiş gibi davranıyorsun," dedi babama. "Şu anda çok daha kötü durumda olabilirdim, biliyorsun. Bugün alışveriş merkezinde Regina Lee'ye rastladım."

Kaşlarını çattı. "Kim?"

"Sınıfımdaki hamile kalan kız."

İsmi hatırladım. Bir matematik öğretmeniyle olan ilişkisinin hikâyesi tüm haberlere çıkmıştı. Bizim okulda böyle şeyler olmazdı. O zaman *yasal tecavüz* terimini öğrenmiştim.

Tiffany, "Lisede yaptığım en kötü şey kötü notlar almak ve belki biraz fazla eğlenmekti," dedi. "Regina'nın bir bebeği var. Onu tek başına büyüttüğü için bana ağlıyordu."

"Ne olacağını düşünüyordu ki?" Babam sordu. "Bir pedofiliyle gün batımına mı gidecekti? Ne kadar ceza aldı? Üç yıl mı?"

"Sanırım öyle," dedi annem. "Yasal tecavüz."

"Çok saçma. Ona çok yumuşak davrandılar. Ben olsam onu gerçek tecavüzle suçlardım."

"Birbirlerine aşıklandı," dedi Tiffany.

"Umurumda değil." Babam çatalını bir parça bifteğe sapladı. "Hukuk sisteminde bir sürü arkadaşım var. Eğer o Tiffany olsaydı, o pislik o kadar uzun süre uzakta kalırdı ki, bambaşka bir insan olarak geri dönerdi."

"Aman Tanrım," dedi annem, Manning'e bakarak. "Bu konuya nasıl girdik?" Babamın kadehini yeniden doldurdu. Konuşmayı ne zaman ve nasıl yönlendireceğini biliyordu, özellikle de babam ve Tiffany birbirlerinin gırtlığına sarılmışken. "Biliyorsun, Lake yakında kampa gidiyor. Dört gözle bekliyor musun, tatlım?"

Evet demek üzereydim. Çocukken eğlenmişim ama geçen yıl genç bir danışman olarak daha da çok eğlenmişim. Young Cubs ormanda bir hafta süren, açık hava etkinlikleri ve gece kamp ateşi olan bir yatılı kamptı. Ama aklıma yeni bir düşünce geldi. Yaz bittiğinde Manning'e ne olacaktı? Gün içinde onu otoparkta bulamazdım. Bir arabaya atlayıp onu görmeye gidemeyecektim ve bunun tek nedeni de

Ehliyetimi aldım. Yazın bitmesine dört haftadan biraz fazla vardı. Bunlardan birini kampta geçirirsem, Manning'le sadece üç haftam kalırdı. "Gitmek zorunda mıyım?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" Annem sordu. "Geçen yıl harika vakit geçirmiştin." "Ama evet, yapmak zorundasın," dedi babam. "Başvurunda iyi görünür." Tiffany gözlerini devirdi. "*Her şey* üniversite hakkında olmak zorunda mı?"

Babam önce ona, sonra anneme baktı. "Kızınızın bütün bir kız öğrenci yurdundan daha fazla tavrı var." Kıkırdadı.

Tiffany alay etti ama gülümsüyordu. "Peki bu kimin suçu?" diye sordu. "Genetik."

İkinci kadeh şarabını bitiren babam mırıldandı: "Tavır genetik değildir. İşte bunu bir çıkartmaya yaz ve tamponuna yapıştır." Manning hariç herkes güldü. Tiffany'nin okul malzemelerine, masasına, duvarlarına ve hatta birkaç tane de arabasına yapıştırılmış çıkartmaları vardı. Pembe, ışıltılı bir tanesinde "Uyarı: Bir Tavrim Var ve Onu Nasıl Kullanacağımı Biliyorum" yazandan, ortasına kırmızı bir "A" harfi çizilmiş siyah, yuvarlak bir çıkartmaya kadar uzanıyordu. Neden anarşi çıkartması yapıştırdığını sorduğumda bana komik bir bakış atmış ve "punk" olduğunu söylemişti. Babam onu kızdırmak için olduğunu söylemişti.

Manning tabağını çoktan temizlemişti ve ikincisini istiyordu. "Bu kamp olayı da neyin nesi?"

"Büyük Ayı'da" dedim.

Başıyla onayladı. "Orayı seviyorum."

"Bu çocuklar için," diye ekledi Tiffany. "Ben sıkıntıdan ölürdüm."

"Ben genç danışman olacağım," dedim, "yani yetişkin bir danışmanla eşleşeceğim ve bir hafta boyunca bir kulübeden sorumlu olacağız. Geceleri orada uyuyacağız ve gündüzleri aktiviteler yapacağız."

"Ne gibi?" Manning sordu.

Herkes bekledi. İlk defa kimse benim üzerimden konuşmuyordu. Biraz doğruldum. "Her türlü şey. Okçuluk, ata binme, kano, sanat ve el sanatları, balık tutma. Neredeyse tüm haftayı dışarıda geçiriyoruz."

Manning bütün vücuduyla dinledi, kaşları çatılmıştı. Sanki kendisi de kampa gitmek istiyormuş gibi görünüyordu. "Çocukluğumdan beri balığa çıkmadım. Bunun için para alıyor musun?"

"Gönüllüyüm. Sadece üniversite başvurularım için. Ama gerçek danışmanlar para alıyor."

"İlgileniyor musun?" Annem ona sordu.

Manning geri çekildi. "İlgileniyor muyum?"

"Gerçekten de yazının bir haftasını bir grup çocukla geçirmek istediğini mi düşünüyorsun?" Tiffany sordu.

"İster inanın ister inanmayın," dedi Manning, "çocukları severim."

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Manning. Kampta. Bütün bir hafta boyunca. Benimle birlikte.

"Peki ya işin ne olacak?" Tiffany tedirginlikle sordu. Bir hafta boyunca ondan uzak kalacak olması dışında, o da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

Manning, "Bazı izinleri beklerken birkaç haftalığına ara veriyoruz," dedi. "Elimde kesinleşmiş bir şey yok. Aslında iş arıyorum."

"Ne iş yapıyorsun?" Annem sordu.

Manning çiğnemeyi bıraktığı anda aklıma bir şey geldi: Babam hâlâ Manning'le nasıl tanıştığımız hakkındaki gerçeği bilmiyordu. Yardım için Tiffany'ye baktım, ama farkına vardığında onun da gözleri parladı.

Manning çatalını bıraktı. "Tiffany'nin sana söylemediğini fark etmemiştim." Bu babamın dikkatini çekti. Başını kaldırıp baktı. "Bize ne söyledi?"

"Şu anda inşaatta çalışıyorum. Okula devam edebilmek için." Babamın arkasından arka bahçeye doğru başını salladı. "Yandaki evin ekibindeyim."

"Affedersiniz?" Babam Tiffany'ye bakarak sordu. "Neden bahsediyor bu?"

"Bundan bahsetmediğim için özür dilerim, baba." Pişman görünüyordu. "Kızmanı istemedim."

"Sana oradan uzak durmanı söylemiştim." Babamın sesi yükseldi. "Senin derdin ne Tiffany? Sana ne söylersem tersini yapıyorsun."

"Charles." Annem onun koluna dokundu. "Dur."

Ona döndü. "Bunun bir sorun olacağını söylemedim mi? Mahalledeki geçicilerin asla iyi olmadığını?"

"Geçici ne demek?" diye sordum.

"İş bulacak kadar yetenekli olmadıkları için bir işte tutunamayan kişiler."

Ağzım açık kaldı. Bunun olacağını biliyordum, Manning'i uzaklaştıracak korkunç bir hakaret. Tiffany de biliyordu ama yine de onu davet etmişti.

Manning peçetesini kucağından aldı ve ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Açıkçası bunun bir sorun olduğunu fark etmemiştim."

"Hayır." Annemin sesi gerginliği bıçak gibi kesti. "Otur, Manning. Evimizde misafirsın ve kibar olmaktan başka bir şey yapmadın."

Manning kendini yavaşça sandalyesine geri bıraktı.

"Kibar mı?" Babam sordu. "Yan dairede çalıştığını söyleme nezaketini göstermedi. İçeri girdiğinde ilk söylediği şey bu olmalıydı."

"Katılıyorum," dedi Manning sakın bir sesle. "Bildiğini sanıyordum."

"Kocamın kusuruna bakmayın," dedi annem. "Charlie inşaat yüzünden çok üzgün."

"Anlıyorum." Manning koltuğunda kıpırdandı. "Çalışma saatleri dışında bunu minimumda tutmaya çalışıyoruz. Hava serin olduğunda erken başlıyoruz ama öğleden sonra beşi nadiren geçiyoruz."

"Bu bir yalan," dedi babam. "Yemek sırasında seni duydum."

Tiffany saçıyla oynadı ve papatya düştü. Zorla geri sokmaya çalıştı.

"Sizinkinin arkasındaki evde de inşaat var," dedi Manning. "Belki de o yüzdendir."

"Burası güvenli bir mahalle." Babam bizimle onun arasına baktı. "Beladan hoşlanmayız."

Manning'in kalkıp tekrar gitmeye çalışacağından endişelenerek araya girdim. "Bir sorun yok. Ben oradaydım."

Babam başını çevirdi. "Ne zaman?"

"Geçen hafta," diye yanıtladı Tiffany. Papatyadan vazgeçti ve onu masanın üzerine koydu. "Önemli bir şey değildi. Onunlaydım."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" Babam sordu. "Sana defalarca kız kardeşini dramana karıştırmamanı söyledim."

"Ben yapmadım." Tereddüt etti. "Oraya ilk o gitti."

"Geçen hafta," diye konuştu babam onun yerine, "Lake yaz okulundaydı. Okumasını yapıyor olmalıydı, değil-"

"Tiffany haklı," dedim. Babamın nasıl tepki vereceğini bile bile orada olduğumu söylemem aptalcaydı. Çabucak bir bahane bulmaya çalıştım. "Öğle yemeği yoktu, o yüzden ben-"

"Sözümü kesme, lanet olsun."

Manning öne doğru oturdu. "Tüm saygımla, efendim-"

"Kızınız var mı?" Babam ona sordu. "Bir aileden sorumlu musunuz? Onları güvende tutmaktan?"

Manning onun bakışlarını tuttu, yüzünden karanlık bir şey geçti. "Hayır."

"O zaman bu işe karışma. Orası tehlikeli olabilecek erkeklerle dolu. Genç kızların bunların etrafında bulunmasına, size yemek ya da başka bir şey getirmesine gerek yok."

Manning derin bir nefes aldı ve duraksadı. "Lake onu bana getirmedi. Ben eve geldim."

"Anlayamadım?" "Onu ben davet ettim," dedi Tiffany.

Başımı salladım, korkmuştum ama Manning'in bunu yapmak zorunda kalmaması için suçu üstlenmeye hazırdım. "İkimiz de yaptık."

"Bunu duyuyor musun Cathy?" Babam sordu ama gözlerini Manning'den ayırmadı. "Ustabaşınızla konuşacağım. Sen-"

"Bu kadar *yeter*," dedi annem. "Charles, aşırı tepki veriyorsun. Tanrı aşkına, bu sadece bir öğle yemeği ve Tiffany zaten bana bundan bahsetti."

Babam ona döndü. "Burada olduğunu biliyor muydun?"

"Kısaca. Bir sandviç için. Dünyanın sonu değil." Şarap kadehini eline aldı. "Belki de çalışma odana geri dönmelisin."

"Sorun değil," dedi ve ayağa kalkarken elindeki peçeteyi masaya fırlattı. "Neden kendi yemek masamda oturup güzel bir yemek yemeye çalışayım ki? Umarım mutlusundur, Tiffany."

Odadan çıktıktan sonra hepimiz dönüp Manning'e baktık. "Çok üzgünüm," dedi Tiffany.

"Senden hoşlanmıyor değil," diye ekledi annem. "O sadece böyle biri. Çok çalışıyor ve çok çalışıyor, bu yüzden eve geldiğinde huysuz oluyor."

"Sorun değil. Sadece ev yapımı bir yemek yediğim için minnettarım." Manning tabağını ikinci kez temizlemişti. Sandalyesini masadan geriye doğru itti. "Teşekkür ederim Bayan Kaplan, ama gerçekten gitmem gerektiğini düşünüyorum."

"Ama turta," dedim. Manning'i geçen gün Lake Special'ı yediği zamanki kadar mutlu etmek istemiştim. *Senin için yaptım*, demek istedim ama yapamayacağımı biliyordum, onun yerine sadece "Ben yaptım" dedim.

Annem Manning'e, "Lütfen kal," dedi. "Lake şirket için doğru turtayı yapmak konusunda çok gergindi. Sadece bu gece için taze yaban mersini ile yaptı. Kabuğu bile sıfırdan."

Manning tereddüt etti. "Peki ya Bay Kaplan?"

"Onun için endişelenme," dedi Tiffany. "O her zaman böyledir, yemin ederim." Ayağa kalktım. "Gidip turtayı getireyim."

Manning de ayağa kalktı ve tabağını aldı. "Servise yardım edeceğim. En azından bunu yapabilirim."

Birlikte mutfağa girdik. Birden avuçlarım terlemeye başladı. Onları elbiseme sildim ve bir pasta tabağı bulmak için mutfak eşyaları çekmecesini açtım. Sırtımı ona dönerek, "Ailem için üzgünüm." dedim.

"Ne için?" Manning sordu.

"Hepsi." Omzumun üzerinden ona baktım. "Babam seni herhangi bir noktada kırdıysa özür dilerim."

Manning sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bunun için endişelenme, tamam mı? Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Biliyorum, ama ben-" *Seninle ilgilenmek istiyorum.* Onu korumak istedim. Onu rahatlatmak. Onu doyurmak için ne kadar porsiyon gerekiyorsa o kadar beslemek. Söyleyecek daha uygun ve uygunsuz bir şey bulamadım. On altı yaşında bir kız yetişkin bir adama mı bakıyor? Bu tamamen doğaldı, sanki kendimi onun hayatına dahil edebilirdim, ama değildi. En azından henüz değil.

"Baban çok katı biri," dedi. "İyi ki öyle. Seni önemsiyor." "Neden ona burada olduğunu söyledin?"

"Burası onun evi. Ona bu saygıyı borçluyum."

Bunu anlayamadım. Belki de erkeklere özgü bir şeydi.

Turta adadaki pasta tabağında duruyordu. Manning tabak ararken ben de üzerini açtım.

"Altın yapraklı olanları kullan," dedim ona. "Annem onları misafirler için seviyor."

"Büyüdüğünde, sadece misafirler için özel tabakları olan kadınlardan biri mi olacaksın?"

Kendi kendime gülümsedim ve o bir tabak uzatırken turtayı kestim. Artık bir çift gibiydik. Bir gün evlenebilecek, bir ev satın alabilecek, özel porselenlere sahip olabilecek bir çift. Tiffany yakında ondan sıkılacaktı ve birkaç yıl içinde, ben büyüdüğümde, kimse Manning'in bir zamanlar *Tiffany'nin* ailesiyle tanışmak için buraya geldiğini hatırlamayacaktı bile. Asıl engel Manning'i yakınımında tutmak olacaktı. Onun için çok gençtim, bunu biliyordum, o da biliyordu ama iki yıl sonra on sekiz yaşında olacaktım. USC de Orange County'ye yakındı. Belki o da benimle Los Angeles'a gelirdi.

Manning misafirler için özel tabak tutan bir adam mıydı? Ben göremedim ama babam da öyle değildi ve onda da vardı.

"Bilmiyorum," dedim, bir dilimi nazikçe sunucudan tabağa kaydırarak. "Belki. Sadece bulaşıklar değil, biliyorsun. Misafir havluları ve misafir çarşafı var. Misafir banyosunda Tiffany'ninkinden ve benimkinden daha güzel tuvalet kâğıtları var."

Bir sonraki boş tabağı uzattı. "Sanırım bazı insanlar için bu arzulanan bir şey."

"Senin için değil mi?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Ben öyle bir şey demedim. Ama bir polisin maaşıyla böyle şeyleri karşılayabilir miyim bilmiyorum. Baban bunun harika bir şey olduğunu düşünmüyor gibi görünüyor. Sanırım karım böyle şeyler isteseydi, bir yolunu bulurdum."

Biraz daha sert nefes alarak yere baktım. Dudaklarından dökülen eş kelimesi tüylerimi diken diken etti. Ne tür bir kız onu evlenecek kadar mutlu edebilirdi ki?

"Sana ne demiştim?" Manning sordu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Babamın kolluk kuvvetleri hakkında söylediklerinden dolayı üzgün olduğumu düşündüğünü anlamam bir anımı aldı. Öyleydim ama neyse ki Manning öyle görünmüyordu. "Gerçekten kampa gelmeyi düşünüyor musun? İlk toplantı gelecek hafta. Hâlâ eleman alıp almadıklarını öğrenebilirim."

Gözlerimi kaçırarak turtaya baktı. "Güzel kokuyor. Pişirmeyi sever misin?"

"Özel biri için olduğunda."

Gülümsemesi neredeyse hüzünlü görünüyordu. "Misafir turtası mı?"

Başımı salladım. Manning iyi bir insandı. Babamın ona verdiklerini almak zorunda olmadığı halde aldı. Tiffany'ye katlandı. Anneme çiçek getirirdi. Bunun nedeninin küçük bir kısmının ya da büyük bir kısmının ben olduğumu umuyordum.

O iki tabak aldı, ben de diğerlerini. "Hey, Lake?"

Mutfaktan çıkarken durdum ve ona dönüp baktım. "Evet?" "Bana daha fazla bilgi getir. Şu kamp meselesi hakkında. İşe yarayabilirim."

"Elbette," dedim, sesim sakın ve rahattı ama bu sadece onun sözlerinin içimde bir havai fişek bataryası patlatmış gibi hissettiğimi gizlemek içindi.

MANNING

Tşapkalı yaban mersinli turtta. Kibarlık olsun diye acele etmeden yedim ama iki dakikadan kısa bir sürede mideye indirebilirdim. Birincisi, çok lezzetliydi, ama aynı zamanda

Az önce gördüğüm kavgadan sonra Kaplan'ın yemek masasına oturmak çok garipti. Babasının bir akşam yemeğinden sonra beni hayatlarına kabul etmesini beklemiyordum. Ama bu kadar hıyar olmasını da beklemiyordum.

Lake görmedi. Henüz göremedi. Utanmış, mahcup olmuş ve Tiffany'nin suçunu üstlenmeye çalışmıştı. Kız kardeşim de böyleydi, tartışmanın dışında kalması gerekirken araya girerek tartışmaya yardımcı olabileceğini düşünüyordu. Bir it dalaşına elini sokmayacaksın, bunu ona daha önce de söylemiştim, ama bu çok işe yaramıştı. Lake'in babasına bakışından onu hâlâ sevdiğini ve saygı duyduğunu anlayabiliyordum. Bunu anlamamıştım. Aile, başkalarına bok gibi davranmak için otomatik bir serbest geçiş anlamına gelmemeliydi. Bir noktada, insanları oldukları gibi tanımak zorundaydınız.

Charles çalışma odasında kaldı. Başımın arkasındaki saat ilerledikçe, Tiffany daha da telaşlanıyor gibiydi. Sanki bir şey istiyor, bir şey bekliyordu. Ben de bir şey istiyordum, bir sigara. Biraz fazla yemiştım, gerçek, lezzetli yiyecekler için şükrediyordum. Okul ve iş arasında, yemek yapmayı öğrenmek umurumda değildi. Sadece yapabildiğim kadarını yaptım.

Lake'in aksine, Tiffany babasının bir pislik olduğunu biliyordu. Ama kendilerini isteyerek pisliklere bağlayan pek çok kızla tanışmıştım. Belki de babası olduğu için Tiffany için daha kötüydü. Babalar konusunda iyi bir sicilim yoktu. Ben de kendimden nefret ediyordum. Tiffany'nin gözlerinde bunun bir kısmını gördüğümü sanıyordum.

ama aynı zamanda yemeğin çoğunda onu izledi, herkesten daha fazla.

Lake diliminin sadece yarısını yedi. Ben bir salata, iki biftek ve tatlıyı temizlerken o da yemeğini bitirmemişti. Üzgün müydü yoksa sadece aç değil miydi? Bu haliyle biraz fazla zayıf olduğundan endişeleniyordum. Belki de bu kızlara özgü bir şeydi. Maddy yemek masasına gelmektense okumayı ya da keşfetmeyi tercih ederdi. Ya da boncuk yapmayı. Lake'in bileziğini tamir ettiğim o gün duvarda aklıma gelene kadar onun takı dönemini unutmuştum. Maddy saatlerce odasında kalır, kolye ve halhal gibi şeyler örerd. Onların nerede olduğunu bile bilmiyordum. Belki annemdedir.

"Yemek için tekrar teşekkürler," dedim çünkü bana bakıyorlardı. "Hiç bu kadar güzel turta yememiştin."

Cathy gülümsedi. "Hamur biraz ıslaktı ama ilk denemede iyiydi."

Tiffany omuz silkti. "Vıcık vıcık olduğunu hiç düşünmemiştim."

Cathy Tiffany'nin elini masanın üzerine kapattı. "Tiffany'ye bir erkeğin kalbine giden yolun midesinden geçtiğini anlatmaya çalışıyordum. Bu yüzden ona yemek yapmayı öğretiyoruz."

Şu anda babaları masadayken olduğumdan daha rahatsızdım. En azından o zaman nerede durduğumu biliyordum. Şimdi ise tüm gözler üzerimdeydi. Buraya neden gelmişim? Kısmen Lake ve Tiffany'nin bu aileye nasıl uyum sağladığını görmek için. Bu dinamiğin onları anlamama yardımcı olacağını düşündüm. Ne Lake ne de kız kardeşi hiçbir şey istemiyordu. Evlerinin emlak değerini, mahallelerinin prestijini biliyordum. Bir barları, pahalı şarapları ve özel yemekleri vardı. Bu şeylerin Tiffany için önemli olduğundan şüpheleniyordum ama ya Lake?

Kimse hakkında böyle şeyler merak etme alışkanlığım yoktu. Hayatıma devam ettim ve karnımı doyurmak ve başımı sokacak bir çatı için ne gerekiyorsa onu yaptım. Çok fazla şeye ihtiyacım yoktu, mutlu olmaya ya da sevmeye bile. Tanıdığım herkes bir şekilde kendini öldürüyordu. Uyuşturucu, alkol, iş, boktan ilişkiler, can sıkıntısı. Önemli olmayan şeyler önemliymiş gibi davranıyorlardı. Soru sormayı bıraktılar çünkü cevapları sevmiyorlardı.

Çok şey görmüştüm ve hiçbir şeyin adil olmadığını anlayacak kadar gençken hayatımdaki iyiliği kaybetmişim. Hiçbir şeyin garantisi yoktu. Lake bunu henüz bilmiyordu ve ben onun bu masumiyeti mümkün olduğunca uzun süre korumasını istedim. Maddy mi? Onu daha iyi koruyabilirdim. Ağabeyi olarak elimden geleni yaptım,

Ama onun başına gelecekleri bilseydim, daha fazlasını yapardım. Ne gerekiyorsa yapardım.

Ben de Lake için aynısını yapmak istiyordum ama yirmili yaşlardaki erkekler akraba olmadıkları genç kızlarla takılmıyorlardı. Bu da bana sadece iki seçenek bırakıyordu, bunlardan biri çekip gitmekti. Diğerisi ise masanın karşısında oturmuş, beni köşeye sıkıştırmış gibi gülümsüyordu.

"Hadi bulaşıkları yıkayalım," dedi Cathy Lake'e. "Bu ikisini biraz yalnız bırakalım."

Lake'in aklından neler geçtiğini bilmiyordum. Gözleri kocaman ve üzgündü. O anda, Tiffany'den çaldığına emin olduğum makyajına rağmen, Lake yetişkin masasındaki bir çocuk gibiydi. Bana Maddy'yi hatırlattı. Fiziksel olarak değil, tamamen zıtlar, aydınlık ve karanlık, ama bana Maddy gibi güvenle bakıyordu. Sanki ona her şeyi söyleyebilirmişim ve o da inanırmış gibi.

"Dışarı mı çıkıyorsunuz?" Lake sordu.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Tiffany. "Annem masayı toplamayı söyledi."

Ayağa kalktım. "Yardım edeceğim."

Cathy elini omzuma koydu. "Kesinlikle olmaz. Lütfen otur."

"Gerçekten gitmeliyim," dedim. "Belki benimle dışarıya kadar yürüyebilirsin, Tiff." "Elbette." Annesiyle bakışarak ayağa kalktı.

O anı Lake'i kontrol etmek için kullandım. Dışarı çıkmak istiyordu, bunu söyleyebilirdim ama Tiffany onu davet etmedi ve eminim ben de etmezdim. Az önce tanık olduğum kavgadan sonra uzak durması en iyisiydi. Kendince anlayış göstereceğini umarak başımla iyi geceler diledim. Yüz ifadesindeki acı hafiflemeyse ne olayım.

Tiffany kolunu benimkine doladı ve beni ön kapıya kadar geçirdi. "Berbat mıydı?" diye sordu. "Babama katlanmak konusunda çok iyiydin."

"Her şey yolundaydı. Merak etmeyin."

"Annem senden çok hoşlanıyor. Bunu söyleyebilirim. Ayrıca, eminim ikinci bir porsiyon alman ve yemeklerine iltifat etmen hoşuna gitmiştir..."

Dinlemeyi bıraktım. Yemek, on saatlik iş günü ve iki kadeh şarap beni bir anda etkiledi. Sadece uzanmak istedim. Kaldırımın aşağısında küçük çimenli bir tepe vardı ve dibe vardığımızda onun yolunu kestim. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Geldiğine sevindim."

Ben kapı koluna uzanamadan, o sürücü tarafındaki kapıya yaslandı. "Bir şey mi yapmak istiyorsun?"

"Bütün gün çalıştım, Tiffany. Çok yorgunum." "Dışarı çıkmak zorunda değiliz. Evde kalabiliriz."

"Nerede?" Başımın arkamı işaret ettim. "Burada mı? Ailenin evinde mi?"

Ayağını ayakkabısından çıkardı ve parmaklarını bileğimin iç kısmında gezdirdi. "Hayır, şapşal. Biraz dolaşabiliriz. Ya da senin evine geri döneriz."

Ah, lanet olsun. Kendime düşünecek birkaç saniye vermek için derin nefes aldım. Yorgundum ama seks ihtimali bana her zaman ikinci bir rüzgâr verirdi. Birkaç ay olmuştu, ama bu beni rahatsız etmemişti. Şimdi olduğu gibi. Gömleğimi biraz çekiştirerek beni kendine yaklaştırdı. Nefesi yaban mersini gibi kokuyordu, Lake'in turta yapmak için kullandığı gibi.

Özel biri için. Benim için.

"Kalbin hızla çarpıyor," diye fısıldadı Tiffany, dudakları aniden çeneme yaklaştı.

Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum, hem de iyi anlamda değil. Kız kardeşine bu kadar yakinken Lake'i düşünmek istemiyordum. Ondan bir adım geri çekildim.

"Sorun nedir?" Tiffany sordu.

"Hiçbir şey."

Bir an sessiz kaldı. "Bunu istiyorum, Manning."

"Mesele o değil."

"Ben bakire değilim. Bağlanacağımdan endişeleniyorsan-"

"Sorun o değil," diye tekrarladım.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Kalp atışlarım hiç sakinleşmemişti ve bu yorum da yardımcı olmadı. Bana sadece içeride hamile kalan kızla ilgili korkunç konuşmayı hatırlattı. "Regina Lee kim?"

"Lisede bir öğretmenle seks yapan bir kız vardı. Bütün aileler telaşlandı ama adam sadece yirmi dört yaşında falandı."

"Kaç yaşındaydı?"

"On yedi. Regina onun çıkmasını bekleyeceğini söylüyor."

Charles'ın gücünü etrafa saçmakla tehdit etme şekli beni korkuttu. Öğretmene karşı daha fazla suçlamada bulunmakla ilgili söylediklerinin doğru olup olmadığını kim bilebilirdi? Ama böyle bir adamın kesinlikle bağlantıları vardı ve beni Lake'in yakınında istemediği açıktı. Yandaki işimden bahsetmediğim için yeterince kızmıştı ama Lake'in orada olması, benim onun etrafında olmam onu gerçekten kızdırmıştı. Umarım bu iş biterdi.

ve onun yakınından uzaklaşmak. Mahallede ters giden bir şey olursa, mutlaka suçlayacak birimizi bulurdu.

Tiffany kalçasını kaldırdı. "Yani sorun bu mu?" diye sordu. "Regina Lee gibi hamile kalacağımdan mı endişeleniyorsun?"

"Hayır."

"Ne o zaman? Yeterince güzel değil misin? Çok mu şişman?"

Kaplan ailesinden hiç kimse şişman sayılmazdı. "Kesinlikle değil." "Bana kız arkadaşın olmadığını söylemiştin. Yalan mı söylüyordun?"

Sanki bu konuda yalan söyleyecek bir şey yokmuş gibi rahatça sordu. Kendimi evet demeye zorladım. Aldatan olmak, Tiffany'ye veda etmeye henüz hazır olmadığım için Lake'e karşı yeterince korumacı hissettiğimi itiraf etmekten daha kolay olurdu. Sonra elimi yüzümü yıkayıp gidebilirdim. Tiffany içeri girip babasına söyleyecekti. Çok sevinirdi.

Lake de ona yalan söylediğimi düşünecekti. "Benim bir kız arkadaşım yok," dedim.

Tiffany kamyonu itti. "O zaman eşcinsel falan olmalısın. Ya da akli dengen bozuk. Sana seks teklif ediyorum. Eğer çıkıp bana neden istemediğini söylemeyeceksen, o zaman hoşça kal. Beni bir daha arama."

Döndü ve çimlere doğru yürüdü. Nefes alamıyordum - bu istenmeyen ve yabancı bir duyguydu. Böyle şeylerin beni etkilemesine izin vermezdim. Kızlar söz konusu olduğunda, onları genellikle zahmete değer bulmazdım. Ama Tiffany uzaklaştıkça Lake de uzaklaştı. Geri davet edilmeyecektim. Yetişkin bir adamın onunla takılmaya çalışması nasıl görünürdü? Eğer görürsem, buna bir son verirdim.

Tiffany olmadan Lake de olmazdı. Ne canavar sandviçler, ne de yaban mersinli turta. Ama hayatımdaki bu tatlılığı hak edecek ne yapmıştım? Hiçbir şey. Ve bunu bozmayacağımı kim söyleyebilir? Bozabilirim. O yüzden muhtemelen çekip gitmeliyim.

Ama bu gece izlediğim sadece Lake değildi. Tiffany, babası için bir hayal kırıklığı olduğunu söylerken haklıydı. Onu bir kutuya koymuş, sonra da içinde olduğu için kızmıştı. Tiffany onu kışkırtmadığından değil. Kışkırtıyordu. Ama o sadece kendisine ilgi gösterecek birini arıyordu.

"Bekle."

Tiffany arkasını döndü. "Ne?"

"Öyle bir şey değil," dedim. "Ben sadece eski kafalıyım." "Ne demek istiyorsun?"

Onun önünde durana kadar çimenli yokuşu tırmandım. Sanki ikimizi de destekliyormuş gibi omuzlarını tuttum. Belki tatlılığı hak etmiyordum ama Tiffany, evet. Benim için iyi bir eştı. Yanında birini kullanabilirdi. Ve Lake'le birlikte geldi. Eğildim ve Tiffany'yi dudaklarından öptüm. "Bu, işleri ağırdan almayı sevdiğim anlamına geliyor," dedim. "Ben eski kafalıyım."

Tiffany gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Bu bir ilk." Evet, öyleydi. "Gitmem gerek. Ama seni ararım."

Yere doğru başını salladı. Bir an için bunu yapmamı isteyip istemediğini merak ettim. "Tamam," dedi. "İyi geceler."

Arkasını döndü ve içeri girdi. Bundan sonra her kızın bayılmasını beklerdim. Belki Tiffany sevmek için yanıp tutuştuğu için hızlı değildi. Belki de böyle olmasını sevdiği için hızlıydı. Eğer hamlemi yapmazsam beni toz içinde bırakabilirdi. Onunla olan şansımı kaybedebilirdim.

Tiffany'ye tutunmak için savaşmak isteyip istemediğimden tam olarak emin değildim.

Ama Lake'in hayatının bir parçası olarak kalmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum.

GÖL

Ön kapı çarpana ve Tiffany merdivenlerden yukarı çıkana kadar pencereden uzaklaşmadı.

Ne gördüğümden emin olamıyordum. Eğer Manning az önce ön bahçede onu öpmüşse, bu yeterince masum görünüyordu, dudaktan bir öpücük. Bu ne anlama geliyordu? Aralarında hiçbir bağ yoktu. Ben bunu biliyordum, ama Tiffany biliyor muydu?

Bitişikteki banyomuza girdim ve Tiffany'nin beni odasına davet edeceğini umarak biraz gürültü yaptım. Davet etmeyince kapıyı çaldım.

"Ne?" Tiffany sordu.

"İçeri girebilir miyim?"

"Ne istiyorsun?"

Kapıyı açtım. Tiffany yatağında oturuyordu, adres defteri açıktı ve elinde şeffaf, tuşlu telefonunun ahizesi vardı. "Bu gece yapacak bir şeyler bulmaya çalışıyorum."

"Manning'le çıktığını sanıyordum?" "Öyle mi görünüyor?"

"Ne oldu?"

Bu noktada, konuşma iki şekilde ilerleyebilirdi. Ya beni kovacak ve meraklı olmakla suçlayacaktı ya da içini dökecekti. Ben cesaretli olmasını umuyordum. Manning ona bana sorduğu türden sorular sordu mu? Müzik, kitaplar, süslü yemek takımları hakkında? Onları böyle şeyler hakkında konuşurken hayal edemiyordum. Manning'in dikkati bendeyken, başka kimseye yer yoktu. Çevir sesi biplemeye başladı. Tiffany içini çekerek telefonu kapattı ve yatağın üzerinde geriye doğru yığıldı. "Takılmak istedi. Neredeyse gidiyorduk."

ama erkenden işe gitmesi gerekiyor."

Yüzüm ısındı. Nerede yaşadığını, raflarına ne tür şeyler koyacak kadar önemli olduğunu düşündüğünü görmek için neler vermezdim. Çarşafı ne renkti? Raflarında başka hangi kitaplar vardı? Komodinine fotoğraf koyar mıydı? Tiffany oraya giderse, tüm bunları benden önce görebilirdi. Odaya biraz daha girdim. "Onu tekrar göreceksin mi?"

Uzandı ve Nirvana posterinin köşesine bir fiske vurdu. "Bilmiyorum."

Daha uzun durdum. Şaşırmamıştım. Bunun olacağını biliyordum. Tiffany'nin eve yemeğe getirdiği diğer iki erkeğin hemen ardından ondan ayrıldığını düşünmüştüm ama belki de tam tersiydi. "Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Beni yanlış anlamayın. Manning çok seksi ve bana karşı çok iyi. Ama o yaşlı bir adam gibi. Çalışıyor, dersleri var, erken yatıyor ve işleri *ağırdan* alıyor." Esnedi ve başını bana çevirdi. "Üniversiteli erkeklerin farklı olacağını düşünmüştüm, anlıyor musun? Eğlenceli ve havalı."

Anlamış gibi başımı salladım. Gerçekte Manning tanıdığım en havalı insandı çünkü havalı olmayı zerre kadar umursamıyordu. "Yani onu terk mi edeceksin?" Umutlu görünmemeye çalışarak sordum.

"Hayır. Eğer onu bir daha görmek istemiyorsam, telefonlarını açmam." Ayağa kalktı ve aynalı dolabının yansımada saçlarını düzeltti. "Bugün Corbin'i gördün mü?"

Hâlâ Manning'in beni aramasının nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. "Kim?"

"*Corbin*. Alo? Okuldaki en seksi çocuk mu? Onu plajda mı gördün?"

Birkaç kez göz kırptım. Bu sadece bu sabah mı olmuştu? "Evet. Nereden biliyorsun?"

"Onunla
konuştum." "Ne
zaman?"

"Telefonda."

"Aradı mı?" Ben sordum.

"Evet. Ben üstümü değiştirirken. Ona geri aramasını söyledim çünkü akşam yemeği yemek üzereydik."

"Beni mi sordu?"

"Neden?" diye sordu. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Hayır." Cevaptan çok bir refleks olarak savunmaya geçmiştim. Son birkaç yılımı okulumdaki erkeklerle hiçbir şey yapmak istemeyerek geçirmiştım. Şimdi onlara hiç benzemeyen Manning'i tanıdığım için daha da az ilgileniyordum. Ama Corbin de farklı görünüyordu, sanki ben konuşurken üstümün altını görmeye çalışmak yerine beni dinliyordu. "Yani, ondan hoşlanıyorum," dedim. "Ama sadece bir arkadaş olarak. Ya sen?"

"Corbin'den hoşlanıyor muyum? O sadece on yedi yaşında. Benim için çok genç." Adres defterini karıştırdı. "Ve bir erkeğin senden çok fazla hoşlanması hiç de seksi değil. İşte bu yüzden Corbin gibi biriyle asla çıkamazdım."

"Bir süre önce sana aşık olduğumu söylediğini sanıyordum."

"Etti, ama daha fazlası olup olmadığını kim bilebilir? Sadece birdenbire seninle ilgilenmeye başlamasının garip olduğunu düşünüyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Corbin plajda Tiffany'den bahsetmemişti ama belki de hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyordu. Her iki durumda da umurumda değildi. "Benden hoşlanan bir erkekten ben de hiç hoşlanmadım."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Merak etme, olacak. Özellikle de göğüslerin olduğunda." Kıkırdadı. "Özür dilerim. O kelimeyi kullanma. İğrenç bir şey. Arkadaşlarım hep söyler ama bu senin de söylemen gerektiği anlamına gelmez."

Tiffany sık sık annelik yapmazdı ama yaptığında da güzeldi. Sanki bana göz kulak oluyordu. "Tamam. Yapmayacağım. Turtanın ıslak olmadığını söylediğin için de teşekkürler."

"Değildi. Bütün parçayı yedim ve kalori konusunda nasıl olduğumu bilirsin."

Gülümsedim. Bana kalori vermesi bir iltifattı. Aniden kız kardeşime sarılma isteği duydum. Tuhaf bir gece olmuştu. Kavga ve olası öpücük gibi bazı kötü şeyler olmuştu ama asla gerçekten kötü olamazdı çünkü Manning'le geçirilen zaman onu tanıma zamanıydı. Konuşmadığımız zamanlarda bile bu böyleydi.

Ve şimdi Tiffany ilgisini kaybettiğine göre, onu geri alacaktım. En azından okul başlayana kadar. Ondan sonra, emin değildim.

Tiffany'yi kucaklamak üzereydim ki kapı aniden çalındı ve ikimiz de sıçradık.

"Tiffany mi?" Babam sordu.

Odasına biri geldiğinde, Tiffany sanki programlanmış bir tepkiymiş gibi onu tersliyordu. "Ne?" diye sordu.

İçeri girdi, beni gördü ve banyonun kapısını işaret etti. "Odana git, Lake."

Kızgındı. Yine kızgındı. Normalde onu sorgulamazdım ama Tiffany bu gece beni hedef alması gereken öfkeyi üzerine çekmişti. Ve kendimi ona karşı savunmada hissediyordum. "Neden?" diye sordum. diye sordum. "Ona biraz daha kötü davranabilesin diye mi?"

Babam şok olmuş görünüyordu. İlk içgüdüm özür dilemekti ama yapmadım.

Olduğum yerde kaldım, omuzlarım dikti.

"Sorun yok Lake," dedi Tiffany. "Sadece git."

İkisinin arasına baktım. Belli ki bunun benimle ilgili olduğunu düşünmüyorlardı, ama öyleydi. Manning'le ilgiliydi. Ben de banyoya girdim ve kulağımı kapıya dayadım.

"Bu gece ne oldu?" Babam sordu.

Tiffany birkaç saniye cevap vermedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Evime bir yabancı getirdin. Tehlikeli olabilecek birini. Anneni ve kız kardeşini yemek hazırlama ve pahalı şarap alma maskaralığına zorladın. Neden? Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey-"

"İşten işe atlayan serseri, kendini beğenmiş bir inşaat işçisi. O evle işi bittiğinde ertesi gün işe gitmesine gerek kalmıyor. Arkadaşlarını toplayıp gece yarısı bizi soymasını ve şehri terk etmesini ne engelleyecek?"

Dişlerimi o kadar sıktım ki çenem ağrıdı. Bu tamamen haksızlıktı. Manning bu gece saygılı olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Güzel görünmek için çaba bile göstermişti.

"Bunu yapmazdı, ona bir şans verseydin bunu bilirdin," dedi Tiffany. "Ama vermedin. Ona karşı çok kabaydın."

"Oh, *lütfen*. O adam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece dalga geçmek istiyorsun. Ne zaman büyüyeceksin? Arkadaşlarının bu tür davranışları yanına kâr mı kalıyor?"

"Aşırı tepki veriyorsun."

"Onu bir daha görmeni istemiyorum."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ben bir yetişkinim."

"O zaman bir insan gibi davranmaya başla. Bir işe gir. Ya da çalışma, ama bu çatı altında yaşamaya devam etmek istiyorsan, dediğimi yapacaksın."

"Belki de artık burada yaşamak *istemiyorumdur*."

"Hayır mı? Peki paran olmadan nereye gideceksin? Eğer istediğin bütün gün aylıklık etmek, alışveriş yapmak ve parti vermekse, o zaman sana bakabilecek bir koca bul. Onu bir inşaat alanında bulamayacağınızı garanti ederim."

"Ne istediğim umurunda bile değil," dedi sesi yükselerek. "Sadece yuvarlanmamı ve söylediğin her şeyi sorgulamadan yapmamı istiyorsun. Lake gibi."

"Sen Lake'e hiç benzemiyorsun," diye tersledi.

Sessizleştiler. Kalbim sanki oradaymışım, odada duruyormuşum gibi çarpıyordu, ama daha kötüydü çünkü hiçbir şey göremiyordum. Doğruydum, babamın istediği her şeyi yaptım. Ve Tiffany onun istediği hiçbir şeyi yapmadı. Bir kereliğine de olsa, babamın damarına basıp onu incitecek şeyler söyletmek yerine, onunla birlikte *olmayı denemesini* diledim.

Önce babam konuştu. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım."

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi Tiffany. "Ben Lake değilim ve asla da olmayacağım. Eğer yaptığım seçimlerden hoşlanmıyorsan, o zaman beni kov. Sırf sen istedin diye biriyle çıkmayı bırakacak değilim."

"Yapacağım, Tiffany. Beni test etme."

"Kendi kızını sokağa mı atacaksın?"

"Eğer yapsaydım, bu senin kendi iyiliğin için olurdu. Öğrenmen gerek."

"Peki," diye öyle yüksek sesle bağırdı ki, gerçekten de kapıdan uzaklaştım. "Sabah gitmiş olacağım."

Birkaç sessiz saniyenin ardından babamın ayak sesleri yeri dövdü ve bir kapı çarparak kapandı. Nefesim boğazımda düğümlendi. Belki Tiffany'yle aramızda farklılıklar vardı ama aman Tanrım, onun *evsiz* kalmasını istemiyordum. Nereye gideceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tiffany ve ben bu evde büyümüştük, bir banyo ayrı. Orada öyle uzun süre durdum, sessizliği dinledim, nefes almadım, yıldızları görmeye başladım.

Kendimi onun odasına bıraktım. "Tiff?"

Hâlâ ben ayrıldığımda oturduğu yerde oturuyor, kapısına bakıyordu. "Ne?"

"İyi misin?"

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve bana döndü. "Öyle misin? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Ellerim titriyordu. Tiffany sert görünmek için çok çabalıyordu ama öyle olmadığını biliyordum. Belki de annem dışında bunu bilen tek kişi bendim. Bu tür şeylere maruz kalmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdin.

Babam ona söylemişti. Odanın karşısına geçtim ve tam kollarına atıldığım anda kollarını açtı. Ağlamaya başlayan *bendim*.

"Dur," dedi Tiffany. Bizi tekrar yatağa yatırdı ve saçlarımı okşadı. "Onlar için ağlamaya değmez."

"Kim?"

"Erkekler."

"Babam bile

mi?"

"Özellikle de babam."

Kaşlarımı birleştirdim. Bununla ne demek istediğinden emin değildim. Kavgalarından sonra yeterince ağladığını duymuştum. "Gidiyor musun?" diye sordum. "Gitmeni istemiyorum. Lütfen, sadece git ve ondan özür dile."

"Gitmiyorum."

"Ama dedin ki ..."

"Daha önce de söyledim. Ciddi değildim ve o da bunu biliyor. Beni kapı dışarı etmeyecek."

Tartışmalarının hiçbirinin bu şekilde bittiğini hatırlamıyordum. Sanki Tiffany onu ne kadar zorlayabileceğini görmek istiyor gibiydi. Ona baktım. "Neden ona Manning'le görüşmeyi bırakacağını söylemedin?"

"Çünkü onun istediği de tam olarak bu. Beni, seni ve annemi kontrol etmeye çalışıyor."

"Bu doğru değil," dedim. "O sadece hepimiz için en iyisini istiyor."

"Sen ve annem için belki. Ben mi? O sadece ben hiç olmamışım gibi davranmak istiyor. Ben olmasaydım hayatı daha kolay olurdu."

Kelimeleri o kadar basit söyledi ki, başka biri bunların onu etkilemediğini düşünebilirdi. Umursamadığını. Ama ben umursadığını biliyordum. Nasıl umursamazdı ki? O onun babasıydı. Tanık olduğum onca kavgadan sonra bile bunu gerçekten düşündüğüne inanamıyordum. "Seni seviyor," dedim. "Şu anda işler biraz garip. Bir iş bulduğunda rahatlayacaktır."

"Hiçbir şey bilmiyorsun Lake. Anlamak için çok gençsin. Asla onun istediği gibi bir iş bulamayacağım. Bulacaksın. Doktor, avukat ya da o sıkıcı şeylerden biri olmayacağım. Bize fırsatlar sunmak için bu kadar çok çalışıp benimkini heba etmeme katlanamıyor."

Tiffany denememişti bile. Neredeyse hiç çalışmamıştı ve özellikle son sınıfta pek çok dersi atlamıştı. Kardeşimden daha zeki olup olmadığını bilmiyordum ama kesinlikle daha çok çalışıyordum. "Ne istersen yapabilirsin, Tiffany. Eğer kendini adarsan-"

"Kapa çeneni," dedi ses tonunu bozmadan. "Babam gibi konuşuyorsun. O hep böyle söyler."

"Ama bu kavga önlenebilirdi," diye belirttim. "Manning'i sevmediğini bile söylemiştin."

Tiffany gözlerini kırıştıtararak tavana baktı ve başını eğdi. Saçları boynumu gıdıklıyordu ama ben sadece onu izledim. Sonunda, "Yapmadığımı sanıyordum... ama belki de yapıyorumdur," diyene kadar gözleri dolaştı.

Kalbim durdu. Fikrini böyle bir ileri bir geri değiştiremezdi. "Neden?" diye sordum. diye sordum. "Babamı kızdırdığı için mi?"

"Bilmiyorum. Belki de. Her şeyi yeniden düşünmeme neden oldu, belki de Manning'e gerçek bir şans vermedim."

"Babamdan intikam almak için Manning'i kullanmak hiç adil görünmüyor."

Tiffany gözlerini tavandan ayırıp bana baktı. Beni itti ve ikimiz de doğrulduk. Beni kovacağını düşünmüştüm ama onun yerine bana baktı. "Manning'in bir kıza bundan daha kötüsünü yaptığını garanti ederim. Erkekler kadınları umursamaz. Onları kullanırlar. Bunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi olur."

Midem bulandı. Manning değil. O öyle biri değildi. Ona baktığımda, onunla konuştuğumda, birbirimize bağlanırdık. Üzgün olduğumda bana Birdy'yi vermişti. Bileziğimi geri vermişti. Yaptığım her şeyi yerdı. İçimden bir ses onun iyi bir insan olduğunu söylüyordu. "Bence tam tersi," dedim nazikçe. "Senin için deli olan erkekler gördüm ve sen onları görmezden geliyorsun."

Tiffany biraz gülümsedi. "Oyunu böyle oynuyorsun. Gerçek şu ki, erkekler güç sahibi olduklarını düşünürler ama değiller. Bizim var. Bu gece Manning'le olduğu gibi. İstedığimi yapmayınca, beni bir daha aramamasını söyledim ve çekip gittim. Ve o ne yaptı biliyor musunuz?"

Kalbim küt küt atıyordu. Biliyordum. Bilmiyormuş gibi davranmaya çalıştım ama biliyordum. Kendi gözlerimle görmüştüm.

"Beni öptü. İyi bir gösteri yapıyor - bir süre benden hiç hoşlanmadığını düşündüm. Ama o da diğer erkekler gibi."

Kalbimde bunun doğru olmadığını biliyordum ve belki de bu beni kötü bir kardeş yapıyordu, ama bunu ona söylemedim. Tiffany'nin Manning'in sıradan bir adam olduğuna inanmasını istedim, çünkü o zaman ona sıradan biri gibi davranacaktı. Ondan istediğini alır ve yoluna devam ederdi.

GÖL

MO gün öğleden sonra, Manning akşam yemeğine geldiğinden beri ilk kez evde yalnızdım. Pencereden dışarı bakmama gerek yoktu.

Ekibin yan tarafta çalıştığını biliyordum. Onları duyabiliyordum.

Bir çift şort ödünç almak için Tiffany'nin odasına girdim. En darını alacak kadar cesur değildim ama onun sahip olduğu her şey benim dolabımdaki her şeyden daha kısa, daha dar ya da daha düşük kesimli idi. Tommy Hilfiger'dan birkaç tane seçtim ve aynada belime kadar tuttum.

Tiffany geçen gece babam konusunda haklıydı. Kavgalarının ertesi sabahı annem simit ve kahve yapmış, babam Wall Street Journal'ını okumuş ve Tiffany hiçbir şey olmamış gibi mutfaka girmişti. O gün iş aramak için dışarı çıkacağından bile bahsetmişti ve babam işe giderken onu alnından öpmüştü.

Şortumu giydim. Atlet ve Converse ile kapıdan çıkmadan önce Young Cubs broşürümü aldım. Manning'le ilk tanıştığımda gergin olduğumu hatırlamıyordum. Ama şimdi, kaldırırma doğru yürürken midemde kelebekler uçuşuyor ve saçlarım ter içinde kalıyordu.

Çok şey oluyordu ama Manning'i göremiyordum. Toprakta yürüdüm, iskelenin altından geçerek eve girdim. Evin çerçevesine doğru eğildiğimde gözlüklü bir adam bana baktı ama beni durdurmadı.

Manning'i arka tarafta buldum, profili bana dönüktü, kollarını kaldırmıştı, elinde bir matkap ve dişlerinin arasında bir vida vardı. Gözlükleri, bareti ve ağzındaki kırmızı bandanası yüzünü gizliyordu ama onu nerede olsa tanırdım.

Ahşap bir kirişi deldi. Lacivert gömleği yukarı kalktı, bronz teni kemerinin üzerinde titriyor, pazu kasları efordan şişiyordu. Karnımı kapattım, şiddetli bir şekilde dönmesine alışkın değildim. Manning yaptığı işi incelemek için matkabı indirdi.

"Merhaba."

Başını bana doğru salladı ve yüzündeki bandanayı yırttı. "Burada ne yapıyorsun?"

Kahretsin. Beni gördüğü için sadece mutsuz değil, biraz da kızgın görünüyordu. Belki de bu şekilde içeri dalmamalıydım - yani, molasına kadar onu duvarın dibinde bekleyebilirdim. "I-"

"Uygun koruma olmadan asla bir inşaat alanına girme." Matkabı bir çalışma masasının üzerine fırlattı, botları betona vurarak yanıma geldi. "Bu çok tehlikeli."

"Özür dilerim. Bunu gerçekten düşünmemiştim."

"Bütün bunları neden giydiğimizi sanıyorsun?" Sorusunu baretini çıkarıp başıma bırakarak noktaladı. Sıcak, terli ve ağırdı ve Manning'indi. Omzuma ağır bir el koyarak beni evden dışarı itti ve benimle birlikte yürüdü. Çıplak omzumdaki sıcak, sert avucu bana yine o sıkışma hissini verdi, ancak bu sefer daha önce olduğu gibi karnımda değil, daha aşağıda başladı.

"Adımına dikkat et." Sözlerini homurdanarak söyledi. "Çiviler var, ve- sadece .

. . nereye gittiğine dikkat et."

Erkek teri ve talaş soludum. Dışarıda, yine toprağın içinde şapkamı başımdan çekip yere attı. Gözlüklerini çıkarırken ona baktım. Siyah saçları her yere dağılmıştı. Sıcağa rağmen, cebinde inşaat şirketinin logosunun basılı olduğu koyu renkli, uzun kollu bir tişört giymişti. Üstünden bir sigara izmariti görünüyordu ve toz yakasını kirletmişti.

"Mola vaktin geldi mi?" diye sordum.

"Ben çoktan aldım," dedi ama beni duvara doğru götürdü. "Hafta sonun nasıl geçti?" diye sordum.

Tuğlaya yaslandı ve çantasını çıkardı. "Burada olmaman gerekiyordu."

Bu kesinlikle umduğum gibi bir karşılama değildi. "Sizinle başka nasıl iletişim kuracağımı bilemedim."

Gömleğiyle yüzünü sildi ve düz, sert karnını gösterdi. Pantolonunun altında bir alet kemeri vardı ve kalbim neredeyse duracaktı. Koyu renk saçları

Daha önce fark ettiği şey aslında beline kadar inen bir izdi ve orada daha fazlası vardı. Tişörtünü çıkardı ama yüzünde hâlâ kir vardı. "Kız kardeşin olabilir mi?"

Yutkundum, şaşkına dönmüştüm. "Ne?"

"Bir şeye ihtiyacınız olsaydı beni arayabilirdi."

Ama sen benim arkadaşımısın, demek istedim. "Geldiğim için kızgın mısın?"

Bir süre sigara paketine baktı ve sonra onları duvarın üzerine koydu. "Evde her şey yolunda mıydı?" diye sordu. "Ben gittikten sonra mı?"

"Sorun yok." Evet, babam Tiffany'yi evden atmakla tehdit etmişti ama bunu yapmamıştı. Manning'in o gece yüzünden muhtemelen zaten hissettiğinden daha kötü hissetmesini istemiyordum. "Sana bir şey getirdim."

Bana doğru baktı. "Ne oldu?"

Arka cebimden broşürü çıkardım, açtım ve ona verdim. Şakaklarını kurulamak için kolunu kullandı. "'Genç Yavrular Yatılı Kampı,'" diye okudu.

"Danışman olmak için gerekli tüm bilgiler var," dedim ona. Sayfayı taradı. "Ücret dışında." "Saati on bir dolar."

"On bir mi?" Sesi şaşırmış gibiydi. "Bu yüksek."

"Günler sekiz saat sürüyor, her ne kadar sürekli çalışıyor olsanız da. Geceleri bile."

"Ama dışarıda bir şeyler yapabiliyorsun, değil mi?"

"Söylediğim tüm o şeyler, kano, balıkçılık ve daha fazlası gibi. Kamp ateşi de var. Çocuklarla birlikte kulübelerde bile uyuyabiliyorsunuz." Saçmalıyordum ama duramıyordum. "Başvuru için son gün geçen haftaydı ama yine de denemeni söyledi çünkü personel sayısının yetersiz olduğunu düşünüyör."

"O mu?"

"Y'deki resepsiyonist," diye açıkladım.

İlana daha yakından baktı. "YMCA mı düzenliyor? Kız kardeşim ve ben okuldan sonra yerel Y'ye giderdik."

Duruşundan ve yüz ifadesinden bunun iyi bir şey olduğunu anladım. Sorun kampın yakında başlayacak olmasıydı. İnşaattan pek anlamazdım ama yeni komşularımızın evi pek bitmiş gibi görünmüyordu. "Önümüzdeki iki hafta danışmanlar için eğitim ve toplantılarımız var. Sonra da gideceğiz. Zamanında bitirecekmişsiniz gibi görünmüyor."

El ilanını katladı. "Bu bende kalabilir mi?"

Başımı salladım. "İlk toplantı yarın akşam saat altı buçukta."

Paketini aldı ve bir sigara çıkardı.

"Muhtemelen orada sigara içemezsin," dedim. "En azından kimsenin görebileceği bir yerde."

"Ben hallederim."

"Yani gelecek misin?"

Bir an beni inceledi. "Yapmamı ister misin?"

Gözlerimi kısarak eve baktım. Bir kuş sürüsü üzerimizde bir "V" oluşturmuştu. Bir bulut amaçsızca süzölmek ister miydi? Bir gökyüzü mavi olmak ister miydi? Bilmiyordum. Ona olan isteğimi kontrol edemiyordum. Sadece öyleydi. "Evet," dedim.

"Nasıl olur?"

"Sen yanımdayken kendimi güvende hissediyorum."

Kaşlarını indirdi. "Orası tehlikeli mi?"

"Hayır, hiç de değil," dedim hemen. "Yani, ayılar olabilir."

Gözlerinin arasındaki kırıışıklıklar kayboldu. "Seni ayılardan koruyabileceğimi mi sanıyorsun?"

"I . . ." Benimle dalga geçip geçmediğini anlayamadım. Bir ayıyla başa çıkabilecek biri varsa, o da oydu. "Hayır mı? Belki mi?"

Güldü, beni rahatlatan nadir bir sestü.

"Bu neden komik?" diye sordum. "Sen bir ayı kadar büyüksün." "Belki senin için, Birdy."

İstesem de gülümsememi engelleyemezdim. "Toplantı saat altı buçukta."

"Bunu zaten söylemiştin."

"Orada on dakika erken buluşabiliriz, ben de seni müdürle tanıştıtırırım. Ya da beni annem götürecekti ama onun yerine seninle gelebilir miyim?"

Duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Ne düşünüyorsun Lake, seni kamyonetimle alıp bir yere götürebileceğimi mi?"

Evet. Evet! Binlerce kez evet. Daha fazlasını hiç istememiştim. "Neden olmasın?"

Başını salladı ve başka tarafa baktı. "Tiffany ile bu konuyu konuştun mu?"

Islak bir battaniye gibi, onun adının anılması ruh halimi kararttı. Ellerimi kot şortumun arka ceplerine soktum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Muhtemelen yapmamalıyım."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Durakladı. "Bu onunla konuşmam gereken bir konu, s e n c e de öyle değil mi?"

Boğazım kurudu. Umurumda değildi. Bilmek istiyordum. "Bunu benimle konuştu."

Beni inceledi. "Öyle mi?"

"Sana ne dediğini söylemeyeceğim."

"Senden bunu istemedim. Bu konuyu onunla konuşacağım."

Gökyüzüne bakıp iç çektim. Kimse bana bir şey söylememişti. "Ama bu adil değil.

Sen ve ben önce arkadaştık."

"Arkadaş mı?" diye tekrarladı. "Sence bu uygun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Öyle olduğumuzu sanıyordum."

"Kız kardeşin ve ben arkadaşız. Sen ve ben, evet, biz de öyleyiz. Ama bunun nasıl görüneceğini düşünmelisin. Beni kamp müdürüyle tanıştıırken, belki kız kardeşinin arkadaşı olduğumu söylersin. Anlarsın ya?"

"Hayır, bilmiyorum," diye yalan söyledim, sadece ne diyeceğini duymak için. "Arkadaş olmamız nasıl görünüyor?"

Manning derin bir nefes verdi. "Ben daha yaşlı ve akıllıyım. Sadece bana güvenin."

Arkadaşlığımızı neden kendimize saklamamız gerektiğini elbette anlıyordum. Bu utanılacak bir şey değildi ama herkes bunu anlayamazdı. Bu, diğer insanlar için bizi birbirimize bağlayan tek şey olduğu anlamına geliyordu: Tiffany. "Tiffany'ye kampa gitmeyi teklif edecek misin?"

"Evet."

"Ama neden?" diye sordum. "Kampın kaybedenler için olduğunu düşünüyor."

"Çünkü bu onun için iyi olur. Bir düşünsene. Şu anda çalışmıyor, belki biraz amaçsız."

"Biraz mı?"

"Belki sonunda hoşuna gider."

Omzumun üzerinden eve baktım, evde kimsenin bunu düşünmemiş olmasına şaşırdım. Tiffany için fazladan para kazanmanın ve babamdan biraz uzaklaşmanın iyi bir yoluydu. Ama bu Manning'le bir hafta yalnız kalmaktan vazgeçeceğim anlamına geliyordu. Ona döndüm. "Onu orada istemenin nedeni gerçekten bu mu? Yoksa seninle arkadaş olmamız kötü görüldüğü için mi?"

Manning bir sigara çıkardı. "İşe dönmek zorundayım. Yarın görüşürüz."

"Peki." Hayal kırıklığına uğramış bir halde kaldırım boyunca evime doğru yürüdüm. Ona güvenmek zorundaydım. Şimdiye kadar bana iyi davranmıştı. Bana bir pelikan kazanmıştı. O

benimle göz teması kurdu. Birçok insanın yaptığı gibi benim üzerimden konuşmadı. Tiffany'yi orada istemesinin sebebi her neyse, eminim hepimizi düşünüyordu.

Ön kapıya ulaştığımda dönüp arkama baktım. Manning hâlâ duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, dudaklarının arasında yanan bir sigara sallanıyordu.

Tiffany içini çekerek arabasını park etti ve ön camdan YMCA'ya baktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye hatırlattım

ona. "Manning yapmamı istedi."

"Yani yine ondan hoşlanıyorsun?"

Bana doğru baktı. "Hiç durmadım."

"Geçen hafta yemekten sonra ondan emin değilmişsin gibi davrandın."

"Dün de tulumlardan nefret ediyordum ama bu öğleden sonra alışveriş merkezine gittim.

Heather Locklear'da gördüğüm için iki çift aldım. Fikrimi değiştirmek suç değil."

Neyse ki onun için. Tiffany kıyafetler ve arkadaşlar gibi pek çok konuda fikrini değiştirirdi. Manning için de aynısını yapardı.

Arabadan indim ve park yerine baktım, yarı yarıya Manning'in gelmemesini bekliyordum. Ama oradaydı, kamyonetinin yan tarafına yaslanmış sigara içiyordu. El salladım ama alacakaranlıktı ve bizi görüp görmediğini anlayamadım, bu yüzden ona doğru ilerledim.

Yaklaştığımda sigarasını yere bıraktı. "Geç kaldın," dedi.

Çok konuşmazdı ama konuştuğunda kalbim karnıma inerdi. Ayrı kaldığımız zamanlarda hep onun derin, gürleyen sesini düşünür ve bir daha ne zaman duyacağımı merak ederdim. "Sana altı yirmi demiştim," dedim. "Altı-on dokuz."

"Saatiniz yavaş."

"Hayır değil," dedim. Aslında evdeki saatleri kimin ayarladığını bilmiyordum ama okula hep vaktinde gitmiştim. "Öyle mi?" Ben sordum. "Gerçekten geç mi kaldık?"

Ağzının bir köşesini kaldırdı.

O gülümsediğinde ben de gülümsedim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum.

Arkama baktığında ifadesi değişti. "Hey, Tiffany." "Merhaba." Yanıma geldi ve kollarını açtı.

"Ne?" diye sordu.

"Sana sarılmaya çalışıyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "On yaşında bir kız gibi mi görünüyorum?"

"Lütfen?"

İç çekerek bir kolunu açtı. Tiffany onun yanına sokuldu ve gövdesine sarıldı.

Midem çürümüş deniz ürünleri yemiş gibi ekşidi.

"Seni özledim," dedi Tiffany.

Arkamı döndüm. Eğer sarılıyorlarsa, onu tekrar öpebilirdi ve bunu yaparsa kusacağımından emindim. "İçeri girmeliyiz," dedim, yürüyüp giderken.

Toplantıdan önce Manning'i müdürle tanıştıracak zaman yoktu. Gary zaten küçük, kalabalık odanın önünde durmuş, herkesi sakinleştirmeye çalışıyordu. Ortada bir podyum vardı ama Gary onu hiç kullanmazdı. Onu nerede olsa tanırdım, düz uzamasa kulaklarına kadar inecek olan gür, siyah kıvrıcık saçlarından. Hayatı boyunca plaj serseriliği yapmış, sürekli bronzlaşmış, gözleri kan çanağına dönmüş biriydi ve yetişkinlerden çok çocuklarla sohbet etmeyi tercih eden tanıdığım tek kişiydi.

Sadece bir çift koltuk kalmıştı ve geri kalanlar tek kişilikti. İyi o zaman. Tiffany ve Manning birlikte otursun. Ön tarafa yakın bir yere oturdum, böylece *sarıldıklarını* görmek zorunda kalmayacaktım.

"İlk Genç Yavrular danışman toplantısına hoş geldiniz," dedi Gary. En az otuz yaşında olmalıydı. Ben kampçı olarak katıldığımndan beri programı o yürütüyordu. "Tanıdık yüzler ve yeni yüzler gördüğüm için mutluyum."

Toplantı boyunca Manning'e dönüp bakmaktan kaçındım. Muhtemelen tüm bunların çocukça olduğunu düşünüyor, can ı sıkılıyordu. Yine de danışman olmak eğlenceliydi. Geçen yıl daha genç kabinlerden birinden sorumluydum ve kızların sevgi ve şefkatleri sonsuzdu. Dünyanın yardımcı danışmanım ve benim etrafımda döndüğünü sanıyorlardı. Bir grup küçük kızın, kimin daha çok eğleneceği konusunda tartışması kadar güzel bir duygu yoktu. elini tutan kişi ol.

Toplantı yarım saat sürdükten sonra Manning ve Tiffany'yi odanın arka tarafında otururken buldum. "Ne düşünüyorsun?" Onlara sordum.

"Günde sekiz saate kadar açık havada mı?" Tiffany sordu. "Kulağa korkunç geliyor.

Ve kirli."

Omuz silkdim. "Güzel şeyler getirmezsən iyi olursun. Manning?"

Hiçbir şey belli etmedi. "Önce boş yerleri olup olmadığını öğrenelim."

Gary sanki bir işaretmiş gibi koltukların arasındaki koridorda dolaşmaya başladı, gözlerinin kenarları kocaman bir gülümsemeyle kırışıyordu. "Vay, vay. Kaplan Gölü. Bir yıl daha bizimle olacağın için şanslıyız."

"Teşekkürler. Bunlar kız kardeşim ve onun arkadaşı." Manning ayağa kalkarken bana bakmadı bile. Onu *Tiffany'nin* arkadaşı olarak tanıtarak istediğini yapmışım ve ödülüm buydu, hiçbir şey. En azından ona arkadaşım deseydim, bir uyarı bakışı alırdım.

El sıkıştılar. "Gary, değil mi?" Manning sordu. "Manning Sutter."

"Memnun oldum Manning. Lisede gibi görünmüyorsun."

"Değil," dedim. "Onun için açık olan herhangi bir ücretli danışman pozisyonu olup olmadığını merak ediyordum."

"Bunun için biraz geç. Tüm işe alımları zaten yaptık." Dudaklarını büktü. Gary her şeye çözüm bulmayı seven bir adamdı. Eğer yardım edebilseydi, ederdi. "Bu yıl kampçı sayısındaki artış nedeniyle bir danışman daha almayı tartıştık."

"İlgileniyorum," dedi Manning. "İnşaatta çalışıyorum ve bu süre zarfında birkaç hafta ara vereceğiz."

"İnşaat mı? Kamp alanındaki bazı projelerde yardımcı olabilir misin?"

"Kesinlikle," dedi Manning.

"Harika. Bunu yönetim kuruluyla konuşayım ve bütçeyi ayarlayıp ayarlayamayacağıma bakayım. Sana gelince-" Tiffany'ye baktı. "Özür dilerim. Adını duymadım?"

"Ben Lake'in kız kardeşiyim." Durakladı. "Tiffany."

"Merhaba Tiffany. Onları ikinci bir pozisyona ikna edemeyeceğimden neredeyse eminim. Bir sürü kadın işe alımımız var. Üzgünüm."

Tiffany ağzını açtı. Yüzündeki o ifadeyi daha önce de görmüştüm. Son sınıfta bir partiye gitmek için gecenin bir yarısı sıvıştığı için babam arabasını bir haftalığına almıştı. İki gün sonra geri almıştı. "Ama gerçekten gitmek istiyorum," dedi Manning'e bakarak. "Ve az önce daha fazla yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledin."

"Yapacağız." Gary gülümsedi. "Seni gönüllü olarak aramızda görmek isteriz." Tiffany endişeyle güldü. "Yani bedava mı?"

Gary biraz daha sırtarak, "Eğlence için," dedi. Manning'e geri döndü. "Sizden bazı bilgiler almamız gerekecek. Bir grup çocuğun etrafında olacağınız için geçmiş kontrolleri ve bunun gibi şeyler."

"Sorun değil," dedi Manning.

"Güzel. Numaranızı alayım, eğer halledebilirim sizi ararım."

Manning, Gary'yi odanın önüne kadar takip etti ve ben de Tiffany'nin yanına oturdum. "Bu çok aptalca," dedi suratını asarak. "Gitmek bile istemiyorum."

"Öyle demiştin."

"Manning gidiyorsa ben de gitmek isterim. Kesinlikle. Onunla birlikte anne ve babamdan uzakta bir hafta geçirmek muazzam olurdu."

Tüm planım gözlerimin önünde dağıldı. "Kampın gerçek amacı bu değil," dedim ona. "Çoğu zaman çocuklarla o kadar meşgul olacaksın ki, başka hiçbir şeye vaktin olmayacak. Ve dediğin gibi, çok pis."

"Duşları var, değil mi?"

"Um, evet. Orada çocuklar var. Kişisel hijyen önemlidir."

"Şey . . . Sanırım o hafta için büyük bir planım yok." Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve odaya baktı. "Sanırım bu insanlardan bazılarını tanıyorum."

"Neredeyse hepsi bizim liseye gidiyor," dedim. "Bazıları sizin sınıfınızdaydı."

"Peki ya saç kurutma makinesi?"

"Hayır."

"Makyaj mı?"

"Sadece bol bol güneş kremi sürmek isteyeceksiniz."

"Bunu düşünmemiştim bile," dedi. "Eminim günde sekiz saat dışarıda kalınca çok güzel bronzlaşacağım." Elim tuttu. "Hadi gel. Gidip o adama bunu yapacağımı söyleyelim."

Kabul etmek ya da itiraz etmek için zamanım yoktu. Beni ön tarafa çekti. Bir yıl önce Tiffany'den gelmesini istemiştım. Eğlenceli biriydi ve çocukların arasında olmasının ona iyi geleceğini düşünmüştüm. Ama şimdi? Tek görebildiğim neleri kaçıracağımıydı. Tiffany'nin mutlu olmasını, bir yön bulmasını istiyordum. İlk tanıştığımızda olduğu gibi Manning'i yine kendime saklayabilmeyi diledim.

GÖL

I Gece çantamı bagajdan çıkardım. Yazın bitmesine sadece iki hafta kala, babam bir hafta boyunca yanımda dört kitap getirmem konusunda ısrar etmişti. ama onları taşımak zorunda olan o değildi. Tiffany'nin hiç kitabı yoktu ve her nasılsa benden daha fazla bavulu vardı, bırakın üçünü, bir çantaya bile gerek olmadığını anlatmaya çalışmış olsam da.

Tiffany tekerlekli bavulunu arabadan çekerek sokağa düşürdü. "Ağır şeyler kaldırmak için çok erken."

"Kampın her günü neredeyse bu kadar erken kalkacağız," dedim. "Ciddi misin sen? Hava neredeyse karardı."

"Bu sizin için iyi olacak kızlar," dedi annem. "Bunu birlikte yaptığınız için çok mutluyum. Kim bilir? Belki Tiffany kendini bulur-" Durdu ve boynunu bükerek park yerine baktı. "Şu Manning mi?"

"Hayır," dedi Tiffany ama gülümsemesini gizleyemedi.

Annemin bakışlarını takip ettim ve küçük bir nefes aldım. Manning siyah bir kamyonetin yanında duruyordu, bir omzuna büyük, asker yeşili bir spor çantası asılmıştı, koyu gri kapüşonunun kolları dirseklerine kadar çekilmişti. Gary şoför koltuğundan indi. Birlikte çocukların ve yetişkinlerin toplandığı kaldırıma doğru yürüdüler.

"Babana burada olmayacağını söylemişsin."

Tiffany omuz silkti. "Manning fikrini değiştirmiş olmalı."

"Kahretsin, Tiffany. Ne yapmam gerekiyor? Bunu ondan saklayayım mı?" "Büyük bir mesele *değil*, ama o bunu büyük bir mesele haline getirecektir."

Tartıştılar ve Manning bana baktı. Gözlerimiz buluştuğunda nihayet nefes verdim. Gary'ye bir şeyler söyledi, eşyalarını yere bıraktı ve

bize doğru yürüdü. Tepesindeki gri bulutlar bile yüzünün açılarını ya da yürüyüşündeki amacı yumuşatamıyordu. Manning çantama uzanarak, "Bu senin ağırlığının iki katı gibi görünüyor," dedi.

Omzumda yeniden ayarladım. "Ben hallederim. Yardıma ihtiyacı olan Tiffany."

"O kadar sağa yaslanıyorsun ki düşeceksin diye korkuyorum." Sabırsızca eliyle işaret etti, ben de çantayı ona uzattım, o da kolunun altına aldı.

"Bana güvenmiyor musun?" Tiffany anneme sordu.

"Bize ne zaman sebep verdin ki?" Annem cevap verdi.

"Affedersiniz," dedi Manning.

Ona döndüler. "Üzgünüm Manning," dedi annem. "Bu seninle ilgiliymiş gibi görünebilir ama aslında-"

"Sorun değil, Bayan Kaplan. Sadece bu görevi ciddiye aldığımı söylemek istedim. Etrafta çocuklar var. Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ayrıca, kampçıları kontrol etmeye başlayabilmemiz için tüm danışmanlara ihtiyacımız var."

"Buna minnettarım." Annem bir elini saç çizgisinde gezdirerek dağılmış bazı parçaları düzeltti. "Tiffany birazdan gelecek. Sadece birkaç şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor."

Manning başıyla çimlere doğru işaret etti. Sesimdeki sersemliği duymasın diye sessiz kalarak onu takip ettim. Sadece Tiffany'nin çantasını almamıştı, aynı zamanda en iyi şekilde davranacaktı. Sarılmak yok, öpüşmek yok, Tiffany ile yalnız kalmak yok. Tiffany'nin aksine, sözünü tutacağına güveniyordum. Annem *her şeyi açıklığa* kavuştururdu, ama öğütleri zararsızdı. Tiffany buraya gelirken annesinin onu asla babasına ispiyonlamayacağını biliyordu.

Otobüsler yanaştığında Manning kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir masraftan kaçınmıyorlar, değil mi?"

Eğimli araba yolundan park yerine doğru sallanırken hırıltılar çıkıyorlardı. Lüks otobüslerdi, her zaman çok sıcak ya da çok soğuk olan, kumaş koltuklarıyla sizden önce kimin oturduğunu merak ettiren türden otobüsler. "Ne demek istiyorsun?"

"Okul servisi gibi bir şeyle gideceğimizi sanıyordum."

"Burası Orange County. Kamp yapmak bile göz alıcı hale getirilebilir."

"Tamam o zaman." Bana baktı. "Kirlenmekten korkmuyorsun, değil mi?"

"Asla olmaz. Çocuklarla birlikte çamurda olacağım."

"İşte benim kızım."

Memnuniyetten neredeyse titriyordum. Manning'in kızı. Bir gün ben de öyle olmayı umuyordum. Onun varlığında vücudum gevşedi. Bu yolculuk konusunda endişeliydim. Manning'i iki hafta içinde danışmanların eğitimi sırasında dört kez görmüştüm ama Tiffany, Gary ve diğer herkes arasında birkaç dakikadan fazla yalnız kalamamıştık. Fark etmiş miydi? Umursuyor muydu? Fark ettiğine dair hiçbir işaret vermedi ama bir keresinde bir toplantı sırasında onu bana bakarken yakalamıştım. Yüzündeki özlemin hayal ürünü olduğuna ya da yanımdaki Tiffany'ye baktığına kendimi ikna etmeye çalışmıştım ama buna gerçekten inanmıyordum. Aramızda görünmez bir bağ vardı. Kimse göremiyordu, biz bile, ama ben hissediyordum. Manning'in de hissettiğinden emindim. İkimiz de bunu bildiğimiz sürece, bu benim için yeterliydi. En azından şimdilik.

Manning, Gary'den bir pano aldı ve sayfaları çevirdi. "Hannah Burke ile eşleştin," dedi bana. "Onu tanıyor musun?"

"Bu yıl yeni ama toplantılarda biraz konuşmuştuk." Polo tişört ve diz hizasında şort giymiş kısa boylu esmer bir kadını işaret ettim. Hannah'nın kahverengi saçları dirseklerine kadar iniyordu ve kızlarımızı toplayıp ailelerinin sorularını yanıtlıyordu. "İşe gitsem iyi olacak."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Manning, panoyu kolunun altına sıkıştırıp yanıma geldi.

"Neden?"

"İyi bir eşleşme olduğundan emin olun."

"Oldukça hoş birine benziyor," dedim, ne aradığından emin değildim. Cevap vermedi.

Hannah bir ebeveynle konuşurken bir elini bir kızın başına koymuştu. Biz yaklaşırken şöyle bir baktı ve gülümsedi. "İşte Lake. Bu hafta benim yardımcı danışmanım olacak."

Geçen sene katılan bazı kızları tanıdım. Ciyak ciyak bağırdılar, bazıları zıplayıp durdu, bazıları da koşup bana sarıldı. Bu yaş grubunu almayı umuyordum. Herkes dokuz yaşındaki kızların kabininin en kolayı olduğunu biliyordu. Daha iyisini bilecek kadar büyük ve hala dinleyecek kadar gençtiler. On yaş civarında, bir ya da iki kızın öncelikleri değişmeye başladı. Karşılıklı konuşuyor ya da gizlice dolaşıyorlardı ve kabindeki diğerleri bunu hemen fark ediyordu. On altı yaşındayken, Tiffany gibi on iki yaşındakilerin sorumluluğunu üstlenemezdim.

Katie, bir önceki yılki kızlarımdan biri, koşup bana sarıldı ve beni geriye, Manning'e doğru fırlattı.

Beni üst kollarımdan yakaladı. "Dur bakalım."

Önce ellerinin sıcaklığı çarptı yüzüme, sonra kavrayışının sertliği, iri bedeni sırtımdaydı. Sağlamdı, ben ayağımı toparlarken ve sonrasında birkaç saniye boyunca beni korudu. Ona doğru tüm gücümle koşabilirdim ve çarpıştığımızda tökezleyeceğinden şüpheliydim.

Hannah Katie'yi çekerken, onun Manning'e göz ucuyla baktığını gördüm. Arkasını dönmeden önce kızardığını fark ettiğimi sandım.

"Geri dönmem gerek," dedi ve beni bıraktı. "Hannah ile iyi olacak mısın?"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Oldukça eminim. Neden?"

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Yine de iyi birine benziyor."

Tiffany'nin yaşlarındaydı ama şimdiye kadar onunla konuşmayı kolay bulmuştum. "Öyle."

"Tamam o zaman. İhtiyacın olan her şey için bana gelebileceğini bil, tamam mı? Gary ve ben iyiyiz."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Manning başını salladı. "Ondan hoşlandım."

Manning'den gelince, bu çok şey ifade ediyordu. İnsanlarla arası pek iyi görünmüyordu ama onu yeni bir arkadaşla tanıştırmıştım.

"Yani bana mı geleceksin?" diye sordu, elindeki panoya avucuyla vurarak. "Bir şeyler yolunda gitmezse?"

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Ama evden uzakta olacağız. Ailenizden. Bu yüzden bana gelebilirsin. Herkesin kendisine göz kulak olan biri olmalı ve ben de öyleyim. Senin için."

"Elinde kim var?" Ben sordum.

Sesli bir şekilde yutkundu, uzun boynu dalgalandı. "Dedim ki herkes -Herkes yapmaz."

"O kişi ben olacağım Manning," dedim.

Büyük elini başımın üzerine koydu ve beni kendi boyunun yarısı kadar hissettirdi. "Beni koruyacak mısın?"

Her zaman onun güvende olmasını istedim. Bakılmasını, beslenmesini, mutlu olmasını. Belki saflıktı ama bir süreliğine uzaktan da olsa onun için bunu yapabileceğimi hissettim. "Belki fiziksel olarak değil. Koruma farklı şekillerde olabilir."

"Bu benim için çok şey ifade ediyor," dedi. "Yine de kendin için endişelenmeni tercih ederim. Ben de senin için endişeleneceğim." Elini geri çekti ve

Saçlarım da onunla birlikte yüzüme düştü. Düzeltmeye başladı ama kendini durdurdu. "Eşyaların için endişelenme. Otobüste alırım."

Gary'nin yanına dönmesini izledim. Benim için endişelenmesine gerek yoktu. Beni güvende ya da mutlu tutmak için. Ben de ona bunu borçlu değildim ama bunu ona vermek için elimden geleni yapardım.

Hannah ve ben Big Bear'a giderken birlikte oturuyorduk. Koridorun karşısındaki Manning ve Tiffany arasında geçen konuşmayı dinlemeye çalıştım ama Tiffany konuşmanın çoğunu Manning'e doğru dönerek yapıyordu ve zaten Hannah'nın da başka fikirleri vardı.

"Bunu nasıl yapacağımızı konuşalım mı?" Hannah sordu.

"Bunu planlamak biraz zor." Koridora doğru biraz daha eğildim. Tiffany en sevdiği müzik kliplerini sıralarken, Manning dümdüz önüne bakıyordu. "Oraya vardığımızda," dedim, "her şey yerli yerine oturacak."

"Ama bu benim ilk yılım," dedi Hannah. "Her şeyi berbat etmek istemiyorum."

Çok geçmeden çocukların ve danışmanların direncini keşfedecekti. "İyi olacaksınız."

"Kız kardeşinle birlikte mezun olduk, biliyorsun," dedi. "O beni tanımıyor."

Ona baktım. "Kendini çok kaptırmış." Hannah güldü. "Muhtemelen seni duyabiliyordur."

"Muhtemelen. Ama yapmayacak." Birbirimize muzipçe gülümsedik. "Bu onun erkek arkadaşı mı?" Hannah sordu. "Çok iyi biri."

"Hayır." Sesim savunmacı çıkmıştı, bu yüzden ekledim, "Gerçekten emin değilim. Belki şu an için."

Tiffany ayağa kalktı ve gözleri arkamızdaki bir şeye takılmadan önce otobüste etrafına bakındı. "Kendilerine ait koltukları olan iki çocuk var. Danışmanların bunu alması gerekmez mi?"

"Bu şekilde *planladıklarını* sanmıyorum," dedim.

"Çok yorgunum. Oraya varmadan önce uyumam gerek." Koridorda kulaklık takmış bir çocuğun yanına gitti. "Hey." Diğer yalnız kampçıyı işaret etti. "Git şu çocuğun yanına otur, ben de bu koltuğa oturayım."

On bir yaşlarındaki çocuk itiraz etmedi. Benimle tartışabilirdi ama Tiffany'nin göğüsleri ve erkek türü üzerinde bir çeşit gücü vardı. Görünüşe göre, hiçbir yaş grubunun bağışıklığı yoktu.

"Oraya vardığımızda beni uyandır," dedi tüm bu olanlar boyunca yüzü öne dönük kalan Manning'e. "Manning. Beni duydun mu?"

"Seni duydum." Hannah ve bana göz kırptı. "Elimden geleni yapacağım ama söz veremem."

Kıkırdadık. Tiffany uyumuş olmalı, çünkü bir daha konuşmadı.

"Kulübemize gelince," dedi Hannah. "Bence onlara karşı katı olmalıyız. Evet, eğlenmek için buradayız ama biz önce otorite figürleriyiz, sonra arkadaş."

Manning'i pencereden dışarı bakarken izledim. Koltuk arkadaşlarıyla konuşmayan çoğu yolcunun kulaklığı takılıydı ya da elde taşınan video oyunları oynuyordu. "Elbette," diye mırıldandım.

"Kızların seveceğini düşündüğüm bazı şeyler getirdim, makyaj malzemeleri ve CD'ler gibi."

Zorlu sporlar ve keşiflerle dolu bir hafta bekliyordum ama kız kıza vakit geçirmeyi de seveceklerini biliyordum. "Dinlenme odasından gizlice bir müzik kutusu getirebiliriz," dedim.

"Ve kamp ateşi skeçleri," dedi Hannah. "Bazı fikirler bulmamız gerekiyor. Bunu şimdi mi yapsak?"

"Kızlarla beyin fırtınası yapmak daha iyi," dedim dalgınca ve ayağa kalktım. Ne yapmak ya da söylemek istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Hannah'ya yan gözle bakarak, "Hemen döneceğim," dedim.

Koridoru geçip Manning'in yanına gittim. Dönüp bana bakması biraz zaman aldı ama baktığında oturmam için eliyle işaret etti. "Hey, Birdy."

Birdy. Keşke kampa pelüş bir hayvan getirme konusunda bu kadar utangaç olmasaydım, çünkü onu şimdiden özledim. Ayrı olduğumuz zamanlarda kendimi ona yakın hissetmemi sağlıyordu. Omzumu koltuğun arkasına yaslayarak Hannah'dan ve otobüsün geri kalanından uzaklaştım. "Merhaba."

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu hafifçe.

"Yok bir şey." Saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Tıraş losyonu ile karışık hafif bir sigara dumanı kokuyordu. Otobüs şoförü Aerosmith'in "Crazy" şarkısı için müziğin sesini biraz açtı. "Şu ana kadar ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Pek çok şey."

"İyi şeyler mi?"

"İyi şeyler." Dizlerime baktı ve sonra uzaklaştı. "Üşüyor musun? Tüyleriniz diken diken oldu."

Yaptım, ama klima çok yüksek olduğu için değil. Ona yakın olmaktan, gizli bir lakaba sahip olmaktan, Steven Tyler'ın

"Gel buraya, bebeğim." Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Pencereden dışarı baktı. Sevgili sahilimizin yerini çöl manzarası ve yıkık dökük kasabalar almıştı. Yakında dağlar, çam ağaçları, virajlı yollar olacaktı.

"Yalnız kalmak ister misin?" diye sordum.

Hemen cevap vermedi. Parlak pencereye karşı kararmış sert bir profili vardı. Simsiyah saçları ve kalın kaşlarıyla her zaman düşünceli biriydi. Cesaretimi toplayıp sorsam bana ne düşündüğünü söyler miydi? Hiç sanmıyorum. Daha önce hiç bu kadar özel biriyle tanışmamıştım ve bu sadece merakımı körüklüyordu.

Gitmemi istediye bile bunu söylemeyecek kadar kibar olduğunu düşündüm. Kalkmaya gittim ama "Hayır." dedi.

Bana bakmadığı ya da benimle konuşmadığı için beni yanında istiyormuş gibi davranmanın komik bir yolu vardı. Ama haftalardır onunla yalnız kalmamıştım ve sorularım vardı - hiçbir şey ve her şey hakkında.

Güvenli bir konu seçtim. "Evde işin bitti mi?"

Bana döndü. "Henüz değil. Bazı izinlerin çıkmasını bekliyoruz."

"Sonra ne olacak?"

"Birkaç hafta kadar daha orada olacağız."

Bir süre daha buralarda olacağını duymak beni pek rahatlatmadı çünkü yaz zaten iki hafta içinde bitecekti ve bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Sonra ne olacak?" Bastırdım.

"Aralık ayında mezun oluyorum ve polis memuru olmak için eğitime başlıyorum." "Nerede?"

"Benim için nerede yer varsa."

Yüzüm kızardı, kanım aniden hızlandı. Onun gitme fikri kalbimin acıyla çarpmasına neden oldu. Kelimenin tam anlamıyla sıkışmıştım. Lisenin bitmesine iki yıl kalmıştı. Ondan sonra üniversite için en az dört yıl Los Angeles'ta olacaktım. Ya Los Angeles'a dönmek istemezse? Ehliyetimi alana kadar arabaya binip bir yere gidemezdim bile. Manning bana haber bile vermeden her an gidebilirdi. Ne bir uyarı, ne de onu takip etmem için bir yol.

Sanki bu onu burada tutacaktı gibi koltuk minderinin kenarını yumruk yaptım. "Taşınacak mısın?"

Sesimdeki paniği duymuş olmalı, çünkü beni inceledi. Yüz ifadesi yumuşadı. "Sadece mecbur kalırsam. Orange County'yi seviyorum ve

gitmeyi planlıyorum. Ama iş neredeyse oraya gitmek zorundayım." "Gidersen bana söyleyecek misin?" diye sordum.

Burnunu kırıştırdı. "Tabii ki."

"Her ihtimale karşı telefon numaranızı alabilir miyim?"

Biraz güldü ve başını koltuğun arkasına yasladı. "Beni gülümsetiyorsun, Lake. Başka kimse güldüremez. Senden nasıl uzaklaşabilirim?" Tavana bakarken neşesi, eğer öyle denebilirse, azaldı. Sesini alçalttı. "Sana daha iyi bir söz vereceğim. Nereye gidersem gideyim, seni terk etmeyeceğim."

"Bu ne demek oluyor? Seninle gelebilir miyim?"

"Bu sadece her zaman arkadaş olacağımız anlamına geliyor. Sen istediğin sürece."

Koltuğuna daha da sıkı tutundum. Ona inandım, çünkü benim için de aynısı geçerliydi. Ondan birkaç yıl uzak kalmam gerekse de, uzun mesafeli telefon görüşmeleri yapmam ya da mektup yazmam gerekse de, onu hayatımda tutmak için hiçbir bedel çok yüksek olamazdı. Belki ileride bunun karşılığını alırdım. Bir gün bana bakacak ve şu anki beceriksiz, deneyimsiz genç kız yerine güzel, seksi bir kadın görecekti.

"Nereye gideceksin?" Ben sordum. "Gerçekten bilmiyorum."

"Ev mi?"

Başını salladı, hâlâ yukarı bakıyordu. "Benim bir evim yok."

Ölümcül tutuşumu minderden onun eline aktarmaktan kaçındım. Ona eksikliğini duyduğu şeyi verebilirdim. Verebileceğimi biliyordum. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Yumuşakça sordum.

"Bazı insanlar bunu yapmaz. Bu her zaman kötü bir şey değildir." "Bana aileden bahset."

"Hayır."

"Peki ya kız kardeşin? Ailenle birlikte mi?"

Başı arkada olduğu için boğazı açıktaydı, bu yüzden yutkundüğünü görebiliyor ve duyabiliyordum. "Hayır. Ailem hakkında konuşmam."

"Benimle bile mi? Kimseye söylemem."

"Bunun seninle bir ilgisi yok. Sadece bilmiyorum."

Bunu kişisel algılamamam gerektiğini biliyordum ama algıladım. Kimse onu benim gibi gülümsetememişti, bunun bir değeri yok muydu? Bana güvenmiyor muydu? Bana yakın hissetmiyor muydu? Bileziğimi avucunun içinde tutup gelip almamı istediği andan itibaren ona güvenmiştim. Bunca zaman benden satır aralarını okumamı, söyleyemediği şeyleri duymamı istediğini düşünmüştüm.

"Biz arkadaşız, değil mi?" Ben sordum.

"Sana zaten öyle olduğumuzu söylemiştim. Sadece hep öyle olacağımızı söyledim."

"Bunu bilemezsin. Benim yaşımda bir arkadaşın olduğu için utanıyor musun?"

"Hayır," dedi açıkça. Bir şeyler ekleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Sanki sözcüklerini dikkatle seçiyormuş gibi yavaşça konuştu. "Kız kardeşinden o kadar da küçük değilsin."

"Ama biz farklıyız."

"Biliyorum." Gözlerini kırıştırdı. "İkinizin nasıl farklı olduğunu düşünüyorsun?" "O güzel."

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Öyle."

İstediğim güvence bu değildi. Belki de iltifat beklediğimi düşünmüştü ve öyleydim, o zaman neden bana güzel olduğumu da söyleyemiyordu? Bu o kadar kötü müydü? Ben olsam bundan bir şey çıkarmazdım. Bundan yüzde doksan dokuz emindim.

"Bir gün," dedi Manning, neredeyse kendi kendine, "daha yaşlı ve bilge olduğunda, geriye dönüp baktığında anlayacaksın."

"Ne zaman?"

"Bunu size söyleyemem, çünkü anladığımdan bile emin değilim."

Bu adil değildi. Belki bana karşı ne hissettiğini tam olarak bilmiyordu ama bir fikri vardı ve bunu merak etmememi bekliyordu. Bunu şimdi merak edecek ve iyice düşünecektim - 'bir gün' çok geç olduğunda değil. O çoktan gittiğinde. Manning'in Tiffany'yi istediğine, hatta Tiffany'nin onu istediğine bile ikna olmamıştım. Peki aralarındaki bağ neydi? Biri diğerini istemezken, geçen ay onları bir arada tutan neydi?

"*Bir gün* dedim," dedi Manning sessizliği bozarak. "Şimdi değil."

"O kadar uzun bekleyemem."

Bana sırtıttı. "Gizli bir ödül falan yok. Sadece zamanla ve yaşla birlikte gelen bir anlayış." Çıplak bacaklarına baktı ve sanki kırmaya çalıştığı bir alışkanlıkmiş gibi hızla uzaklaştı. "Konuşmalarımızın aramızda kaldığını biliyorsun. Değil mi? Bunu biliyorsun değil mi?"

Başımı salladım. Birlikte geçirdiğimiz zaman çok değerliydi ve paylaşılmaması gerekiyordu. "Biliyorum."

"Pekâlâ. İlginç bir şey hakkında konuşalım." Tekrar doğrulup çenesini kaşıdı ve düşünmeye başladı. "Radyoda dünyanın herhangi bir yerine gitmek için bir yarışma kazansanız ve yarın gece yola çıkmanız gerekse, nereye giderdiniz?"

"Büyük Ayı," dedim.
Güldü. "Ama sen zaten orada olacaksın."
Sen de  yle. Bunu söyleyecek kadar cesur değildim. Onun yerine
"Tiffany'nin cevabı neydi?" diye sordum.
"Ona sormadım."
Omurgamda bir heyecan oluştu. Bu benimdi. "Bunu düşünmem gerek."
"Sorun değil." Bana döndü ve tüm dikkatini bana verdi. "Bizim
zaman. Bilmek
istiyorum."
"Neden?" diye
sordum.
"      önemsiyorum," dedi. "    önemsiyorum."

OceanofPDF.com

GÖL

SON dört yaşından küçük insanlarla dolu bir yemek salonunda bir şeyler her şeyi güçlendiriyordu. Danışmanlar, bir süreliğine evden uzakta olacakları için heyecanlı olan çocuklara bağıyorlardı.

bir hafta. Tepsiler masalara, çatal bıçak takımları plastik tabaklara çarpıyordu. Kampın mutfak personeli çocukları aceleyle açık büfe sırasına sokuyordu. Pişmiş hamburger eti vücut kokusuyla savaşıyordu; çocukların yanında yemek yemediğim için mutluydum.

Dokuzuncu kamara salonun ortasında, Manning de piknik tarzı masanın ortasında oturuyordu. Çocuklar Manning'in söylediklerine gülüyor, yarım yamalak joes ısırıkları arasında ona bakıyor, ceplerinden çıkardıkları şeyleri gösteriyorlardı.

Kendi masamdan gelen kıkırdama sesleri dikkatimi tekrar olması gereken yere çekti. Hannah uzun ahşap bir masanın diğer ucunda oturuyordu, aramızda dokuz yaşında sekiz kız vardı. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordum.

"Bettina Bobby Newman'dan hoşlanıyor."

Burada geçirdiğimiz dört saat boyunca duyduğum ilk erkek muhabbeti değildi bu. "Hangisi Bobby Newman?"

Hepsi Manning'in masasını işaret etti ve Bettina parlak bir kırmızı tonuna döndü. Neyse ki bunu fark eden tek "çocuk" Manning'di. Sanki neden bahsettiğimizi çok iyi biliyormuş gibi dişlerini sıktı, sırtıtmamak için kendini zor tuttu. Bettina'nın gizli aşkı. Benim de.

"Siz kızlar en çok hangi etkinliği dört gözle bekliyorsunuz?" Hannah sordu.

İsteksizce bakışlarımı Manning'den ayırdım. Onu mutlu olduğunu söyleyecek kadar iyi tanıyormuşum gibi hissetmem doğru muydu? Bu sabah otoparka geldiğimizden beri onu hiç bu kadar rahatlamış, gülmeye ve gülümsemeye bu kadar hazır görmemiştim.

Kızlardan biri "Atlar," diye bağırdı.

Masada aynı fikirde olmayan tek kişi bendim. Büyük, ne yapacağı belli olmayan bir hayvana tırmanmak, gökyüzünde güvenilmez bir metal parçasına binmekten daha güvenli gelmiyordu. Katılmayacağım tek etkinlik buydu. Geçen yıl olduğu gibi, Hannah ve eğitmenler kızları götürürken ahırda beklemeyi planlıyordum.

"Sırada sanat ve el sanatları var," dedim.

Kızlardan bazıları inledi, bazıları titredi. Katie kolumu çekiştirdi. "Arkadaşlık bilezikleri yapabilir miyiz?"

"Tabii ki." Hâlâ öğleden sonra yapacak işlerimiz vardı, bu yüzden içecek kontrolü yaptım. "Herkes en az bir bardak su içti mi?"

Hepsi de "Evet," diye cevap verdi.

Hannah ve ben birbirimize baktık. On üçümüz sadece bir sürahi içmiştik. Ayağa kalktım. "Ben biraz daha getireyim."

Mutfak personelinden yeniden doldurmalarını beklerken Manning yanıma geldi ve tepsisini büfenin üzerine koydu. Tabağını, reşo tabaklarını toplamakta olan Bucky'ye uzattı. "Doldur onu."

Bucky geçen yıldan tanıdığım bir yerliydi. Ağzını öyle bir büzdü ki neredeyse kaşlarına değecekti. "İkinci yok."

"Hadi ama dostum. Sende çok var ve ben büyüyen bir çocuğum."

Az önce yüzden fazla çocuğa yemek servisi yapmıştı ama bunun bir önemi yoktu. Her zaman böyle huysuz görünürdü. "Lütfen, Bucky?" diye sordum.

Tabağı kaptı ve üzerine kürekle yemek doldurmaya başladı.

"Hep ikinciyi mi alırsın?" diye sordum.

"Bana şişman mı diyorsun?"

"Yerinde olsam halteri henüz bırakmazdım."

Manning güldü. "Sana ikinci bir tane getirmemi isteyip istemediğini sorardım ama görünüşe göre kendi başının çaresine bakabilirsin."

Tabağımdaki her şeyi yemiştim ama tatmin olmamıştım. "Tatlı var," dedim.

"Öyle mi? Sen de ister misin?"

"Burada her zaman daha açımdır."

Tabağını Bucky'den geri aldı ve ben de su sürahisini aldım. Manning beni tatlı reyonuna götürdü, iki çikolatalı puding seçti ve birini bana uzattı. Masalarımıza dönerken "Eğleniyor musun?" diye sordu.

"Evet, ama yapacağımı biliyordum. Öyle mi?"

"Öyleyim," dedi. "Aslında çok. Tüm açık hava etkinlikleri bana yeniden çocuk olduğumu hatırlatıyor. Çocukların coşkusu bulaşıcı ve uzun zamandır

... Yani, leş gibi kokuyorlar ama beni tetikte tutuyorlar."

Kıkırdadım. Manning'in çocukları da dokuz yaşındaydı. Geçen yıl olduğu gibi, bazıları deodorantı henüz keşfetmemişti. "Bugün birlikte yapacağımız bir şey var mı?" Aynı yaş grupları genellikle etkinlikler için eşleştirildiği için sordum. "Yüz maskesi getirmem gerekebilir diye soruyorum."

"Bilmiyorum." Masasında durmadan önce dirseğiyle kolumu dürttü. "Sanırım göreceğiz."

Arkamı dönecektim ama durdum. Sesimi alçalttım. "Işıklar söndükten sonra, danışmanların çoğu takılmak ve oyun oynamak için yemekhaneye geri dönüyor."

"Duydum."

"Gelecek misin?" Ben sordum.

Bir an başımın üzerinden baktı. "Belki."

Kızlarıma döndüğümde gülümsemem bir ampul kadar parlak olmalıydı. Yüzümün yarısını kapladığından emindim.

"Ben de tatlı istiyorum," dedi kızlardan biri. İtiraz etmeden pudingimi uzattım.

"Tiffany'yi gördün mü?" Hannah kafeteryanın diğer ucundan başını sallayarak sordu. "Gidip onu kontrol etmek isteyebilirsin."

Başımı çevirdim. Tiffany parmağını azarlar gibi kızlardan birinin yüzüne doğru uzatmıştı. Kimsenin istemediği bir kamaraya atanmıştı, on iki yaşındaki kızlara. Kibirliydiler, erkek delisiydiler ve sınırları test etmeyi öğreniyorlardı. Bir yanımda bunun, o yaşta ne kadar sümüklü davrandığının adil bir karşılığı olduğunu düşünürken, diğer yanımda sadece Tiffany'nin ya da kızların bu haftayı atlatacağından endişeleniyordu, ikisinin birden değil.

Ayağa kalktım, koridoru geçip on bir numaralı kamaraya gittim ve Tiffany'nin yanına oturdum. "Nasıl gidiyor?"

Ona sinsice yaklaşmak istememişim ama o bir mil yükseğe sıçrayarak üzerimde döndü. Şakaklarına kir bulaşmıştı ve normalde mükemmel olan saçları sanki bir haftadır taranmamış gibiydi. "Tanrım, Lake. Yeryüzünde cehennem. İşte böyle oluyor."

Gülmek zorunda kaldım. "Bu ilk gün. İşler her zaman biraz çılgınca olur." "Beni buradan çıkarmalısın."

Tiffany'nin kampçılarından birkaçı baktı. Onu susturdum. "Seni duyacaklar."

"Umurumda değil. Onlar bir avuç velet."

"*Sen* bir veletsin," dedi bir kız.

"Kapa çeneni." Tiffany onu işaret etti. "Hepinize sessiz olmanızı söyledim." "Tiffany, dur. Bunu onlara söyleyemezsin."

İç çekti, vücudunun üst kısmı çöktü. "Bundan hoşlanmıyorum Lake. Eş danışmanım onlardan sadece iki yaş büyük ve hiç yardımcı olmuyor."

Tırnağımı ısırdım. "On iki yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalış. Onların arkadaşı olmak ile saygılarını kazanmak arasında bir denge vardır."

"Bana yardım edebilir misiniz? Lütfen?"

"Benim ilgilenmem gereken kendi kamaram var," dedim. Onun için üzülüyümden ekledim, "Onlar yattıktan sonra tüm danışmanlar takılmak için buraya gelir. O zaman dertleşebiliriz."

Tiffany ben ayağa kalkarken kolumu tuttu. "Gitme.

Lütfen gitme." "Gitmek zorundayım. Akşam görüşürüz."

Kızlar sekizde yataklarındaydı ve dedikoduyla ilgili bir ders de dahil olmak üzere biraz polislik yaptıktan sonra kısa süre sonra uykuya daldılar. Gece için uyuduklarından emin olduktan sonra Hannah'yı yemekhaneye götürmek üzere yanıma aldım. Kısa bir yürüyüşü ama oraya varmak için ormandan geçmemiz gerekiyordu, sadece ağaçların içeri bıraktığı ay ışığı bize rehberlik ediyordu.

"Buna izin verildiğine emin misin?" Hannah sordu.

"Evet. Çocuklar yattıktan sonra hepimiz takılıyoruz, Gary bile. Baş danışmanlar hafta boyunca sırayla kampı dolaşıp her kabini kontrol ediyor. Bir noktada senin de yapman gerekebilir."

"Tek başıma mı?"

"Korkuyor musun?" Alay ettim. "Ayı hikayesini kızların şekerlerini vermelerini sağlamak için uydurduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Gerçekten mi? Yani burada ayılar yok mu?"

Ölümcül sessizlikteki karanlıkta etrafa hızlıca bir bakış atınca ürperdim. "Hayır, var."

Hannah bir ses çıkardı. Onu acele ettirdim. Aslında biraz korkutucuydu. -Ama Manning'in bu gece gelip gelmeyeceğini de görmek istedim. Tiffany ile de konuşmam gerektiğini düşündüm.

İçeride masalar odanın çevresine taşınmış ve alan boşaltılmıştı. Şömine rafının üzerinde bir müzik kutusu duruyordu ve genç bir danışman "Nuthin But A 'G' Thang" şarkısına eşlik ediyordu. Bazı insanlar kenarda duruyordu.

Diğerleri ise yere minderler ve battaniyeler sererek daire şeklinde oturmuşlardı.

Manning, Gary ve diğer bazı danışmanlarla birlikte yarım daire şeklinde oluşturdukları plastik sandalyelerde oturuyordu. Hannah ve ben oraya doğru yürüdük, yaklaştığımızda bütün gözler üzerimizdeydi.

"Ne oldu?" Gary söyledi. "Bir sandalye kap."

Manning ayağa kalktı. "Ben biraz getireyim." Yan tarafa doğru yürüdü ve her iki eline birer koltuk aldı. Tanımadığım bir kızın sandalyesi Manning'inkine biraz fazla yakındı. Şimdi sadece Tiffany için değil, diğer kızlar için de mi endişelenmem gerekiyordu? "Kenara çekil," dedim ona.

"Um." Arkamdan Manning'e baktı.

"Lütfen," diye ekledim.

Manning sandalyelerimizi çembere eklerken o da kenara çekildi.

"Ne zaman bu kadar otoriter oldun?" Otururken Gary bana sordu. "Geçen yıl çok daha utangaçtın."

Yanaklarım ısınsa da onun alaycı tavrı Manning dahil herkesin bana bakmasına neden oldu. "*Lütfen* dedim."

"Onu bir de kızlarla görmelisin," dedi Hannah. "Patron o." "Öyle mi?"

Manning sordu.

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Şaşırmış görünüyorsun."

"Utangaç olduğumu söylemedim."

İkimiz de gülümsemiyorduk ama aramızdaki enerji hafıftı. Eğlenceliydi. Bugünle ilgili bir şey belli ki Manning'in dış katmanını yumuşatmıştı ve bundan sorumlu hissetmekten kendimi alamıyordum.

Şarkı değişti ve Hannah müzikle birlikte başını salladı. "Tanrım, LL Cool J'i seviyorum."

Manning gözlerini ona çevirdi. "Öyle mi? Mariah Carey ya da onun gibi bir şey olduğunu tahmin ederdim."

Güldü. "İkisini de dinliyorum. LL belli bir ruh haline girmek için iyi."

"Evet," dedi ve sanki bu bir tür iç şakaymış gibi güldü.

Belki de öyleydi. "Yoldan geçen kız "ın ne olduğunu bilmiyordum ama onlar biliyor gibiydi. "Ne ruh hali?" diye sordum.

Manning arkamdaki bir şeye baktı. "Boş ver."

"Ne hakkında konuşuyoruz?" Tiffany, Manning'in kucağına düşmeden bir saniye önce sordu. Adam başını *eğdi* ve Tiffany kolunu Manning'in boynuna doladı. "Oh, lütfen. Sen benim iki katımsın."

"Lake'in bunu nereden aldığını şimdi anlıyorum," dedi Gary.

Tiffany saçlarını omzunun üzerinden atarak bana doğru bir Bitki Özleri kokusu gönderdi. Daha önce gördüğüm kirden eser yoktu ve tamamen makyajlıydı. Kız duş almıştı. "Neyi alıyor?"

"Patronu oynamak."

"Ben oyun oynamam. Otoriterim ve özür dilemem. Başka türlü istediğimi nasıl elde edebilirim ki?" Herkes onu izlerken gözleri parlıyordu. Başını kaldırıp Manning'e baktı. "Değil mi bebeğim?"

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" Gary sordu.

Tiffany Manning'e baktı, biz de öyle yaptık. "Hayır."

"*Ağırdan* alıyoruz," dedi Tiffany.

"Sorun değil," dedi Gary. "Sadece bu hafta o şeyleri evde bırak."

"Sana söz veriyorum, dostum." Manning, Tiffany'nin dış uyluğunu okşadı.

"Kalk." Yanağını öptü ve ayağa kalktı, sonra oturmasına izin vermemi işaret etti.

"Scooch."

Yanına kayarak koltuğumu paylaşacak kadar zar zor hareket edebiliyordum. İsteddiği zaman onu öpüyordu. Ona sarıldı. Üzerine oturdu. Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Ona uzanıp dokunabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ellerime baktım, daha önce ağaç diktiğim için tırnak etlerimdeki kire.

"Bugün nasıl geçti?" Manning ona sordu. "Harika."

Gülümsemesi o kadar sahteydi ki Manning'in bunu yuttuğuna inanamadım ama o da gülümsedi. "Buna sevindim. Senin için endişeleniyordum."

"Ah. Bir dahaki sefere gelip beni kontrol et," dedi. "Seni özledim ve biraz destek alabilirdim."

"Her şeyin yolunda olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleydi ..." Omuz silkti. "Ama onları idare etmek biraz zor."

"Erkeklerden sorumlu olmamanız çok kötü." Manning uzun kolunu sandalyemizin arkasına uzattı, başparmağı uzaktaki omzumun üzerinde gezindi. "Onlara dediklerinizi yaptırmakta hiç zorlanmazdınız."

Tiffany gerçekten kızardı, ki bu nadir görülen bir şeydi. Bu arada, kalbim binlerce mil düştü. Neden onun için endişeleniyordu? Neden onu özliyordu? Birbirlerini umursamıyorlardı bile. Daha önce fark etmediğim kırmızı Solo bardağından bir yudum aldı.

"Bu da ne?" Ona sordum.

"Özel greyfurt kokteyli."

Pembe içkiye baktım. "Alkollü mü?" "Evet. İster misin?"

Manning Gary ile konuşmak için arkasını dönmüştü. Bardağı ondan aldım ve kenarını kokladım. Greyfurt gibi kokmuyordu. Babam birden fazla kez içkiye ihtiyacı olduğunu söyleyerek eve gelmişti. Hiçbir zaman sarhoş olmak istememiştim ama Tiffany, onun arkadaşları ve benim arkadaşlarım bunu çok çekici bulmuşlardı. Şişedeki eğlence gibi. Böyle hissetmekten, kendi kız kardeşimi kıskanmaktan, beni *görüyor*muş gibi görünen tek erkek için görünmez olmaktan çok daha iyiydi.

Yine de onu içecek kadar cesur değildim. Kamp pervasız olunacak bir yer değildi. Tiffany'nin alkolü nereden aldığından emin değildim ama buna kesinlikle izin verilmiyordu.

Geri vermek üzereydim ki Manning'in kolu başımın üzerinden uçtu. Bileğimi o kadar hızlı kavradı ki, yumruk yan taraftan üstüme döküldü. "Onu içme," dedi.

"Yapmayacaktım."

"Hadi ama," diye fısıldadı Tiffany. "Bir yudum onu öldürmez."

Kolumu sıkıca elinde tutarak Tiffany'ye döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Ne?" diye sordu. "Ailelerimiz bir kez olsun etrafta değil. Ben sadece onun biraz eğlenmesini istiyorum."

"O senin küçük kız kardeşin. Seni örnek alıyor. Ona reşit olmadan içki içmenin sorun olmadığını söylersen sana inanacaktır."

Kulaklarım utançtan yandı. Annemle babam beni azarlarken hiç bu kadar çocuksu hissetmemiştim. "Ben buradayım," dedim.

"Eğer içerken yakalanırsa ne olur biliyor musun?" diye sordu Tiffany'ye. "Bunu hiç düşündün mü?"

Küçüldü. "Hayır."

Manning sesini alçalttı. "Gary onu özür dilemeden önce kapı dışarı eder." Bana baktı. "Gelip seni almaları için aileni arayacak. Bu gece."

Eve gitmek istediğim son şeydi. Elimi geri çekmeye çalıştım ama onu hareket ettiremiyordum bile. Eğer beni uyarmaya ya da korkutmaya çalışıyorsa, tutuşu tam tersi bir etki yaratıyordu. Gücünün boyutunu fark ettiğimde içim telaşla doldu. Tiffany'nin bazen yapmaması gereken şeyleri yapmasının nedeninin bu olup olmadığını merak ettim. Bu tür bir ilginin hiç olmamasından daha iyi olduğunu mu düşünüyordu?

Tiffany içkisini geri aldı. "Üzgünüm, Lake. Beni bir hafta boyunca burada tek başıma bırakırsan ölürüm."

Sonunda Manning, Tiffany'den bardağı almak için beni bıraktı. "Bu senin için de geçerli. Bunu nereden buldun ki?"

"Benim de kendi yöntemlerim var." Suratını astı. "Peki ya sonra, sadece sen ve ben olduğumuzda?"

"Hayır. Ve bu konuyu bir daha açma."

Bununla başa çıkamazdım. Eğer yalnız kalmak için plan yapıyorlarsa, bunu bilmenin mi yoksa hiç olmamış gibi davranmanın mı daha iyi olacağından emin değildim.

Manning koltuğunda gerildi. "Panayırdaki adam bu mu?" diye sordu.

Tiffany ve ben onun görüş alanını takip ederek, kazağı, kot pantolonu ve paten ayakkabılarıyla her zamanki gibi uzun ve çekici görünen Corbin Swenson'a ulaştık. Corbin bize doğru yürüdü, kapüşonunu kafasına geçirmiş, ellerini kapüşonun ön cebine sokmuştu.

"Corbin!" Gary söyledi. "Başardın."

Corbin kollarını açtı. "Bir beyzbol yıldızı istemiştiniz, işte buradayım."

"Burada olacağını bilmiyordum," dedi Tiffany. "Toplantıların hiçbirinde yoktun."

"Lake biliyordu." Corbin bana göz kırptı ve Tiffany ile Manning bana baktılar.

Gary, "Ondan yarın biraz top oynamak için bir günlüğüne gelmesini istedim," dedi.

Corbin, "Belki bu çocuklara birkaç şey öğretebiliriz," diye ekledi.

"Topu etrafa fırlatmanın nesi yanlış?" Manning sordu.

"Hiçbir şey." Manning'le göz göze geldiklerinde Corbin omuz silkti. "Ama bir all-star'a erişimin varsa, bundan faydalanabilirsin. Buraya çocukken geldim. Aynı Lake gibi."

Bir Swenson'ın adımı söylediğini duymak garip bir duyguydu ama bunu herkesin önünde yapması başımı döndürdü.

"Seninle gurur duyuyorum, dostum," dedi Gary. "Otursana."

Corbin iki sandalye kaptı ve Manning hariç herkes onun için çemberi açmak üzere yana kaydı. Belki de bu yüzden Corbin iki koltuğu da Manning'in diğer tarafına yerleştirdi. Tiffany ve ben aynı sırayı paylaştığımız için bana, "Görünüşe göre sen de bir tane kullanabilirsin," dedi.

Tiffany elini Manning'in dizine koyarak, "Olduğum yerde iyiyim," diye cevap verdi.

"Lake ile konuşuyordum," dedi Corbin.

Manning'in yakıcı bakışları da dahil olmak üzere tüm gözler üzerimdeyken, Manning ve Corbin'in arasına oturmaya gittim.

Corbin kapüşonunu indirdi ve bir eliyle bal rengi saçlarını karıştırdı. "Yazın nasıl geçti?" diye sordu.

"Tamam." Kimse konuşmadı. Hepsinin konuşmamızı dinlediğini hissediyordum. "Meşgulüm."

"Tabii ki öylesin. Seni ne zaman görsem kitap okuyorsun ya da arkadaşlarınla birliktesin ya da," dilini şaklattı, "pamuk şeker yiyorsun."

Oh, Tanrım. Corbin Swenson benimle flört ediyordu ve tek yapmak istediğim Manning'in izleyip izlemediğini kontrol etmektir. Acaba biraz kıskanmış olabilir miydi? "Sanki bütün gün boş boş takılıyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Öyle değil mi?" diye sordu. "Yaz mevsimindeyiz."

"Hayır. Babam izin vermiyor. Bu yüzden sahilde kitap okuyordum. Okul için."

"Ahh." Koltuğuna geri oturdu ve bir bileğini dizinin üzerinden geçirdi. "Charles, değil mi? Bu senin baban mı? Babam onunla çalışıyor."

"Biliyorum."

"Yani burada dalga geçmiyorsun?"

"Hayır. Bu üniversite başvurularım için. Sadece babama bundan hoşlandığımı söyleme." Birbirimize gülümsedik.

Gary kaşlarını bana doğru sallayarak, "Bir aşk bağı seziyorum," dedi. Öne doğru oturdu. "Ama dinle, sen iki-"

Herkes kahkahalara boğulmadan önce "O şeyleri evde bırakın" diye tekrarlardı.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Gary. "Sizden sadece çocuklar için iyi bir örnek olmanızı bekliyorum. Alkol yok, seks yok."

"Tabii sende değilse?" Tiffany alay etti. Daha fazla kıkırdama.

"Hepiniz bir avuç soysuzsunuz," dedi Gary. Ayağa kalktı ve gerindi. "Güzellik dinlenmesine ihtiyacım var. Unutmayın - Yansıma yarın sabah saat yedide, bir dakika bile geç değil. Son gelen kabin yemekhaneyi temizleme görevi alacak."

Hannah ve ben bakışlarımızı değiştirdik. "Biz olmayacağız."

Corbin de ayağa kalktı ve nazikçe omzuma dokundu. "Hemen döneceğim. Gary'ye yarınla ilgili birkaç sorum var. Gitme." Başımı salladım ve uzaklaşmasını izledim.

"Sıkıldım," dedi Tiffany.

"Bir deste kart var," dedi Manning. "Bir oyun oynayabiliriz." "Alkolle mi?"

"Tanrım, Tiffany. Sana zaten hayır dedim."

"Sıkıldığımı söyledim, 50 değil. Kart oynamak istemiyorum."

"Yapmak zorunda değilsiniz." Manning başıyla koridorun karşısındaki bir grup danışmanı işaret etti. "İçlerinden tanıdığın var mı?"

"Hayır."

"Neden gidip kendini tanıtmıyorsun? Bu deneyimin bir parçası da yeni insanlarla tanışmak."

"Çünkü başka şeyler yapmayı tercih ederim, mesela ..." Tiffany sandalyesini ona yaklaştırdı ve kulağına fısıldadı.

Manning gözlerini yerden ayırmadı. "Yapamayız."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Gözleri ayaklarına kaydı ama kekeleyerek, "Biz ... değiliz ve annene söz verdim," derken öylece kaldı.

"O burada değil." Onun kolunu çekiştirdi. "Yürüyüşe çıkabilir miyiz?"

İçini çekti. "Seninle bir anlaşma yapalım. Gidip merhaba de, biraz sohbet edelim, sonra da yürüyüşe çıkarız."

Gözlerini devirdi ama ayağa kalktı. "Peki, tamam. Benimle gelir misin?"

"Evet. Hemen geliyorum."

Manning'e bakamadım. Orada yalnız başlarına, sadece fısıldayabileceğiniz şeyler yaptıklarını düşündükçe yüzüm yanıyordu - şimdi, sonra, haftanın geri kalanında. Bir an, onunla aramızda doğaüstü bir bağ olduğuna yemin ettim. Sonra bunun gibi, onu gerçekten ne kadar iyi tanıdığımı sorguladığım anlar oldu.

Dirseklerini dizlerine dayadı ve sadece benim kulaklarım için konuştu. "Sadece sigara içmek için dışarı çıkıyoruz. Hepsi bu."

"Hiç sigara içmeyeceğini söylemiştin."

"Hayır, bir yolunu bulacağımı söyledim." Boğazını temizledi. "Bütün günü tek bir sigara içmeden geçirmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"İstesem bırakır mısın?"

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yavaşça gözlerini kırıştırdı.

"Ne dedin?" "Senden bırakmanı istesem bırakır mısın?"

"Neden?"

"Bu sağlıklı değil."

"Senin önünde yapmam."

Ağzım açık kaldı. "Evet, biliyorsun."

"Ne zaman? Bir zaman söyle."

Onunla tanıştığım günü, fuar gecesini ve sitede onu aramaya gittiğim zamanı düşündüm. Elinde sigara tutuyor, kulağının arkasına koyuyor, hatta dudaklarının arasına sıkıştırıyordu. Ama hiç yakmamıştı ya da yaktıysa bile ben yaklaşır yaklaşmaz söndürmüştü. Bunun kasıtlı olduğu hiç aklıma gelmemişti. Yine de onun yanındayken duman kokusunu hatırlayabiliyordum. Ağzındaki acılığı neredeyse tadabiliyordum.

"Aklınıza bir tane bile gelmiyor çünkü böyle bir şey olmadı," dedi.

Gözlerimi açtım, kapattığımı fark etmemiştim. Ağzım sulanıyordu. "Haklısın. Ama senden benim için istifa etmeni istemiyorum. Çünkü seni önemsiyorum. Kendine zarar vermekten vazgeçmeni isteyecek kadar önemsiyorum."

Onu hiç suskun görmemişim. Suskun mu? Evet. Soğukkanlı mı? Kesinlikle. Ama suskun değil. "Bırakacağım. Bir gün. Yakında." Yutkundu. "Günde iki ya da üç taneye düştüm." Yeterince iyi değildi, bu yüzden cevap vermedim. "Ama eğer istersen daha çok çabalarım."

Tiffany ile dışarı çıkmamasını istiyordum. Doğrusu, bana onu hatırlattığı için sigaranın kokusunu sevmeye başlamıştım ve bir öpücük anlamına gelse bile dilindeki kaba tada, o pis kokuya değer verirdim ama bundan da öte, gençliğimi sigaranın ciğerlerinizi nasıl kararttığını ve zamanla sizi nasıl öldürdüğünü öğrenerek geçirmiştim. Onun için bunu istemiyordum. "Daha sıkı dene," dedim.

Bana tuhaf tuhaf baktı. Kaba bir şekilde söylememiştim ama ben kimdim ki yetişkin bir adama nasıl yaşayacağını söyleyecektim?

"Pekâlâ," dedi. "Yapacağım."

Tiffany kapıdan bize el salladı.

"Seni bekliyor," dedim koltuğumda arkamı dönerek.

"Kimi?"

"Tiffany."

"Oh." Hemen ayağa kalkmadı. "Geri geleceğim. Sen burada kal."

Her neyse. İster ailemden, ister öğretmenlerimden, ister Tiffany'den ya da şimdi Manning'den gelsin, her zaman bana söyleneni yaptım. Peki bu beni nereye getirmişti? Burada, onunla uzaklaşmasını izliyordum. "Neden izleyeyim ki?" diye sordum.

"Çünkü geceleri ormanda tek başına dolaşmanı istemiyorum. Bu makul, değil mi?" Cevabımı beklemedi, sadece ayağa kalktı ve gitti.

Ya gece ormanda tek başıma yürürsem? Beni danışman zaman aşımına mı uğratacaktı? Benim üzerimde gerçek bir gücü yoktu. O dışarıda kız kardeşimle birlikteyken neden benim söylediklerimi dinlesin ki?

"İyi misin?"

Başımı kaldırıp üzerimde yükselen Corbin'e baktım. "Evet. Yani, hayır. Yoruldum."

"Uzun bir gün, ha? Seninle kamarana kadar yürüyebilir miyim?"

Manning bana olduğum yerde kalmamı söylemişti. Bunu önemseydiği için yaptığını biliyordum ama o anda bunun ne anlama geldiğini bile sorguladım. Ayağa kalktım. "Bu iyi olurdu."

Corbin kapıyı benim için açık tuttu ve geceye geçtik. Kafeteryanın ışıltısından ayrılır ayrılmaz etrafımızı karanlık kapladı. Ormanın içinden geçerken Corbin, "Burayı çok seviyorum," dedi. "Çok huzurlu. Ben de danışmanlık yapardım ama bu hafta beyzbol kampına başlıyorum."

"Gerçekten yıldızlar takımında mısın?"

"Evet. Aslında burs başvurusu yapıyorum."

"Gerçekten mi? Nereye?"

"Babam Kaliforniya'da Stanford gibi bir yere gitmemi istiyor ama ben hep doğuya taşınmak istemişimdir."

Durup ona baktım. "Şaka yapıyorsun. Sen tam bir Kaliforniya adamısın."

Güldü. "Biliyorum. Garip bir durum. Ama Doğu Yakası'nın tarihi olmasını ve şehrin dünyanın merkezi gibi olmasını seviyorum. Büyük şeyler yapmak istiyorum Lake. Önemli biri olmak. New York'un anlamı bu."

"Peki ya sörf? Paten? Bütün o şeyler?"

"New York'ta sörf yapabilirsiniz. Montauk diye bir yer var. Kötü bir yer, ya da ben öyle duydum. Henüz gitmedim."

Tekrar yürümeye başladık, parmak eklemleri benimkileri okşuyordu. "Peki ya sen? Benden bir yaş küçük olduğunu biliyorum ama üniversite hakkında düşünmeye başladın mı?"

"USC'ye gidiyorum."

Kıkırdadı. "Aynen böyle, ha?"

Aynen böyle. Sakin ol. Öyle değil mi? Başka seçenekler olabileceğini hiç düşünmemiştim. Sadece 'SC' vardı. "Baban istese Kaliforniya'da kalır mıydın?"

"Sadece isteseydim."

Doğu kıyısı çok uzak görünüyordu. Orada okula gitmek yeni bir ülkeye taşınmak gibi olacaktı. Dürüst olmak gerekirse, Kuzey Kaliforniya'daki Stanford bile gözümü korkutuyordu. "Babam USC'ye gitti. "Babam USC'ye gitti."

"Ortaokuldan beri üniversite başvurularım için bir şeyler yapıyorum." Bunu konuşmamıştık bile. Babam ve ben bir noktada plan yapmaya başlamıştık.

"Bu harika," dedi. "Yani, harika bir okul. Bir beyzbol takımları da var."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemeden yere baktım. Birkaç sessiz saniye boyunca tek ses ayaklarımızın orman zemininde çıtırdaması ve cırcır böceklerinin cıvıltısıydı. Önce sigara dumanının kokusunu aldım. Anında içime işledi, beni sıcak ve rahat bıraktı, çünkü bu genellikle Manning'e yakın olduğum anlamına geliyordu. Onu sigarayla ne kadar özdeşleştirsem de, benim yanımda hiç sigara içmemiş olması beni hâlâ şaşırtıyordu.

"Sesler duyuyorum," dedi Corbin. "Kim sigara içiyor?" "Sence kim?"

"Kız kardeşin mi?"

Başımı salladım ve "Tiff?"

diye seslendim. "Buradayız," dedi.

Corbin ve ben iki gölgeli figür ortaya çıkana kadar ağaçların arasından ilerledik.

"Burada ne yapıyorsun, Lake?" Manning sordu. "Sana söyledim-" Durdu ve dördümüz bir an sessizlik içinde durduk.

"Ona ne söyledin?" Tiffany sordu.

"Olduğu yerde kalmasını."

O kadar sessizdi ki Tiffany'nin platformlarında kaydığını duyabiliyordum.

"Neden?"

Onun kurallarına uyuyordum. İtiraz edemezdi. İtiraz etseydi, Tiffany ve Corbin'e nasıl görünürdü? "Karanlıkta tek başına dolaşmanın güvenli olmadığını düşünüyor," dedim. "Ama gördüğünüz gibi yalnız değilim. O yüzden, iyi geceler."

Gözlerini üzerimde hissettim. Daha fazlasını söylemek istiyordu. Artık nasıl hissettiğimi biliyordu, her zaman bir şeyleri içimde tutmak zorundaydım.

Sonunda Manning sigarasından bir nefes çekti ve birkaç saniye sonra geri çekildi. "İyi geceler."

Ne yapmasını bekliyordum ki? Tiffany'yi bırakıp beni kendisi mi götürecek? Yapamazdı ama bu beni daha iyi hissettirmedi. Sadece beni daha çok sinirlendirdi.

Biz uzaklaşırken Corbin, "Çok gergin bir adam," dedi.

Bu olayla hiçbir ilgisi olmayan Corbin'i terslemeden cevap veremezdim.

"Gidip gölü kontrol etmek ister misin?" Corbin söyledi. "Biraz uzun bir yürüyüş ama geceleri muhteşem oluyor."

"Hayır, teşekkürler. Erken kalkmam gerekiyor."

"İkimiz de istiyoruz." Corbin kulübeme varana kadar bir daha konuşmadı. Ellerini kapüşonunun içine soktu ve geri çekildi. "Sonra görüşürüz."

"Delirdin mi sen?"

Durdu. "Bilmiyorum Lake. Sana birkaç kez çıkma teklif ettim."

."

"Bana çıkma teklif eden sen miydin?"

Ağzının köşesi kalktı. "Şey. Kabul ediyorum, büyük bir jest değildi ama Bu konuda kaba olmana gerek yok."

Corbin bu gece centilmenlikten başka bir şey yapmamıştı. Aslında onunla tanıştığımdan beri. Ve haklıydı, iki seferde de onu ekmiştim. *Ben*, bir Swenson'ı ekdim. O kadar çılgıncaydı ki neredeyse gülecektim. "Özür dilerim," dedim. "Ben pek Çıkmıyorum."

"Asla mı?"

Başımı salladım. "Birincisi, babam çok genç olduğumu söylüyor." "Gerçekten çok sert biri, değil mi?"

"Sayılır."

"Peki ya ikinci sebep?"

"Ne?"

"Bir kişilik demiştin. İki nedir?"

"Oh." Seslendirebileceğim ikinci bir nedenim yoktu. Bir onun gibi bir çocuğa aşık olmak vardı, bir de Manning'e karşı hissettiklerim. Benim gözümde kıyaslanamazlardı. "Bu sadece bir ifade."

Corbin kapüşonunun fermuarını kaldırdı. Güneş kaybolduğunda hava sıcaklığı düşmüştü. Arkasından başını salladı. "Bunun o adamla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Kim? Manning mi?" Soğuğa rağmen kafa derim ısındı. "Hayır. Neden?"

"Sebebi yok. Yarınki beyzbol maçına gelecek misin? Bana tezahürat yap. ne oldu?"

Onu geri çevirerek bir pislik gibi davranmıştım ama o yine de beni görmek istemişti. Corbin tatlıydı, iyiydi ve garip bir şekilde benden hoşlanıyor olabilirdi. Sadece evet demeliydim. Manning'le yaşadığım ve midemi düğüm düğüm eden bu iniş çıkışlardan çok daha kolaydı. Corbin'le hiç düğüm yoktu. Hiçbir şey yoktu, gerçekten. Belki de bu kötü bir şey değildi.

Başımı salladım. "Ben de geleceğim."

"Güzel. Sabah görüşürüz."

"Corbin?" Döndüğünde söyledim. "Beni geri götürdüğün için teşekkürler." Gülümsedi. "Ne zaman istersen."

OceanofPDF.com

GÖL

F veya sabah Yansıması, herkes yükselen güneşe bakmak için ahşap tribünlerde toplandı. Kuşlar cıvıldıyor, mavi gökyüzü ağaçların tepelerinden görünüyordu.

Gary olumlu niyetler ve günün getirecekleri hakkında yumuşak bir şekilde konuşurken, Tiffany'ninkiyle birlikte dokuz çift ayak içeri girdi. Yedi-onda gelen son kabin onlardı, bu da Tiffany'nin sabahını yarısı yenmiş yiyecekleri ve kullanılmış peçeteleri temizleyerek geçireceği anlamına geliyordu. Hiç sempati toplayamadım. Kuralları biliyordu.

Gary, "Her sabah güne başlamak için özel bir şarkı söyleyeceğiz," dedi. "Bu yılın başlarında keşfettim ve düşündüm ki bu şarkının harika bir mesajı var. Radyoda duymuş olabilirsiniz. Collective Soul'un 'Shine' şarkısı rehberlik ve kabul görme arayışıyla ilgili. Dini tonları var ama size nasıl anlamlı geliyorsa öyle söyleyebilirsiniz. Ama önce her kabinin bir araya gelmesini ve bu güzel sabah için neye minnettar olduklarına karar vermelerini istiyorum. Danışmanlar bunu grupta paylaşacak."

Bir önceki sabah otobüse binerkenki kadar enerjik ve heyecanlı görünen kızlarla bir araya geldik.

"Ne için minnettarız?" Hannah sordu.

"Bugün pisliğimizi temizlemek zorunda olmadığımız için," dedi Bettina. Kızlardan biri, "Bobby Newman için minnettarsın," diye alay etti.

Hannah ve ben birbirimize baktık. "Biraz daha derin bir şey deneyelim," dedim. "Bir fikrin var mı, Hannah?"

"Nasıl hakkında Eğer Biz minnettar için her biri diğer?" Hannah sordu. "Arkadaşlık."

"Üç Silahşörler," diye ekledi Katie. "En sevdiğim şekerdir."

"Arkadaşlık o zaman," dedi Hannah.

Gary herkesin dikkatini tekrar ön tarafa çekti. Manning'in sırası gelmeden önce "Arkadaşlık" üç kez gündeme geldi. "Pek çok şey için minnettarız," dedi kabinindeki çocukların yüzlerini tarayarak. "Ama bugün, *Mortal Kombat II*'nin geçen ay piyasaya sürülmesi için teşekkür etmek istiyoruz. Kabin olarak, bunun bu yıl şu ana kadar gerçekleşen en iyi şeylerden biri olduğu konusunda hemfikiriz."

Gary kahkahayı patlatana kadar herkes sessiz kaldı. "Pekâlâ. Bu yeni bir tane. Video oyunları. Bunu sevdim. Sırada kim var? Dördüncü kabin?"

Önce kızlara, sonra da başını sallayıp dudak büken Hannah'ya baktım, *Şeker*.

İçimi çektim. "Dördüncü kabin ... için minnettar. Üç Silahşörler barları." Kızlar alkışladı. "Ve" diye ekledim sakinleştiklerinde, "onları paylaşacak birileri olduğu için."

Gary alkışladı. "İyiymiş, kabin dört."

İyi niyetler, büyük kahvaltılar ve bol kahkahalı bir sabaha rağmen, günlük programımızı kontrol ettiğimde her şey yerle bir oldu. Daha başlangıçta tehlikeye doğru gidiyorduk - ata binmeye. Beni rahatsız eden korkum bile değildi. Bunu kızlarla paylaşma fırsatını kaçıracak olmamdı.

Grup olarak yemekhaneden ahırlara doğru toprak ve ölü otların arasından yürüdük. "Bakın, Bobby Newman orada," diye bağırdı Katie, işaret ederek. Manning'in kulübesinden birkaç çocuk daha gördüm. Sonra onun yardımcı danışmanı Kirk. Gözlerim ekmek kırıntılarının izini sürer gibi, bir kampçının eyere çıkmasına yardım eden Manning'e gelene kadar takip etti.

"Bugün onlarla eşleştik mi?" Hannah'ya sordum.

"Öyle görünüyor."

Şimdi ahırda kalmak daha da kötüydü. Sadece kızlarla değil, Manning'le de geçireceğim kaliteli zamanı kaçıracaktım.

"Seninle kalmamı ister misin?" Hannah sordu. "Manning ve öğretmenlerin bunu halledebileceğinden eminim."

Döndüm ve gözlerimi kısarak ahırlara baktım. Atlar çok güzeldi ... ve çok büyüktü. Mümkünse, bir önceki yıldan bile daha büyük görünüyorlardı. Küçük bir parçam sırf Manning'le geçireceğim bu zamanı kaçırmamak için cesur olmak istiyordu.

"Sorun değil," dedim Hannah'ya. "Kızlar seni orada isteyecektir."

Bakıcılardan biri kovboy çizmeleriyle ahırdan çıktı. Kızlara el salladı. "Kim ata binmek ister?" Çılgılık attılar ve havalandılar.

ona doğru koşuyordu. Bir an için dehşete kapılmış gibi göründü ama hemen toparlandı. "Tamam, tamam. Yavaşla biraz. Zavallı şeyleri ürkütmek istemezsin."

"Sen mi yoksa atlar mı?" Hannah alay etti.

Manning kargaşaya baktı. Karavanını emniyete aldıktan sonra yanımıza geldi. "Daha önce hiç ata binmedim. Buna inanabiliyor musun?"

Hiç vahşi bir hayvanın sırtına binmediğini ve ondan dediğini yapmasını beklemediğini mi? Evet, buna inandım. Hangi akli başında insan inanır ki? Tırnağımı ısırdım. "Ben de öyle."

"O zaman ikimiz için de bir ilk olacak. Gel hadi."

Hannah takip etti ama ben olduğum yerde kaldım. Yerdeki atlar beni korkutmuyordu; asıl korkutan ata binme ve onu bırakma düşüncesi idi. Atın canı ne isterse onu yapmasını engelleyen neydi? Ya aniden bir tür psikotik kırılma yaşarsa? Daha önce hiç kemik kırmamıştım ve bugün de kırmak istemiyordum.

Bakıcı parlak, siyah bir atla dışarı çıktı, kalabalığı taradı ve bana doğru gelmeye başladı. "Betsy Junior'a bineceksin," dedi.

Başka biriyle konuşmadığından emin olmak için etrafıma bakındım. "Ben mi?" "Biraz vahşi bir kız ama annesi kadar kötü değil. Daha iyi eğer bir danışman onu alırsa."

Geri çekilmeye çalıştım ama ayaklarım aniden kurşundan yapılmıştı. Betsy'nin siyah gözleri vardı ve sanki bana bir mesaj göndermeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırpmıyordu. Bana dokunursan seni bir ağaca toslatırım. Betsy Junior kişnedi, uğursuz bir kahkaha attı. "Yapamam," dedim. Ölmek için çok gençtim. Daha öpüşmemiş ya da araba kullanmayı öğrenmemiştim bile. "Bu sefer oturacağım."

"Sorun nedir?" Manning arkamdan sordu ve ben sıçradım. Nereden gelmişti?

"Bunu yapamam."

"Neden olmasın?"

"Korkuyor," dedi bakıcı. "Bunu gözlerinde görebiliyorum. Betsy'yi bu çocukların yanına getirdiğimde de aynı bakışı atıyor."

Yutkundum. "Ben burada kalıp sizi bekleyeceğim."

"Emin misin?" diye sordu eğitmen. "Benimle gelebilirsin."

Adamla daha yeni tanışmıştım. Bu işi geçimini sağlamak için yapıyor olabilirdi ama bu ne anlama geliyordu ki? Dün işe alınmış olabilirdi. Belki de işten çıkarılmış bir sigorta satıcısıydı ve bir çift kovboy çizmesine sahip olmanın onu bu iş için yeterli kıldığına karar vermişti. "Eminim."

"Keyfin bilir. Görünüşe göre Betsy Junior bir gün daha güvende."
Betsy'yi ahıra geri götürdü.

Döndüm ve Manning'in sanki bir şey bekliyormuş gibi bana baktığını gördüm. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Ne olduğunu
biliyorsun."

"Hayır,
bilmiyorum."

"Dönme dolaptan kurtuldun ama bundan kurtulamadın. Seni bir ata bindireceğim."

"Ama-"

"Benimle gel."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Ama bu bir saat boyunca ona doğru bastırılmak anlamına geliyordu. Bütün bir saat. Muhtemelen bayılırdım ve attan düşerdim. Ve ezilirdim. "Ama daha önce hiç yapmadığını söyledin."

"O adam bana hızlı bir ders verdi. Ben doğuştan sporcuyum." Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bunu ben hallederim, Lake."

"Sorun değil. Gerçekten istemiyorum bile."

Güneş gökyüzünde yükselirken, koyu renk gözleri neredeyse simsiyahtı. "Bana kirlenmekten korkmadığını söylemiştin."

"Ondan değil. Ya at çıldırır ve beni üzerinden atarsa?" "O zaman düşersin ve seni kaldırıp tozunu alırız." "Ya bir yerimi kırarsam?"

"Ya olursa? Sen söyle."

Ağzımı açtım. Bana bunun olmayacağını söylemesini bekliyordum. Beni koruyacağını. Eğer düşersem, bir yerimi incitebilir ve revire, hatta hastaneye gitmek zorunda kalabilirdim. Ama bu çevremdeki tüm kızlar ve erkekler için geçerliydi. Yani artık mesele sadece ata binmek değildi. Neyle başa çıkabileceğimi kanıtlamakla ilgiliydi. Ne kadar acıya dayanabileceğimi ve devam edebileceğimi. "Tamam," dedim kendime zerre kadar güvenmeden. "Seninle geleceğim."

"Bugün," dedi. "Bir dahaki sefere kendin yaparsın."

Yapabileceğime inanmıyordum ama bunu bilmesine gerek yoktu. Başımı salladım. "Hangi at?"

"Betsy Senior. Gel hadi."

Neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. *Elbette* Manning'in ata ilk binişi en vahşi olanına olacaktı. Eğer bir Betsy'ye bineceksem, bu Manning'le de olabilirdi diye düşündüm. Onu takip ettim.

Çizmesiyle üzeniği test etti. "Ayağını içeri sok ve bin."

Yere baktım ve tekrar ona döndüm. "Atın üstünde mi?"

"Güven bana, Birdy." Dizginleri topladı. "Bunu kendi kampçılarım ve sizinkilerden birkaçıyla yaptım."

Bana taktığı lakabı duyunca kalbim biraz yavaşladı. Tenis ayakkabımı üzengeye geçirir geçirmez Manning beni belimden tutarak atın üzerine kaldırdı. "Tanrım, Lake," dedi üzengeye ayağımı ayarlarken. Başı omzuma kadar geldi. "On yaşındaki bir çocukla aynı ağırlıktasın."

Bu doğru değildi ama bir atı hiç zorlanmadan kaldırabilen Manning'e muhtemelen öyle geliyordu.

Tamam, belki bir at değildi. Ama güçlüydü.

Manning uzaklaşmak için döndü ve panik beni yakaladı. Elimi uzattım ve bulduğum ilk şeyi yakaladım, tişörtüne yapışırken neredeyse devriliyordum. "Nereye gidiyorsun?"

Çoğunlukla onu ölümüne kavradığım için olduğu yerde durdu. Beni eyerde orantısız bir şekilde görünce güldü. "Hayvanların korkuyu hissedebildiğini biliyorsun, değil mi?"

Yardımcı olmuyordu. "Bu bir efsane."

"Öyle mi?" Yumruk yaptığım elimi kendi eliyle sardı ama beni çekmedi. "Sadece herkesin bindiğinden emin olacaktım, ama bana daha fazla ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan ..."

İhtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. Neden ben de herkes gibi arada bir bencil olamıyorum? Ben istersem kalırdı. Kızların çoğu daha önce ata binmişti, hatta bazıları ders bile almıştı. Ama ben buraya Manning'le birlikte olmak için gelmemiştim, onlar için gelmiştim. Yumruğumu gevşettim ve kendimi atın üzerinde düzeltene kadar elimi tuttu.

"İki dakika," dedi. "Eğer hareket ederse, dizginleri çek ve 'whoa' de."

Manning her bir oğlunu ve benim kızlarımı da kontrol etti. Her biriyle göz teması kurması ve söylediklerini dinlemesi, korktuğumda babamın bana neden böyle davranmadığını merak etmeme neden oldu. Bana sadece devam etmemi ve sızlanmayı bırakmamı söylerdi. Manning bunu babasından mı aldı? Bay Sutter neredeydi? Ne iş yapıyordu? Manning onu ne sıklıkla görüyordu? Kız kardeşiyle ilgili sorularımı geçiştirdikten sonra, sorabileceğimden emin değildim. Ama Manning babası sayesinde böyle bir adam olduysa, onunla tanışmak ve ona teşekkür etmek istiyordum.

Betsy Senior kişnedi ve birkaç adım atarak beni gerçekliğe geri döndürdü. Dizginleri çekti.

Manning baktı ve "*Oha*" diye bağırdı.

"Vay canına," dedim. Betsy bir toynak vurdu ve yerleşti.

İki dakikadan uzun sürdü ama Manning gitme vakti geldiğinde geri döndü. "Sen sürmek ister misin?"

"Hayır. Yapacak mısın? Lütfen."

Çenesini kaşıdı. "Bunu iyice düşünmedim. Önce benim binmem için senin inmen gerekebilir. Bunu yapabilir misin?"

Eğer bu şeyin sorumlusu olmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyorsa, evet. Aşağı inmeme yardım etti, kendini atın üzerine çıkardı ve tekrar binmem için başını salladı. Çekingen bir şekilde ayağımı tekrar üzengiye koydum. Kendimi yukarı çekmenin bir yolu yoktu, bu yüzden Manning dirseğini uzattı. Onun arkasındaki eyere kaymak için kullandım.

"Gördün mü?" dedi. "Sen doğuştan yeteneklisin. "Hazır mısın?"

Ama şimdi ellerimle ne yapmam gerekiyordu? Onun yakınlığı beni duyularımdan konuşmama kadar her şeyden mahrum bırakmıştı. Hâlâ buruşuk olan kamp tişörtü plastik ve biraz da ter kokuyordu.

"Beklemek isteyebilirsin," dedi.

Tutunmanın tek bir yolu vardı. Benden kollarımı ona dolamamı istiyordu, öylece? Sanki yüzlerce kez hayalini kurduğum bir şey değilmiş gibi? Sadece bu basit sarılmayla duygularımın derinliğini anında anlamaması imkânsızdı. Sırtına çarpan kalbimi hissedebilirdi. Saç çizgim terlemeye başladı. Bunu yapmak için can atıyordum ama cidden kendimi bir santim bile kıpırdatmaya zorlayamıyordum. Çok korkmuştum.

"Ben iyiyim," dedim.

"Keyfin bilir." Manning dilini şaklattı, ayaklarıyla Betsy'nin yanlarını sıkı ve Betsy öne doğru sarsıldı. Düşmemek için tişörtüne tutundum. Gülerek dizginleri geri çekti. "Whoa, Betsy. Dur bakalım," dedi. Yürümeye başladı. "Birkaç deneme gerekebilir."

Ellerim şimdi onun üzerinde de olabilirdi. Gömleğinin kumaşını iki yumruğumun arasına almıştım ve bırakırsam düşebilirdim. Muhtemelen. Muhtemelen. Düşmek istemiyordum. Sonunda ona sahip olduğumda Manning'i bırakmak istemiyordum. Tutuşumu hafiflettim ve yavaşça, her ayrıntıyı takdir ederek kollarımı ortasına doladım. Ellerimi birbirine kenetledim ve daha da yaklaştım, iç kalçalarım bacaklarına baskı yapıyordu. Nabzım her yerde atıyordu, özellikle de dokunduğumuz yerlerde. Ve onunkini de hissettim. Avuçlarımdaki hızlı, ritmik *ba-boom* seslerinin sağlıklı bir erkeğin güçlü kalp atışları mı olduğunu yoksa onun da benim kadar coşkulu, heyecanlı ve gergin mi hissettiğini anlayamıyordum.

Herkes patikadan aşığı inmeye başladığında, Manning ve ben arkaya çekildik ve bir eğitmen önden gitti. Hannah ve diğer eğitmen çocukların yanına bindi.

Manning boğazını temizledi ve omzunun üzerinden "Rahat mısınız?" diye sordu.

Göğsüm ona yaslanmıştı, popom aramızda biraz mesafe bırakmak için garip bir şekilde dışarı itilmişti, böylece çok samimi olmaya çalıştığımı düşünmeyecekti. En kötüsü, çok uzun olduğu için üzerini göremiyordum ve yüzümü nereye koyacağımı bilemiyordum. Önemli değildi. İçimi çektim. "Evet."

"Çocukken attan falan mı düştün?" "Hayır. Hiç binmedim bile."

"Yani bu dönme dolap gibi bir şey mi?" diye sordu. "Yükseklikle ilgili bir şey değil."

"Hayır. Çocukken arkadaşımın bir ağaç evi vardı ve bazen oraya giderdim. Evde çatıya çıkıyorum."

"Çatı mı?"

"Odamdan. Pencereden tırmanabilirim."

"Hmm." Uğultusu bedenimi titretti. "Yani hareket eden şeyler olmalı. Neler olabileceğini kontrol edememek. Hiç uçağı bindin mi?"

En kötüsü de onlardı. Kontrolsüzlükten bahsediyorum. Bir uçakta milyonlarca farklı şekilde ölebilirdiniz ve bunların çoğu anlık olmazdı. Gökyüzünden düşmeye başlarsa, öleceğinizi bilerek orada oturmanız gerekirdi. Sadece beklemek. Ürperdim. "Çocukken tatile gittiğimizde bunu yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Sanırım ilk uçuşum boyunca ağlamıştım ve ondan sonra ailem bana bir şey verdi."

"Bu beni şaşırttı," dedi. "Cesur olduğunu biliyorum."

Ben mi cesurum? O kadar emin değildim. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Sadece küçük şeyler. Fuar öncesi partiye gittiğimizde Tiffany'nin sana içeri girmen için baskı yapması gibi. Çoğu genç tam tersini yapabilecekken sen hayır dedin."

"Bu cesurluk değildi," dedim. "Ben sadece bu tür şeylerden hoşlanmıyorum - içki içmek, flört etmek, sevimli ya da komik olduğunu düşündükleri için aptalca davranmak."

"Pek çok insan bu tür şeylerden hoşlanmıyor ama yine de yapıyorlar. Çünkü insanlar onlara bunun havalı olduğunu düşündürüyor. Geri çekiliyorlar. Onlar korkaktır." Ben karnına tutunurken Manning elini benimkinin üzerine koydu.

Boğazım kurudu, vücudumun karıncalanabileceğini bilmediğim yerleri karıncalandı. "Bir dakika dizginleri al," dedi.

"Göremiyorum bile." Bu bir yalandı. Manning'i gördüm ve tek gördüğüm Manning'di.

"Gerek yok, çünkü ben yapabilirim." Bir dizgin yerleştirmek için elimi kaldırdı, sonra aynısını diğeriyle yaptı. "İşte böyle. Sen bir profesyonelsin."

Dizginleri tutmaktan başka bir şey yapmıyordum. Beni göle doğru sürüklüyor olabilirdi ve benim bundan hiç haberim olmazdı. Nedense bunu tek başıma yapmam onun için önemliydi.

"Hey, Jake," diye seslendi Manning. "Mike. Oyalanmayı bırak. Bu bir video oyunu değil. Bunlar gerçek hayvanlar."

"Üzgünüm, Manning," dedi birkaç çocuk.

"Onlarla aran iyi. Sana saygı duyduklarını söyleyebilirim." Aramızda biraz mesafe bıraktığım için sırtım ağrımaya başladı. "Çocuk istiyor musun?"

Dizginleri tekrar eline aldı. "Pek sayılmaz. Hayır. Şu anda değil." Ellerimi koyacak yerim yoktu. "Bir gün yapacağım."

"Sen de hâlâ çocuksun."

"Senden daha genç olmam çocuk olduğum anlamına gelmez." Kollarımı tekrar ona doladım, bu sefer kendimi öne doğru çekerek birbirimize iyice sokulduk, aramızda neredeyse hiç boşluk kalmadı. "Ve ben her geçen gün daha da yaşıyorum."

Doğruldu ve yanağımı sırtına yasladım, gözlerimi kapadım, etrafımızdaki çam ağaçlarının kokusunu içime çektim. Atın toynaklarının toprak patikada çıkardığı sarsıntıyla birlikte sallandık. Vücudum dokunduğumuz yerleri ısıtırken bile temiz sabah havası beni serin tutuyordu. Kot pantolonum onunkine yapışmıştı ama tişörtü çıplak kollarımın altında yumuşacıktı. Okuldaki çocuklardan duyduklarına dayanarak, sarhoş ya da uçmuş olmanın, sadece yardımla ulaşılabilir bir mutluluk ve saadet seviyesine ulaşmanın böyle hissettirdiğini hayal etmişim. Kollar, göğüs, yanak. Tüm benliğim Manning'in katı bedenine bastırılmıştı - bu benim tercih ettiğim uyuşturucuydu.

On altı yaş aşık olmak için çok mu gençti? Manning'den önce öyle düşünmüş olabilirim. Yedi yaş büyük bir adam beni sevebilir miydi? Sevse bile bunu asla itiraf etmeyeceğinden emindim. Ama ben onu bekleyecektim. Ben bile bir süreliğine yaşlarımızın önemli olduğunu anlamıştım. Bizim için şu *an* diye bir şey yoktu. On sekiz bir ömür uzaktaydı. Bu iki koca okul yılı daha demekti, bir uzun yaz daha. Onun yanında kaçınılmaz olarak boğazımda düğümlenecek milyonlarca nefes ve onca kitapta okunacak binlerce sayfaydı.

yüzlerce uzun, güneşli Kaliforniya günü. Ama hiç şüphesiz beklemeye değecekti.

At yavaşladı. Gözlerimi açtım ama başımı kaldırmadım. Şimdi göldeydik. Birkaç kabin kano yapıyordu. Bana kendi yansımam kadar tanıdık geldiğı için ve aynı zamanda suyun karşısında kızlarından bazılarına bağırdığı için, bakışlarım doğrudan Tiffany'ye gitti.

Kanosu sallandı ve bir an için düşebileceğini sandım. Kenarlardan tuttu, kendini dengeledi ve oturdu. Kamp arkadaşları atların geçit törenini işaret ederek bize el sallıyorlardı. Tiffany gözlerini korudu.

Başımı başka yöne çevirdim, diğer yanağımı Manning'in sırtına yasladım ve ona daha sıkı sarıldım. Tiffany neye sahip olduğunu, neye sahip olabileceğini bilmiyordu.

Her ne kadar beni hayal kırıklığına uğratsa da, bunun için minnettardım.

OceanofPDF.com

MANNING

Lake kendi boyunun yarısı kadar görünen bir kova su taşıyordu. Onu Betsy'nin önüne koydu ve çekingen bir elle burnunu okşadı. Biz sadece Yolun yarısına gelmiştik ve o korkusunu yenmeye başlamıştı bile. İstedğim buydu, ancak Betsy kişnediğinde ve Lake geri sıçrayıp bana baktığında, bir parçam bundan hoşlandı. Tekrar ihtiyaç duyulma hissini, korktuğunda ona sarılmayı arzuluyordum. Bir parça korku iyiydi. Onu tetikte tutardı.

Buradaki hava berraktı. Ciğerlerimde dolaştığını hissedebiliyordum. Keşke korkularımın üstesinden bu kadar kolay gelebilseydim ama ne yöne dönersem döneyim boku yemiştin. Lake benim için olmaması gereken bir şekilde önemliydi. Bazı şeyler hakkındaki saflığı beni aşırı korumacı yapıyordu. Arada bir kız gibi tavırları ya da ifadeleri bana Maddy'nin unuttuğum şeylerini hatırlatıyordu, örneğin yeni bir şey öğrenirken gözlerini kırpmaması gibi. Bu beni içine çekti. İlkel bir seviyede, onun başına kötü şeyler gelmesini engellemek istedim. Bundan daha fazlası mıydı? Cevabı bilmek istemiyordum. Bazı yönlerden hâlâ tatlı ve açıktı. Diğer yönlerden ise Lake benim yaşamdaki insanlardan daha olgundu. Olayları olduğu gibi kabul etmek yerine anlamak istiyordu. Benimle uzun zamandır kimsenin ilgilenmediği kadar ilgilendi, sigara konusunda beni sorguya çekti, neden polis olmak istediğimi sordu. Hiçbir nedeni yokken bana güveniyordu.

Lake yanıma döndü. Ahırdan ayrıldığımızdan beri Hannah ya da kızlarıyla neredeyse hiç vakit geçirmemişti. Kampı deneyimlemek için buradaydı, ben değil. Ama ben açgözlüydüm. Kocaman gözleriyle bana bakıp yönümü beklediğinde, çok derine indiğimi fark ettim. I

geri çekilmem gerekiyordu. Ama o bakış bana bir gün birinin bana tekrar güvенеbileceğini hatırlattı ve eğer işler farklı olsaydı, Lake o kişi olabilirdi.

Hâlâ orada duruyordu. Topuklarımı göz çukurlarıma bastırıp görüntüsünü uzaklaştırsam bile o hâlâ burada olurdu. Bana bakıyordu. Bekliyor olacaktı.

"Neden gidip kızları kontrol etmiyorsun?" diye sordum.

"Ben yaptım. Çocuklar da öyle. Atlara su verdikten sonra."

Zaman onun etrafında tuhaf bir şekilde geçiyordu. Belki kampçılarla konuşmuştu. Belki de Hannah ile vakit geçirmişti. Ben de aynı yerde durmuş onu izliyordum. Zaman onunlayken böyle yavaş geçebilirdi, bazen de bir anda akıp giderdi. Bazen sadece durmasını istiyordum, bazen de daha hızlı geçmesini diliyordum.

"Geri dönmeliyiz," dedi. "Peşimizde bir grup var."

Yükseklikten mi yoksa başka bir şeyden mi emin değildim. Kafam net değildi. Tek düşünebildiğim, bir gölün üzerinde, berrak, sonsuz gökyüzünün altında yirmi dört saat geçirmiş olduğum ve yine de onun gözlerinin tonunda bir mavi görmemiş olduğumdu. Bana bu şekilde baktığı görüntüsünün, bu Dünya'da yürüdüğüm sürece beynime kazınacağından emindim.

"Manning?"

"Evet." Bakışlarımı ayırdım. "Atla." "Ben sürmek istiyorum."

Yarım saat önce atın yanına yaklaşmaya bile zor cesaret ediyordu. Belki de bana ihtiyacı yoktu. "Tek başına mı?" "Hayır, seninle."

Başımı salladım. "Önce sen bin." "Yardım edecek misin?"

"Yapabilirsin," dedim.

"Biliyorum. Yardımını istiyorum."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. Diğer eğitmenler atlara binen kampçılara yardım ediyordu. Bunun ne farkı vardı? Garip hissetmem için bir neden yoktu. Lake, Tiffany'nin küçük kız kardeşiydi.

Ayağını üzenگیye soktu ve bana bakarak bekledi.

Lake'i belinden tutup eyere oturturken gömleğinin nasıl yukarı kalktığını fark etmemeye çalıştım. "Her şey hazır mı?" Bakıcılardan birine sordum.

"Arkayı aldın mı?" diye cevap verdi. "Evet."

Grup teker teker kamp alanına geri dönmek için sıraya girdi. Eyerin ön tarafındaki, tam Lake'in bacaklarının arasındaki topuzu tuttum ve kendimi onun arkasına çektim. Kalçalarımın oluşturduğu "V"nin içine doğru kaydı, ikimiz yapboz parçaları gibi birbirimize uyduk. Dizginleri aldım ve herkes önümüzden gidene kadar bekledim. Çenemi Lake'in başına yaslayabilirdim ya da kollarımı ona sarıp tamamen içine çekebilirdim. Saçları tatlı yaz çilekleri gibi kokuyordu, sanki bir süpermarketin ürün reyonunda yıkamış gibiydi.

Dikkatim dağılmıştı, istemeden dizginleri çektim ve Betsy durdu. "Sorun nedir?" Lake sordu.

"Yok bir şey." Tekrar gitmesi için Betsy'nin ortasını sıktım. Tiffany'nin nasıl koktuğunu hatırlamaya çalıştım. Aklıma sigara içtiği ve naneli sakız çiğnediği dışında bir şey gelmedi.

Lake, "Denemeye hazırım," dedi.

Başım hâlâ sisliydi, kulaklarım uğulduyordu. Ben kendimde değilken Lake'in beni ele geçirmesini istemiyordum. Maddy, etrafımı saran bu kızlarla aynı yaşlarda ölmüştü. Onlardan ben sorumluydum. Onları güvende tutmak için daha fazlasını yapmalı mıydım? Madison için yapmadığım şeyleri mi? Öldüğü gün babam ilk kez öfkelenmemişti. Peki neden annem ya da ben onu daha önce hapse attırmamıştık? Neden Maddy'ye karşı daha nazik, daha anlayışlı olmadım?

"Manning?" Lake sordu.

"Bir dakika içinde."

"Ama geride kalıyoruz."

Kampçıların geri kalanı metrelerce ilerideydi, ben de Betsy'yi tırısra kaldırdım. Lake altımda sıçradı ve kasıklarımaya dayanana kadar eyerde geriye doğru kaydı. Bu noktaya kadar, yetişkin bir adam olarak kendimi kontrol edebileceğimi düşünmüştüm. Daha önce bile, beni bir avcının avını sıkıdığı gibi sıkıdığı, elleri tehlikeli bir şekilde karnıma indiğinde, kendimi tutmuştum. Ama şimdi bedenim sadece bir erkek gibi tepki veriyordu. Kollarımı ön tarafına dolamak, onu kendime çekmek, bana yaptıklarını ona da hissettirmek istiyordum. Kontrolümü kaybediyordum.

"Dizginleri al, Lake." Betsy'yi yavaşlattım ve "Şimdi. Hadi." dedim.

Öyle yaptı ve ben de aramıza biraz mesafe koymak için geri kaydım. "Bu gece yemekhaneye gitmeyeceğim," diye açıkladım.

"Ne?" İnce sarı saçları aramızda uçuştı ve göğsüme yapıştı. "Neden olmasın?"

Sanırım bunu ortaya koymak için söyledim. Aramıza farklı bir mesafe koymak için. Çünkü biliyordum, nedenini soracağını *biliyordum*. Önceki gece ormanda ne kadarını duymuştu? Tiffany ve ben tartışıyorduk çünkü onunla "yürüyüşe" çıkmayı bir kez daha reddetmiştim. Yürümek istemiyordu. Oyalanmak istiyordu.

Lake o çocukla gittiğinde Tiffany, "Buraya *senin* için geldim," demişti. "Bundan *hoşlandığımı* mı sanıyorsun?" diye sormuştu. "Kızlar benden nefret ediyor. Ben *senin* için buradayım ve *senin* umurunda bile değil."

"Önemsiyorum," demiştim.

Tiffany bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini hiç düşünmeden ormanda sigarasını söndürmüştü. "O zaman kanıtla," dedi ve yürüdü.

Bunu duymam gerekiyordu. Burada olunca kurallar değişiyordu. On altı yaşında biriyle takılmanın yanlış bir tarafı yoktu ve bu benim kafamı karıştırıyordu. Tiffany kendi ortamının dışındaydı ve yardımımıza ihtiyacı vardı. Lake kendi başının çaresine bakabilirdi. Belki de bu, Lake'in de benim de ihtiyacımız olan uyandırma çağrısıydı.

Lake'e, "Tiffany'yle planlarımız var," dedim. "Yalnız."

Lake bir üniversite profesörünün duruşuna sahipti. Bu da tepkilerini okumayı kolaylaştırıyordu. Hayal kırıklığı bekliyordum ve beklediğim de buydu. İçgüdüsel olarak onu teselli etmek istedim ama bu muhtemelen bana aşık olduğundan emin olduğum bir genç kıza yapabileceğim en kötü şey olurdu.

"Ne planı?" diye sordu. "Buradan ayrılamazsın."

"İstersem gidebilirim." Yetişkin bir adamdım ve istediğim yere gidebilirdim. Ama ben gitmezdim. Olmak istediğim yer, buraya gelmemin ana nedenlerinden biri, Lake'i izleyebileceğim yerdı. Birkaç saatliğine gidip onu arkamda bırakamazdım. "Bucky ışıklar söndükten sonra bize yemek hazırlayacak."

"Oh."

Onu incitmekle uyarmak arasında ince bir çizgi vardı ve tepkisinden ilkinı başardığımı anlayabiliyordum. Bunun en iyisi olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirmede. Otuz dakika önce vücudunu benimkine yaklaştırmış, bana her geçen gün yaşlandığını söylemişti. Bu benim için yeni bir şey değildi ve beni ikiye böldü. Onun yaşlanmasını, benim bildiklerimi bilmesini, Tiffany'nin yaptığı şeyleri yapmasını istemiyordum. Ama ne olursa olsun olacaktı. Başka biri onun ilk aşkı olacaktı. Başka bir adam onun ilk aşkı olacaktı.

Ona değer veren. Onu ilk mahveden. Bu ben olamazdım. Beni korkutan aramızdaki yaş farkı değil, bir insanın sadece birkaç yıl içinde ne kadar değişebileceği, değiştirilebileceğiydi.

Aklıma gelmesini istemediğim düşüncelerdi bunlar ve o sessizce oturup ata rehberlik ederken daha da yüksek sesle dile geliyorlardı. Pembe yanaklarında tek bir leke bile yoktu. Güneş kremi sürüp sürmediğini sormak için ağzımı açtım ama ağzımdan bu çıkmadı. "Peki ya o adam?"

İç çekti. "Artık bunu yapmak istemiyorum." Belki

de çok ileri gitmiştim. "Neyi yapmak?"

"Sür." Dizginleri tuttu. "Sürecek misin?"

Ondan hoşnutsuzluk akarken onları geri aldım. "Lake?"

"Dün gece onunla birlikte miydin?" diye sordu. "Bu sabah o yüzden mi geç kaldı?"

Bunun onun aklında olduğunu bile bilmiyordum. Gerçekten de olmamalıydı. Kamp ateşi skeçlerini, yaz okuma listelerini ve genç kızların düşündüğü diğer şeyleri düşünüyor olmalıydı. "Bu benimle kız kardeşin arasında."

"Oh. Tamam. O zaman bana *o adamı* sorma. Adı da Corbin." Adını biliyordum ama kullanmayacaktım. Birdenbire ortaya çıkması, Lake'i gözüne kestirmesi ama Tiffany'yi kardeşi aracılığıyla tanınması hoşuma gitmemişti.

"Seni kulübene geri mi götürdü yoksa

Ne?"

"İnmek istiyorum."

"Ve ne yapacaksın?" diye sordum. "Geri mi yürüyeceğim?" "O kadar da uzak değil."

"Meraklı değilim, sadece kibar olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Bir şey denemediğinden emin olmak istedim."

Nefes alış verişi hızlandı. Kalbi daha önce sırtıma çarpmıştı. Bunu saklamakta ondan daha iyiydim ama ona verdiğim tepki aynıydı. Fiziksel. Güçlü. Acı verici.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedim.

Sanki atlamayı düşünüyormuş gibi atın yan tarafına baktı. Ona ne yaptığımı sormaya, Corbin'in normal bir genç kızın yapacağı gibi onu geri götürmesine izin verdiği için üzülmesine ya da kötü hissetmesine neden olmaya hiç hakkım yoktu. Ellerim deri dizginlerin etrafında terliyordu.

"Dayan," dedim.

"Ne?"

"Bir şey tut. Eyeri, kollarımı, her neyse."

Boynuzu aldıktan sonra Betsy'nin yanlarına baskı uyguladım. Tırısı kalktı. "Ne yapıyorsun sen?" Lake onun yerine kollarımı tutarak sordu.

Atı tekrar dürttüm ve hızını artırdı. "Sakin ol." "Ata binmeyi bile bilmiyorsun," diye bağırdı. "Dur."

Bize bağırان diğer kampçılarla birlikte atı yönlendirdim. Eğitimcilerden biri bize tezahürat yaptı. Betsy'ye vahşi diyordu ama bizi kontrol edilemeyecek bir ata bindirmezdi. Grubun önüne doğru ilerledik.

Lake bacaklarımın arasında kıpırdandı, parmakları derimi kazıyordu. "Manning-lütfen."

"Lütfen ne, Birdy? Ben seni tutarım. Merak etme."

Bana tutunuşunu gevşetmedi ama grubun önüne geçtiğimizde sırtını önüme yaslayarak gevşedi. İçgüdüsel olarak bir kolumu ona doladım, onu kendime çektim, sadece ikimizi, sadece bir saniyeliğine. Saçının birkaç teli ağzıma kaçtı ama o yine gülüyordu. Saf neşe dolu bir yerden geliyordu. Bu kahkahayı, kulaklarımda çınlayan o kaygısız sesi çok sevmiştim.

Lake'ten önce dünyam çok karanlıktı.

Bu ışığı hayatımda tutmak için ne kadar ileri gidebileceğim beni endişelendiriyordu.

MANNING

Tiffany yerinde zıplıyordu, gözleri kapalı ve gülümsemesi büyüktü. Saçlarını geriye doğru kıvrarak topuz yapmış ve her şeyi sade tutmuştu. Bol bir güneş elbisesi ve az makyaj. Doğal bir güzelliği vardı. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

Sanki dünya parmaklarımın ucundaymış gibi değildi, sadece insanların olmadığı birkaç yer vardı. Onu diğer tüm danışmanların takıldığı yemek salonundan uzaklaştırıp mutfağın dışındaki personel yemek alanına götürdüm. Gary ve ben burayı daha önce siyah bir masa örtüsü ve uzun, beyaz bir mumla hazırlamıştık.

İçeri girdiğimizde Tiffany gözlerini açtı. "Aman Tanrım," dedi. "Bu çok romantik."

Ona bir sandalye çektim, sonra elimi mumun etrafına koydum ve fitili Zippo'mla yaktım.

"Bütün bunları benim için mi yaptın?" diye sordu.

Onun karşısına oturdum. "Bunu kanıtlamamı istedin. Öyleyim."

Beni inceledi. "Gerçekten eski kafalısın, değil mi? Bir an için benden hoşlanmadığından endişelendim."

"Senden hoşlanıyorum." En azından onun hakkında bazı şeyleri takdir etmeye başlamıştım. Maceracı ve cesurdu. Tanıdığım hiçbir kız cinselliği konusunda bu kadar açık sözlü değildi. Ve çok güzeldi. Bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum ama doğrudu. Tüm danışmanlar bunu biliyordu. Onun hakkında konuşan bazı erkekleri susturmuştum, diğer kızlardan kıskanç laflar duymuştum.

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi, sesi şaşırılmış gibiydi. Aklıma başka erkeklerden de hoşlanıyor olabileceği geldi. Kadınları elde etmekte hiç zorlanmamıştım, ama belki

Tiffany gibi bir kıza istediğim kadar tutunamazdım. Sonra ne olacaktı? Yalnızlığa geri döner, geçmişi uzak tutmaya çalışırdım. İçki, sigara, ellerimi kullanarak başkaları için bir şeyler inşa etmek. Kötü bir hayat değildi. İstedğim kişiyle yattım. Ağzıma dikkat etmem ya da sigaramı yakmamam gerekmiyordu.

"Başka biriyle görüşüyor musun?" Ben sordum.

Gözlerini masanın üzerinde gezdirdi. "Öyle misin?" "Hayır. Sen misin?" Tekrar sordum.

"Pek sayılmaz. Yine de umursayacağını düşünmemiştim."

Bucky dışarı çıktı ve Tiff'e baktığını gizlemedi. "Akşam yemeği hazır sayılır. Ona spagettinin içinde ne sevdiğini sordum ama bilmiyordu. Bir erkek sevgilisinin neyi sevdiğini nasıl bilmez?"

Dick. Bir gün önce ondan ikinci bir yemek istediğimden beri beni böyle çağırmak için beklediğini hissediyordum. Bize yemek hazırladığı için ona borçluydum, ama borçlu olmasaydım ona siktirip gitmesini söylerdim.

"Köfte, sanırım?" Tiffany onu cesaretlendirmek için gülümsedi. "Başka ne var ki?"

"Ne istersen, güzelim. Mantar, patlıcan, közlenmiş biber, tavuk ..."

"Ona ismiyle hitap edebilir misin?" diye sordum. "Burada bir randevudayız."

Tiffany'nin gözleri parladı. "Eğer varsa biraz şarap alacağım," dedi ona. "Yoksa, ne yaparsan yap yeter."

"Evet. Tamam." Bucky dişlerini emdi ve mutfığa döndü. "Sen ..." Başını iki yana salladı. "Çıktığım hiç kimseye benzemiyorsun."

"Senin için de öyle."

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum, Tiff. Çoğu kıza bir şeyi bir kere söylerim ve dinlerler, üç kere değil. Bucky İtalya'ya uçup bize bir şişe getirse bile, sana daha önce de söyledim, şarap içmeyeceğiz."

Tartışmaya hazırlandım ama onun yerine iç çekti. "Biliyorum. Sadece biraz gerginim."

"Hayır, değilsin."

Kirpiklerinin altından bana bakarak gülümsedi. "Evet, öyleyim. Genelde bir erkekle yalnız kaldığımda ya içki ya sigara içiyoruzdur ya da diğer odada insanlar vardır. Burada, hiçliğin ortasında gerçek bir randevuda olmak garip hissettiriyor."

Hah. Bu hemen hemen ortak bir noktamızdı. Eve bir kız getirdiğimde, muhtemelen yerel mekanımda bir ya da dört içki içtikten sonra olurdu. "Kötü tuhaf mı?"

"Hayır..." Masa örtüsündeki hiçbir şeyi karıştırmadı. "Sadece farklı. Neden başka biriyle görüşüp görüşmediğimi sordun?"

Böyle bir konuşma için lanet bir sigaraya ihtiyacım vardı. Tiffany'nin bahsettiği şeyin de bu olduğunu tahmin ediyordum, gerginliği azaltacak bir şey olmadan çok gergin olmak. "Belki de bunun için çok erkendir."

"Evet." Peçetesini kucağına doğru açtı. "Belki."

"Ben bir kızla birlikte olduğumda, o başka biriyle yatmayacak. Anladın mı?"

"Hayır. Beni kendin için istemiyorsun ama başkasıyla da istemiyorsun öyle mi?"

Midem homurdandı. "Sanırım. Yani kulağa berbat geliyor. Ne istiyorsun?"

"Liseden beri ciddi bir ilişkim olmadı. Ve o zaman bile, ..." Omuz silkti.

Aslında bu bir cevap değildi, ama başka bir şey söylemedi, sadece masanın üzerindeki tuzluğu çevirdi.

Belki de gerçekten gergindi. Kıpırdanmasını durdurmak için elimi onunkinin üzerine koydum ve sanırım bu ikimizi de biraz şaşırttı. Avucunu yukarı çevirdi ve parmaklarını bükerek benimkilerle birleştirdi. Tiffany önümde oturuyordu ama şimdiye kadar gördüğüm kadar yüz­süz bir kız değildi.

"Ellerin sertleşmiş," dedi. "İş yüzünden mi?" "Sayılır.

Kesinlikle beyzboldan değil."

Kıkırdadı. "Sanırım değil."

Corbin kamptan ayrılmıştı ama beni sahada dövmeden önce değil. Bu akşam ona karşı dokuz devre beyzbol oynamak zorunda kalmıştım. Lisede biraz oynamıştım, bu yüzden rakip takıma koçluk yapmak için ben seçilmiştim. Corbin bütün yaz beyzbol kampına girip çıkmış ve Tiffany ile Lake çimlerin üzerinden bizi izlerken bizi ezip geçmişti. Maçtan sonra el sıkışırken Corbin'in yüzünde kendini beğenmiş bir memnuniyet ifadesi vardı ama Lake yanımıza geldiğinde bu ifade tamamen kayboldu.

Tiffany'nin elini bıraktım. "Onun nesi var?" diye sordum. "Corbin."

Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "İyi bir adam, iyi bir aileden geliyor. Biraz kalp kırıcı."

"Yani o küçük bir pislik."

Güldü. "Hayır. Bunu bilerek yapmıyor. Bu yüzden Lake konusunda endişeliydim. Corbin bana aşık olsaydı ve onun aracılığıyla bana yaklaşabileceğini düşünseydi ya da Lake'in benim yerime geçebileceğini düşünseydi, o zaman ona zarar verebileceğinden endişelenirdim. Ama bunu bilerek yapmazdı, anlıyor musun? O öyle biri değil. O sadece akıyla düşünen bir çocuk, bilirsiniz."

Cesur, gözü pek Tiffany ortaya çıkıp ne istediğini söyleyemedi. Bu beni gülümsetti. Bir yanım sırf onu kızdırmak için bunu duymak istiyordu ama Corbin hakkında bilgi edinmek isteyen daha büyük bir yanım vardı. "Sence o bir sorun mu?"

Başını eğdi. "Nasıl?"

Onun bir sorun olmasını *istiyor muydum*? Belki biraz. Böylece onu uzak tutmak için bir bahanem olurdu. "Bilmiyorum. Kız kardeşine herhangi bir şey için baskı yapmaya çalışacak mı?"

"O öyle biri değil." Gözlerini devirdi. "Ama belki de öyle olmalı."

"Ne?"

"*Şaka* yapıyorum. Elbette Lake'in hazır olmadan bir şey yapmasını istemiyorum ve yapmayacak da. Çok tutucu. Yemin ederim tanıdığım en genç on altı yaşında genç o."

"Anlamı?"

"Konu erkeklere gelince, on iki yaşındaymış gibi davranıyor ama değil. Ben onun yaşındayken bu konularda bu kadar saf değildim. Arkadaşlarımın hiçbiri öyle değildi."

Koltuğumda kıpırdandım. Tıpkı daha önce at üzerinde olduğu gibiydi, Lake beni daha yaşlı olduğuna ikna etmeye çalışırken ben onu masum tutmak istiyordum. "Belki sen de öyleydin ve o yaşta olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttun."

Güldü. "Birinci sınıfta ilk erkek arkadaşım futbol takımının oyun kurucusuydu. Son sınıf öğrencisiydi. Sence bana çocukmuşum gibi mi davrandı? Hayır. Bana ve arkadaşlarıma evden nasıl gizlice kaçacağımızı öğretti. Nasıl parti yapılacağını. Ondan önce hayatımda sadece bir bira içmiştim. Yıl sonunda, bira bonglarını iştah açıcı olarak aldım."

Tiffany'yi on altı yaşında hayal edemiyordum, bu da beni Lake'i hayal etmeye itiyordu. Tiffany'nin hiç kız kardeşi kadar tatlı ve saf olup olmadığını ya da Lake'in Tiffany gibi olmaya mahkum olup olmadığını merak etmeme neden olan bazı ifadeleri paylaşıyorlardı. Lake doğru yoldaydı. USC ona her türlü kapıyı açacaktı. Hiçbir şey onun yoluna çıkmamalıydı, özellikle de benim gibi düzenli bir işi olmayan, karanlık bir geçmişi olan ve yatak odasına sığacak kadar az şeyi olan biri.

Tiffany ise muhtemelen fark edemeyeceği bir durumdan geçiyordu; iş bulmak ya da önemli bir şey yapmak için motive olamıyordu. Yardıma ihtiyacı vardı ve babası Lake'le çok meşguldü. Annesi bile yardım etmek istemiyor gibiydi, daha çok Tiffany'yle çıkmamı sağlamakla ilgileniyordu.

Tiffany için iyi olma ihtimalim oldukça yüksekti ve Lake için kötü olma ihtimalim daha da yüksekti.

Bucky döndü ve iki tabağı da yere koydu. Tiffany'ye, "Biraz pazarlık gerektirdi ama şarabınızı aldım," dedi. "Arka tarafta. Umarım kırmızı seviyorsunuzdur."

"Şarap istemiyoruz," dedim. "Reşit değil." Tiffany başını salladı. "Fikrimi değiştirdim."

Bucky gözle görülür bir alaycılıkla, nefesinin altında kulağa *pislik* gibi gelen bir şeyler mırıldandı. Derdinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tekrar etmesini istemedim. Haklı olsaydım tepkimi kontrol edemezdim.

Tekrar yalnız kaldığımızda Tiffany, "Bu çok iyi," dedi.

Yemek çok cazip kokuyordu ama konuşmamız hâlâ aklımdaydı. "O yola gireceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Tiffany köfteleri ikiye böldü. "Kim?"

"Göl." Cevabı bildiğimden oldukça emindim, ama olayların büyük planında pek ortalıkta değildim. "Partiler, gizlice kaçmalar falan."

"Oh. Hayır."

Nefes verdim. Lake'in aklı başındaydı ve buna güvenmek zorundaydım. Çatalımı almaya gittim.

"Yapmalı," diye ekledi Tiffany, "ama muhtemelen yapmayacak." Duraksadım. "Ne demek *yapmalı*?"

"Her zaman babamın dediklerini yapması beni biraz üzüyor.

Sanki çok mükemmelmiş gibi? Değil, biliyorsun."

Bu konuda hemfikir olmak zorundaydım. "Yine de beladan uzak durduğu anlamına geliyor."

"Ve hiç eğlenmiyor. Benim gibi olması gerektiğini söylemiyorum. Olmasını da istemiyorum. Sadece geriye dönüp baktığında keşke daha iyi biri olsaydım demesini istemiyorum. Bilmiyorum. Dengeli. Sosyal. Peki *ya* bir gece içkiyi biraz fazla kaçırıp bir partide karaoke yaparken kendini utandırır mı? Ya da sevimli bir çocukla konuşurken zamanın nasıl geçtiğini anlamadığı için sokağa çıkma yasağını kaçırır mı? Ya da alışveriş merkezine dondurma almaya gitmek için bir dersi ekerse?" Suyundan bir yudum aldı. "Önemli değil. Zaten birkaç yıl içinde on sekiz yaşına girecek."

Ona baktım. Bir ısırık bile almamıştım. Lake'in neredeyse on sekiz yaşında olduğunu mu söylüyordu? Benim bakış açım göre, değişmesi ve olması gereken kişi haline gelmesi için önünde daha iki uzun yıl vardı.

"Neden ondan bu kadar çok bahsediyorsun?" diye sordu

Tiffany. Bu çok basitti. "Endişeleniyorum."

"Ama neden?" Erişteleri çatalının üzerinde döndürürken sesi rahattı.

Bir omzunu kaldırdı. "Sizin garip bir arkadaşlığınız var."

Göğsümde bir panik titremesi yükseldi. Lanet çenemi kapalı tutamaz mıydım? Hayır, çünkü Lake'in bana yaptığı buydu. Gerçek şu ki, endişelenmek için iyi bir nedenim vardı. Tiffany'nin çenesini kapatacak bir sebep. Sadece bunu paylaşmak istemedim. Koltuğuma geri oturdum, cesaretimi toplarken bir dakika boyunca yemeğime baktım.

"Yemek yemiyorsun," dedi Tiffany, büyük, güzel gözlerini bana kırıştırarak, endişeli görünüyordu. "Çocuklarla yemek yersen iştahının bozulacağını söylemiştim."

El değmemiş yemeğime, gümüş takımlarıma, eriyen muma baktım. Sonra Tiffany'ye. O haklıydı. Arkadaşlığımız tuhaftı ve onun bu konuda fazla düşünmesini istemiyordum. "Kız kardeşim öldü," dedim.

Tiffany çiğnemeyi bıraktı. "Ne?"

"Küçük bir kız kardeşim vardı. Bu konuda konuşmam. Konuşmak istemiyorum. Ama bu yüzden Lake'e karşı bu kadar korumacı davranıyorum. Senin ya da ailenin benim yaşadıklarımı yaşamasını asla istemiyorum."

"Tanrım," diye fısıldadı ve çatalının tabağa çarpmasına izin verdi. "Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu. Kız kardeşinden bahsettiğinde, düşündüm ki sandım-"

"Sorun yok." Konuşmayı kesmesine ihtiyacım vardı. "Yıllar oldu, yani." "Adı neydi?"

Yutkundum. Maddy hakkında konuşmadım. Onun adını bir yabancıya asla söylemem ve bu olay olduğundan beri çoğu insan bana karşı böyle hissetmişti. "Söyleyemem."

Elimi tuttu. "Hasta mıydı?"

Başım dönmeye başladı. Yalan da olsa konuşmayı bitirmek için başımı salladım.

"Manning?" Tiffany ayağa kalktı ve bana doğru geldi. Onu durdurmaya çalıştım. "Gerçekten ihtiyacın yok-"

Kucağıma oturabilmek için masayı hareket ettirdi, hatta bir adım geriye itti.

"Tiff," dedim ama kollarımı ona doladım. "Bu konu hakkında konuşmak o." istemiyorum.

Yanağıma dokundu ve başparmağını ağzımın köşesinde gezdirdi. "Özür dilerim."

Nasıl hissedeceğimden emin değildim. Bu konuda konuşmak istemiyordum, nokta. Ama dokunulmak güzel bir histi. Uzun zamandır sahip olmadığım bir şeydi bu, beni önemseyen bir kadının rahatlatıcı dokunuşu. "Teşekkürler."

Uzun tırnaklarını saç çizgimin üzerinde gezdirdi ve gözlerim kapandı. "Bu yüzden bu kadar korumacısın."

"Bir parçası."

Yüzümü iki elinin arasına aldı ve alnımdan öptü. "Bunun Lake'in başına geldiğini hayal bile edemiyorum. Ölürdüm."

Boğazım düğümlendi. Bunun Lake'in başına gelebileceğini düşünmek, ama aynı zamanda Tiffany'nin kız kardeşine gösterdiğinden çok daha fazla değer verdiğini düşünmek. Tiffany'ye bunun asla olmayacağına dair söz verebilmeyi isterdim ama Maddy'nin ölümüyle ilgili olan da buydu. Olana kadar bunun bir olasılık olduğunu bile düşünmemiştim. Olsaydı, bunu önlemek için her şeyi yapardım.

Tiffany'nin kışını okşadım. "Hadi ama. Randevuyu mahvetmeyelim. İyi gidiyor."

Geri çekildi ve yüzüme baktı. Ne nane kokan nefesi vardı, ne de üzerine sinmiş sigara kokusu. Sadece topraksı domates sosu ve ahşap kabin. Ayağa kalktı ve masanın kendi tarafına döndü. "Sonunda bir şeyler yiyebilecek misin?"

Çatalımı aldım ve bir ısırık aldım. "Bilmelisin ki," dedim, "ben çok yerim." Erişteleri ağzıma tıktırdım ve kelimelerim boğuk çıktı. "Çok."

"İğrenç." Tiffany kıkırdadı. "Bu iğrenç."

Isırdığım lokmayı suyla yıkadım. "Beni bir de lazanya ile görmelisin. Lanet olası katliam."

Daha sert güldü. Tiffany bir lokma aldı, dudaklarını büzdü ve bir erişteyi höpürdeterek yedi. Domates sosu ağzına sıçradı ve hemen silmek yerine gülümseyip çiğnemeye devam etti. Gösteriyi bıraktığında gayet iyiydi. Tavırları sevimli bile olabilirdi. Röfle, pembe oje, dekolte üstler, bunlar beni cezbetmiyordu. Barda tanışabileceğim herhangi bir kızdan daha fazla değil. Onun bu tarafıyla vakit geçirebilirdim.

Tatlı, dükkândan alınmış, ahududu soslu çikolatalı pastaydı. Tiffany iki ısırık aldı ve tabağını kaydırıldı. "Diyetteyim."

"Diyet yapmana gerek yok."

"Çünkü ben bir tanesindeyim." Sanki beni alt etmiş gibi kaşlarını salladı. "Öyle olmasaydım bu kadar iyi görünmezdim."

Buna itiraz etmezdim. Gerçekten de iyi görünüyordu ve bunu biliyor olması hoşuma gitmişti. Tiffany ile son birkaç yıldır tanıştığım pek çok kız arasındaki farklardan biri de buydu. Pastasının yarısını bir lokmada yedim ve yutkundum. "Sence diyet yapmalı mıyım?"

Gülümsedi. "Hayır. Sen bir erkeksin, hem de büyük bir erkek. İstedğin kadar yiyebilirsin. Spor da yapıyorsun. Değil mi?"

"İnşaat bunu gerektiriyor."

Benim tabağım haline gelen tabağına baktı ve kaşlarını çattı. "Sana şunu söylemek istiyordum. Babam yaptığın şey konusunda kendini kötü hissetmene neden olduysa özür dilerim."

"Anlıyorum. Seninle ilgilenilmesini istiyor." İnşaatı seviyordum ama bir sonraki işim hep belirsizdi. Her ihtimale karşı biriktirebildiğim her kuruşu biriktirdim. Sonunda sunacak hiçbir şeyim kalmasın istemedim. Bu açıdan Tiffany'nin babasını anlıyordum. Zamanı geldiğinde kimse beni aileme bakmamakla suçlayamayacaktı.

"Benim için fark etmez. Para önemli değil."

"Böyle söylüyorsun çünkü sende var. Onsuz yaşamak sana çekici geliyor."

Bana el salladı. "Zengin olmaktansa aşık olmayı tercih ederim."

Tiffany'nin para kazanma potansiyeli konusunda benden pek bir şey beklemediği anlaşıyordu. Ve kendini sandığı kadar iyi tanıımıyordu. Onun gibi bir kızın her zaman paraya ihtiyacı olurdu. "Süslü bir restoran yerine küçük bir odada, boktan bir mum eşliğinde spagetti ve köfte yemekten memnun olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bir sürü lüks restorana gittim. Eriştelerinizi höpürdeterek yiyemezsiniz."

O aşkı paraya tercih edeceğine inanıyor olabilir, ama ben inanmadım. İş o noktaya geldiğinde değil. "Bütün bunlardan gerçekten zevk almadığın hissine kapılıyorum. Zorluyorsun."

Omuz silkti, aptallığı azaldı. "Sorun değil."

"Bu hiç inandırıcı değildi." Sandalyeme geri oturdum. "Kızlar yüzünden mi?" "Benden nefret ediyorlar. Ben onlardan nefret ediyorum."

Yapamıyorum bile. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. onları."

Duygularını inciteceğini düşünmeseydim gülerdim. Elbette Tiffany neden bu kadar sorun yaşadığını anlayabiliyordu. Kızlar onun mini versiyonlarıydı. Dirseklerimi masaya yasladım. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Burada onları senden daha iyi idare edebilecek kimse yok."

Gözlerini devirdi. "Çünkü kamaramla hiç vakit geçirmedin."

"O çocuklar makyajı, erkekleri ve kıyafetleri yeni öğrenmeye başlıyorlar. Bu kızsalsen şeyleri senden daha iyi kim bilebilir ki?"

"Hiç kimse," diye belirtti.

"Aynen öyle. İnsanların farklı yetenekleri vardır, Tiff. Sen kendininkini kullan. O siyah şeyi göz kapaklarına sürmek kolay olmasa gerek."

Kıkırdadı. "Eyeliner mı? Öyle değil. Aslında zor."

Evden uzaktaki on iki yaşındaki çocukların makyaj yapmayı öğrenmesi gerektiğini mi düşünüyordum? Pek sayılmaz. Ama bu onların ve Tiffany'nin buradaki deneyimini olumlu yönde değiştirecekse, o kadar da kötü bir şey değildi. "Onlara bir ders ver."

"Pekala," dedi. "Sanırım bunu deneyebilirim. O zaman onlara yürüyüş botlarıyla bile nasıl şık olunacağını öğretilirim."

"Al bakalım." İki tatlıyı da bitirdim ve ayağa kalktım. "Seni geri götürüyüm."

O da ayağa kalktı. "Daha erken."

"Kamp zamanında değil. Sanki burada iki kat daha fazla uyumam gerekiyor."

Dışarıda yürürken elimi tuttu ama ben onunkini sıkınca rahatladı. Muhtemelen avuç içim nemliydi. Alan sessizdi, ormana doğru ilerledikçe daha da sessizleşti. Bir sigara içebilirdim ama durmak istemedim. En iyisi onu çabucak kulübesine götürmekti.

Yine de bunu kendi üzerine aldı, bu beni şaşırtmadı. Durdu ve elimi hafifçe çekerek arkama bakmamı sağladı. "Yemek için teşekkür etmek istiyorum."

"Nasıl?" diye sordum ama biliyordum.

Ayaklarının üzerine kalktı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ben de onun gibi bir heykel gibi hareketsiz duruyordum. Bu benim kontrolü ele almam gereken noktaydı. Kolumu beline doladım. Tüm kabadayılığına rağmen, tahmin ettiğimden daha hızlı bir şekilde bana karşı eridi ve öpücüğümüzün içinde eridi. Öpüşmedik.

Bunu isteyip istemediğimden emin değildim. Gerçekleşiyordu. Bu kamptaki her erkek benim yerimde olmak için canını verirdi.

Az önceki atı, bu geceki randevumuz için Tiffany'yi aldığım da arkamda bıraktığım meydan okuyan surat ifadesini düşünmemeye çalıştım.

Saçını çekene kadar elimin Tiffany'nin başının arkasında olduğunu fark etmemiştim ve inleyerek beni o ana geri getirdi. Dilini dudaklarıma bastırdı ve ben de ağzımı açtım. Ona dikkatimi borçluydum ama o da bunu talep ediyordu. Kollarını boynuma doladı ve beni daha sert öptü. Onu takip ettim, hareketlerimi sürdürdüm, benimkine yapışmış ıslak, istekli ağza teslim olmamaya çalıştım. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve ısırıldı. Aletim uyandı. *Kahretsin*, bu kız ne yaptığını biliyordu.

Bir baykuş öyle yüksek sesle öttü ki, sanki yakalanmışız gibi geri sıçradım. Onu belinden tutarak uzaklaştırdım.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Seni geri götürmeliyim."

"Ciddi misin?" Bana doğru bir adım attı ve yumuşak parmaklarını enseme gezdirerek saçlarımla oynadı.

Birini öpmeyeli aylar olmuştu. İki saniye sonra yatağa atlamak için soyunmuştuk. Bana adını söylemişti ama şimdi hatırlayamıyordum.

"Daha yeni başlıyorum," dedi Tiffany.

"Biliyorum." Tahrik olmak ve bedenlerimizi ayrı tutma ihtiyacı arasında biraz nefes nefese kalmıştım. "İşte bu yüzden durmak zorundayım. Beni heyecanlandırıyorsun ve eve gidene kadar bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Beklemek zorunda olduğumuzu kim söyledi?" Bir kolunu boynumdan çekip pantolonuma doğru indirdi.

Bileğini yakaladım. "Gary'ye bunu gizli tutacağımıza söz verdim."

Gülümsedi. "Nereden bilsin ki? Tabii dürbünle izlemiyorsa, sapık herif."

"Sana söylemiştim." Kızgın sikim zonklarken kelimeleri zorla çıkarmak zorunda kaldım. "Ağırdan almayı severim."

İç çekti, göğsüme yaslanarak yumuşadı. "Sanırım. Ama bu çok yavaş."

"Peki bunun nesi yanlış?" Homurdanarak sordum. İşte erkeklerin istediği şeye sahip olan ve bunu gerçekten bilen bir kız. Neden bu kadar çabuk vazgeçti?

"Beni bekleten sen olmalısın."

Benden uzaklaştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne kadar değerli olduğunu biliyorsun." Tek ses onun nefes alışığıydı. "Olacak," dedim. "Sadece sabırlı ol."

Hemen cevap vermedi. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Tamam," dedi sonunda. "Bir süre yavaş kalabiliriz."

"Güzel." Tekrar elini tuttum ve onu kamerasına götürdüm. "Sabah görüşürüz. Saat tam 7'de, tamam mı? Seni tekrar temizlik görevinde görmek istemiyorum."

Biraz sersemlemiş bir halde uzaklaşırken, ben de onun değerini belirtmenin neden sadece kafasını karıştırdığını merak ediyordum.

OceanofPDF.com

GÖL

F ya da üst üste ikinci gece, Manning ışıklar söndükten sonra yemek salonuna gelmedi. Tiffany yaptı, en azından onunla birlikte olmadığı anlamına geliyordu. Tiffany ile

Erkekler bütün gece bala üşüşen arılar ya da ateşe üşüşen pervaneler gibi ona yaklaşmışlardı. Tiffany onlar için buydu, bilseler de bilmeseler de. Ballı bir alev. Zavallı bir adam onunla konuşmak için cesaretini toplayarak bir saattir etrafında dönüp duruyordu. Tiffany onu fark etmemişti bile.

Tiffany, Hannah ve ben diğer birkaç danışmanla birlikte yerde daire şeklinde oturduk. Tiffany bacak bacak üstüne attı. "Bu çocukların yarısını liseden hatırlamıyorum. Sanki aylardır bir kız görmemiş gibiler."

Hannah, "Muhtemelen dört yıl boyunca seninle hiç konuşma fırsatı bulamayacaklarını düşündüler," dedi.

"Çoğu inek." Burnunu kırıstırdı. "Sanırım bu seksi olabilir."

Hiçbirinin duyma mesafesinde olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım ve sonra konuyu değiştirdim. "Dün gece nasıldı?"

Makyaj çantasındaki makyajını kontrol etti. "Dün gece mi?"

"Randevun."

"Oh." Aynayı kapattı. "Çok iyi. Çok çok iyi." Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Gerçekten mi?"

"Cinsel anlamda bile değil. Manning sadece dışarıda erkekler varken bunca zamandır erkeklerle çıktığımı fark etmemi sağladı."

"Nasıl?" Fısıltı gibi çıkmıştı, ben de boğazımı temizledim. "O ne yaptı?"

"Bu yemeği sadece benim için ayarladı. Harika bir konuşma yaptık ve bana çok şey anlattı."

"Ne hakkında?"

"İlişkimiz ve diğer şeyler." Başını iki yana salladı. "Kız kardeşi öldü."

Sanki sonradan söylenmiş bir söz ya da suratıma atılan yersiz bir tokat gibi hızlıca çıkıverdi. Ben ailesini sorduktan ve o da ailesi hakkında konuşmadığını söyledikten sonra bunu onunla paylaştığına inanamıyordum. Kimseyle. Benimle bile. Tiffany'ye kendisinden bu kadar mahrem bir parça vermiş, bana ise hiçbir şey vermemişti.

şokun etkisi geçince anladım. Küçük bir kız kardeşi vardı. Ve o gitmişti. Bana karşı nazikliği bazen neredeyse kardeşçe olabiliyordu, benim yanımda sigara içmemesi ya da kfretmemesi gibi. Aramızdaki ekimi inkâr edemezdim, ama küçük kız kardeşi olmayan bir ağabey olsaydı, üzüntüsü, yoğunluğu daha anlamlı olurdu.

"Sonra beni kulübeme kadar geçirdi," diye devam etti Tiffany. "Asla ona bir şey borluymuşum gibi davranmazdı. Tam bir beyefendiydi, anlıyor musun?"

Bu bana Manning gibi geldi. Bir beyefendi, beni asla rahat olmadığım bir şeyi yapmaya zorlamayacak biri. Tiffany için de bunu istiyordum, iyi davranılmasını, ama Manning'i ona verecek kadar değil.

"Daha açık konuşabilir misiniz?" diye

sordum. "İlk başta kibar olmaya

alışıyordu ..." İlk başta. *İlk* başta mı?

"Sonra ne oldu?"

"Er ya da geç ğreneceğin bir ders var Lake, o yüzden daha erken olsa iyi olur. Erkeklerin beyni küçük bir fiziksel temasla pelteye dönüşür."

Göğsüm her nefes alışımda sarsılıyor, kendi üzerine çöküyordu. Erkekler hakkında fiziksel yakınlaşmanın sadece bir öpücük m yoksa her zaman daha fazlası mı olduğunu anlayacak kadar bile bilgim yoktu. Manning'le bir akşam yemeği randevusu için neler vermezdim. Ve sonrasında onunla yalnız kalmak, am ağaçlarının altında sessiz karanlıkta ilk pcğmz vermek.

"Burayı sevmeye başlıyorum," dedi. "ok romantik."

Detayları sorma şansım olmadı. Yırtıcı bir hayvan gibi etrafta volta atan ocuk sonunda saldırdı. "Tiffany, değil mi?" diye sordu. "Gittik-"

"Lise mi?" diye sordu.

Ellerini sıkarken yüzü aydınlandı. Kesinlikle avcıdan çok avdı. "Evet! Hatırladınız mı? Armando Diaz."

Manning gelmeyecekse burada olmak istemiyordum. "Buraya oturabilirsin Armando," dedim ayağa kalkarak.

Bana doğru bir bakış bile atmadan yerimi aldı. "Teşekkürler."

Hannah'ya iyi geceler diledikten sonra salondan çıktım. Kulübeme giderken tenis ayakkabılarım ormanın zemininde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Göremediğim çalılar bile hışırdıyordu. Hiç ışık yoktu, sadece hilal şeklinde bir ay vardı ama o bile ağaçlar tarafından engellenmişti. Göl kenarında kurbağalar koro halinde geçiriyordu.

Birini görmeden önce ayak seslerini duydum. Orada kimin olduğunu, hangi yönden geldiklerini görememek beni tedirgin etti. Arkamı döndüm. "Merhaba. . .?"

Manning, "Ormanda yalnız yürümek için çok iyi bir gerekçe sunmuyorsunuz," dedi.

Gözlerimin birkaç metre önümde duran, gölgeli ama inkar edilemez bir şekilde ona ait olan iri gövdesine alışması biraz zaman aldı.

"13. *Cuma*th filmini hiç izlemedin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Ailenizdeki herkes bu kadar inatçı mı?"

Ailesi ve Tiffany'ye, bana söylemesi daha mantıklı olacak bir şeyi söyleyerek bana nasıl ihanet ettiği hakkında bir şeyler söylemek istedim. Ama kız kardeşi hakkında söyledikleri doğruysa, iğneleyici bir yorum yapmak doğru görünmüyordu. "Öyle olmaya çalışmıyorum," dedim. "Orada tek başıma kalmak istemedim."

"Kız kardeşin var. Arkadaşların orada. Hannah var."

Sen yoksun. Ondan önce Tiffany'nin bana bir baş belası gibi değil de bir arkadaş gibi davranması hoşuma giderdi. Şimdi, Manning'in olmadığı hiçbir yerde olmak umurunda değildi. Yere baktım. "Bu gece neden gelmedin?"

"Devriyedeyim. Bölgede dolaşıp kulübeleri kontrol etmem gerekiyordu."

Rahatlamış bir şekilde usulca nefes verdim. Bilerek benden kaçmıyordu. "Seninle yürüyebilir miyim?"

Tereddüt etti. "Bu gerçekten iki kişilik bir iş değil." "Uyumaya hazır değilim. Lütfen?"

Ağaçlara karşı silüetini bozmadan elini saçlarının arasından geçirdi. "Seninle ranzana kadar yürüyeceğim ama uzun yoldan da gidebiliriz."

Yanımdan geçti ve ben de onu takip etmek için kamaramın aksi yönüne döndüm. "Günün iyi geçti mi?"

"Sessiz olmalıyız. Çocukları uyandırmak istemeyiz."

"Günün iyi geçti mi?" Fısıldadım.

İç çekişi hafif bir kahkahayla son buldu. "Çok telaşlıydı. Seninki?" "Okçuluk sırasında hedefi buldum."

"Öyle mi?" Sesi etkilenmiş gibi geliyordu. "Oğullarımdan hiçbiri bunu başaramadı. Ben de."

"Geçen yıl çok çalıştım." Omuz silktim. "Yine de bu benim ilk bullseye'imdi."

"Keşke görseydim."

Kendi başına oldukça havalı bir şeydi ama Manning'in de böyle düşündüğünü bilmek beni gururlandırdı.

Bir süre daha sessizce yürüdük, ben gizlice ona bakıyordum. Gözlerim alıştığında cebinde ciltsiz bir kitap olduğunu fark ettim. "Hâlâ eskisi gibi aynı kitabı mı okuyorsun?"

"Hayır. Kafeteryadan yeni bir şeyler aldım. Kitap değişimi yaptıklarını gördün mü?"

"Evet, ama okumaya hiç vaktim olmadı."

"Babanın listesine başladın mı?"

Kütüphaneye son ziyaretimden beri bunu bana birkaç kez sorduğunu hayal etmiştim. Ne istediğimi söyleyecek kadar cesur olabileceğimden emin değildim ama kızardığımı görememesi işime yaradı. "Henüz değil. Tavsiyene uyup listede olmayan bir kitaba bakmaya karar verdim. İlgimi çeken bir şey hakkında."

"Öyle mi? Hangisi?"

Serin dağ havasına rağmen vücudum ısındı, çünkü neyi seçtiğimi söylediğimde neden seçtiğim belli olacaktı. "*Lolita*."

Manning cevap vermedi.

Kalbim boğazımda atıyor, aramızdaki sessizlik uzadıkça daha da yükseliyordu. "Bunu biliyor musun?"

"Evet."

"Konu-"

"Ne hakkında olduğunu biliyorum. Ve bu konuda konuşmak istemiyorum."

Manning'in etrafta insanlar varken neden konuşmalarımızın çoğunu kapattığını neredeyse anlayabiliyordum ama şimdi yalnızdık, herkesten uzaktaydık. Bir taşa tekme attım. Manning ayağımın takıldığını düşünmüş olmalı, çünkü kolumu tutmak için uzandı. "Bu ne sürpriz," dedim kolunu çekerek. "Hakkında konuşmak istemediğin bir şey."

Gözlerini üzerimde hissettim ama başımı kaldırmayı reddettim. "Seninle pek çok şey hakkında konuşuyorum Lake. Herkesten daha fazla."

"Yalancı."

"Affedersiniz?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

"Bana yalancı dedin," dedi. "Bunun bir şey olmadığını söyleyemezsin." Neyi beklediğinden emin değildim. Özür dilemeyecektim, çünkü bu doğrudu. "Son zamanlarda senin yeni bir yönünü görüyorum," dedi.

"Tiffany ile randevun nasıldı?" "Ah.

Konu bu muydu?" "Hayır. Sadece bir soru."

"Randevu iyiydi, sorduğun için teşekkürler."

"Öpüştünüz mü?" Bu beni ilgilendirmezdi ve sormayı planlamamıştım çünkü bilmenin ne işe yarayacağından emin değildim. Ama sormak zorundaydım. Bunu ondan duymak istiyordum, böyle şeyleri abartan Tiffany'den değil. En azından öyle yaptığından emindim.

"Sana dün söyledim," dedi, "bu kız kardeşinle benim aramda."

Nemli avuçlarımı kotuma sildim. Öpüştüklerini itiraf edeceği için gergindim. Ben de itiraf etmeyip boşlukları doldurmayı bana bırakacağı için gergindim. "Yani bu bir evet. Öpüştünüz. Belki başka şeyler de yaptınız."

"Lake," diye uyardı, sesinde bir sınır vardı.

"Tiffany'ye kız kardeşinden bahsettiğini biliyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Neden bana söylemedin?"

Onun umurunda bile değil. Benim umurumda."

Yüksek sesle bir nefes aldı. "Bu özeldi." "Kız kardeşler birbirlerine her şeyi anlatır."

"Onunla benim hakkımda konuşuyor musun? Birlikte böyle vakit geçirdiğimizi biliyor mu?"

Ağzımı kapattım, azarlandım. Elbette Tiffany'ye bizden bahsetmemiştim. Bana çocuksu diyerek ya da aşık olduğum için benimle alay ederek her şeyi mahvedecekti. Demek istediğini anlamıştı. "Hayır."

"Güzel, ama yapma," dedi. "Bu dostluğumuzun sonu olur."

Başımı kaldırıp ona baktım, panik göğsümü sıkıyordu. "Tiffany'ye söylersem arkadaşlığımızı bitirir misin?"

"Ben değil, hayır."

Her nasılsa, içgüdüsel olarak kimi kastettiğini biliyordum. *Bizden* olmayan herkesi. "Tiffany'ye benden daha yakın değilsin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sadece yapıyorum. Sen olamazsın. Bu mümkün değil."

"Tiffany ve ben, sen ve benden farklı bir şekilde arkadaşız, Lake. Bizim Arkadaşlık farklı ilerler. Başka bir anlama gelir." "Bu hiç adil değil."

"Neden olmasın?" Bekledi ama ben cevap vermedim. "Ondan ayrılmamı mı tercih ederdin?"

Evet diye bağırarak için ağzımı açtım! Ama bunu istiyor muydum? Tiffany'nin pek umurunda olmazdı - bu benim için onun için olduğundan çok daha önemliydi. Bu da bunu adil kılıyordu. "Yapar mısın?"

"Kız kardeşin görünüşünden daha fazlası, ama sanırım bunu biliyorsun.

Belki de insanlar ona yeterince değer vermiyordur."

Son zamanlarda ben de aynı şeyi daha fazla düşünür olmuştum. Yaşım ilerledikçe, Tiffany'nin babamın anlattığı kadar amaçsız ve uçarı olup olmadığını ya da ailem onu nasıl zorlayacaklarını bilmediği için mi böyle olduğunu merak etmeye başlamıştım. "Sanırım." Manning bunu görebiliyorsa, o zaman çoğu insandan farklı bir Tiffany tanıyor demektir. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim. "Ondan hoşlandığını mı söylüyorsun?"

Boynunun arkasını kaşdı ve sanki kelimelerini seçiyormuş gibi yavaşça cevap verdi. "Tiffany'den pek çok nedenden ötürü hoşlanıyorum. Ama belki de onun hakkında her şeyi bir araya getiren bir şey vardır. Tutkal gibi."

"Ne şeyi?"

"Bu gerçekten kelimelere dökebileceğim bir şey değil ..." Başımın üzerinden etrafına baktı. "Beni güldürdüğü için diyelim. Eğer ondan ayrılırsam gülmeyi özlerim. Anlıyor musun?"

Kaşlarını çattım. "Hayır. Eminim seni güldüren tek kişi o değildir." "Ama diyelim ki öyleydi. Diyelim ki Tiffany gülmezken ben gülüyorum. ...insanlar bunu anlayamazdı."

"Yani hiç gülmez miydin? Diğer insanların ne düşündüğü yüzünden mi?"

"Benim de bir parçam gülmenin uygun olmadığını düşünüyor Lake."

Uygun - bu kelimeyi ondan daha önce de duymuştum. Gülmek, arkadaşlığımızın uygun olmadığı gibi uygun değildi. "Sanırım anlıyorum."

"Sana kız kardeşimden bahsetmedim çünkü sana asla yalan söylemeyeceğim." "Ne demek istiyorsun?"

Kamp havuzunun çevresini saran ahşap çite ulaştığımızda yürümeyi bıraktı. Artık kulübelerin yanında değildik, bu da beni buraya bilerek mi getirdiğini merak etmeme neden oldu. Başını kaldırdı, ayaklarını iki yana açtı, elleri kot pantolonunun cebinde, kolları gergindi. Düşündüğü belliydi, gözleri dalgındı ama ne hakkında, emin değildim. Belki de çok fazla soru sormuştum ve beni kamarama geri göndermek üzereydi.

"Zıplayabilir misin?" diye sordu.

Uzaklara değil, havuza baktığını fark ettim. İçeri girmenin sadece iki yolu vardı; diğer taraftaki kapıdan ve soyunma odası ile duşlardan. Her ikisi de gün sonunda kilitleniyordu. Kapıyı açıp aşamayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama "Evet" dedim.

Manning etrafı incelerken ayaklarının altında yapraklar tırdadı. Beni çitin yanına götürdü ve tanıştığımız gün beni duvara kaldırdığı gibi kaldırdı. Duvarın üzerinden atladım. Manning de hemen ardından beton zemine ağır bir şekilde indi. Kot pantolonunu fırladı. "Burada ağaç yok," dedi. "Yıldızları görmek için en iyi yerlerden biri."

Yıldızlara en son ne zaman baktığımı hatırlayamıyordum, gerçekten baktığımı. Sayılamayacak kadar çoktular, çivit mavisi üzerinde gümüşten bir boya sıçraması gibiydiler. Evde artık onları pek fark etmiyordum ama çocukken annem Tiffany ve bana takımyıldızlarını öğretmişti. Gökyüzünü çizerek işaret ettim. "Küçük Kepçe."

"İşte büyük olan bu," dedi bana yaklaşarak. Kendi karesini çizdi. "Büyük Ayı anlamına gelen Ursa Major'ın bir parçası."

Manning'e baktım, ayı gibi bir adamdı. Benim büyük ayım. "Ursa Major," diye tekrarladım.

İşaret parmağını kaydırđı. "İşte küçük olan. Kuzey Yıldızı'ndan anlayabilirsin. Kız kardeşim de aynı hatayı yapardı. Ta ki benden daha çok şey öğrenene kadar."

Onu orada, aramızda bir varlık olarak hissedebiliyordum ve burada olmamızın nedeninin onunla ilgili olduğunu anladım. O, Manning'in gölgelerde yaşayan yanının bir parçasıydı; bir sırdı ama sıradan bir sır değildi. Manning'e ait olan ve onun için saklamak istediğim bir sır. "Bunu onunla mı yaptın?"

"Annemle babam kavga ettiğinde Maddy'yi alırdım-" Adını söylerken takıldı. O toparlanırken ben de kafamda denedim. *Maddy*. "Onu n bahçeye çıkarır ve takımyıldızları hakkında hikyeler uydururdum. Ben bir bok bilmiyordum ama o onlar hakkında kitaplar okumaya başladı." Yutkundu. Sesindeki duygu benim için yeniydi ve benim yanımda hiç yapmadığı bir şekilde küfretti. "ok geçmeden," diye devam etti, "bana hikyeler anlatan o oldu."

"Kaç yaşındaydı?"

"Sadece dokuz. Öldüğünde."

Sesli bir şekilde havayı içime çektim. Ne söylemesini beklediğimden emin değildim ama dokuz yaş kulağa çok geç geliyordu. Kamaramdaki kızların yaşıydı. Yedi yıl önce dokuz yaşındaydım. Büyük bir teyze dışında, hiç kimseyi tanımamıştım.

kim ölmüştü. Hayatımı kız kardeşim olmadan hayal edemiyordum. Çocukluğum Tiffany olmadan tamamen farklı olurdu, özellikle de tam ortasında ortadan kaybolmuş olsaydı. *Puf*. Bu anı onun için kolaylaştırmak için üzüntümü ifade etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Ona dokunamazdım, nerede ve nasıl yapacağımı bilemezdim. *Kaybınız için üzgünüm* demek söyleyebileceğim en kötü şeymiş gibi geldi.

Belki de ölüm yerine hayatı hakkında konuşmak yardımcı olabilirdi. "Bana yıldızları anlatır mısın?" diye sordum.

Durduğum yerden acısını hissedebiliyordum. Kolundan çekiştirdim ve betonun üzerine oturdum. Görünürde hiç çimen yoktu, sadece burası ve havuz vardı. Onun boyunda biri için yere oturmak büyük bir olay gibi görünüyordu ama oturdu. İkimiz de arkamıza yaslandık, aramızda biraz mesafe vardı.

"Hepsini hatırlamıyorum." Sesi kısılmıştı. Kederinden de olabilirdi ama birileri geçebilir diye sesini alçak tuttuğundan emindim. Bizi duymadıkları sürece burada olduğumuzu bilemezlerdi. "Gökyüzüne dikkatle bakmayalı uzun zaman oldu," dedi.

Dirseklerimi ve kürek kemiklerimi betonun üzerinde hissedebiliyordum. Yıldızlar hakkında bir şeyler duymak istiyordum ama onu hayal etmeye çalışmaktan da kendimi alamıyordum. "Neye benziyordu?"

"Senin tam tersin."

"Bir keresinde sana onu hatırlattığımı söylemiştin."

"Biliyorsun. Akıllı ve nazik biriydi. Her zaman insanların içindeki iyiliği görürdü. Beni olduğum gibi seven tek kişi oydu."

Gecenin ılık olmasına rağmen ürperdim. Söylemek istediğim *tek kişi* ben değildim. Seni seviyorum. Ama bunu yüksek sesle söyleme düşüncesi kalbimi çarptırdı ve dilimi buruşturdu. Bunu itiraf edip edemeyeceğimi merak ediyordum. Belki de biliyordu. Belki de bu yüzden onun gibi olduğumu düşünüyordu.

Elimi sıcak beton boyunca ona doğru yaklaştırdım.

"Benim gibi siyah saçları vardı," dedi. "Koyu renk gözleri vardı. Birbirimize çok benziyorduk ama onun gözlerinin ardında koca bir evren olduğunu söyleyebilirdiniz."

Manning de böyle olabilirdi. Sanki iki farklı dünyada yaşıyormuş, bazen bu dünyada sadece yarı mevcutmuş gibi. "Şimdi kaç yaşında olmalı?"

"On yedi. Hayal bile edemiyorum."

Hesapladım. "On beş yaşında mıydın?" "Evet."

Sessizlik aramızda gerildi. Nasıl olduğunu sormak doğru gelmiyordu. Bilmemi istemesini, sadece bana söylemesini istedim. Bana vermek için

başka kimseye vermediği bir şeyi, özellikle de Tiffany'ye. Gökyüzüne uzun uzun baktıkça, vermeyeceğini daha iyi anladım. Peki bu ne anlama geliyordu? Bana güvenmiyor muydu?

Sonunda tekrar gökyüzünü işaret etti. "İşte orada. Yaz Üçgeni'ni oluşturan üç yıldızı bulmaya çalışıyordum."

Bahsettiği kişileri aradım. "Nerede?"

"Bu bir takımyıldız değil, diğer takımyıldızlardan üç yıldız. En parlak olanı, en alttaki. Altair. Yaklaşık bir ayak arayla Vega. Ortada Samanyolu var. Görüyor musun?"

Hâlâ bulamamıştım ama sesi çok umutluydu, bunu mahvetmek istemedim. "Sanırım öyle."

"Madison'ın anlattığı gibi anlatamam ama bu onun en sevdiği hikâyeydi. Farklı versiyonları var ama Altair ve Vega bir nehrin ya da Samanyolu'nun farklı taraflarından gelen aşıkları temsil ediyor. Ailelerinden habersiz evlenmişler ve babası onları ayrı tutarak cezalandırmış."

"Nehirle mi?"

"Evet. Yılda sadece bir kez, yedinci ayın yedinci gecesini birlikte olmalarına izin veriliyordu. Japonlar Temmuz ayında bir festival düzenlerler. Köprü yoktu, bu yüzden gece açık olduğu ve yağmur yağmadığı sürece kuşlar Vega'yı nehirde geçirip o tek gece için Altair'e taşırlardı."

Manning'in seçebileceği onca hikâyeye varken, bana anlatmak için bunu seçmesinin bir nedeni olmalıydı. Çapraz aşıklar hakkında İngilizce dersinde bir şeyler öğrenmişim. Belki de bu terim oradan geliyordur. İnsanlar aramızdaki yaş farkı yüzünden beni ve Manning'i ayrı tutmaya çalışırlardı ama aramızda şöyle bir şey vardı.

-Yıldızlar, aşıklar, gece. "Peki ya

üçüncü yıldız?" "Ne?"

"Üçgen olduğunu söylemiştin."

"Oh." Gözleri gökyüzünde gezindi. "Bilmiyorum."

"Yani hikaye Altair ve Vega hakkında. Aslında bu bir üçgen değil."

Üç nokta yapmak için uzandı. "Hepsi orada, Lake. Yıldızları hareket ettiremezsin."

"Ama diğerinin bununla bir ilgisi yok, değil mi?" Sesimdeki paniği duymuş olmalı. Gözden kaçırmak zordu. "Altair ve Vega hakkında. Sadece onlar."

Bana doğru baktı. "Evet. Onlarla ilgili."

Kalbim çarpmaya başladı. Umut içimde güçlü bir şekilde yaşıyordum ve sadece bu sözlerle bile aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu biliyordum. Bu bir sözdü. Ne olursa olsun, bu hikâye sadece bizimle ilgili olacaktı.

Söyleyemediğim şeyi kabul etmek için parmak eklemimi onunkine dokundurdum. El ele tutuşmak fiziksel miydi? Tenimi onunkinin üzerine koyup istediğimi istesem Manning ne yapardı? Tiffany gibi, elde etmek için dokunmayı kullanırsam? Dirseğimin üzerinde ayağa kalktım ve ona baktım. Saçlarım öne doğru düştü, etrafımızda bir perde gibi.

"Lake," dedi, bir rica mı? Bir uyarı mı? Anlayamadım.

Ağzına baktım. Onu, bana söyleyemediği şeyleri, beni öpemeyen dudaklarını hayal etmişim. Sonunda yalnızdık. Bana o kadar çok şey söylemişti ki, bir gün nehri geçip birbirimize kavuşacaktık.

Eğildim.

Elini omzuma koyarak beni durdurdu. "Yapamayız."

Bana hayır diyordu. Yine. Herkes gibi o da benden daha iyi bildiğini sanıyordu. Bunun doğru olmadığını göremiyor muydu? Bazı şeylerin doğru ve yanlışın daha büyük olduğunu, *bizden* daha büyük olduğunu? Sıcak gözyaşları gözlerimin arkasını deldi. "Neden olmasın?"

"Bu işler böyledir." Elini yanağıma dokundurdu ve ben de avucuna doğru eğildim. "Bu kadarı yeterli olmalı."

Başımı salladım. "Ben çocuk değilim, Manning."

"Öyle olmadığını biliyorum. Ama senin yaşında, anın ötesini düşünmek zor olabilir. Sonuçları düşünmek. Geleceği düşünmek."

"Tek *yaptığım* geleceğimi düşünmek."

"Ve sen harika şeyler yapacak ve olacaksın. Çok uzaklara uçacaksın, Birdy. Çoğumuzun asla göremeyeceği yerleri göreceksin." Saçımı kulağımın arkasına götürdü. "Buna güveniyorum."

Ama Manning olmadan uçmak istemedim. Burada onunla birlikte yerde kalıp yıldızları öğrenmekten memnundum ama o oturdu ve beni de aynısını yapmaya zorladı. Ayağa kalktık.

Gecenin hayalperestliği bir anda kayboldu ve yerini utanç verici gerçeğe bıraktı: Onu öpmeye çalışmışım ve o da bana hayır demişti. Yine de Tiffany ile "fiziksel" yakınlaşmıştı. Bu ne anlama geliyordu? Ona olan aşkımdan daha büyük, onu yutacak kadar büyük bir şey olabilir miydi?

Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaştı. Yaz Üçgeni'ni hâlâ çözememişim. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu, sadece yıldızları bulamıyordum.

Manning bana sırtını döndü ve çitlere doğru yürüdü.
Bu adil değildi. Onu ilk ben görmüştüm. Ona ilk ben *sahip olmuşum*. Ama onu kaybediyor muydum? Onu Tiffany'ye mi kaptırıyordum?

OceanofPDF.com

MANNING

SDışarıdaki tekinsiz, tozlu günler çok hızlı geçti. Temiz havada bir hafta geçirmek tam da ihtiyaım olduğunu bilmediğim bir şeydi. Yıllar sonra ilk defa

Etrafım sertleşmiş adamlarla çevrili değildi ya da zihnim yanlış yollara sapmasın diye bedenimi zorlamıyordum. Kendimi yaşayanların bir parçası gibi hissediyordum. Çocukların coşkusu yorucu ve bulaşıcıydı. Tiffany gevşemişti. Lake, sırf göz kulak olacak birine sahip olduğum için kendimi yeniden erkek gibi hissetmemi sağladı.

Bitmesini istemiyordum ama her güzel şey gibi bitmesi gerekiyordu. Sabah ayrılıyorduk. Bu gece, rehberler kampılara akşam yemeğinde bir parti vermiş, sonra da yirmi bir yaşın altındakileri erkenden yatağa göndermişlerdi. Tiffany de dahil.

"Ama ben neredeyse yirmi bir yaşındayım," diye Gary ile tartıştı.

"Sen on dokuz yaşında falan değil misin?" diye cevap verdi. "Yirmi yaşında ve  yüz altmış dört günlük olsan bile fark etmez. Reşit değilsin."

Kirk bizimkilerle ilgilenirken ben de ona kamarasına kadar eşlik etmiştim. Kızları yatmadan önce bir hikaye istemişti ve Tiffany şaşırtıcı derecede iyi bir hikaye çıkarmıştı. Daha sonra bana nedenini anlatmıştı - 90210'un ilk  sezonunu özetlemişti.

İyi geceler diledikten sonra Gary ve ekibin hazırladığı kamp ateşinin başına geçtim.

Ben yaklaşırken, Bucky gitarla oynayıp rastgele telleri koparıyordu. Cankurtaran Lexi bana bir Bud uzattı. Tüm sandalyeler doluydu, ben de ateşin yanındaki toprağa oturdum.

"Özel yetişkin partisine hoş geldiniz," dedi Gary bana. "Bunu her yıl son gece yaparız. Tiffany bizi ailesine ispiyonlamayacak, değil mi?"

"Bu ilişkide kararları Sutter vermez," dedi Bucky. "Onun gibi ateşli bir kışın varsa, o ne derse onu yaparsın."

Siktir et bu adamı. Bütün hafta bana bok atıp durdu. Bir işte çalışırken çoğunlukla içime kapanırdım çünkü Bucky gibi ağızları kaslarından daha büyük adamlar her zaman olurdu. Kaslarım sadece büyüktü, inşaatta çalışan gençlerden biri olmamın bir yan ürünüydü - yaşlılar her zaman bana en zor işleri yaptırırlardı. Bucky'nin önüme attığı yemi yutamazdım. Babam her an öfkelenebilecek bir yapıya sahipti ve içten içe benim de bu yapıya sahip olduğumu biliyordum. "Oraya gitme, dostum."

"Yoksa ne olur?" Bucky sordu.

Biramı açtım. "Etrafta çocuklar olduğu için şanslısın."

Lexi, Bucky'ye bir şişe kapağı fırlattı. "Dur. Ciddiyim. Sen bir pisliksin."

Gary ateşin üzerinden gözlerini kısarak bana baktı. Arkadaş edinme konusunda pek iyi değildim ama bana iyi davranmış, bana bu işi vermiş, bütün hafta hazır olmamı sağlamıştı. En iyi davranışlarımın bir nedeni de buydu. Temasta kalmayı, hatta belki gelecek yıl tekrar gelmeyi planlıyordum.

"İyi bir korku hikayesi bilen var mı?" Lexi sordu.

"Bende bir tane var," dedi Bucky. "Bir zamanlar biramız bitmişti."

"Saçmalık," dedi birisi.

"Mutfakta daha fazlası var," dedi Gary.

"Hayır, yok." Bucky gitarı tıngırdattı ve şarkı söyledi, "Bu, bunun l- a-a-a-st'ı."

Gary soğutucuyu kontrol etti. "Lanet olsun. Kim gizlice dışarı çıkarıyormuş?" Herkes başka tarafa baktı. Bir haftadır bir şey içmemiştim, ama eğer

Tiffany buradaki ilk gecemizde kendine özel bir kokteyl bulmuştu, şüphesiz diğerlerinin de kokteylin kokusunu alma yöntemleri vardı.

"Birinin gidip zulayı doldurması lazım," dedi Gary. "Gece daha yeni başladı. Şimdiden iki tane içtim ve işim gereği alkollü araç kullanmaktan ceza alırsam boku yerim."

Bucky boncuk gözlerini yavaşça bana çevirerek, "Hiçbirimiz ayık değiliz," dedi. "Sutter hariç."

Bir yudum bile almamıştım. Gerçek şu ki, bir ya da en fazla iki bira içip yatağa gitmekten başka bir şey yapmak istemiyordum. Burada günler uzun, sıcak ve

yorucu. Ama herkes bana bakıyordu, bu da bana fazla seçenek bırakmıyordu. "Arabam yok."

"Kamyonetimi al." Tam zamanlı olarak kamp alanında temizlikçi olarak çalışan kır saçlı, sıırım gibi bir adam olan Vern, elini cebine sokmak için arkasını döndü. "Kasabaya gidiş dönüş yaklaşık kırk dakika sürer."

Anahtarları bana fırlattı. Saat daha dokuz buçuktu ve tartışmaya degecek gibi görünmüyordu. İçmeyecek olsam bile, yeni adam bendim ve yeniden doldurmak için tek umutları bendim. El değmemiş biramı yanımdaki adama uzattım ve ayağa kalktım. "Pekâlâ."

"Ana bulvarda bir içki dükkânı var," dedi Vern. "Eğer kapalıysa, oradaki herhangi bir batakhaneye uğrayın ve onlara biraz para verin. Sana bir şişe bir şey satarlar."

Onlara başımı salladım ve personel parkına doğru yöneldim. Gary birkaç metre sonra bana yetişti. "Sana nakit para getirmeyi unuttum," dedi ve bana birkaç yirmilik uzattı.

Kabul etmemeyi düşündüm ama başkalarının alkolüne verecek bir dolarım yoktu, o yüzden cebime koydum. "Teşekkürler."

"Sana da teşekkür etmek istedim," dedi Gary. "Bu hafta iyi iş çıkardın." "Öyle mi?"

Vern'in kamyonetinin yanında durduk, yetmişli yıllardan kalma beyaz, paslı bir Ford'du, bir balina kadar ağırdı ve muhtemelen o kadar hızlı hareket ediyordu. "Tiffany'nin burada olması konusunda biraz endişeliydim," dedi Gary. "Kuralları çiğneyen birine benziyor. Ama bildiğim kadarıyla siz ikiniz her şeyi temiz tuttunuz. Bu muhtemelen kolay olmamıştır, bu yüzden minnettarım." Bir elini başındaki buklelerin arasında gezdirdi. "Ne zamandır çıkıyorsunuz?"

"Çift ayları sanırım." "Ah.

Ciddi mi?"

Kamp ateşine bir göz attım. Hayır, değildi ama iş ciddiye binebilirdi. Eğer işler bu şekilde devam ederse, Tiffany gardını düşürürse, Lake sınırların dışında kalırsa, olabilirdi. "Hayır. Henüz değil."

"Güzel, güzel." Gary topuklarının üzerinde sallandı. "Yuva kurmak için çok gençsin ama bu kızların nasıl olduklarını bilirim. Hazır değilsen seni o yöne itmesine izin verme."

Bu konuda ne söyleyeceğimden emin değildim. Gary'yi ne kadar sevsem de, kişisel meselelerimi kimseyle konuşma alışkanlığım yoktu.

Sırtıma bir tokat attı. "Birazdan görüşürüz."

Eski püskü kamyonete tırmandım. Bırakın kasabaya gitmeyi, sokağı bile çıkamayacak gibi görünüyordu ama Vern'in benden daha iyi bildiğini düşündüm. Hırıldayarak çalıştı ve ısınması için birkaç dakika verdim. Neyse ki ısıtıcı çalışıyordu. Kamp ateşinden uzaklaşmak beni üşütmüştü. Otoparktan geri geri çıktım ve otoyola doğru patıkaya yöneldim. Zifiri karanlıkta gözlerimi kısıtım, farlar sadece önümdekileri gösteriyordu.

Asfaltsız yolun ağzında bir hareket gözüme çarptı. Lake yola doğru adım attı, ona çarpabileceğimden en ufak bir endişe duymuyor gibiydi. Frene bastım. "Aman Tanrım."

Bir beden büyük görünen kot şortu ve bir beden küçük tişörtüyle yolcu tarafına geldi ve kapıyı açtı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seni arıyordum. Son gecemiz olduğu için geleceğini umarak havuzda bekledim."

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ettim. "Atla."

Kendini koltuğa attı ve kapıyı çekti. Tüm ağırlığını kullanarak sadece birkaç santim hareket ettirdi. Kamyon ağaçlar tarafından gizlenmişti ama henüz kamp alanından bile çıkmamıştık. Kolu tutmak için eğildim ve kapı gıcırdayarak ve inleyerek ağır bir şekilde kapandı.

Yüzü benimkinin içindeydi. Tatlı, karpuz gibi bir şey ve klor kokusu alıyordum. "Havuza girmedin, değil mi?"

"Sadece ayaklarım."

Parmak arası terliklerini tekmeledi. Kalçasının üstündeki ince, altın rengi tüyler kubbe ışığının altında parıltıyordu. Nereden başlayacağımı bilemedim. Kıyafeti mi? Karanlıkta gizlice dolaşması mı? Gözetim olmadan yüzmek mi? "Burada olamazsın, Lake."

"Biliyorum. Ama bu bizim son gecemiz."

Sergileniyorduk. Işığın sönmesi için arabayı sürmeye başladım. "Bu herkesin son gecesi."

Asfaltsız patikadan aşağı yavaşça indim ama yine de koltuklarımızda itişip kakıştık. Ön camdan dışarı bakma zahmetine bile girmedi. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Direksiyonun üzerine eğilmiş, onunla yol arasına bakıyordum. Koltuk, Karayip turkuazı vinilden yapılmış üç koltuklu uzun bir banktı. Çıplak ayaklarından birini üzerine çekti ve sanki önemli bir şey söylemek üzereymişim gibi bana baktı. "Bir iş için."

"Yani hemen geri mi dönüyorsun?"

"Evet."

"O zaman gelsem ne olur ki?"

Hava kararmıştı, reşit değildi ve ondan ben sorumluydum. Tüm bunlara rağmen, asla benimle olduğu zamankinden daha güvende olamazdı. Bundan emindim. Dikiz aynasını düzelttim. "Döndüğümüzde doğruca kamarana gideceğine söz veriyor musun?"

"Evet."

"Ne yapıyorsun, gece vakti tek başına mı yüzüyorsun?" Ses tonumun onaylamadığımı gösterdiğinden emin oldum.

"Sana söylemiştim. Seni bekliyordum. Ve ben sadece ayaklarımı soktum."

"Fark etmez. Bu tehlikeli. Su sizi kandırır. Sakin ve davetkâr görünür ama sizi öldürebilir. Çabucak."

Cevap vermedi. Eğer onu korkuttuysam, iyi. Doğa olaylarına saygı duymaktan kötü bir şey çıkmazdı.

Yolun son birkaç metresi Vern'in vizöründen bir paket sigara düşürecek kadar kötüydü. Lake onları aldı. "Nasıl oluyor da benim yanımda hiç sigara içmiyorsun?"

"Onlar benim değil." Ana yola çıktım ve yakında hurdalığa dönecek olan bu hurda metalle olabildiğince yumuşak bir yolculuk yaptım. Koltuğuma geri yaslandım. "Bunu konuşmuştuk. Pasif içicilik senin için kötü."

"Peki senin için değil mi?"

Lake kamyonda olmamalıydı. Bacağındaki o yumuşak görünümlü tüyleri fark etmemeli ya da hala düşünmemeliydim. Onu geri göndermeliydim. Alkol bile istemiyordum ama bir şekilde kendimi bu durumda bulmuştum. O anda bir sigara için adam öldürebilirdim. "Ver şunları bana."

Paketi uzattı, ben de koltukların arasına tıktırdım. "Geçen gece söylediklerini düşündüm. Bırakacağım, sadece biraz zaman alacak."

"Yardım edebilirim," dedi.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Bir yolu olmalı." "Bir sponsor bulduğunuz AA gibi değil."

Otoyola çıkan rampayı kullandım. Etrafta pek araba yoktu, sadece gölgeli ağaçlarla çevrili bir sürü siyah kaldırım vardı. Ayın bir şeridi yeniden dolunaya doğru ağarıyordu.

"Seni kontrol edebilirim." Sesi motorun homurtusunu zar zor bastırıyordu. "Ya da canın istediğinde beni arayabilirsin."

Bir dürtüyü başka bir dürtüyle değiştirmek doğru görünüyordu. Nikotin yerine göl. Ama bunu kastettiğini sanmıyordum. Karanlıkta göz gezdirdim. "Neler oluyor?"

"Ne olacak? Kamptan sonra mı?"

"Bilmiyorum. Sanırım evinizin yanındaki işi bitireceğim. Sonra mezun olana kadar başka işler bulurum. Sen de okula geri dönersin."

"Peki ya Tiffany?"

Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğim vardı. Tiffany'yle görüşmeyi kesip Kaplan'larla geçirdiğim zamanı sonlandırmak ya da iki kızı da hayatımda tutmak. "Bilmiyorum Lake, ama sana daha önce de söylediğim gibi, bu benimle kız kardeşin arasında."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Göl . . ."

"Bana hangi alanda uzmanlaşmam gerektiğiyle ilgili kitaplar getireceğini söylemiştin." "Alacağım."

"Ama ne zaman? Bir hafta içinde okula başlıyorum. Sonra bir bakmışsın, başvuruları doldurma zamanı gelmiş. Ödevlerim olacak ve babam beni üniversite dersine sokacak. Başka hiçbir şey için zamanım olmayacak."

Elimi direksiyondan aşağı kaydırdım. "Biraz korkuyor musun?"

"Hayır, ama belki de artık tüm bunları yapmak istemiyorum. Neden herkes benim yerime karar veriyor anlamıyorum."

Sesindeki panikten neyin peşinde olduğunu, beni sigaralar, Tiffany ve gelecek hakkında rahatsız ettiğini ancak o zaman anladım. Bundan sonra birbirimizi görüp görmeyeceğimizi bilmiyordu. Ben de bilmiyordum. Tiff'le aramı iyi tutmazsam belki de görüşemeyecektim. Gerçek şu ki, durum üzerinde çok az kontrolüm vardı ve Lake'in daha da az kontrolü vardı. "Sana kitaplarını getireceğim," diye söz verdim.

"Kitapları unut. Onlar umurumda değil."

"Yapmalısın," dedim kastettiğimden daha sert bir şekilde. "Seçeneklerini bilmezsen, hangi alanda uzmanlaşacağını nasıl bileceksin?" Gerçek şu ki, babası büyük bir adam değildi ama beni korkutuyordu. Lake üzerinde gücü vardı. USC'den başka bir okulu düşünüp düşünmediğini bile birden fazla kez merak etmiştim. Bu, babasının onun yerine vermesine izin veremeyeceği kadar büyük bir karardı. "Seni istemediğin bir şeye zorlamaya çalışırsa babana nasıl karşı koyacaksın?"

"Ya okula hiç gitmek istemezsem?"

Bunu kastetmediğini bildiğim halde sınırlı bir şekilde direksiyonu kavradım. İkimizin de bu durum üzerinde herhangi bir kontrolü yoktu ve o tutunacak bir şey arıyordu. "Kastettiğim bu değildi. Öyle olmadığını biliyorsun."

"Ben daha doğmadan önce her şey benim için hazırlanmıştı."

"O zaman kendinize gerçekten ne istediğinizi sorun, ama bunun üniversite olmadığını söylemeyin. Üniversite. Asıl soru nereye gitmek istediğiniz ve oraya vardığınızda ne yapmak istediğinizdir."

"Ne demek 'nerede'?" diye sordu sessizce.

"USC olmak zorunda değil, Lake. Başkalarının söyledikleri olmak zorunda değil."

Tırnağını ısırdı ve bir süre sessizce oturdu, belli ki düşünüyordu. Seçeneklerinin olduğunu görmeye başladığını umuyordum. Bunu bu gece çözemeyecekti ama bu bir başlangıçtı.

Kasabaya aniden girdik, önce bir ya da iki bina, ardından fast food mekanları, ahşap kabinli hanlar ve hediyelik eşya dükkanlarının önünden geçerek ana bulvara çıktık.

"Long Beach'te yaşıyorum," dedim, belki biraz sakinleşir umuduyla. "Bir oda arkadaşım ve iki kişinin zor sığıldığı bir mutfakım var."

"Bunu bilmiyordum," dedi. "Çok uzakmış."

"Nereden? Sizden mi? Arabayla yaklaşık kırk dakika."

"Oh." Ayağını düzeltirken vinil ciyakladı. "Orada mutlu musun?"

Maddy'nin ölümünden beri kayıtsızlıktan daha fazlasını hissettiğimi hatırlamıyordum. Lake, son zamanlarda bir tür iş ya da zorunluluk olmayan tek şeydi. "Sanırım. Aslında ne bir şeyim ne de başka bir şey."

Önünden geçtiğim ilk içki dükkânı karanlıktı, bu yüzden birkaç stop lambası ileride Phil's adında bir bara girdim. Nereye park edeceğime karar vermem bir dakika sürdü. Ön tarafta insanlar vardı ve kimsenin Lake'i arabada görmesini istemiyordum. Binadan en uzakta, yan tarafta bir yer seçtim.

"Neden buradayız?" Lake sordu.

"İçki alıyorum." Camda asılı bir ilanda çizgi dansı reklamı vardı. Kapının yanında sigara içen üç kadın duruyordu ve ağzım bir sigara için sulanıyordu. "Sadece bir dakika sürecek. İçeri giremezsiniz, o yüzden kapıları kilitleyin ve bekleyin, tamam mı? Hiçbir sebeple dışarı çıkmayın."

"Bir dakika içinde ne olacağını düşünüyorsun?"

Sanırım bir dakikanın hayatını değiştirebileceğini henüz bilmiyordu. Beyzbol antrenmanından bir dakika önce çıkmış olsaydım, Maddy için her şey farklı olabilirdi. Lake sezgiseldi ama fazla güveniyordu. O gün, onun üç katı büyüklüğünde olmama ve yetişkin bir adamı tek vuruşta öldürebilecek aletler taşımama rağmen beni ailesinin evine almakta tereddüt etmemişti. Ona göz kulak olan biri olmalıydı. O kişi ben olmak istedim.

Arabadan indim, kapıyı kapattım ve kilitlerin *gmlemesini* bekledim. Kızlar ortalama görünümlüydü. Kot pantolonlar, kovboy çizmeleri, terden lekelenmiş atletler, alınlarına yapışmış saçlar. "Merhaba," dedi içlerinden biri. "Dans partneri mi arıyorsunuz?"

Phil'in dükkanına girdim ve yirmilikleri çıkardım. "Senden biraz bira alabilir miyim?" Barmene sordum.

"Onun yerine Jack'e ne dersin?"

"Olur. Kırk dolara ne alırsan." Başını salladı ve arka tarafa yöneldi.

"Otlanabileceğim bir sigaran var mı?" Dışarıdan gelen kızlardan biri yanımdaki bar taburesine oturdu. Gmleğimin cebinde bir paket vardı ama sigara paraydı ve para da sınırlıydı. Sadece nemsemiğim şeylere harcardım. "Hayır."

Birasından bir yudum aldı. Yüzüğü gözüme çarptı, tuhaf bir şekilde tanıdık gelen gümüş bantlı büyük, hantal bir şeydi. Soğanlı, koyu renkli taş parmak ekleminin altındaki her şeyi kaplıyordu. Daha yakından baktım. Belki de camdı ve avcı yeşiliydi, siyah taş değil.

"Bu da ne?" Ben sordum.

Bana elini gösterdi. "Bir ruh hali yüzüğü."

"Siktir. Evet, şimdi hatırladım." Maddy'de bir tane vardı. Annem yetmişli yıllarda almış ve ona devretmişti. Bazen, hüzünlü olduğum zamanlarda, Madison onu parmağıma takar ve koyudan açığa renk değiştirmesini sağlamamı isterdi. Onu mutlu etmek için. "Yeşil ne anlama geliyor?"

"Unuttum. Sıkıldım geri, o yüzden olabilir." Kafasını kaldırdı. "Nerelisin sen?"

Kelimeler para gibiydi, beni bir yere gtrmeyecekse harcamaya değmezdi. "Burada olmaz."

Evde olsaydım, Lake kamyonda olmasaydı, belki her şey farklı olurdu. Kızlar iyi bir dikkat dağıtıcıydı. Lake hariç hepsi. Etrafındaki her şey gibi o da benim için kristal berraklığındaydı. Manzara daha güzeldi. Damarlarımda kan pompalandığını hissettim. Krelmiş olan şeyler keskinleşti.

Maddy ile ilgili anılarımı bile. Zamanla Maddy'yle ilgili bazı şeyleri fark etmeden unutmuştum ve Lake civarında bunlar geri geliyordu. Maddy gibi okuması ya da şimdi, bu yüzüğü muhtemelen gözden geçirirdim. Maddy ile ilgili anılar genellikle kabullenmeyi öğrendiğim kör edici bir acıyla birlikte gelirdi ama o yüzüğü tekrar görmek bende uçurumdan aşağı atlama isteği uyandırmadı. Sorun değildi.

Ama bu Madison'ı unuttuğum anlamına mı geliyordu? Artık onu o kadar net hayal edemiyordum. Lake kadar iyi değil.

"Nerede o zaman?" diye sordu kadın. "Sizi daha önce burada hiç görmedim." "Bunu sizden satın alabilir miyim?" diye sordum.

"Yüzüğü mü?"

Kaşlarını çatarak onu inceledi. "Hiçbir değeri yok."

Umurumda değildi. Annemin evine gidip Maddy'ninkini arayacak değildim, her ne kadar hâlâ orada olsa da. "Alkolün üstünü sana vermeme ne dersin?"

Gülümsedi. "Phil sana bozuk para vermeyecek." Yüzüğü çıkardı ve barın diğer tarafına doğru kaydırды. "Al bunu. Ben başka bir tane getireyim."

Barmen iki kağıt torbayı yumruklayarak geri döndü. Boyunlarından tutup bana uzattı, ben de ona parayı verdim. Yüzüğü cebime koydum ve kovboy kıza teşekkür ettim. Belki ona verdiğimden biraz daha fazla zaman borçluydum ama boşa harcayacak zamanım yoktu.

Kamyondan bir dakika bile ayrı kalmak istemiyordum. Lake'ten.

MANNING

Lake tam olarak onu bıraktığım gibiydi. Ayağını koltuğa koymuştu. Gözleri beni takip ediyordu. Oturuş şeklinden şortunun paçaları açıktaydı. Onları alıp almadığını merak ettim.

Tiffany'den. Görmemem gereken bir şey göremiyordum ama baktığım için bile kendimi bok gibi hissediyordum.

Viskiyi arkaya koydum ve anahtarı kontağa soktum. Lake radyoyu açtı. Janet Jackson park alanının sonuna kadar sürdü, sonra radyoyu rock'a çevirdim. "That's the Way Love Goes" içinde bulunduğum durum için biraz fazla nefesliydi.

"Biraz sürebilir miyiz?" Lake sordu.

"Gidiyoruz. Kampa yirmi dakika daha var." "Yani sadece arabayla. Hiçbir yere gitmeden."

Caddede neredeyse hiç kimse yoktu, ancak arsa bir kırmızı ışıktan çıktığı için, şeridi geçip U dönüşü yapmak için bir mola beklemek zorunda kaldım.

"Lütfen?" diye sordu. "Bu benim son özgürlük gecem."

"Teknik olarak özgür değilsin," dedim. "Çalışıyorsun. Ve uyuyor olman gerekiyordu." Çenemi kaşıdım. Düzgün bir tıraşa ihtiyacım vardı. Haftaya elimdekilerle yapabildiğimin en iyisini yaparak başlamıştım - ortak bir banyoda kör bir ustura ve soğuk su. Sonunda her sabah tıraş olmaktan vazgeçmiştim. Bu bana Lake'in bacaklarını düşündürdü. Saçı olduğunu tahmin ediyordum çünkü hiç bu kadar kısa bir şey giymezdi.

Lanet olası kırmızı ışık değişmedi ve birkaç araba daha yanaştı. Hızlı olmasını istediğim zamanlarda zaman hep yavaştı ya da tam tersi.

Lake benim için sadece on altı yaşındaydı.

Yavaş. Bu otoparktan çıkamadım. *Yavaş.*

Onunla baş başa kaldığımız bu nadir an başlamadan bitecekti. *Çabuk ol.*

Zamanımız dolmuşken birkaç dakikanın daha ne önemi vardı ki? Danışmanlara arabamda sorun olduğunu falan söyleyebilirdim. Umurumda değildi.

Şeridi geçmeye çalışmaktan vazgeçtim, geri döndüm ve bir arka sokağa giden başka bir çıkış buldum. Dar bir sokağa dönüştü, ancak birkaç manevrayla bir yerleşim sokağına ulaştık.

Lake kendi yoluna gitmekle ilgili herhangi bir yorum yapmadı. Sadece kamyonetin manüel kolunu kullanarak camını indirdi ve vites değiştirerek benden uzaklaştı. Müziğin sesini açtım.

Lake baktı. "Bu Pink Floyd."

Kaşlarımı kaldırdım, etkilenmişim. "Onları tanımadığımı sanıyordum."

"Artık biliyorum. Tower Records'tan bazı CD'lerini aldım," dedi. "Albüm kapaklarını seviyorum. *Dark Side of the Moon*. Güzel bir isim."

Bu da bir şeydi. Onu tüm zamanların en iyi gruplarından biriyle, tüm zamanların en iyi şarkılarından biri olan "Wish You Were Here" ile tanıştırmıştım ve bu asla kötü olamazdı.

Bir süre konuşmadık. Serinlemek için ben de camımı indirdim. Mahalle karanlıktı, hiçbir köşede sokak lambası yoktu. Birkaç evde bir ışık yanıyordu ama o kadar. Güzel bir yerdi. Süslü, iki katlı evler. Parlak beyaz garajlar, özel posta kutuları ve temiz, yeşil çimler. Burada yaşamının ve evde olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Bu içkiyi bu kadar geç saatte götürdüğüm için kendimi biraz kötü hissettim, bu yüzden yavaşladım ve farları kapattım. Görüşüm hızla alıştı ve bu daha da huzurlu hale getirdi.

Lake penceresini sonuna kadar açmıştı. Başını ve gövdesinin bir kısmını dışarı çıkardı. Uzun, sarı saçları etrafında uçuşuyordu ve onları yüzünden uzaklaştırmak zorunda kaldı. "Burada bütün yıldızları da görebilirsin," dedi. "Yaz Üçgeni'ni arıyorum."

Kendi kendime gülümsedim ve ön camı kontrol ettim. Göremedim ya da belki de onu bulmak için gözlerimi ondan uzun süre ayırmak istemedim. Şu anda ne kadar kaygısız görünse de, kıyafeti ve bu geceki özgüveni bana Tiffany'nin söylediklerinin doğru olduğunu hatırlattı. Lake çocuk değildi. Yakında on sekiz yaşına basacaktı. Bu benim için bir şey ifade etmiyordu, gerçekten. Asla onun hak ettiği türden bir erkek olamayacaktım. Ama onun vücudunu, zihnini düşündüğüm gibi düşünmek kalbimin biraz çarpmasına neden oldu - bir genç kızdan ziyade genç bir yetişkine ait bir şey.

Bir süre bu şekilde, hız sınırının kilometrelerce altında gittik. Ona yavaş gittiğimizi söyledim çünkü ışıklar açık olmadan araba kullanmayı seviyordum ama gerçek şu ki, onunla birkaç dakika daha geçirmek istiyordum. Gizlice dolaşmak yok. Omzumun üzerinden kontrol etmek yok. Sonunda, sadece o ve ben, yanlış bir şey yapmadan, sadece olmak.

Sonunda, konut labirenti bizi bir ana caddeye çıkardı ve farları tekrar yakmak zorunda kaldım. Lake koltuğuna geri oturdu, camını yarıya kadar açtı ve üzgün olup olmadığını merak etmeme neden olan türden bir sessizlik oldu.

Tepeden kampa dönerken vites değiştirdim ve onu kontrol etmek için yan tarafa baktım. Ruh halini değiştiren her neyse, onu rahatlatmak için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığından şüpheleniyordum.

Lake'in nefesi kesildi. Arabanın önüne bir şey fırladığında bakışlarımı tekrar yola çevirdim. Frene basarak Lake'e uzandım ve hayvanı kaçırmak için direksiyonu kırarken onu koltuğunda tuttum. Kamyon sarsıldı, bu kadar hızlı duramayacak kadar büyüktü ama direksiyonu otoyolun dışına kırdım.

"O da neydi?" diye sordu, sesi soluğu kesilmiş gibiydi.

Ona doğru baktım. Elim omzundaydı. "İyi misin?" "İyiyim. Bir köpeğe benziyordu."

"Coyote. Öyle olmalı."

Bir süre orada oturup nefesimizi tuttuk. Burada ne halt ediyordum ki? Ya bir kaza yapsaydık ve bana ait olmayan bir kamyonda neden on altı yaşında bir kız ve iki bira içtiğimi açıklamak zorunda kalsaydım.

"Çok heyecanlıydı," dedi.

"Acele mi? Hayır. Hayır, değildi." Elimi çekecek oldum ama parmaklarını elimin üstünde gezdirerek beni durdurdu. Onunki benimkinden daha beyazdı ve muhtemelen yarısı kadardı.

"Geri dönmek zorunda mıyız?" diye sordu.

Tenimdeki yumuşak avucunu görmezden gelmeye çalıştıkça daha da sertleşiyordu. Elimi çekmem gerekiyordu. Sanki benim isteğim dışında beni orada tutabilirmiş gibi. "Yeterince uzun süre ayrı kaldık," dedim.

"Ama istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum. Bu yüzden arabayla gezmeye çıktık. Ama senin burada olmaman gerekiyor ve bu kampla ilgili bile değil. Sadece genel olarak, şu anda burada olmamalısın."

Sadece nefes alışını duydum. Elini çekti, ben de çektim.

"Kimse gittiğimi bile bilmiyor." Emniyet kemerini çözdü. "Hadi ama. Su görüyorum."

"Lake, hayır."

Ani bir güç patlamasıyla olsa gerek, kapısını omuzlayarak açtı ve kamyonundan atladı.

"Hadi, Lake. Geri dön."

"Sadece görmek istiyorum. Belki ayak parmaklarımı sokarım."

Sikeyim. Yalınayak, karanlığa doğru ilerledi. Emniyet kemerimi kurcaladım, dışarı atlamadan önce motoru kapatmayı zar zor hatırladım. "Lake?"

Otoyolun etrafındaki ağaçlar sıkı ve sesim ormanda yankılanıyordu. Bir bok göremiyordum. Yumuşak topraklı bir tepeden aşağıya doğru yürüdüm, bu tepe genişleyen siyah bir su kütesine açılıyordu. Ay gölün üzerinde dalgalanıyordu. Onu kıyıya yakın gördüğümde, tuttuğum nefesi dışarı verdim. Şortunu çıkarmıştı. İçimden bir uyarı geldi. Oraya girmesine imkan yoktu. O gölde kendi ayağını bile göremezsin.

Sırtı bana dönük, beyaz külotu ve tişörtüyle, siyah bir fonda parlayan bir su perisi gibi içeri girdi.

"Hadi, Lake." Kalbim küt küt atıyordu. Onu su konusunda uyarmıştım. "Dalga geçmiyorum. Orada ne olduğunu biliyorsun."

"Balık mı?" Omzunun üzerinden bana gülümsedi. Bakışlarım, su, saçları, o derinlere doğru süzülürken hepsi onunla birlikte hareket etti. Su çizgisi kalçalarına değdiğinde, bir kolunu bir kolundan, sonra diğerinden geçirdi.

Üstünü çıkarırken felç olmuş gibi duruyordum. Beceriksizceydi, uzun sürdü, ona durmasını söylememe yetecek kadar uzun sürdü. Ayaklarımdan birkaç metre öteye fırlattı. Gidip onu aldım, aramızda gerekli bir bariyer olan kumaş parçasını. Üzerinde beyaz, askılı bir sutyen vardı ve neyse ki göğüslerini gizleyecek kadar uzun sarı saçları vardı.

Başka tarafa bakamadım. Hareket edemedim.

Ne yapacağıma karar vermek için bir elimi saçlarımda gezdirdim. Kendimi kontrol edebiliyordum ama bunu pantolonumu çıkararak test etmek istemedim. Kampa ıslak kot pantolonla dönmek de iyi görünmezdi.

Lake devam etti. Saçları yüzeyin altında kaybolmaya başladı, parçaları sırtına yapıştı. Anı, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi beynime kazındı. Maddy-kısacık, sıırılsıklam, bembeyaz- onu sudan kucağıma çekerken ıslak saçları kollarıma ve dizlerime yapışmıştı.

Lake'i geri aramaya çalıştım. Kelimeler boğuk boğuk çıkıyordu. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım. Tişörtünü şortuyla birlikte fırlatıp suya girdim. Soğuk su ısırды ama elimden daha fazla uzaklaşmadı.

Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle gökyüzüne göz kırparken ön kollarını yüzeyde ileri geri gezdirdi. "Bana tekrar göster. Yaz Üçgeni."

"Hayır," diye kestirip attım. İkimizden biri kıpırdandığında su, aksi halde ölü sessizliğinde yankılanıyordu. "Ne yaptığını biliyorum. Sence geri dönmek istiyor muyum?" diye sordum. "İstemiyorum ama dönmek zorundayız."

Bana döndü, coşkulu ifadesi yerini hayal kırıklığına bırakmıştı. "Neden bir dakikalığına yetişkin gibi davranmayı bırakmıyorsun?"

"Çünkü yetişkin olan benim. Birimiz olmak zorunda."

Ağzını kapattı, çenesi gerildi ve suya balıklama daldı.

Göl onu geçirmeden yuttu. Tamamen kayboldu. Bir adım attım. Sonra bir adım daha. Onu göremedim. Bir orada bir burada, bir yakında bir uzakta bir dalgalanmadan başka bir şey göremiyordum. Daireler çizdim, bacaklarım donarken göğsümde sıcaklık yükseliyor, nefesim daralıyordu. "Göl?" Sesimi yükselttim. "Kes şunu."

Maddy'yi aklımdan çıkarmaya çalıştım. Bu aynı şey değildi, Lake sadece eğleniyordu. Ama Maddy onu son gördüğümde çok canlıydı ve sadece birkaç dakika sonra tamamen cansızdı. Bu görüntü beni uzun süre rahatsız etmişti, en iyi zamanlarımda bile *hep* aklımda bir köşesinde bekliyordu. Ağzımı kız kardeşimin ağzına koyup hiçbir şey hissetmemek, hiçbir şeye nefes vermemek zorunda kalmıştım.

Saniyeler geçti. Ciğerlerim genişlemiyordu. Nerede olduğuna dair bir ipucum olsaydı peşinden giderdim. En az on saniyedir suyun altındaydı ve herhangi bir yere yüzmüş olabilirdi. "Göl," diye bağırdım, öfkeyle. Ellerimi suyun altına soktum, bir şeylere tutunmaya çalıştım. Kaygan bir şey bacağıma sürtündü. "Lanet olsun. Göl!"

Kıkırdarak bir metre ötemde belirdi, hafif ay onu ışıltılı, floresan bir denizkızına dönüştürmüştü.

"Neyin var senin?" diye sordum. Öfke vücudumdaki her kemiği titretiyordu. "Buranın ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Dişlerini gıcırdatarak, özür dilemeden sırtının üzerinde süzüldü. "Bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorum."

Bunu duymak güvenimi sarstı. Onu kurtarabileceğimi düşünüyordu. Gerçek şu ki, istesem de istemesem de onu her şeyden koruyamazdım. Özellikle de bu. Ama nedenini açıklamak için onu bir anıya götürmem gerekecekti.

Elimden gelse asla paylaşmazdım. Zaten polise ve jüriye her erkeği kıracak kadar çok anlatmak zorunda kalmıştım.

Kollarını iki yana açtı. Memeleri yüzeyden dışarı fırlamıştı, iki beyaz, ıslak, pamuklu tepe noktası yıldızları gösteriyordu. Ellerim titredi, vücudum da. Onun ne kadar sakın ve açık olduğunu görünce, içgüdüsel olarak ona gitmek, bir geceliğine *siktir et* demek istedim. Lake görüldüğü kadar kendinden emin değildi. Tecrübesizliği her hareketinden belli oluyordu. Bir dokunuşla titreyen bir karmaşaya dönüşüyordu. O ilk dokunuşun onu önemseyen birinden gelmesi en iyisi olmaz mıydı? Ona tapan birinden? Ne yaptığımı, ne zaman nazik olup ne zaman olmayacağımı biliyordum ve bunu onun hızına göre yapacaktım.

Bileziğini geri verdiğimden beri onu görmemeye çalışıyordum. Çocukken annem tarafından güneş tutulmasına doğrudan bakmamam konusunda uyarılmıştım. Aynı şeyin Lake için de geçerli olmasından korkuyordum. Ona baktığımda başkalarına nasıl görünüyordum? Benim hissettiğim gibi büyülenmiş mi? Hayranlık mı? Hayran mı? Ona bu şekilde bakmak istemedim. Birileri fark edebilirdi. İnsanlar birdenbire bu tür konularda daha anlayışlı olmaya başladılar; yetişkin bir adam genç bir kızı dikkatle izliyordu. Özellikle de Lake gibi güzelliğin eşiğinde olan birini.

Ama bu gece etrafta kimse yoktu.

Hay sikeyim. Gözlerimi siper ederek arkamı döndüm ama bunun için artık çok geçti. Bakamadım. Bu beni öldürüyordu.

Ne kadar zor olsa da sudan çıktım.

"Beni burada öylece bırakacak mısın?" diye sordu.

Asla.

Ama yapmak zorundaydım. Bir ayağımı diğerinin önüne koydum, geri dönmek için her dürtüyle savaştım, sadece batmadığından emin olmak için. Bana başka seçenek bırakmamıştı. Kendimi bu duruma sokarak zaten yaptığımdan daha büyük bir hata yapacaktım. Buruşuk giysilerini geçtim, ağaçların oraya kadar geldim ama gözlerimi ondan ayırmadan nefes alamadığım için dönüp arkama baktım. Onu bulamayınca gerildim ama birkaç saniye sonra gözlerim alıştı. Kıyıda, elbiselerini tekrar giydi. Göle geri dönmeyeceğinden emin olduktan sonra kamyonete gittim, koltukların arkasında birkaç yağlı havlu buldum ve kendimi sildim. Oturdum ve ön camdan onu izledim. Isıtıcıyı ya da müziği açmaya bile cesaret edemedim.

Birkaç dakika sonra yolcu tarafındaki kapıya doğru yürüdü. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Pencere hala kısmen açıktı. "İslandım."

Meme uçları sertleşmişti, ben de gözlerimi kaçırdım ve ona bir havlu uzattım. Kirliydi ama sırlıslıkla olmaktan daha iyiydi. Biraz kurulandıktan sonra taksiye bindi.

Anahtarı kontağa soktum ama motor sadece döndü. "Harika." Yumruğumu direksiyona vurdum. "Bu gerçekten harika."

Tüm bank onun titremesiyle sarsıldı. "Özür dilerim," dedi.

Yüzü bana dönük olmasına rağmen omzu ve sırtının yarısı kapıya yaslanmıştı, benden olabildiğince uzaktaydı. Çok küçük ve kırılabılır görünüyordu, köşeye sıkışmıştı, birkaç dakika önceki davranışının tam tersiydi. Kucağında, ellerini bir şeyin etrafında sıkıyordu. Sesli bir şekilde nefes alıyordu, belki de ağlamamaya çalışıyordu. *İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.* Tişört göğüslerine yapışmış, sadece iki ıslak noktayı ortaya çıkarmıştı.

Nasıl kızgın kalabilirdim ki? Tek istediği daha fazla zamandı. Ben de aynısını istiyordum. "Kızgın değilim," dedim. "Endişeleniyorum. O kadar çok endişeleniyorum ki Lake."

"Neden? Anlamıyorum." Sesi küçücüktü, korkmuştu. "Yürümeye başladığımdan beri okyanusta yüzüyorum."

Hiçbir yere gitmiyor olsak da direksiyonu kavradım. Lake ile son sekiz yıldır karşılaştığım diğer tüm insanlar arasındaki fark, onun iyiliğinin çirkinliğini iyileştirmeye yetebileceğini hissetmemdi. İçimdeki boşluğu doldurmaya. Ona anlatmak istedim. Neler yaşadığımı bilmek, beni Maddy'den beri herkesten daha iyi tanımak anlamına geliyordu.

En azından kaloriferin çalışıp çalışmayacağını görmek için anahtarı çevirdim; radyo ile birlikte çalıştı. Sesi kısıtım ve koltuğuma geri oturdum. "Kız kardeşim ben otuz adım uzaktayken boğuldu." Kelimeler yabancıydı. Bunu yüksek sesle söylemek düşündüğüm kadar zordu. Etrafımızdaki havayı değiştirdi. Moleküller yeniden düzenlendi. Gerçek aramızda üçüncü bir kişi gibi duruyordu. Bir bakıma öyleydi. Madison aklımdan hiç çıkmıyordu. Öleceğim güne kadar onu sırtımda taşıyacaktım. "Onu kurtaramadım."

Lake bir santim bile hareket etmedi. O kadar uzun süre kıpırdamadan durdu ki, bilincinin yerinde olduğundan emin olmak için ona baktım. "Çok özür dilerim," diye fısıldadı. "Fark etmemiştim."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, onu çok korkutmuşum. Bunu öylece bırakamazdım. "Havuzumuz vardı ama onu öldüren bu değildi. Sadece süreci hızlandırdı."

Dizlerini göğsüne doğru çekti ve kollarını dizlerine doladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Annemle babamın eskiden kavga ettiklerini söylemiştim. Her seferinde bir savaştı. Aşk için genç yaşta evlenmişlerdi."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Hayır. Temelde farklı olduğunuzda değil. Annemin ailesi orta sınıftı, babam ise kenar mahalleden geliyordu. Aynı şekilde büyümediler ya da aynı şeyleri istemediler. Farklı olduğunuz kadar tutkulu değilseniz bu sorun olmayabilir. Uzun lafın kısası, barıştıkları kadar çok savaşmışlar." Lake'in ne demek istediğini anlayacağından emin değildim, o yüzden bunu geçiştirdim. "Arada bir, babamın içindeki bir şey çıldırırdı ve çok ileri giderdi. Ona vurur, ayaklarına kapanıp gözyaşları içinde özür dilerdi ve hepsi bu kadar. Beni birkaç kez dövdü, işte kötü bir günün ardından bulaşıklarımı dışarıda bulmak gibi aptalca şeylerdi. Madison'ı çocukken sadece bir kez incitti. Ergenliğe girdiğimde ve ondan daha büyük olduğumda, ikimize de bir daha asla olmadı, sadece ben yokken anneme oldu."

Lake daha uzakta görünüyordu, sırtı kapıya yapıştı. Karanlıkta bile kül rengi yüzünü görebiliyordum. İyiydi. Bunu duyması gerekiyordu ve belki de onu benden korkutması en iyisiydi. Şimdiye kadar gördüğüm herkes kadar korunaklı büyümüştü. Bana karşı duyduğu liseli aşkı her neyse, belki bu onu iyileştirirdi.

"Kız kardeşinin peşinden gitti ve sen ona izin vermedin." Onu yanlış duymuş olmalıyım. "Ne?"

"Böyle mi oldu?"

Göğsüm daraldı. Bunu bilmesinin imkânı yoktu, bu da kendi kendine anladığı anlamına geliyordu. Belki de benim ona verdiğim değerden daha fazlasını görüyordu. "Evet. Hemen hemen. Maddy onların kavgalarından birinin ortasına girmeye çalışıyordu. Tam onu duvara toslatırken beyzbol antrenmanından çıkıp kapıdan girdim." Babamın yüzündeki boş ifadeyi hatırladıkça hâlâ midem bulanıyordu. Bunu kaç kez gördüğümü bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim; hiçbirimizin adını koyamayacağı bir yere giderken gözlerinin cama dönüşmesi. "Onu kışının üstüne yatırdım. Babamın ne yapacağını bilmiyordum, bu yüzden Maddy'ye kaçmasını söyledim ama kaçmadı. Beni bırakmak istemedi. Ben de ona defolup gitmesini yoksa kışına tekmeyle kendim basacağımı söyledim. Sadece gitmesini istedim. Korkmuş görünüyordu, ben de öyle hissediyordum ama işe yaradı. Arkadan kaçtı."

"Sen doğru olanı yaptın," dedi.

Pek sayılmaz. Doğru şeyin ne olduğundan emin değildim ama bu değildi. "Mads'in yan komşusu Beth adında bir arkadaşı vardı. Bir sırları vardı, değil-

Birbirlerinin evlerine gitmek için kullandıkları çitlerdeki gizli delik. Oraya gidiyordu." Arkadan çok hızlı koşardı. Benim yüzümden. Onu son kez göreceğimi bilseydim, onu bu şekilde tehdit etmezdim. O anda benden de en az ondan korktuğu kadar korktuğu kesindi. "Babam ve ben kavga ettik. Mutfaktaki her şeyi, masayı, tabakları, tencere ve tavaları kırıp döktü." Mutfağın her yerinde bir sürü pislik vardı. Devrilmiş bir tencereden muşamba zemine erişte dökülmüştü. Haşlandığımı hatırlamıyordum ama bir süre sonra sudan yanmışım. Kırık yemek sandalyeleri. Parmak eklemlerimde kan. Her şey bir saniyede yok oluyordu.

.. "Yemin ederim, çığlıkları duymamış olsaydım beyzbol sopamı ona doğrulturdum."

"Maddy?" diye fısıldadı.

Maddy'nin adını yüksek sesle duyunca, o ana kadarki anları yeniden yaşayınca nefes almaya ihtiyacım oldu. Açık pencereden dışarı baktım. "Annem. Kız kardeşimi havuzda yüzüstü yüzerken bulmuş. Otopsi falan derken, koşarken kayıp düştüğünü, düşerken de başını çarptığını düşündük. Hepimiz evdeyken yeterince uzun süre baygın kaldı."

Rüya görmüyordum ama arada bir kabuslar görüyordum. Maddy'yi kanıyla kıpkırmızı olmuş bir havuzdan çıkarmak, soğuk bir bedeni ılık sudan çıkarmanın şoku. Kaskatı kesilmiş bir ağza hayat vermeye çalışmak. Ona o kadar çok nefes veriyordum ki neredeyse bayılıyordum.

"Polisler geldiğinde, annem yanımda yerde hıçkıra hıçkıra ağlarken ben hâlâ Maddy'ye kalp masajı yapmaya çalışıyordum. Ama babam kendini temizlemiş ve sakinleşmişti. Öfkesi böyleydi, çabuk patlar, çabuk sönerdi. Maddy ve annemdeki morlukları ve mutfaktaki dağınıklığı göreceklerini biliyordu. Bana yumruk atmamıştı ama kırılan burnu kanıyordu. Yara almayan tek kişi bendim. Memurlar ne olduğunu sorduklarında, kendimi kaybettiğimi söylemişti. Maddy'yi ve onları da dövdüm."

"Hayır." Lake ağzını kapattı. "Seni mi suçladı?"

Berbat bir durumdu ama babam her zaman bir pislik olmuştu. Ölümü bir kenara bırakırsak, hala atlatamadığım kısım bu değildi. "Annem hayatını kurtarmak için konuşamıyordu, enkaz halindeydi. Ama polisler doğru olup olmadığını sorduklarında, benim yapmadığımı söylemedi."

"Senin suçu üstlenmene izin mi verdi?"

"Hayır derse babamı götüreceklerinden korkuyordu."

Lake dizlerinin üzerindeki tutuşunu yeniden ayarladı. "Seni tutukladılar mı?"

Öne doğru oturdum ve ellerimi yüzümde gezdirdim. Bunu her düşündüğümde, insanlığa olan inancım bir parça daha tazeleniyordu. "İkimizi de karakola götürdüler. Polislere gerçekte neler olduğunu anlattım ve onlar da saçmalığın ne olduğunu anladılar. Annem ve babamın, babamın başının gerçekten belaya girmesindense beni ıslahevine göndermeyi tercih edeceklerini anladılar. Beth'in ailesi de bana kefil oldu, ailelerimizin çok tartıştığını duyduklarını ve kızlarla iyi geçindiğimi söylediler." Başımı salladım. "Değildim ama. İyiydim. İlk seferinde onu hapse attırmalıydim."

"Ama çocuk olmalısın. Ne kadar zamandır devam ediyordu?"

"Tüm evlilikleri boyunca, ama bu çok sık olmadı. İçinde bir şeyler vardı." Merak ettim, aynı şeyin bende de olmadığını nereden biliyordum? Her erkek gibi ben de sinirleniyordum. Yine de kendimi asla şalteri test edebileceğim bir duruma sokmamaya çalıştım.

"Ona ne oldu?"

"Babam mı? Hapishanede. Ne kadar zor olsa da, kürsüye çıkıp onları daha önce de bize zarar verdiğine ikna etmek zorunda kaldım, her ne kadar hiç şikâyetle bulunmamış olsak da. Annem bunu yapmadı. Yapmamam için beni ikna etmeye çalıştı, Maddy zaten gitmişken bunun ne faydası olacağını düşünmüyordu. Ama ben öyle düşünmüyordum. En yüksek cezayı istedim."

Lake bileğindeki bileziklerle oynadı, elinde ne varsa çevirip durdu. "Bütün bunlar sen on beş yaşındayken mi oldu?"

"Neden bu kadar endişelendiğimi anlıyor musun? Sadece Maddy yüzünden değil. Bir çocuğun yapmaması gereken pek çok şey gördüm ve yaptım. Bu sizi değiştiriyor. Asla geri dönemezsiniz."

"Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Elbette anlıyorum. Sadece inanamıyorum ... peki ya annen?"

"Hâlâ Pasadena'da.
Sanırım." "Bilmiyor
musun?"

"Babamın kız kardeşiyle yaşamaya gittim. Annem benim annemdi, onu severdim. Onu korumaya çalıştım. Ama o benim yerime bir canavarı seçti." Sonunda ağrıyan elimi esneterek direksiyonu bıraktım. "Ondan sonra geri dönemedim. Taşındıktan sonra fark ettim ki, onca zaman onunla kaldığı için ona zaten kızgındım."

Lake, "Ben de geri dönmezdim," dedi.

Bu onun destek gösterme şekliydi ama Lake'in böyle bir durumda olduğunu düşünmek bile beni rahatsız ediyordu. "Teyzem iyiydi. Annem gibi babamı affetmedi ama bir nevi çekip gitti. Çok üzgündü.

Madison hakkında konuştuk ve babamın öfkesini bildiği halde daha önce bir şey yapmadığı için kendini kötü hissetti. Bu yüzden birbirimizi yalnız bıraktık. Ona hiçbir şey veremedim. Hiçbir şeyim yoktu."

"Hâlâ böyle mi hissediyorsun?" "Hissediyor musun?" Ben sordum.

"Hayır. Verecek bir şeyin var, bunu biliyorum."

Başımı salladım. "Başkalarına yardım edeceğim. Bu şekilde bağışta bulunacağım."

"Çünkü sana inandılar," dedi, parçaları birleştirerek. "Bu yüzden subay olmak senin için bu kadar önemli."

"O gece orada olan polislerden biri, zaman zaman beni kontrol etmek için teyzemlere uğradı. Yolumda gittiğimden ve liseden mezun olduğumdan emin oldu. Ne ondan önce ne de sonra onun gibi biriyle tanıştım. Henry iyi bir adam. Bu yüzden polis olmak istiyorum. Onun yaptığı gibi insanlara yardım etmek."

Tam olarak mutlu bir son sayılmazdı ama yine de bir şeydi. Sahip olduğum tek şeydi.

Geri kalan her şey hatalar, bozulan ilişkiler ve kayıplardı.

"Asla yapmazdım ..." Lake'in sesi titredi. "Bilseydim, böyle kaçıp gitmezdim."

Hiç düşünmeden elimi dizine koydum ve dizini kapattım. Uzaktaydı ama yine de ona ulaşabilirdim. "Biliyorum. Bana her şeyi hatırlattı, öylece ortadan kaybolmanı." Yanakları ıslaktı. "Lütfen ağlama. Ağlama."

"Ama ben . . . seviyorum. Bunu. Bizim ... seni"

Bacağını sıktım. Lake'i ve kırık dökük sözlerini anladım. Bana aşık olduğunu söylemek istememişti. Gözyaşlarına engel olamadığını söylemeye çalışıyordu. Madison için kalbinin kırılmasına engel olamıyordu. Onu bu yüzden de seviyordum, o kadar fedakâr ve saf bir şefkatti ki kontrolü dışında taşmıştı. Bacaklarını serbest bıraktı ve benim tuttuğum bacağını uzattı. Elim ayak bileğine doğru kaydırıp, istediğimden daha yavaş, baldırının pürüzsüzlüğünü takdir ederek. *Buraya gel* ve gözyaşlarını sil demek istedim. Hâlâ güvende olduğunu ve kızgın olmadığını anlayana kadar ona sarılmak. Elim bileğini kavradı. Elini sıkıştıran şeyin sütyeni olduğunu fark ettim. O hâlâ korumak istediğim genç kızdı. Tırnak cilası yok. Makyajsızdı. Islak saç. İstediklerini istiyordu, bedeli çok yüksek değildi. Ama bu gece onda daha fazlası vardı, her zaman olduğu gibi. Sanki küçük göğüslerine ve pembe ağzına verdiğim tepkiyi hissedebiliyormuş gibi bana bakıyordu. O açık şortlar.

Yine zor nefes alıyordu ama korkudan değil. Gözyaşları kurumuştı. Ayağını koltukların arasına, sigaraları koyduğum yere soktu ve paketi dışarı çıkardı. "Bir taneye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Yüzümün bir dakika önce onunki kadar gri olup olmadığını merak ettim. Şimdi sıcak ve sevecen görünüyordu, ama şimdi ellerim titriyordu, ayak bileğini tutan ellerim bile. Bacaklarını oynatmadan öne doğru oturdu ve müzik setinin sesini açtı.

DJ daha şarkıyı tanıtmadan bir şarkının başlangıç akorlarını tanıdım. "...biraz Sophie B. Hawkins ile işleri yavaşlatın," diyordu. "Bu istek Naomi C.'den John M.'ye gidiyor ve Naomi'nin ne söylemeye çalıştığını size söylememe gerek olduğunu sanmıyorum. Başlıkta yazıyor."

Lake daha da yaklaşarak bacağını aramıza soktu. Paketi aldı ve bir sigara çıkarıp inceledi. Sigarayı ağzına götürmek üzereyken bileğini yakaladım.

"Sadece nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum."

Onu bıraktım. Sanki yakacak bir şeyi yokmuş gibi.

Dudaklarının arasına alıp izmaritin etrafında döndürdü, sonra çıkarıp duman üflüyormuş gibi yaptı. "Doğru yaptım mı?"

Ablası gibi işaret ve orta parmağının "V" siyle tutuyordu tabii. Muhtemelen bizden başka sigara içen birini tanımıyordu. Sigarayı ağzıma doğru tuttu ve birden parmaklarına değen nefesimin farkına vardım. İzmariti dudaklarımın arasına aldım. Tadı tatlıydı. Göl ve araba arasında bir zamanda, kendi tadını karpuz şekeri gibi yapmıştı.

Ben istedim. Duman, kız. Kötü alışkanlıklarımı. Ama o burada, benim istediğimi düşündüğü bir şey olmaya çalışıyordu. Onu korumaya çalıştığım bir şey. Sigarayı aldım, söndürdüm ve pencereden dışarı fırlattım. "Sana söyledim. Bırakıyorum."

Ben daha kelimeleri çıkaramadan eğildi ve yüzümden birkaç santim uzakta durdu. Şekerli nefesi benim nefesim oldu. O yanımdayken diğer her şeyi unutmak çok kolaydı. Ona yakın olmak yanlış hissettirmiyordu. Kendimi ona bırakabiliyordum, diğer insanlara yaptığım gibi temkinli olmak zorunda değildim, sanki beni koruyacağını biliyordum. Beni önemsiyordu. Kendimi tutmaya çalışmanın bir yan etkisi olarak, ayak bileğini nefesini kesecek kadar sert sıktım. Ağzımın köşesine gitti, dudaklarını yumuşak ve yavaş bir şekilde tenime bastırdı.

"Sana karşı çok korumacı hissediyorum, Lake," diye mırıldandım. "Biliyorum."

"Seni değiştirmek istemiyorum."

"Zaten yaptın. Ben bunu istiyorum. Kendim karar verebilirim." "O kadar basit değil."

Yanağını benimkine sürttü. Benim için bir şeftaliyi koklamak gibiydi ama tıraş olmadığım için onun için zor olmalı.

"Daha önce hiç kimseyi öpmedim bile," dedi kulağıma yaklaşarak. "Daha önce hiç istemedim."

Başa ıkabileceğimden daha fazlaydı. Daha önce hiç öpüşmemiş olması ve bunu başka biriyle istememiş olması beni mutlu etti. Belki bunun için çok gençti ama ben de onun ilki olmak istiyordum. Diğer elimi omzuna koydum, onu çekmek için. Başını eğdi, kulağımın arkasına yalvaran küçük gagalar yerleştirdi, bu onun *lütfen, Manning, lütfen, lütfen* demesiydi. Başımı koltuk başlığına yasladım. "Lanet olsun, Lake."

Bir bacağı hâlâ aramızda dururken, diğerini dizimin üzerinden geçirdi ve elimi kalçasına götürdü. "Damn I Wish I Was Your Lover" şarkısını mırıldanıyordu.

Kalbim küt küt atıyordu. Bunu durdurmalıydım ama o cennet gibiydi. Çok yumuşaktı, dudakları ve tüylü kalçası, çok davetkârdı, bacağı bacağıma ısıtıyordu. Nemli saçları bile avucumda iyi hissettiriyordu. İşte o zaman parmaklarımın saçlarına dolandığını, kafa derisinin arkasına uzandığını ve onu yerinde tuttuğunu fark ettim. Ben vücut parçalarımı kontrol etmeye çalışırken, onun öpücükleri ağzımın etrafında dolaşıyordu. Eli benimkini bacağına doğru yönlendirdi. Bir anda, hoş bir sıcaklıktan yanmaya başladım. Boynum, yüzüm. Kucağım. Aletimin tabanı daraldı. Cesur ama çekingendi, bizi sınıra getiriyordu ama sıçrayacak kadar cesur değildi. Onun ılık öpücükleri kasıklarına kan hücum etmesine neden oldu, suçluluk duygumu bastırdı.

Elini benimkinden çekti ama ben çekmedim. Elim kot şortunun deliğine doğru kaydurdım. O da elini fermuarıma, tam aletimin üzerine koyarak karşılık verdi. Külotu gölden ıslanmıştı. Sudan. O lanet olası tehlikeli, siyah sudan. Ondan daha iyi değildim, onu boğuyordum, benim olmayanı alıyordum, güzel şeyleri irkinleştiriyordum.

"Göl."

"Lütfen." Nefesi dudaklarıma düştü. "Bir öpücük. Sonra durabiliriz."

Durmam mümkün değil. İmkânı yok. Elim saçına takıldı ve kazayla çektim. Omuzlarından tutup onu belli bir mesafede tutmama yetecek kadar geri çekildi. "Yapamayız."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Kimsenin bilmesine gerek yok," diye yalvardı.

Farlar yan aynamda parladı. Işıkları yanıp sönmese de bir polis arabasının yansıtıcı kırmızı ve mavi üstünü hemen fark ettim.

"Siktir," dedim, sanki yakalanmak istemediğim bir pornoymuş gibi şarkıyı değiştirerek.

Lake arka pencereden dışarı baktı. "Polis mi?"

"Evet." Kenara çekmesi için bir neden yoktu ama çekebilirdi. Karanlıkta yolun kenarında otururken çok şüpheli görünüyorduk.

"Başımız belaya girebilir mi?" diye sordu. "Olabilir."

Kendini bankın arkasına attı, uzun bacakları neredeyse yüzüme çarpıyordu. Arka koltuk yoktu, sadece ön koltuğun arkasında havluları bulduğum dar bir alan vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Saklanmak." Başını kaldırıp bana baktı, gözleri korkudan kocaman olmuştu. O hala bir çocuktü.

Karar vermek için yaklaşık on saniyem vardı. Kolluk kuvvetlerine saygı duyuyordum ama saf değildim. Bütün polislerin iyi olmadığını biliyordum. Ama sadece onunla arabada oturduğum için başım ne tür bir belaya girebilirdi? Hiçbir şey yapmadığımıza inanır mıydı?

"Bence buraya geri gelmelisin," dedim.

Polis ışıklarını bir kez yaktı, kırmızı ve maviden oluşan bir şok. Geçmeyecekti.

"Yapamam." Sesi kırıldı. "Başının belaya girmesini istemiyorum. Gary'ye söyleyecek. Belki babama bile..."

Polis kimliğini görmek istediye ve kimliği yoksa, bunun peşini bırakmazdı. On sekiz yaşında görünmüyordu, henüz değil. Sütyenini çıkarmış reşit olmayan biriyle birlikteydim. İkimiz de yüzmekten ıslanmıştık. Gitmemize izin vereceğinden gerçekten şüpheliydim, bu da bizi kampa geri götürüp Gary'ye söylemek anlamına geliyordu. Gary'yle aramız iyiydi ama bunu yapmama asla izin vermezdi. Bu çocuklar onun için her şey demekti.

Charles Kaplan'a anlatırdı. Lake'in babası beni yok ederdi, buna şüphe yok, ama ya o? Onun dünyasıydı. Gecenin bir yarısı benimle kaçtığını düşünürse, bu ilişkilerini nasıl değiştirirdi?

"Haklısın, bize geri dönerken eşlik edebilir, muhtemelen edecektir," dedim dikiz aynasını kontrol ederek. Polis memuru arkamıza park etmişti. "Ama sizi bulursa başımız daha büyük belaya girer."

"Yapmayacak. Sessiz olabilirim."

Siyah-beyaz sürücü kapısı açıldı. Zamanımız kalmamıştı. "Ben hallederim," diye söz verdim ona. Başka ne yapabilirdim ki? "Sadece kıpırdama. Ses çıkarma." Üst dudağımı koluma sildim. "Ben halledeceğim."

Pencereye doğru yürüdü, plakalarımı kontrol etti, kamyonete baktı. Isıtıcıyı ve müzik setini kapattım. Cırcır böcekleri cıvıladı. Daha önce de kenara çekilmiştim. Cam zaten aşağıdaydı, ben de ellerimi direksiyonun üzerine, onun görebileceği bir yere koydum. Avuçlarım derinin etrafında terledi. Neyse ki yarıda kesilmiştik, daha ileri gitmezdim. Alır mıydım?

Botlar toprakta sürünüyordu. Benden çok da büyük olmayan üniformalı bir adam pencerede belirdi. El fenerini kamyonu doğrulttu, arka tarafı zar zor sıyırdı. "İyi akşamlar," dedi. "Arabada sorun mu var?"

"Evet, efendim. Çalışmıyor."

"En başta neden kapattın ki?" Etrafına bakındı. "Bu ıssız yerde pek yardım bulamayacağım."

"Neredeyse bir çakala çarpıyordum, kenara çektim ve araba üzerimde öldü."

"Anlıyorum." Gözlerini kısarak bana baktı. Ya da yanımdan geçti. Anlayamadım. Eğer pencereden içeri doğru eğilseydi, Lake'in sarı saçlarını göremeyeceğinden şüpheliydim. "Ehliyet ve ruhsat."

Tartışmayı düşündüm. Benden şüphelenmek için hiçbir sebebi yoktu. Yine de işleri daha da kötüleştirebilirdi ve o sadece işini yapıyordu. Cüzdanımı çıkardım ve torpido gözüne doğru eğilmeden önce ona kimliğimi verdim. "Özür dilerim memur bey. Bu bir arkadaşımın kamyoneti." Neyse ki evraklar tam da olması gereken yerdeydi. "İçki içiyordu, ben de bira getirmeyi teklif ettim."

Ehliyetimi okudu. "Peki ya siz Bay Sutter? İçiyor muydunuz?" "Hayır, efendim. Bu yüzden beni alkol almaya gönderdiler. Ben de tam yoldaydım. geri."

"Öyle mi? Nereye gidiyorsun?"

"Bir sonraki çıkışa. Genç yavruların kampına." "Danışman mısın?"

"Evet, efendim."

"Sizin içki içmemeniz gerektiğine eminim ama... Sizin yerinizde olsaydım ben de içerdim. Bütün o lanet çocuklar." Bana başıyla onay verdi. "Alkol nerede o zaman?"

Sikeyim. Arka koltuktaydı. Polis ışıklarında bir geyik gibi bembeyaz kesildim. Bir şeyler bulmalıyım. Eğer bulamazsam, benden şüphelenmek için bir nedeni olacaktı ve kim bilir sonum ne olacaktı. Muhtemelen karakolda, sorgu odasının spot ışıkları altında bir geyik. Bir kolumu koltuğun arkasına attım. Elim yumuşak bir şeye sürtündü. Lake. Elime bir şişe tutuşturdu, ben de ona uzattım. Not defterini kolunun altına sıkıştırdı ve üstünü denedi. "Mühürlü, yani sorun yok."

"Harika," dedim, geri verirken çok rahatlamış görünmemeye çalışarak.

Memur camdan uzaklaşırken göğsümdeki gerginlik azaldı. "Araçtan inin Bay Sutter."

İlk başta beni reddettiğini düşündüm. Neredeyse ona "teşekkürler" diye cevap verecektim. Ancak sözleri aklımda yer edince birden olduğum yerde donup kaldım. "Pardon?" diye sordum.

"Araçtan inin."

Elimi kapı koluna koyup çektiğimde ağırlaştığını hissettim. Kapı sıkıştı, ben de omzumu kapıya çarpmak zorunda kaldım. Kapı açılırken memur geri çekildi.

Nedenini sormak istedim. Sadece küçük bir araba sorunu yaşamıştım, bunu bir şeye dönüştürmek için bir neden yoktu. Ama yapmadım. Suçluydum. Düşündüğü şeyden değil ama bu gece kötü bir şey yapmıştım. Eğer tartışırsam, şüphelenebilir ve elindekinden daha fazlasını isteyebilirdi, ki bu da hiçbir şeydi.

"Bu da ne demek oluyor?" Toprağa basarak sordum. Kendi kulaklarıma bile suçlu gibi geliyordum.

Memur önümdeki bir noktayı işaret etti. "Devam et ve benim için düz bir çizgide yürü."

GÖL

DAğlama, ağlama, ağlama.

Eğer gıkımı bile çıkarırsam, memur beni arabanın arkasında bulacaktı. bizi kampa geri götürecekti, Gary ve babama söyleyecek, hatta belki Manning'i tutuklayacaktı ve hepsi benim suçum olacaktı. Manning'in beni de getirmesini, gezintiye çıkmasını, suya girmesini sağlamıştım.

Kalp atışlarım kulaklarımı doldurdu. Neler olduğunu bilmiyordum. Hiçbir şey göremiyordum, küçük, karanlık alanda büzülmüştüm. Son duyduğumda Manning polisin neden arabadan çıkmasını istediğini sormuştu.

Belki de herkes *haklıydı* ve ben sadece sonuçlarını düşünmeyen bir çocuktum. Her zaman doğru olanı yaptım, ama bu gece? Bu gece yatağımın kenarına oturmuş, havuzdaki gecemizi kafamda canlandırıyordum. Manning'in kız kardeşi hakkında konuşması ve bana Altair ve Vega'nın hikâyesini anlatması gibi güzel kısımları. Ve sonra aptalca onu öpmeye çalıştığımda neleri farklı yapmam gerektiğini. Ona dokunmamıştım, yeterince fiziksel temas kurmamıştım. Tiffany bunu yapmıştı ve benim de yapmam gerekiyordu.

Bu gece Manning'le son şansımdı.

Ona dokunmak, beni bir kızdan daha fazlası olarak görmesini sağlamak için son şansım.

Tiffany'yi unutturmak için.

Ve şimdi buradaydık, benim yüzümden yakalanmak üzereydik.

Dakikalar saatler gibi geçti. Seslerin mırıltısının ötesini duymak için zorlandım. O kadar uzun süre eğilip bükülerek oturdum ki bacaklarım karıncalandı. Manning'in sesinin basını tanıdım, kalbimi biraz olsun sakinleştiren tek şey buydu. Adamın beni bulmasına izin vermeyecekti. Beni burada bırakmayacaktı.

Sonunda pencereye duyabileceğim kadar yaklaştılar. Manning kapıyı açarak, "Sadece sizi rahatsız etmeyecekse," dedi.

"Sorun değil," dedi memur. "Eğer işe yaramazsa, bakması için uyandırabileceğim bir arkadaşım var. Ya da istersen seni kampa geri götürebilirim, sabah halledersin."

Yasaklanmış gözyaşlarım gözlerimi doldurdu. Beni terk etmeyecekti. Ama ya bırakmak zorunda kalırsa? Ne yapacaktım, ıslak kıyafetlerle kamyonda mı uyuyacaktım? Şimdiden titrememek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

"İzin verin ..." Manning kamyona doğru eğildi ve ön taraftan gürültülü, tıkırtılı bir ses geldi. "İşte gidiyoruz."

Bölmenin üzerinden bana baktı. Hıçkırıklarımı tutuyor olmama rağmen iyi olduğumu belirtmek için başımı salladım. Birkaç dakika daha gitti, geri geldi ve kontak anahtarını çevirdi. Kamyonet çalışmaya çalıştı ve bir saniye sonra titreyerek canlandı.

Hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım. Uzuvlarım gevşedi.

"Çok şükür," dedi Manning nefesinin altından.

"Şuna bakın," dedi memur. "Şanslı geceniz." "Evet, efendim."

İkisi de birkaç saniye sessiz kaldı. Sadece Manning'in başını benden uzağa çevirdiğini görebiliyordum. Sadece gerginliği kırmak için çığlık atmak ya da neler olduğunu görmek için kenardan bakmak istedim.

Sonunda Manning kapıyı çekip kapattı. Pencereden, "Yardımanız için teşekkürler," dedi.

"Hey, eğitimde iyi şanslar. Sahilden sıkılırsan Büyük Ayı'yı düşün. İyi adamlara her zaman ihtiyacımız var."

"Yapacağım. Tekrar teşekkürler, efendim." Manning dikiz aynasına baktı. Bırakın kımıldamayış, konuşmaya bile korkuyordum. Bir dakika sonra camdan dışarı el salladı ve sürmeye başladı. İkimiz de konuşmadan birkaç dakika önce yola çıkmıştık.

Tek eli direksiyonun tepesinde, asfalt olmayan yola döndü. Biliyordum, çünkü çukurların ve kayaların üzerinden sallana sallana geçerken yerimde zor duruyordum. "İyi misin?" diye sordu arkasına bakmadan.

"Evet." Sesim yabancı geliyordu. "Her şey yolunda mı?"

Gözlerini kısarak ön camdan dışarı baktı. Bunun iyi olmadığını biliyordum, gerçekten değil. Çok ileri gitmiştim. Manning son beş haftadır bana iyi davranmıştı. Beni korudu. Bana öğretti. Bana güvendi. Ve ben de ona borcumu neredeyse onu tutuklatarak ödedim.

"Özür dilerim," dedim.

Beni azarlamasını bekliyordum ama onun yerine sadece "Ben de" dedi. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

"İyi olduğumuza sevindim." Kamyonu durdurdu, farları söndürdü ve bana baktı. "Bu geceyi kimse bilmemeli. Asla." "Bunu *biliyorum*. Sana milyon kere söyledim, ben küçük bir kız değilim. Ve son şansımız olmasına rağmen hiçbir şey yapmadık. Bunu söyleyemem.

Yarın sana veda edeceğim. Veda etmeyeceğim."

Burnunun kenarını sıktı ve nefesini içine çekti. "Beni dinle Lake. Önünde koca bir hayat var. Ülkenin en iyi okullarından birine gidiyorsun. Bulunduğun yere gelmek için çok çalıştın."

"Ama-"

"Annen, baban ve kız kardeşin de öyle." Ağzımı kapattım.

"Senin için yaptıklarını bir düşün. Senin başarılı olduğunu görmekten başka bir şey istemiyorlar ve ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Bunu ben de istiyorum Manning. Hepsini yapabilirim. *Hiçbirini* yapamam. Fark etmezdi. Ben yine de-"

"Sen akıllı bir kızsın ve anlamana ihtiyacım var."

Bir noktaya kadar anladım. Manning'le seks yapmak ikimiz için de her şeyi değiştirebilirdi. Babam öğrenirse, bu gece Manning'le kaçtığımı bilse bile, bana asla aynı gözle bakmazdı. Beni Tiffany gibi görür. Tiffany öğrenirse, utanırdı. Ve gerçek şu ki, Manning'in bu gece benim yaptığım şey yüzünden başı derde girebilirdi. Ben reşit değildim. O değildi. Bir yetişkin gibi cezalandırılacaktı. Yanında ailesi yoktu, hatta belki de şu anda sahip olduğu tek şey Tiffany ve bendim. Onu ve işini de kaybedebilirdi.

"Anlıyorum," dedim. "Neden şu anda birlikte olamayacağımızı anlıyorum, ama bekleyebilirim." Bunu ya da buna benzer bir şey söylemeyi planlamamıştım ama her şeyi çok uzun zamandır içimde tutuyordum. Manning'in kız kardeşimle gitmesini birden fazla kez izlemiştim. Bana bunun *bizim* hikâyemiz olduğunu söylerken elimin onunkine gitmesini engellemek için mücadele etmiştim. Bu gece neredeyse ona sahip olacaktım ve bunu mahvetmiştim. "Beni de bekle," dedim.

"Benden bunu isteme."

"Ne olursa olsun, sen nereye gidersen git, ben nereye gidersem gideyim, bu gerçeği değiştirmeyecek, iki yıl sonra on sekiz yaşında olacağım."

"Ama iki yıl içinde değişeceksin, Lake. Ben de öyle."

"Benim duygularım öyle değil."

"Arabadan in, Lake. Sen inene kadar park edemem ve burada çok uzun süredir oturuyoruz." Manning eğildi ve yolcu kapısını açtı. "Doğruca kulübene git."

Bu duymak istediğim son şeydi ama haklıydı. Elimden geldiğince ayakta durdum. Bacaklarım uykuya dalmıştı. Kendimi koltuğun üzerine attığımda ıslak, yapış yapış ve yorgun olduğumu rahatsız edici bir şekilde fark ettim. Arabadan sürünerek çıkmamı, parmak arası terliklerimi almamı ve kapıyı hafifçe kapatmamı bekledi. "İyi geceler."

Gözlerini ileri dikmişti. Pencere hala kapalıydı, bu yüzden uzaklaşırken sadece "İyi geceler, Lake" diye cevap verdiğini duydum.

Sütyenimi arka cebime tıktırmış, ses çıkarmamak için ayakkabılarımı yanıma almıştım. Kendi kulübeme giderken Tiffany'nin kulübesinin önünden geçtim. Bir an için onun yerine uyku tulumuna tırmanıp ona sarılmak istedim. Kendimi hiç bu kadar büyümüş ve çocuksu hissetmemiştim. Tiffany beni anlayabilir, ne yapmam gerektiğini söyleyebilirdi... keşke birlikte gizlice dolaştığım erkek arkadaşı olmasaydı.

Her şey çok hızlı olmuştu, bir rüya gibi. Muhtemelen gideli iki saatten fazla olmamıştı. Kirli sakalının izini hâlâ hissedebildiğim yanağıma dokundum. Göl kenarında, onun beni izlediğini bilerek soyunduğumu hatırlayınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ve onun kocaman elleri saçlarımda, şortlarımdaydı. Başımın arkası, kalçamın yarısı gibi her yerimi ele geçirebiliyorlardı. Kulübeme ulaştığımda kalbim çarpıyordu ama artık korkudan değil.

Sessizce sandaletlerimi yere bıraktım ve pijamalarımı almak için spor çantamı karıştırdım. Hiç ses çıkarmadan uzuv uzuv üstümü değiştirdim. Uyku tulumumu açtığımda fermuar tısladı.

"Göl mü?" Hannah sordu. "Sen misin?"

"Sadece tuvalete gittim," diye fısıldadım. "Kızları uyandırma."

Nefes aldı ve duvara doğru döndü. Bense en az bir saat daha üst ranzaya baktım, geceyi kafamda tekrar tekrar oynadım.

Manning'in ölçülü ama meraklı parmakları şortuma yaklaşıyordu. Ağzı o kadar yakındı ki neredeyse öpüştüğümüze kendimi inandıracaktım.

Şimdiden değiştiğimi hissediyordum. Uyku tulumunun içinde, dış uyluğuma dokundum. Karnıma. Göğüslerime. Vücudumun hiç olmadığım kadar farkındaydım. Flanel elimin üstünde pürüzsüz duruyordu. Polyester

uyku tulumu buruştu. Kalbim göğsümde sabit bir şekilde atıyordu ama kıpırdamadan durduğumda nabzımı her yerde hissediyordum.

Yapmadığımız şey yanlış mıydı? Manning öyle düşünmese bile bunu söylerdi. Bana bir gün birlikte olacağımızı söyleyemezdi ama gerçeği bilmesi gerekiyordu.

Yıldızları hareket ettiremezsin.

Manning ve ben kaçınılmazdık.

OceanofPDF.com

GÖL

I herkesten, hatta Hannah'dan bile önce uyandım ve yatakta doğruldum. Saçlarım kurumuştı ama gece yarısı yüzdüğüm için birbirine karışmıştı. Ve Manning'in elleri yüzünden.

Sadece altı saat önce yaşadığım bu anı midemi bulandırdı. Demek bütün o yaygara bunun içindi. Tiffany bu yüzden sürekli erkeklerle flört ediyordu. Ağızlar. Eller. Sertlik ve yumuşaklık. Adrenalin. Neredeyse yakalanıyorduk. Neredeyse çok ileri gidiyorduk. Manning'e sarılmak, ona ait olmak... Nasıl yeterince ileri gidebileceğimizi göremiyordum.

Sabahın erken ışıkları kulübenin etrafında, uyuyan kızların üzerinde gölgeler oluşturuyordu. Bu son sabahımızdı ve bitmesini hiç istemedim ama yine de gülümsedim.

"Hey," diye fısıldadı Hannah, bana sırtırken gözleri şişmişti. "Dün gece bir yere mi gittin?"

"Hayır," dedim hemen. "Neden?"

"Uyandım ve sen burada değildin. En azından ben olmadığını sanıyordum." Güldü. "Belki de bir şeyler görüyordum. Ya da görmüyordum."

"Buradaydım. Tuvalete gittim ama hepsi bu."

İç çekti. "Şu an çok huzurlu. Onları uyandırmak zorunda mıyız?" "Sadece onları getirdikleriyle birlikte eve göndermek istiyorsak. Gary kahvaltıdan önce toplanmaya başlamamızı istiyor." Kızlardan bazıları kıpırdandı. "Ama yine de, bu bizim son günümüz. Ne yapacak ki? Bizi eve mi gönderecek?"

Uyku tulumumu açtım. Hannah doğrulup saçlarını başının üstüne yığarak kulübenin içinde dolaşmamı izledi. *The Bodyguard* filminin müziklerini açtım ve "I'm Every Woman" şarkısını söyledim. Bazıları

kızlar kıkırdadı. Kafaları karışmış ama Hannah ve benim gibi gülümseyerek uyandılar.

Hannah da kalktı. Sadece ipli pantolon ve tişörtlerle dışarı koştuk ve kalçalarımızı sallamaya başladık. "Cidden bizi yalnız mı dans ettireceksiniz?" Ben seslendim.

Kızlar yataklarından sürünerek kalktı ve tepeden inen karıncalar gibi dışarı fırladı. Biri müziğin sesini açtı. Başka bir kabin sessiz olmamız için bize bağırdı ama biz dans etmeye devam ettik. Güzel bir sabahtı ve ben dün gecenin anısıyla doluydum. Olacakların olasılıklarıyla dolup taşıyordum. Manning'le tanıştığımızdan beri ilk kez duygularımın doğrulandığını hissediyordum. Belki Manning nasıl hissettiğini *söyleyemiyordu* ama gözlerinde, dokunuşlarında hissediyordum.

Kızları yorduktan sonra Hannah ve ben onları Reflection'a götürdük. Dokuzuncu kabinle aynı anda açıklığa giden patikaya girdik. Manning'in saçları her yöne doğru uzanıyordu. Muhtemelen benim gibi onun da gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Birbirimizin yanına düştük ve yavaşlayarak geride kaldık. "Saçların çok dağınık," dedi bana.

"Henüz yıkamadım."

"Orada bir şeylerin büyümesinden korkmuyor musun?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "Öyle olsa umurumda olmazdı. Bir hatıra."

Manning bana tanıdığım bir bakış attı. Beni azarlayacaktı. Dudaklarımı fermuarla kapatır gibi yaptım ve o da tatmin olmuş görünüyordu.

"Oh, unutmadan." Cebimi karıştırdım. "Sanat ve el sanatları dersinde sana bir şey yaptım."

"Ben mi?" diye sordu.

Ona hafta başında ördüğüm kahverengi, turuncu ve orman yeşili balmumu bileziği gösterdim.

Avucumdan kopardı ve parmaklarının arasında çevirdi. "Nedir bu Bu mu?"

"Bir dostluk bileziği. Ama bu sabah biraz düşündüm ve ... Bizim için böyle olması gerektiğini düşünmüyorum."

Manning gözlerini yavaşça benimkilere dikti ve koyu renkli, uzun kirpiklerinin altından bana baktı. "Lake ..."

"Canın her sigara istediğinde, bileziğe bak." "Ve?"

"Ve beni düşün. Benim yanımda sigara içmeme konusunda gerçekten iyi görünüyorsun, o yüzden ben oradaymışım gibi davran. Hâlâ bırakmak istiyorsun, değil mi?"

Manning yutkunarak bileziği inceledi. "Kimse bana bir Şey vermez," dedi. "Özellikle de mücevher."

"Erkeksi renkler seçmeye çalıştım. Bana seni düşündürdüler." Gülümsedim. "Ama bunu takmak zorunda değilsin. Cebinde ya da başka bir yerde sakla."

Çenesini kaşıdı. "Canım sigara içmek istediğinde onu çıkarıp bakıyor muyum?"

Başımı salladım. "Ve beni düşün."

Düşünüyor gibiydi. "Küçük görünüyor."

Yürümeyi bıraktım ve bileziği aldım. Kopçası ayarlanabiliyordu, ben de olabildiğince geniş tuttum. Manning elini uzattı, ben de ona taktım.

Ben bunu yaparken o da bileğime kadar dizilmiş bileziklere baktı. "Bir sürü arkadaşın var."

"Ama sadece bir bilezik yaptım."

"Altın olan nerede?" diye sordu.

"Evde unutmuşum." Bu küçük balmumlarının babamdan aldığı pahalı bir balmumu kadar değerli hissettirmesi komikti. "Düşmesini istemedim."

Gözlerimiz buluştu. Elinde narin zincirimi tutan huysuz adama yaklaşmakta tereddüt ettiğim o ilk günün aksine yakındık.

Bütün sabah orada oyalanabilir, parmaklarımı onun güçlü, bronz kolunun üzerinde gezdirebilirdim. O da gitmek için bir hamle yapmadı. Ama arkamızda başka bir kulübe belirdi: Tiffany ve kızları. Sadece zamanında değil, aynı zamanda düz bir çizgideydiler.

Üzerindeki bileziği sıktım ve elimi geri çektim. Manning başını salladı. "Dün geceden sonra kendime seninle bir daha asla yalnız kalmayacağıma dair söz verdim. Ama işte buradayız, yedi saat bile geçmedi."

"Yalnız değiliz," diye belirttim. "Herkes burada."

Tiffany'ye bakarak, "Bende de senin almanı istediğim bir Şey var," dedi. "Ama onu sana sonra vereceğim."

Gülümsedim. Ne olabileceği hakkında bile hiçbir fikrim olmaması beni daha da sersemletti. "Sonra görüşürüz o zaman."

Hepimiz tribünlerde yerlerimizi aldık ve Gary ön tarafta bekledi. Son sabah olduğu için çocukların yerleşmesi biraz uzun sürdü. Gary grubu "Günaydın," diye selamladı. "Şimdiye kadar talimi öğrenmiş olmalısınız, kampçılar. Gözlerinizi kapatın. Sabahı içinize çekin. Varlığınızın kıymetini bilin. Hepimiz böyle güzel bir gün için teşekkür edelim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım herkesle birlikte. "Eğlence dolu ve aktif bir hafta için."

"Teşekkür ederim."

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim, ben de kendi gözlerimi açtım. Bu oydu, bilezik bulucu, sigara istifçisi, Pink Floyd canavarı bir adam. Bildiğim kadarıyla ilk kez Yansıma sırasında bana bakmıştı.

"Gary, "Doğa Ana'nın bize sunduğu her şeyden faydalanmak için açık havada vakit geçirmek önemli," dedi.

Manning etrafındaki herkesten üç kat daha büyük görünüyordu. Ergenlik çağındaki yardımcı danışmanı Kirk'ten çok daha iriydi. Gary de iri yarı biriydi ama aslında oldukça sıırım gibiydi. Kimse Manning'le kıyaslanamazdı. Dağlardaki bir ayıydı. Benim büyük ayım. Bir gün benim olacaktı; zaten öyle olduğunu hissediyordum, sadece söyleyemiyordum. Ama o biliyordu. Ben de biliyordum.

Gary boğazını temizleyene kadar birbirimize baktık. Bizi izliyordu, ben de gözlerimi tekrar kapadım ve o devam etti. "Bazen kendimizi televizyona kaptırırız ya da önemsiz sorunlara takılırız. Bazen arkadaşlarımızın ve ailemizin ruh halimizi belirlemesine izin veririz. Yarın uyandığınızda, evde olsanız bile, sahip olduklarınız ve gelecek günün armağanı için minnettar olma pratiğine devam edin. Sakin olun. Minnettar olun."

Hepimiz bir ağızdan "Minnettar olacağım" dedik.

"Bu sabah, etrafımızda dolaşp bu deneyimin en sevdiğimiz kısmının ne olduğunu söyleyeceğiz. Gözlerinizi açmadan önce haftayı değerlendirmek için birkaç dakikanızı ayırın."

Nereden başlasam? Dünyaya değişmeyeceğim o kadar çok an vardı ki. Birincisi, dün gece. Manning ile ata binmek. Ve belki de en sevdiğim, bana takımyıldızlarını gösterirken yıldızların altında geçirdiğimiz zaman. Ama bunların hiçbirini söyleyemezdim.

Bu hafta kızların beni örnek almasıyla, kendimi hâlâ onlardan biri gibi hissettiğim geçen yılın aksine biraz büyümüş gibi hissettim. Hannah'yı tanımaktan ve hatta kız kardeşimle vakit geçirmekten keyif aldım. Kalabalığın önünde ayağa kalkmak ve gece kamp ateşlerinde skeçler sergilemek heyecan vericiydi.

Kampın içinden bir mırıltı yükseldi. Ses yükseldiğinde gözlerimi açtım. Açıklığın kenarında, ağaçların arasında iki polis duruyordu. Birinin başparmakları kemerine takılıydı, diğeri ise kollarını kavuşturmuştu. Benim

Aklıma hemen dün gece gelince midem bulandı. Manning'e baktım. Bir çocukla konuşuyordu ama gözleri memurların üzerindeydi.

Gary'nin sırtı onlara dönüktü, o yüzden devam etti. "Danışmanlar, kabinlerinizle haftayı tartışın ve kampla hangi anları paylaşmak istediğinize karar verin. Sonra, etrafta dolaşacağız ve-" Dikkatimizi kaybettiğini fark edince Gary omzunun üzerinden baktı, ama sadece kısa bir süre için. "Etrafta dolaşıp grupla paylaşacağız. Lexi, bir saniye sen devralır mısın?"

Nefes almayı bıraktım. Birkaç dakika önce günün güzelliğini içime çekiyordum. Profesör Sal'in dediği gibi, olumsuzlukları dışarı atıyordum. Şimdi ağzımı, ciğerlerimi, ellerimi bile hissedemiyordum. Sadece kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Polisler buradaydı. Elbette bunun Manning ve benimle bir ilgisi yoktu ama bu tesadüfü görmezden gelemedim. Dün gece ilk kez polisle başımı belaya sokmaya yaklaşmışım ve işte yine buradaydılar.

İpucu için Manning'e baktım. Dik duruyordu. Gary'nin toprak zeminden polislere doğru geçişini izlerken sadece gözleri hareket ediyordu.

Lexi, Gary'nin yerini aldı ama herkes onu görmezden geldi. Kampçılarımın biri "Neler oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Fısıltı gibi çıktı. Gary ve memurlar bize bakmak için döndüler. Hepimize. Bana değil. Belki ben? Sonra çemberlerini kapattılar, başlarını eğerek konuştular.

"Göl mü?"

"Hmm?" Gözlerimi kırıştırdım ve altımdaki endişeli yüzler denizine baktım.

Hannah kızlardan birinin sırtını okşadı. "Eminim bir şey yoktur," dedi ama bana fısıldayarak, "Neden buradalar?" diye sordu.

Manning bana bakmıyordu ama benim onun bana bakmasına *ihtiyacım vardı*. Polis memurunu dün gece görmemiştim ama sesi orada duran iki polisten daha genç geliyordu. Bucky bir anda ortaya çıktı, sanki yatağından sürüklenmiş gibi ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Arkasından tanıdığım ama adını bilmediğim birkaç kadrolu personel daha geldi.

Manning sonunda bana döndü ve yavaşça başını salladı. *Hayır*. Ne demek istediğini sadece tahmin edebiliyordum. Ona bakma. Hiçbir şey söyleme. Şüpheli davranma. Bunu halledebilecek kadar yetişkin olduğumu ona göstermek için çok ihtiyacım olan derin bir nefes aldım, bakışlarımı ondan ayırdım ve kızlarıma döndüm.

"Sanırım ne olduğunu biliyorum," dedim
ciddiyetle. Sekiz çift göz açıldı. "Ne?"

"Gary bizi uyarmasına rağmen biri kulübeye şeker soktu.
için

." Hannah eliyle ağzını kapattı. "O adamı tutuklayacaklar mı?
suçlu?"

"Belki." Gülümsedim. Yüzüm kaskatı kesilmişti. Her an kusacakmışım gibi
hissediyordum. "Size anlatmaya çalıştım çocuklar..."

Bazı kızların nefesi kesildi. "Biz yapmadık. Yemin
ederiz." "O zaman endişelenecek bir şey yok," dedi
Hannah.

"Muhtemelen çocukların kulübeleridir," dedim. "Her zaman aptalca
şakalar yaparlar."

"Manning'in olmalı," dedi Hannah.

Ona baktım. "Neden böyle söyledin?"

Omzumun üzerinden başını salladı. Ben de döndüm. Polisler ormana
çekilirken Gary dokuz numaralı kulübeye doğru ilerledi. Kendimi bir şeye
yaslamak için uzandım ve Hannah en yakınımıdaydı.

Koluna girdiğimde "İyi misin?" diye sordu.

Bu kötü bir şeydi. Onlar biliyordu. Gary biliyordu. Manning ve ben
aslında hiçbir şey yapmamıştık ama bize inanan olur muydu? Manning ve
benim gecenin bir yarısı kamp alanında birkaç saat geçirdiğimizi bilseler ne
düşünürlerdi? Gary'nin söyleyeceklerini dinlemek istiyordum ama Manning'in
az önceki alaycı bakışı beni olduğum yere yapıştırmış gibi ayaklarımı beton
gibi hissediyordum. Ve kamptaki herkes beni izliyordu.

Tiffany de dahil.

Kızlar kıkırdayıp gülüştüler. Dikkatlerinin dağılmasından heyecan duyarak
birbirlerine fısıldadılar. "Çantamda Skittles var ama kardeşim ayıların onları
yemediğini söyledi."

Gary, Manning'e bir şey söyledi. Bu konuşma sadece birkaç saniye sürdü.
Sonra Lexi'yi yapmadığı işten kurtarmak için geri döndü. "Pekâlâ millet. Sakin
olun. Büyütülecek bir şey yok." Gülümsedi ama gülümsemesinin ardında,
gözlerinde, bir şeylerin ters gittiğini hissettim. "Nerede kalmıştık?"

Manning kafeteryada değildi. Gary de öyle. Kendime bir tabak yemek
hazırladım ama dokunmadım. Kahvaltı bitmek üzereyken Manning'in
gelmeyeceği belli olunca Hannah'dan devralmasını istedim ve onları aramaya
gittim.

Kamp bomboştu, yüzün üzerinde çocuk yemek salonuna tıklmıştı. Doğrudan dokuz numaralı kulübeye gittim ve Manning'i dışarıda görünce bir nebze olsun rahatladım. Kulübede biriyle konuşuyordu.

Gary'nin sesini tanıdım. " . . . dün gece . . . alkol. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Bir yığın yaprağı ezerek geçtim ve Manning arkasını döndü. Başını salladı. "Bize bir dakika ver, Lake."

"Polis neden burada?" diye sordum.

Gary ön basamağa geldi. "Biz hallediyoruz." Onu

görmezden geldim. "Manning?"

İçini çekti ve tekrar Gary'ye döndü. "Onunla konuşmak için bir saniyeye ihtiyacım var." "Bir saniyemiz yok."

"O Tiffany'nin kız kardeşi, dostum."

Gary ellerini kaldırdı. "Sadece söylüyorum, muhtemelen onları bekletmek istemezsiniz."

Manning onu orada bıraktı ve onu takip etmem için başıyla işaret etti.

Kulak misafiri olmadığımızda durdu. Gözlerini çevremizde gezdirdi ve yalnız kaldığımıza kanaat getirdiğinde nefesinin altından konuştu. "Her şey yolunda. Sadece bana bir konuda söz vermeni istiyorum."

Kulağa iyi gelmiyordu. Kulağa kötü geliyordu. Güçlü olmak istiyordum ama bacaklarım pes etmek üzereydi. "Neden? Neler oluyor?"

Elini omzuma koymak istedi ama kendini durdurdu. "Bana güveniyor musun?"

Başımı salladım. Hiç tereddüt etmeden.

"O zaman inan bana, bu bir şey değil." Konuşurken başımın üzerinden baktı. "Polislerin burada olmasının seninle hiçbir ilgisi yok."

"Peki ya sen?"

"Sadece bana söz vermeni istiyorum..." Gözlerini benimkilere çevirdi. Sanki üzerimde bir tür gücü varmış gibi, kalp atışlarım sakinleşti. Ona her şeyin sözünü verebilirdim, çünkü Manning beni koruyacaktı. Bunu biliyordum. Ama onu kim koruyacaktı? "Dün gecedan kimseye bahsetme. Ne olursa olsun. Eğer biri nerede olduğunu sorarsa, yalan söyle ve bunu çok inandırıcı yap."

"Ama-"

"Hannah içeri girdiğini duydu mu? Kızlardan biri?"

"Hayır. Evet, Hannah. Ama ona tuvalette olduğumu söyledim."

"Dün gece partiden sonra doğruca kamarana gittin ve uyudun. Sonra bu sabah uyandın. Eğer gerçeği söylemek istersen, önce benimle konuşmadan bunu yapma."

"Ama neden?" Yalvardım. "Neden biri bana nerede olduğumu sorsun ki?"

"Sormayacaklar. Onlara izin vermeyeceğim. Senin tek görevin kendini korumak.

Benimki ikimizi de korumak için. Şimdi git kız kardeşini getir."

Tokat yemiş gibi geri çekildim, yüzüm karıncalandı. "*Kız kardeşim* mi?" "Onu buraya yalnız gönderin. Çabuk. Fazla zamanım yok."

"Hayır. Bana bunu söyleyip beni gönderemezsin. Nereye gidiyorsun?"

"Beni karakola götürüyorlar. Önemli bir şey değil Lake, ama ağzını açarsan bir şeye dönüşebilir. Anladın mı?"

Başı belada değildi. Buna güvenmek zorundaydım. Ama haklıydı - dün gece hiçbir şey olmamış olsa da, bunu kesin olarak bilen sadece ikimizdik. Tutarlı bir yanıt veremedim ve sadece başımı salladım.

"Git," dedi. Bir şey istedim. Herhangi bir şey. Bir öpücük. Sarılmak. Sırtımı sıvazlamasını bile isterdim. Tek aldığım sert bir bakıştı. "Bu yetişkin işi," dedi, çenesi titriyordu. "Daha çok gençsin."

Sözleri bıçak gibi keskindi ve derinden yaralıyordu. Dün geceden sonra bile onun için hâlâ bir çocuktum. Toy. Önemli konularda güvenilmezdim. Benim zaten bir bebek olduğumu düşündüğü gibi ağlamamak için kalın kalın yutkundum. Sonra gidip Tiffany'yi aldım.

MANNING

I Big Bear'ın şerif karakolundaki sorgu odasında şort ve tişörtle oturuyordum. Nadiren şort giyerdim, bu yüzden üzerimdeki tek temiz şey onlardı. burada bırakmıştım. Dün geceden kalma kot pantolonum gömülü bir kanıt gibi spor çantamın dibinde vıcık vıcık bir top halinde duruyordu. Bir kampçının kıyafetlerini ödünç almış yetişkin bir adam gibi görünüyordum.

Ellerim kucağımda, Lake'in bana yaptığı bilezikle dalgın dalgın oynuyordum. Ellerimde ya da bileklerimde bir şeyler olmasına alışık değildim. O huzursuz olduğunda kendininkilerle oynardı ama benim gergin olmam için hiçbir neden yoktu. Gary'nin bana söylediğine göre, polisler ne istiyorsa istesin benimle bir ilgisi yoktu. Bu beni rahatlatıyordu ama tam olarak masum olduğum da söylenemezdi. Ve bu beni terletti. Kamyondaki Lake'e kendimi kaptırmıştım. Dudaklarımda hâlâ karpuz tadı vardı. Kamyonun kabininin rutubetini kokladım. Müziğin ritmini duydum. Ya üzerimdeki korkuyu hissettilerse?

Küçük odaya iki adam girdi, göbeği kemerinin üzerine sarkan yaşlı bir adam ve takım elbiseli, uzun boylu, zayıf bir adam. İkisi de dün geceki polis değildi ve bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim. İyi biri olduğu ortaya çıkmıştı. Beni düz bir çizgide yürüttü ve ayık olduğum belli olduğunda, kamyonun aküsünü takviye ederken teşkilata katılma planlarım hakkında konuştuk.

"Günaydın Bay Sutter," dedi üniformalı iri yarı adam. "Ben Memur Vermont, bu da meslektaşım Dedektif Krout."

İkisinin de elini sıktım. "Dürüst olacağım," dedim, "neden burada olduğumu bilmiyorum."

"O k o n u y a geleceğiz," dedi. "Başlamadan önce bir şeye ihtiyacınız var mı? Su?

Kahve?"

"Elbette." En çok istediğim şey bir sigaraydı. Başım uykusuzluktan ve şimdi de bundan dolayı ağrıyordu. Bileklik bileğimdeki bir kıldan daha fazlası gibi hissettirmiyordu ama orada olduğunu unutmamıştım. Yine de bu özel bir durumdu. Yarın bırakacaktım. "Sigara içme şansım var mı?"

Krout duvara dayalı bir masada durmuş, kâğıt bardakları bir kahve cezvesiyle ayırırken Vermont güldü. "Bu bir televizyon programı değil evlat. Ama iyi denemeydi."

Tek bir lambayla aydınlatılan gri, beton oda biraz sete benziyordu. Kısa boylu ve şişman olanla uzun boylu ve sıska olanın bir mahkeme salonu komedisi için iyi bir çift oluşturacağından bahsetmiyorum bile. Bunu kendime sakladım. Polise saygı duyuyordum. Yanlış adamı yakalamış olabilirlerdi ama sadece işlerini yapıyorlardı.

Krout masaya üç su ve kahve koydu. Canım çok çektiği için ağzım yapış yapış olmuştu, ben de su istedim.

"Herhangi bir tahmininiz var mı?" Krout sordu. Bu söylediği ilk şeydi.

Suyumu bir yudumda yuttum ve bardağı yere bıraktım. "Ne hakkında?" "Neden burada olduğun hakkında."

"Gary ona söylediklerini ilettili." Gary polisleri kapıda beni beklemeleri için ikna etmişti, varlıkları çocukları rahatsız ediyordu. "Dün gece bir tür soygun mu oldu?"

Vermont, "Kasabada bir ev, iyi, namuslu insanlar," dedi. "Size sadece birkaç rutin sorumuz var, ama haklarınızı gözden geçirmek bizim görevimiz."

Miranda haklarımı okurken kahvemi yudumladım. Endişelenecek bir şeyim yoktu ve süreç uzadıkça bu daha da önemli bir şey haline geldi. Kolumla ağzımı sildim. "Ben iyiyim. Devam edebiliriz."

"Kayıtlara geçmesi için lütfen adınızı, yaşınızı ve mesleğinizi belirtin."

"Manning Raymond Sutter. Yirmi üç yaşında. Kamp danışmanı, inşaat işçisi ve faturaları ödeyen başka bir şey." "Nerede yaşıyorsunuz?"

"Long Beach, California."

Dedektif dosyasına notlar aldı. "Orada mı büyüdün?" "Hayır.

Pasadena."

"Kaliforniya'da ailen var mı?" "Annem

hala Pasadena'da sanırım." "Peki ya

baban?"

Şakağımı sildim, saç çizgim ısınmaya başlamıştı. "Emin değilim. Son duyduğumda Pelican Bay'deydi ama bu uzun zaman önceydi."

Krout başını kaldırıp baktı. "Cezaevi mi? Ne için?"

Hapiste bir babaya sahip olmak muhtemelen pek iyi görünmüyordu. Beni uzaktan beceriyor, hiç şaşırmadım. "Saldırı."

"Anlıyorum." Dedektif Krout'un kalemi sayfayı karalamaya devam etti. "Bize akşamınızı anlatın."

Bir nefes üfledim. Çok basitti, gerçekten. En azından onların bildiği kadarıyla. "Gecenin çoğunda kamptaydım. Alkolümüz bitti, bu yüzden ayık olan tek kişi ben olduğum için koşmaya gönüllü oldum. Kasabaya gittim, biraz aldım ve kamp alanına geri döndüm."

"Saat kaçta ayrıldınız?"

"Ondan hemen önce diyebilirim."

"Ve alkolü aldıktan sonra hemen geri mi döndün?" Krout sordu. "Çünkü biz öyle duymadık."

Bu beni hazırlıksız yakaladı, bir şey duymuşlardı. Kendime bir saniye kazandırmak için yutkundum, sonra dün geceki memuru hatırladım. Tabii ki doğrudan geri dönmediğimi biliyorlardı. İçlerinden biriyle birlikteydim. "Evet. Hayır. Hayır. Arabamda bir sorun vardı, o yüzden biraz uzun sürdü."

"Kimse ne zaman döndüğünüzü bilmiyor gibi görünüyor. Bir kaynağa göre, hemen döneceğinizi söylemişsiniz ama arkadaşlarınız sabahın birinde uyumaya gittiğinde siz hala dönmemiştiniz. Cömert davranarak, şehre yarım saat gidiş ve yarım saat dönüş olduğunu düşünüyoruz. Eğer saat ondan hemen sonra çıktıysanız, gece yarısından çok önce dönmüş olmanız gerekirdi."

"Dediğim gibi, arabamda sorun vardı. Benim kamyonetim değildi, inan bana, o metal yığınının sorunları vardı. Gidip bir bakabilirsiniz. Daha da iyisi, memurunuza sorun."

İki adamın da kaşları düştü. "Hangi memur?"

Benimle taşak mı geçiyorlardı? Zaten bilmemelerine imkan yoktu. Beni başka nasıl şüpheli olarak tespit edebilirlerdi ki? "Soyadını unuttum. Beni yolun kenarında buldu, alkollü araç kullanmadığımdan emin olduktan sonra beni atlattı."

Krout iç çekerek koltuğuna geri oturdu. "Bununla ilgili herhangi bir kayıt görmedim."

Omuz silktilim. "Belki de söyleyecek bir şey olmadığı içindir. Yanlış bir şey yapmıyordum." İçimden tekrar yutkunmak geldi ama bunu anlamalarından endişelendim. Direndim ve sonunda öksürdüm. "Biraz su alabilir miyim?"

Vermont ve Krout birbirlerine baktılar. "Anderson dün gece görevde miydi?" Krout ona sordu.

"Aklımın ucundan bile geçmiyor ama büyük ihtimalle şu anda uyuyordur." Bana döndü. "Memur Anderson'la mutlaka konuşacağız. Kullandığınız kamyon neydi?"

"Ford külüstür. Yetmiş dokuz, sanırım. Vern'e ait. Onu tanıyor musun? Kampta çalışıyor."

Vermont beni görmezden geldi.

"Renk?" "Beyaz."

"Peki alkol almak için nerede durdunuz?"

"İçki dükkânı kapalıydı, ben de bir bara gittim. Barmen ya da belki de barın sahibiydi, bana arka taraftan bir şeyler sattı."

"Ve hepsi bu mu? Oradan geri dönerken kamyon bozuldu mu?"

"Evet, efendim."

"Neredeydi o?"

"Kamptan yaklaşık bir mil uzakta."

Vermont kaleminin ucunu not defterine vurarak başını salladı. Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı. Krout saatini kontrol etti ve bana hemen içtiğim bir dolum getirdi.

"Mesele şu ki, Bay Sutter," dedi Vermont, "aracınızı suçun işlendiği mahallede, suçun işlendiği saatte gören iki tanığımız var. Phil'in barından çok uzakta değil. Ama o evin yakınında olmanız için hiçbir neden düşünemiyorum. Kampa dönüş yolu üzerinde değil."

Hay sikeyim. O kadar kısa bir süre olmuştu ki, mahalleden geçerken ne yapacağımızı düşünmemiştim bile. Aklıma ilk olarak Lake geldi. Camdan dışarı sarkmıştı ve ben de aptal gibi ona izin vermiştim. Birlikte geçirdiğimiz son gecede kendimi ona fazla kaptırmıştım. Onu biliyorlar mıydı? Bilmedikleri sürece, ben iyiydim. Yanlış bir şey yapmamıştım. Plastik sandalyede kaydım, aniden ne kadar zor olduğunun farkına vardım. "Arabayla gezmeye çıktım. Bölgeye hiç gitmedim, o yüzden merak ettim."

Adamlar sadece bana baktı. Yine de gerçekle ilgiliydi. "Neden bundan bahsetmediniz?" Vermont sordu.

"Sanırım unuttum."

Vermont not defterine bakarak iç geçirdi. "İki farklı komşu, evlerinin önünde yüksek sesli, beyaz bir kamyon gördüklerini söylüyor. Plakası sizinkiyle aynı. Saatte 10 milden fazla sürmüş olamaz. ile

farları söndürmüş. Bana göre bu, birinin mahalleyi gözetlemesi gibi geliyor."

Başımızın üzerindeki lamba daha da parladı. Kalp atışlarımın yavaşlamasını diledim; aklımın başımda olmasına ihtiyacım vardı. Biraz daha dik oturarak, "Bunun için gerçekten iyi bir açıklamam yok. Sadece gecenin o saatini seviyorum. Huzuru. Yıldızlar."

"Kampta, ormanın ortasında huzur içinde değil miyiz?" Krout sordu, sesi biraz daha sertti, daha kuruydu. "Karanlıkta yıldızları göremiyor musun? Kasabada aramak zorunda mı kaldın?"

Yüzüme masaj yaptım. "Kötü görünüyor, katılıyorum ama öyle değil. Yukarıda her yerde çocuklar var, kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım vardı. İnşaatta çalışıyorum. O kadar çocuğun arasında olmaya alışık değilim." Memurlar, muhtemelen kendi kendime çelme takacağımı umarak, saçmalamama izin verdiler. Bir nefes aldım. "Başka bir şey söylediler mi?"

"Ne gibi?"

Başımı salladım. Sadece Lake hakkında bir şeyler öğrenmem gerekiyordu. Eğer onu gören biri varsa. "Sadece anlamaya çalışıyorum, yani yanlış bir şey yapmadım. Yapmadım. Kamyoneti arayabilirsiniz. Kulübemi. Buraya yanımda getirdiğim tek şey bir çantaydı, içine çalıntı mal sığdıramazdım. Soyguncu ne aldı?"

Vermont Krout'a baktı. "Bir şey yok. Sözü kesildi. Onu yakalayan kadın uzun boylu, siyah saçlı ve kıyafetli olduğunu söyledi."

"Yani aslında bir suç değil miydi?"

"Elbette öyleydi," dedi Krout. "Birisi bir ailenin evine geldi ve karısıyla yüzleşti. Çocukları da oradaydı. Bulmamız gereken kim ve neden olduğu."

Ceza adaleti dersimden birinci derece soygunun ağır bir suç olduğunu biliyordum ve ağır bir suçlama cezamı çektikten çok sonra bile beni mahvedebilirdi. "Kimse yaralandı mı?"

"Neyse ki değil. Kadın cüzdanını adamın elinden aldı ve adam kaçtı. Kadın iyi. Kilit açmayı biliyormuş. Büyük bir hasar yok. Kilit açmayı biliyor musun?"

"Hayır." Tabii ki yaptım, Tanrı aşkına. Nefesim daraldı. Daha fazla suya ihtiyacım vardı ama yeniden doldurulacak gibi görünmüyordu. "Aspirin ya da başka bir şey alabilir miyim?"

"Bir dakika içinde." Krout notlarını gözden geçirdi. "Vermont'un yeğeni dün gece ziyaret ettiğiniz Phil'in barındaydı. Uzun boylu, siyah saçlı bir adamı ve aracınızı teşhis etti, yani orada olduğunuzu biliyoruz."

Bombanın düşmesini bekledim. *Arabadaki kız kimdi?* Büyük bir hata yapmıştım. Lake masumdu. Dün gece bazı hatalar yapmıştım. Düzgün düşünememiştim. Şimdi, gün ışığında, bunun ne kadar kötü olduğunu gördüm. Onunla oynaşmanın onda kalıcı etkileri olabilirdi. Eğer onu içeri alırlarsa, bu onu travmatize ederdi. İnsanlar konuşacaktı. Parlak geleceği lekelenebilirdi. Babası, lanet olsun, beni *öldürürdü* ve Lake'e ne tür bir duygusal ceza vereceğini kim bilebilirdi.

"Bardaki Phil ile henüz konuşmadık," diye devam etti Krout, "ama bunu da halledeceğiz. Sanırım seni hatırlayacaktır. Uzun boylu. Koyu renk saçlı."

Akılsızca başımı salladım. *Sadece söyle. Bana kim olduğunu sor.* Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ama bu beklenti beni öldürüyordu.

Krout masanın üzerindeki dosyasını düzeltti. "Şimdilik elimdekiler bu kadar. Yine de sizi burada tutmak zorundayız. Başka şüphelileri de inceleyeceğiz, sonra sıralama için sana ihtiyacımız olacak."

Ne hissedeceğimi bilemedim. Başka şüpheliler de vardı, bu iyiydi. Lake'ten bahsedilmemişti. Bu da iyi. Ama rahatlayamayacak kadar endişeliydim; bana inanmış gibi görünmüyorlardı.

"Bugün eve gidiyoruz," dedim. "Biz konuşurken otobüsleri hazırlıyorlar."

Vermont, "Bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok, Bay Sutter," dedi.

Ben *Manning*, söylemek istedim. Bay Sutter benim gerçek bir suçtan dolayı hapiste olan ve hiçbir şey yapmak istemediğim boktan babamdı. "Bunu ben yapmadım," dedim. "Yemin ederim."

Vermont sanki bunu daha önce binlerce kez duymuş gibi otomatik olarak, "Eğer bu doğruysa, o zaman kendiliğinden çözülecektir," diye cevap verdi. "Bu arada, dün gece görevli olan memurla hikayenizi teyit edeceğiz. Konuşmamız gereken başka biri var mı? Geldiğinizi ya da gittiğinizi gören biri? Belki nerede olduğunuza dair kefil olur?"

Lake. Dün gece nerede olduğumu bilen tek kişi oydu. Masum olduğumu, en azından suçlandığım şeyi. Ama onu bu işe bulaştırmamın hiçbir yolu yoktu. Ona bunu yaşatamazdım ve zaten bunun yarardan çok zarar getireceğinden de emindim.

Bir saat içinde milyonuncu kez yutkunuyormuşum gibi hissettim. Boğazım acımişti. "Sanırım bir avukatla konuşmak istiyorum."

GÖL

EHerkes hiçbir şey değişmemiş gibi işine gücüne devam etti.

Sanki Manning gideli iki saat olmamış gibi.

Sanki masum bir adamı polis arabasıyla götürmek normal bir şeymiş gibi.

Kulübedeki her kızın eşyalarını toplamasına yardım ettim, benimkini en sona bıraktım. Kulübe tahmin ettiğimden daha dağınıktı. Hannah ve ben sessizce toparlanmaya, yatakları sıyırmaya, çöpleri boşaltmaya çalıştık. Kızlar dışarıda güneşin altında çantalarının üzerinde oturuyordu.

"Radyoyu tekrar açabilir miyiz?" diye sordu

biri. "Hayır."

Ondan sonra sessizleştiler ve öyle olmalarını istesem de bunun bir faydası olmadı. Ellerim meşguldü ama aklım başka yerlerdeydi. Manning onu neden kaçırdıklarına karışmadığımı söylemişti ama bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordum. Yolun her adımında oradaydım. Memur bir şey görmüş ve onunla karakola geri dönmüş olmalıydı. Sırada benim için mi geleceklerdi?

Umarım öyledir, böylece her şeyi açıklayabilirdim. Gizlice kaçmak, araba kullanmak, yüzmek, neredeyse öpüşmek - eğer alternatif Manning'in reşit olmayan biriyle birlikte olduğu için başının belaya girmesiye, onlara gerçeği söyleyecektim: hepsi bendim. Hepsinden ben sorumluydum. Ömür boyu cezalı olmak anlamına gelse bile bunu bilmelerini sağlardım. Sonuç babamın gözünde kendimi mahvetmek olsa bile.

Kamara temizlendiğinde ve tüm kızların çantaları ellerinde olduğunda, Hannah benim ranzama baktı. "Onları şimdi almamız gerekiyor."

Alnımdaki teri sildim. Keşke duş alsaydım, çünkü onca emekten sonra bataklık gibi koktuğuma emindim. "Toparlanmam sadece bir saniyemi alır. Hadi onları yerleştirelim."

Kızları otobüslere götürürken çocuklar her yerdeydi, kovanın etrafında vızıldayan arılar gibiydiler. Etrafta haber alabileceğim birilerini aradım. Manning henüz dönmemişti; yokluğunu hissedebiliyordum.

Gary beni görmeden ben onu fark ettim. "Eşyalarınızı yüklemeye başlayın," dedim kızlara ve Hannah'ya, "Hemen döneceğim."

Gary başını kaldırdı ve elindeki panoyu bana doğru salladı. "Hey, Lake. Kızlar gitmeye hazır mısınız?"

"Evet. Ne oldu?" Bir not

aldı. "Ne?"

"Manning ile mi? Nerede o?"

Gary etrafına bir göz attı. "Hâlâ karakolda." "Neden? Ne oldu?"

"Bunu sana

söyleyemem." "Tiffany

gitti mi?"

"Hayır." Listesine tekrar baktı. "Aslında, git benim için onu kontrol et.

Henüz gelmedi ve programa uymak zorundayız."

Ağzım açık kaldı. "Onu burada bırakamayız." "Başka seçeneğimiz yok."

"Ama tek başına ve eve dönme imkânı yok."

Gary panoyu yanına bıraktı. "Ne yapmam gerekiyor? Rehberlerimizden birinin tutuklanıp tutuklanmayacağını öğrenmeyi beklerken kampçıları bütün hafta sonu burada mı tutayım? Sence aileler bu konuda ne düşünür?"

Tutuklandım. Bu kelime beni geri adım attıracak kadar sertti. "Ama biz sadece-"

"Bence kız kardeşini çağırmalısın. Onun kızlarına burada ihtiyacım var ve ... muhtemelen senden daha üzgündür, sence de öyle değil mi? Ne de olsa onun erkek arkadaşı."

Öfke içimde bir dalga gibi yükseldi. Tiffany Manning'i sadece işine geldiği zaman önemsiyordu. Önemseyen *bendim*. Onun üzölmeye hakkı yoktu. *Benim* vardı.

Tüm bunları Gary'ye açıklamak istedim ama hayal kırıklığım yüzümden okunuyordu. Gary elini omzuma koydu. "Sakinleşmelisin, Lake."

"Manning'i görmem gerek."

"Görüşemezsin."

"O zaman avukatıyla konuşmak istiyorum." "Neden?"

"Söyleyemem."

Gary kaşlarını çatı. "Endişelenmeye başlıyorum."

"Ne hakkında?"

"Bilmiyorum." Birbirimize baktık. "Endişelenmeli miyim?"

Muhtemelen aşırı tepki veriyormuşum gibi göründü. Gary bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordu ama anlamasını sağlamak Manning'in ve benim başımızı daha fazla derde sokabilirdi. Manning'e çenemi kapalı tutacağıma dair söz vermişim. "Hayır," dedim derin bir nefes alarak. "O sadece bizim için iyi bir arkadaş oldu. Ailemiz için. Ve Tiffany."

"Tamam. Gidip onu kontrol edecek misin?"

Yapacak bir şey kalmamıştı. Kasabaya gidip Manning'le kendim konuşamazdım. En azından Tiffany araba kullanabiliyordu. Bir kez daha, Manning'le tek bağlantım oydu.

Tiffany yıpranmıştı. Saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı ve perçemleri alnına yapışmıştı. "Kimmy, neden az önce hazırladığımız çantadan her şeyi çıkarıyorsun?" diye sordu.

"Walkman'imi bulamıyorum." Kimmy etrafı karıştırırken, kirli çorapları kaçan kaçaklar gibi yere atladı. "Otobüs için lazım."

"Ama buraya gelirken hiç susmadınız!" Tiffany, Kimmy'nin eşyalarını spor çantasına geri tıktırmaya başladı. "Müzik bile dinlemediniz."

Ellerimi Kimmy'nin omuzlarına koydum. "Otobüs için planladığımız oyunlar var. Walkman'ine ihtiyacın olmayacak. Şu anda bizim için bir iş yapmanı istiyorum."

Kimmy suratını astı. "Ne işi?"

"Uyku tulumu olmayan her yatağa gidin, çarşafı yataklardan çekin ve kulübenin ortasına yığın. Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi?"

Ona kargaşa çıkarması için izin vermişim. En yakın yatağa doğru iki adım koştu. Tiffany'ye, "Kendini çok zorluyorsun," dedim.

Tiffany, "Eğer bir daha bebek sahibi olmaktan bahsedersen, bana bu deneyimi hatırlat," diye mırıldandı. "Manning'in beni bu halde görmek için burada olmamasına seviniyorum."

Çünkü o polisle birlikte, ona çıkışmak istedim. Ama Tiffany'ye ulaşmanın yolu bu değildi. "Ne istiyormuş?" diye sordum. "Seni onunla konuşman için gönderdiğimde."

"*Iris!*" Tiffany arkamdan bakakaldı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Arkama baktığımda Iris'in kırmızı rujuyla sırttığını gördüm. Öpüşme sesleri çıkarıyordu. "Oh, Manning. Seni çok seviyorum."

O dudak rengini tanıdım. Chanel'di. Bu hiç iyi gitmeyecek. Tam müdahale edecektim ki Tiffany ayağa kalktı. "Buraya gel," dedi Iris'e.

Iris bir adım geri çekildi.

"Yanlış yaptınız. Geçen gece size dudak kalemi kullanmayı öğretmiştim. Önce onu sürmeliydiniz çünkü şimdi rujunuz akıyor. Fahişe gibi görünüyorsunuz."

"Tiffany," dedim dişlerimin arasından.

"Ne?" diye sordu bana. "Fahişe gibi görünmesini mi istiyorsun?"

Iris gözlerini kısarak Tiffany'nin yanına gitti ve cebinden ruju çıkardı. Ruju ona uzattı. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Tiffany kapağını açtı, ruju inceledi ve nefesinin altından mırıldandı, "Bu sana bir aylık harçlığa mal olur, ama sorun değil."

Manning için bu kadar endişelenmemiş olsaydım, şoktan bayılabılırdım. Her nasılsa, bir noktada Tiffany'nin sabrı taşmıştı. Denediğini görmek beni mutlu etse de, odaklanmasına ihtiyacım vardı. "Tiff? Ne dedi o?"

Tiffany ruju kapattı, yere oturdu ve bavulunun file cebine koydu. "Kim?"

"Manning."

Bana göz kırptı. Az önce Iris'e bağırıp çağırdığı için sesi ürkütücü derecede sakindi. "Dün gece kamptan ayrıldığı için başı belada."

Dirseğimi kaşıdım. Yalan söylediğim için kendimi suçlu hissetmemeliydim. Tiffany bana kaç kez yalan söylemiş ya da istediğini elde etmek için bilgi vermemişti? "Nedenini biliyor musun?" diye sordum.

"Öyle değil mi? Onunla konuştun."

Avuçlarım terledi. Neden bahsettiğini bilmiyordum. "Ne zaman?"

"Bu sabah. Onun kulübesine gitmemi söyleyen sendin. Bütün bunları sana anlatmadı mı?"

"Hayır. Yetişkin işi olduğunu söyledi."

Tiffany bir kaşını kaldırdı ve güldü. "Sen bir yetişkinsin, değil mi? Son zamanlarda öyle davranmaya çalışıyorsun. Benim gibi olmak için." Yüzüm kızardı. "Ne demek istiyorsun?"

Başka tarafa baktı. "Manning polis ne isterse istesin bunun önemli bir şey olduğunu düşünmüyor. Ama onu ne kadar tutacaklarından emin değilmiş, o yüzden daha sonra gelip onu almam gerekebilirmiş."

"Buraya dönmek için uzun bir yol var."

"Bunu başka kim yapacak? Sen mi? Ailesi mi? Beni orada istiyor." Aşırı doldurulmuş bavulunun üzerine oturdu ve fermuarını kapatmaya çalıştı. "Tek bildiğim dün gece olan bir şeyle ilgili olduğu. Bana daha fazlasını söylemedi."

Biliyordum. Ya benimle ilgisi olmadığını söyleyerek yalan söylemişti ya da başka bir şeyler dönüyordu. Manning beni korumak istiyordu, tanıştığımızdan beri bunu açıkça belirtmişti, ama hangi noktada işleri daha da kötüleştiriyordu? O gözaltındayken ve bir sonraki hamlemiz hakkında benimle konuşamazken kendimi güvende hissetmiyordum.

"Onu almak için seninle gelebilir miyim?" Ben sordum.

Tiffany fermuarı öyle sert çekti ki parmakları kaydı ve geriye doğru uçtu. "*Lanet olsun.*" Elini salladı. "Tanrım, çok acıdı. Ve lanet olası bir tırnağımı kırdım."

"Tiff?"

"Buradan çok sıkıldım," dedi. "Kirli ve gürültülü. Sadece onun için geldim ve şimdi o ..."

"Ne?" diye sordum. Vücudumdaki her tüy diken diken olurken sordum. "Boş ver-"

"Başka ne dedi?" "Hiçbir şey, sana zaten söyledim."

"Ama başka bir şey varsa, herhangi *bir şey*, bilmem gerek."

"Benden ne istiyorsun Lake?" dedi yumruğunu bavula vurarak. Şaşıarak geri adım attım. "Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bana bir bok anlatmadı. Ne yapacağımı ya da bir şey yapmam gerekip gerekmediğini bilmiyorum..."

Vücudu bir hıçkırık tehdidiyle sarsıldı. Gözyaşları beni o kadar şaşırtmıştı ki yanına yere çöktüm. Babamdan bir şey koparmak için değilse nadiren ağlardı. Kollarımı ona dolamak için ellerini yüzünden çektim. "Sorun yok."

Geri çekildi. "Yapma."

"Neden?"

Gözlerini bana dikti. "Bu karmaşanın içinde olmamızın sebebi sensin."

Bana Tiffany ve Manning burada olmak isteyip istemediklerine karar verebilecek kadar yetişkin görünüyorlardı, ama Tiffany ne zaman kararlarının sorumluluğunu almıştı ki? "Her neyse, Tiffany. Buraya seni ve Manning'i kontrol etmeye geldim, kavga etmeye değil."

"Ya başı gerçekten belaya girerse?" diye sordu. "O zaman ne hissedeceksin?" "O hissetmeyecek."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Masum insanlar hapse girmez."

Bana sertçe baktı. "Ya masum değilse?"

"Öyle," dedi Gary kapı aralığından. "Manning iyi bir adamdır. Her ne olursa, eminim sadece bir yanlış anlaşılma olmuştur."

"Bizi istasyona götür Gary," dedim. "Lütfen."

"Yapamam. Bunun bir faydası olmayacağı gibi, Manning özellikle ikinizi bu işin dışında tutmamı istedi."

"Ama ben onun kız arkadaşayım," dedi Tiffany.

"Sizi korumaya çalışıyor." Bize burnunu çekti, gözleri yüzümüzde geziniyordu. Kendimizi kötü hissettiğimiz kadar kötü görünüyor olmalıydık, çünkü kabul etti, ama gözlerini devirmeden değil. "Eğer kendinizi daha iyi hissederseniz, mümkün olan en kısa sürede geri gelip her şeyi kontrol edeceğim. Evde her şey yoluna girdiğinde, buraya tek başıma gelir ve Manning'in iyi olduğundan emin olurum."

Tam olarak istediğim şey bu değildi ama elimize geçecek tek şeyin bu olduğunu görebiliyordum. Manning'in yalnız kalmasından daha iyiydi. "Teşekkürler," dedik.

"Ama bir şartım var, rahat olun. Siz kızlar bu tür şeyler için endişelenmek için çok gençsiniz. Aslında iki şartım var. Eşyalarınızı toplayın ve *hemen* otobüslere gidin." Kötü bir kızgın yüz ifadesiyle arkasını döndü ve yürüdü.

Tiffany bitkin görünüyordu. Toplanmayı bırakabilmek için eşyalarını geride bırakmayı düşündüğü belliydi. İçinde tasarım çantalar olduğunu düşünürsek, çaresiz kalmış olmalıydı.

"Ben çantanın üzerine oturacağım, sen de fermuarı çekeceksin," dedim. "Ben senden daha ağıyım." Onunki gibi göğüslerim ve popom olsaydı olabilirdi ama tam da duyması gereken şeydi. Nefes aldı ve yerini alabilmem için ayağa kalktı. Fermuarla boğuştuktan sonra çantayı kapattı. Yüzü ve gözleri kızarmış, saç çizgisi terden yapış yapış olmuştu. Ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Gary sözümüzü kesmeden önce oldu. Tiffany açıkça perişan haldeydi. Manning'i gerçekten önemsiyor olması mümkün müydü?

Bu farkındalıkla birlikte içime yeni bir korku yerleşti. Manning ya da kendim için değil. Tiffany erkek arkadaşıyla kaçtığını öğrenirse çok öfkelenirdi. Utanırdı. *İncinirdi*. Yaptığım şeyi, öz kardeşimi nasıl etkileyebileceğini düşünmeden yapmıştım. Manning'e karşı gerçek hisler beslemediği için bunun onun için önemli olmayacağına kendimi ikna etmek kolaydı. Ama var mıydı?

"Bu hafta çok kötü geçtiği için özür dilerim," dedim içtenlikle. "Eve döndüğümüzde seninle alışveriş merkezine gider ve sana bir şeyler alırım."

Burnunu sildi. "Ne ile?"

"Biraz harçlık biriktirdim. Muhtemelen senden daha fazla."

Arkasını döndü ve yatağına tırmanarak duvara yapıştırdığı kendisinin ve arkadaşlarının fotoğraflarını kaldırdı. "Neredeyse herkese sahip olabileceğimi biliyorsun. Manning hala buralarda olduğum için şanslı."

Bunun nereden geldiğinden emin değildim ama buradan canlı çıkmak istiyorsam buna cevap vermenin tek bir yolu vardı. "Biliyorum." Devam etmesini bekledim ama o sadece fotoğrafların köşelerindeki bantları topladı. "Ona bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Ondan ayrılmayı mı düşünüyorsun?" "Belki."

Aklımdan aynı anda pek çok şey geçti. Eğer ayrılırlarsa, Manning onun hayatından çıkmış olacaktı. Ama o da benim hayatımdan çıkacak mıydı? Hayır. O ve ben bir yol bulmalıydık. İşin bu noktaya geleceğini biliyorduk. Ben on sekiz yaşına girene kadar iki yıl boyunca Manning'le kalmasını beklemiyordum.

"Onu alırsam nasıl gideceğini göreceğiz," dedi.

Onu ne şekilde cesaretlendireceğimi bilemiyordum. Tiffany olmadan Manning'le ben on sekiz yaşına gelene kadar ayrı kalmamız çok gerçek bir olasılıktı. Bu ondan uzakta geçirilecek iki dayanılmaz yıl demekti. Ama onları birlikte düşünmek, göğsüme bir cam parçası saplanmış gibi hissettiriyordu; orada olduğunu hatırlamadan uzun süre duramıyordum.

Manning ve benim Tiffany'ye ihtiyacımız vardı, ama aynı zamanda, inkar edilemezdi - o da yolumuza çıkan bir şeydi.

GÖL

Balı sabahı, Manning'i götürmelerinden bu yana üç uzun gün geçmişti, artık hiçbir şey yapmadan duramazdım. Gelecek hafta bu zamanlar okul, zaten olduğumdan daha da çaresiz.

Banyodan geçip Tiffany'nin kapısını çaldım ve içeri girdim.

"Çok mu kabasın?" diye sordu. Tiffany yüzüstü uzanmış, *Cosmopolitan* okuyor ve tırnaklarına üflüyordu. Bir şişe mor oje, beyaz yorganının üzerinde tehlikeli bir şekilde duruyordu. "Çıplak olabilirdim."

"Seni çıplak gördüm."

"Ne istiyorsun?"

Tiffany'nin odası yıkık dökük bir çocukluğun simgesiydi. İlkokuldayken annem odayı beyaz hasır mobilyalar, fırırlı yatak takımları ve pastel duvarlarla yeniden dekore etmişti. Tiffany ve benim duvarın dibine laleler boyamamıza yardım etmişti. Ama Tiffany büyüdükçe, yatağının etrafına konser posterleri yapıştırmaya başladı. Telefonunu fırlattığı hasır masanın boyası dökülmüştü. Makyaj aynasına ünlülerin resimlerini yapıştırmıştı. Bir lale başını "Tanrıça" yazan simli bir çıkartmayla, diğerini de Daria'nın yüzüyle kaplamıştı. Ayakkabı koleksiyonu dolaptan taşmış, çiçekli Doc Martens'ler pelüş beyaz halısından fişkırmıştı.

Müzik setinin sesini kısıtım. "Gary'ye ulaşabildin mi?" "Hey.

Arayan Alice in Chains'di."

"Yaptın mı?"

İç çekti. "Dün gece aradı. Manning birini soymuş. Bu yüzden orada."

Ama bu hiç mantıklı değildi. "Emin misin?"

"Evet."

Ona Manning'in o gece herhangi bir suç işlemiş olamayacağını söylemenin pek çok yolu vardı ama nasıl? Onunla birlikte olduğumu itiraf etmek zorunda kalacaktım ve söylemeyeceğime söz vermiştim. "Ne ... kimden çaldığını düşünüyorlar?"

Bana baktı. "Tahmin et."

"Ben nereden bileyim?" Gözleri o kadar uzun süre üzerimde kaldı ki, sanki gerçekten cevap vermemi bekliyordu. "Başka bir danışman mı?" diye sordum.

"Hayır." Dergisine geri döndü. "Hiçbir şey almamış. Alkol alırken banliyöde bir eve girmiş. Kimse, Gary bile, evden ayrıldığı zamanla sabah arasında ne olduğunu bilmiyor. En azından kimse ortaya çıkmadı."

Boğazım kurudu. Soygun falan yoktu. Ev de yoktu. Sadece bir kamyon, bir göl ve sonsuz yıldızlar vardı. Manning masumdu. "Gary onun yaptığını mı düşünüyor?"

"Hayır. Açıkçası ben de bilmiyorum."

Rahatlamış hissetmeye çalıştım. Gary ve Tiffany yetişkin insanlardı, onlar daha iyi bilirdilerdi.

Bunu onlar hallederdi. "Başka ne dedi?"

"Manning bu hafta avukatıyla görüşecek ve hakim karşısına çıkacaklar. Adının ne olduğunu unuttum ama Gary 'suçsuz olduğunu' o zaman savunacağını söylüyor. Ondan sonra daha fazla şey öğreneceğiz."

"Ama o zamana kadar ne olacak? Manning geri gelecek mi?" Ya göğsüm çöküyordu ya da kalbim şişmeye başlamıştı. Onu günlerce karakolda beklerken, o gece farklı yapabileceği her şeyi düşünürken hayal edemiyordum. Hatta belki de birlikte geçirdiğimiz zamandan pişmanlık duyduğunu. "Yoksa çoktan döndü mü?"

Tiffany dikkatle bir sayfa çevirdi ve cilasını kontrol etti. "Bilmiyorum. Sanırım hapiste."

Masasında, telefonunun yanında, kenarlarına kalpler karalanmış pembe, çizgili bir not defteri ve kendi el yazısıyla yazılmış notlar duruyordu. "Gary sana avukatın adını verdi mi?"

Tiffany başını dergiye doğru eğdi. O kadar uzun süre cevap vermedi ki, burada olduğumu unuttuğunu düşündüm. Baş aşağı, çok ilgi çekici bulduğu makalenin başlığını okudum: "En İyi Sonbahar Makyajı."

Bıkmıştım. Ya onun narsisizmiydi beni sinirlendiren, ya da sonbaharın neredeyse gelmiş olması, yaz mevsiminde üzerimize bastırmasıydı.

bu şekilde bitmeyeceği çok açıktı. "Tiffany, bunu ciddiye almalısın. Eğer onu artık istemiyorsan, tamam, ama o hâlâ bizim arkadaşımız."

"Onu istemediğimi sana düşündüren nedir?"

"Bunu kampta da söylemiştin."

"Ve o *benim* erkek arkadaşım, *senin* arkadaşın değil. Neden avukatının adını istiyorsun?"

"Çünkü onunla konuşmam gerekiyor. Sanırım o gece bir şey görmüş olabilirim."

Tiffany dergisini kapatıp doğruldu ve oje şişesini tam devrilecekken yakaladı. "Tamam, söyle bana, ben de onu arayayım."

Birbirimize baktık. Sanki konuyu bilmeden bir sınava giriyormuşum gibi hissediyordum. Tiffany tuhaf ve gizemli davranıyordu ve benim buna ayıracak hiç vaktim yoktu. Masasına gittim ve not defterini aldım.

"Dur," dedi, elini kaydırarak.

Geri sıçradım ve el yazısını okudum. "Salı günü duruşma. Saat 1'de." Ona baktım. "Yani *bugün*."

"Yani?"

Manning yapmadığı bir şey için mahkemeye gidiyordu ve ben hala kimseye hikayenin benim tarafımdan olan kısmını anlatmamıştım. Beni koruduğu onca zaman için ben de ona aynısını borçluydum. Hukuk hakkında fazla bilgim yoktu ama avukat-müvekkil ayrıcalığını televizyonda duymuştum. Manning'in avukatının, Manning'e zarar versin ya da vermesin, gerçeği bilmek isteyeceğinden neredeyse emindim.

Odama döndüm ve telefonumu yatağa taşıdım.

Bu evde telefon görüşmesi yapmak tehlikeli bir işti. Her an biri hattı açabilirdi. Bazen klik sesini bile duymazdınız, sadece ebeveynlerinizin ve ablalarınızın daha sonra sizinle dalga geçebileceği şeyler hakkında konuşmaya devam ederdiniz. Vickie bir keresinde Luke Harold'ın saçlarının Jonathan Taylor Thomas'ınkinden bile daha iyi olduğunu söyleyerek övgüler yağdırmıştı. Babam bunun on saniyesini dinlemişti ve hala bunu yaşamama izin vermemişti.

Evdeki tek kişi Tiffany'ydi ama bu çağrıyı duymaması gerekiyordu. Erkek arkadaşının tutuklandığı geceyle ilgili hassas bilgilere sahip olduğumu öğrenirse cevap istemek için her türlü hakka sahip olacaktı.

Notlarını tekrar okudum. *Salı günü* antrenman varmış. *Saat 1'de. Dexter Grimes kamu avukatı (avukat).*

Tiffany müziğin sesini tekrar açtığında, dört-bir-bir'i aradım, Dexter'ın ofis numarasını aldım ve aradım. Telefonu açmasını beklerken odama göz gezdirdim. Yenilenmeye ihtiyacı vardı. CD koleksiyonum

Tiffany'ninkinin dörtte biri büyüklüğünde. Onun gibi ben de çıkartma biriktiriyordum, ancak bunlar okul klasörlerimde ve kâğıt kitaplarla dolu bir kitaplıkta kalıyordu. *Sweet Valley High* ve *Goosebumps*'ın gitmesi gerekiyordu. Altıncı sınıftan beri onlardan birini bile elime almamıştım.

Eğlenmek için okuduğum son kitaplar mıydı?

Hat sesli mesaja geçti. "Kamu avukatlığı bürosundan Dexter Grimes'a ulaştınız-"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bu hiç iyi değildi. Duruşmaya üç saatten az bir süre kalmıştı. Kayıttan bip sesi geldi ve ne söylemek istediğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. "Merhaba Bay Grimes," diye başladım.

Tiffany kapıma vurdu, ben de bir mil yükseğe sıçradım. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Elimi ahizenin üzerine koydum. "Git buradan." Sesimi alçalttım. "Özür dilerim Bay Grimes. Bir müşteriniz hakkında arıyorum, Bay Manning Sutter. Başının belaya girdiği gece hakkında bilgim var." Durakladım. Ona ne kadarını anlatmalıyım? Zaten ne bildiğini görmem, ona güvenip güvenemeyeceğimi anlamam gerekiyordu. "Bunu bir mesajda söyleyemem ama ona yardımcı olabilir. Lütfen, lütfen bunu aldığında beni ara." Telefonu kapattım ve hemen bir numara bırakmadığımı fark ettim. Ya da bir isim. Ellerim ahizenin etrafında terledi. Düzgün düşünemiyordum ve buna ihtiyacım vardı. Manning için. Tekrar aramaya bastım, ayağa kalktım ve kablonun izin verdiği ölçüde odada bir ileri bir geri yürüdüm. "Merhaba Bay Grimes. Az önce bir mesaj bıraktım ama size bilgilerimi vermeyi unutmuşum. Adım Lake. Su kütlesi gibi." İçim burkuldu. Çocukluğumdan beri kendimi bu şekilde tanıtmamıştım. "Kaplan Gölü. Tekrar aradığınızda, eğer cevap vermezsem, lütfen bunun ne hakkında olduğundan bahsetmeyin. Ailemle birlikte yaşıyorum ve aradığımı bilmemeliler. Ama size söylemem gereken şey gerçekten çok önemli." Telefon numaramı iki kez ve adımı tekrar söyledim.

Ahizeyi yuvasına bıraktım, yatağıma uzandım ve tavana baktım. Sanki USC'nin bahçesindeymişim gibi diyaframımla nefes alıp vermeye çalıştım. Gary'nin bize öğrettiği gibi kendimi etrafımdakilerin kıymetini bilmeye zorlamaya çalıştım. Ama Manning zihnimde daha da büyüdü.

Mahkemeler hakkında hiçbir fikrim yoktu. Babam bilirdi ama ona sormadım. Sadece üç gün olmuştu. Belki de bu iyiydi - Manning'in oradan çıkmasını istiyordum - ama neredeyse *çok* erken gibiydi. Duruşma, televizyon dizilerinde gördüğüm duruşmalarla aynı şey miydi? Geçen yıl sınıfta *Bülbülü Öldürmek* filmi izlemiştik. Sınıf arkadaşlarımdan bazıları uyuyakalmıştı.

Siyah-beyaz, yavaş ilerliyor, ama duruşma sahnesi gözlerimin önünde gerçekleşiyor olsaydı, kafa karıştırmak için kullanılan kelimelerle hızlı hissedilirdi. Bunaltıcı. Manning'in orada tek başına olduğunu düşününce kalbim hızla çarpmaya başladı. Mahkemede ne yapacağını biliyor muydu acaba? Sadece üç gün içinde nasıl bilebilirdi? Eğer yardımcı olabilecek bir bilgiye sahipsem, bana ihtiyaç duyması halinde orada olmam gerekmez miydi?

Hemen kalktım, aşağı indim ve Tiffany'yi mutfakta buldum. "Büyük Ayı'ya gitmeliyiz," dedim.

Kafasını buzdolabından çıkardı. "Ne oldu?"

"Duruşma için oraya gitmemiz gerekiyor. Hemen."

Bir kutu portakal suyu çıkardı. "Şaka mı yapıyorsun? Babam bizi öldürür."

"O zaman ona söylemeyiz."

OJ'yi tezgâha koyarken manikürlü kaşlarını kaldırdı. "Vay canına. Ne zamandan beri babama yalan söylüyorsun?" diye sordu kapağını açarken. "Senin için gerçekten önemli olmalı."

"Kendin söyledin-Manning yapayalnız. Ailesi yok. Bana söyledin," diye yutkundum, "kız kardeşinin öldüğünü söyledin. Peki yanında kim var?"

Dolaptan bir bardak aldı, tezgâhın üzerine koydu ve bana baktı. "Hiç kimse, sanırım. Ama o ..."

"Ne?" Ben sordum. "Neden bu konuda bu kadar küstah davranıyorsun? Sana iyi davranmaktan başka ne yaptı ki? Onun bir centilmen olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi."

"Yani? Bu senin için yeterince iyi değil mi?"

"O masum," dedi boş bardağa bakarak. "Gitmemizin ne önemi var? Onu serbest bırakacaklar."

Bunun için zamanım yoktu. Bir seçim yapmak zorundaydım. Manning'e hiçbir şey olmayacaktı; o hiçbir şey yapmamıştı. Buna inanmak zorundaydım. Ama dönüp beni araması için en ufak bir şans bile varsa... konuşmam için bana ihtiyacı varsa ve ben orada değilsem. . .

"Tamam." Mutfaktan çıkmak için döndüm. "Ama arabanı alıyorum."

"Ne?" Beni yukarı kadar takip etti. "Araba kullanmayı bile bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum," dedim odama girerken. "Sen tam bir veletsin," dedi kapıdan.

Onu görmezden geldim ve üzerime sahip olduğum en güzel kazağı ve pantolonu giydim. Annemin dolabında bir çift ayakkabı buldum. Bir numara büyüktü ama

çantama koydum. Saçımı tarayıp biraz makyaj yaptığımda Tiffany aşağıda, ön kapının yanında bekliyordu.

"Gelecek misin?" Ben sordum.

"Nasıl olsa geri dönmek için bir araca ihtiyacı olacak. Sanki arabamı kullanmana izin verecekmişim gibi," dedi ve ön kapıyı açtı.

Sinirlenmiş gibi davrandı ama kız kardeşimi gözlerindeki bakışı tanıyacak kadar iyi tanıyordum. O da en az benim kadar gergindi.

OceanofPDF.com

MANNING

FDuruşmamdan kırk dakika önce, kırklı yaşlarının başında kahverengi saçlı bir adam adliyenin sorgu odasına girdi ve elindeki evrak çantasını Aramızdaki masaya. "Manning Sutter?" "Benim."

Elini sıkmak için ayağa kalktım ama beni durdurdu. "Formaliteler için zaman yok. Ben Dexter Grimes, kamu avukatınızım." Bir avuç dolusu dosya klasörü çıkardı, gözlüklerini taktı ve onları karıştırdı. "Richards, Rosenblatt, Stephenson," diye mırıldandı ve onları okudu. "İşte Sutter." Dosyamı açtı ve kaşlarını çattı. "Hayır, bu yanlış." Onları masanın üzerine yayarak *Sweeney* etiketli olanı seçti ve dosyalarımızın içeriğini değiştirdi. "İşte burada. Sweeney, Sutter'ın içindeydi ve Sutter da Sweeney'nin içindeydi. Olur böyle şeyler."

Kişisel eşyalarım alınmış, parmak izim alınmış, fotoğrafım çekilmiş, sıraya dizilmiş, sonra da yetmiş iki saat içinde bir hücrede tutulmuştum. Hepsi de masum bir adam olarak. Mahkemeye çıkmadan önce avukatımla görüşeceğim söylenmişti. Bana atanan avukat buydu. Daha yakından incelediğimde, otuzlu yaşlarının ortalarında olduğuna ve gözlerinin etrafında derin çizgiler olduğuna karar verdim. Öğütücüden geçmiş gibi görünüyordu. Yakasında bir mayonez lekesi vardı, ya da en azından öyle olduğunu umuyordum.

Boğazını temizleyene kadar ona baktım. "Biraz aşırı yüklüüz," dedi.

"Yok artık."

"Ama merak etmeyin." Gözlükleri burnundan aşağı kaydı. "Bunu binlerce kez yaptım."

Tecrübelerime göre, bir şeyi çok yapmış olmak o işte iyi olduğunuz anlamına gelmiyordu. Ama sahip olduğum tek şey oydu ve en azından benimle konuşurken gözlerimin içine bakıyordu. Kollarımı masanın üzerine koydum. "Ben masumum." "Elbette." Koltuğuna geri oturdu ve ince evraklarımı inceledi.

"Mahkemelerin nasıl işlediğini biliyor musun?" "Pek sayılmaz."

"Çok hızlı olacak. Yargıç suçlamaları okuyacak, sen 'suçsuzum' diyeceksin ve kefaletini belirleyecekler. Kefaletini ödeyecek biri var mı?"

Kimsem yoktu, nokta. Annemin parası olsa bile, ona geri dönmektense hapiste oturmayı tercih ederdim. Teyzem ve Henry, küçükken bana göz kulak olan memur, bir ömür boyu benim için yeterince şey yapmışlardı. "Hayır."

"Bir kefile gidebiliriz. Miktarla bağlı olarak, size parayı verirler ve bir yüzde alırlar."

Yıllar boyunca biriktirdiğim para çoğu standarda göre küçük bir meblağdı ama sahip olduğum tek şeydi. Bunun için çok çalışmışım. "İşlemediğim bir suç için kimseye bir şey ödemeyeceğim."

"Tamam." Birkaç not aldı. "Cuma gecesi kenara çekildiniz."

"Hayır. Kamyonetim durdu, *ben* de kenara çektim. Polis beni kontrol etmek için durdu."

"Burada içtiğinden şüphelendiğini söylüyor."

"Hayır. Onun için düz bir çizgide yürüdüm ve sonra güzel, dostça bir sohbet ettik."

Grimes başını kaldırdı. "Size alkolmetre testi uyguladı mı?" "İçki içmiyordum."

"Benim sorum bu değildi."

"Hayır, sormadı."

"O zaman bunun konuyla ilgisi yok. Onun sözüne karşı senin sözün."

Memurla iyi anlaşmıştık; bana inanmaması için hiçbir neden yoktu.

Açıklamak için ağzımı açtım.

Grimes saatini kontrol etti. "Suçunuz soyguna teşebbüs. Ağır bir suç."

"Ne olduğunun pek önemi yok, çünkü ben yapmadım."

"Önemi *var*."

"Ben kimsenin evine girmedim. Hangi ev *olduğunu* bile bilmiyorum. Bak, tek yapman gereken, bilmesi gerekenlere bir şeyler olduğunu söylemek.

Eve gidebilmem için bir tür karışıklık. Sözleşmeli çalışıyorum. Burada geçirdiğim her saat ücret kaybı demek."

"Anlıyorum Bay Sutter. Mümkün olduğunca çabuk hareket ediyorum." Gözlerini önündeki sayfanın üzerinde gezdirdi. "Bu memur sizi saat 1'den hemen önce gördüğünü söylüyor."

"Sanırım."

"Görgü tanıkları Phil's'ten 10:30 civarında ayrıldığını söylüyor. Komşular saat on bir civarında karanlıkta araba kullandığınızı görmüşler. On bir ile bir arasında ne oldu?"

"Arabayla gezmeye çıktım. Sonra kampa yaklaştığımda arabam durdu."

"Yani neredeyse iki saat boyunca yolun kenarında oturup atlamayı mı beklediniz?"

"Evet, ne olmuş yani? Ondan önce bir süre araba kullandım."

Grimes iç çekerek dosyayı kapattı. "Bakın, Bay -"

"Manning," dedim. "Ben bay falan değilim."

"Manning, ben senin tarafındayım. Bana söyleyeceğin her şey gizli kalacak. Benimle çalışmazsan bunu kazanamam."

Ellerimi yüzümde gezdirdim ve tavana baktım. "Kazanacak bir şey yok. Bunu ben yapmadım."

"Sana haberlerim var Manning ve bundan hoşlanmayacaksın. Davan pek iyi görünmüyor. O lüks banliyöde yaşayanlar birilerinin bu suçtan içeri girmesini istiyor, bu yüzden savcı bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmeye çalışacak. En güçlü şüpheli sensin ve anladığım kadarıyla işten işe geziyorsun ve iyi bir geçmişin yok."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Şüphelisin. Özür dilerim." Gözlüklerini çıkardı ve evrakların üzerine koydu. "Bana nerede olduğunu söylemezsen, kimse sana kefil olamazsa, polis bir şeyler sakladığını düşünecektir. Senin gibi adamların suçlu olmasını isterler ki olayı kapatıp yollarına devam edebilsinler. Bana çalışacak bir şey ver. Aksi takdirde, suçlu ya da suçsuz, bunun için hapse girme ihtimalin var."

Çenemi indirdim, gözleriyle buluştum. Masanın altında dizim bir aşağı bir yukarı zıpladı. Konu ceza adaleti sistemi olduğunda bile saf değildim. Geçmişte benim için doğru olanı yapmıştı ama ben kötü adamların soyundan geliyordum. Belki de sadece buna dayanarak, hapse *atılmalıydım*. Babamın yaptığı gibi birini gerçekten incitmeden önce. Tanrı aşkına, neredeyse babamın

O gece Lake'in. Belki de bunu hak etmişim, ama her halükarda işlemediğim bir suçla itham edilmek bana acımasız bir şaka gibi geldi.

Yine de Grimes'a hikayemi anlatmışım. En azından paylaşmak istediklerimi. Ellerimi masanın üzerinde açtım. "Hiçbir şeyim yok, dostum."

Grimes yavaşça başını salladı, beni inceliyordu. Birkaç saniye sonra dosyaya ve tekrar bana baktı. "Kaplan Gölü kim?"

Bildiğim zaman gıcırdayarak durdu. Odadaki hava buharlaştı, floresan tepe ışıkları kör edici hale geldi. Lake yasak bölgeydi. Nokta. Onun adını nereden öğrenmişti ki? Ellerim Dexter'ı mayonez lekeli yakasından tutma isteğiyle titredi.

"Sessizliğinizden bu ismi tanıdığınızı anlıyorum," dedi.

"Nereden duydun?"

"Birkaç saat önce ofisime bir mesaj bıraktı." Gözlüğünün kollarını açıp kapattı. Böbürlenmeye hazırlanıyorsa da bundan pek memnun görünmüyordu. "Geri aradım ama kimse cevap vermedi. Makine bir aileye ait."

Siktir. Siktir. *Sikeyim*. Lanet olası inatçı Lake. Yardım etmeye çalışacağını biliyordum ama işleri daha da kötüleştirme tehdidinin onu durdurmaya yeteceğini umuyordum. Bay Kaplan'ın telefonu açmış olabileceği düşüncesi beni terletti. Avuçlarımı önlüklerime sildim. "Lütfen bana mesaj bıraktığınızı söylemeyin."

"Lake hassas olduğunu söyledi, ben de yapmadım. Sesi genç geliyordu, Manning. Şimdi neden genç bir kızın ihtiyacım olan bilgiye sahip olduğunu sormak zorundayım."

Masaya baktım. "O hiç kimse. Kız arkadaşımın küçük kız kardeşi."

"Ne kadar küçük?"

"On altı."

"Anlıyorum." Sanki kelimeleri üzerinde düşünüyormuş gibi yavaşça ilerledi. "Onun ilgisi nedir?"

Üç gün içinde yüzüncü kez Lake'in yüzü aklıma geldi; büyük, mavi, saf gözleri, çenesinin kalp gibi bir noktayla bitişi. Onu son gördüğümde çok korkmuş görünüyordu. Sonra Tiffany'yi almak için onu kovduğumda incinmişti. Onu çocuk gibi hissettirmek, gitmesini sağlamanın tek yoluydu.

Her nasılsa, Maddy'nin yaşasaydı olabileceğinden daha genç olan bir kızı karmaşamın içine sürüklemişim. Ellerimi birbirine bağladım. "Anlatacak başka bir şey yok."

"Söylediğin her şey aramızda kalacak Manning. Eğer ... onunla bir şey olduysa-"

"Hiçbir şey olmadı."

"Ama o iki saat içinde neler olduğunu bilirim, savunmanızı oluşturmaya başlayabilirim. Gerçeğe ihtiyacım var."

"Sana söyledim. Hiçbir şey ... lanet ... olmadı."

"Tamam o zaman." Sandalyesini masaya yaklaştırdı. "Onlar bizi çağırmadan önce seçeneklerinizi konuşmalıyız. İşlerin gidişatına bakılırsa, savcının önerdiği savunma pazarlığı hakkında konuşsak iyi olacak."

Kaşlarını birleştirerek başını kaldırdım. "Eğer suçluysan öyle değil mi?"

"Hüküm giyme ihtimaliniz varsa, darbeyi yumuşatmak için bir anlaşma yapmak en iyisidir. Birincisi, daha az zaman."

"Ama ben masumum."

"Bu artık masum ya da suçlu meselesi değil. Bu bir oyun ve oynamanız gerekiyor."

"Bu saçmalık," dedim. "Kanun kanundur. Ben onu çiğnemedim."

"Yanlış kimlik iddiasında bulunabiliriz," diye devam etti, "ancak kurban sizi teşhis ettiği ve ışıkları kendisinin açtığını iddia ettiği için, istediğimiz gibi sonuçlanacağına dair söz veremem."

"Beni o mu seçti?" Öne doğru oturdum. "Diğer çocuklar benim kadar uzun değildi. Belki de yanlış hatırlıyordur."

"Olabilir. Tüm bunları gözden geçirmek için daha fazla zamana ihtiyacım olacak." Çenesini kaşıdı. "Neyse ki sabıkanız yok. Kaliforniya eyaletinde soyguna teşebbüs için en fazla dört buçuk yıl ceza veriliyor."

İçimden uzun zamandır gülmediğim kadar sert bir kahkaha attım. "Bu büyük bir yanlış anlaşılma."

"Savcı, suçlamayı birinci derece hırsızlığa indirmeyi ve iki yıl gibi düşük bir ceza vermeyi teklif ediyor. İyi halden daha kısa sürede çıkarsınız."

Her ne hakkında konuşuyorsa bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Kollarımı kavuşturdum. "Yapmadığım bir şey için hapse girmeyeceğim."

"O zaman mahkemeye çıkarız ama daha uzun ve daha ağır bir ceza alma riskimiz var. O gece olanların ayrıntılarını *kesinlikle* bilmem gerekiyor, hepsini. Ve bilgi almak için burnunu sokan tek kişi ben olmayacağım." Dosyanın üst kısmına hafifçe vurdu. "O eve zorla girmediğine inanıyorum. Hikâyene inanmıyorum."

Bu konuşma hiç de beklediğim gibi gitmemişti. Avukatıma bunun bir yanlış yer, yanlış zaman vakası olduğunu açıklayacağımı ve bu gece evde olacağımı düşünmüştüm. Şimdi ise hapis cezasından bahsediyorduk. Başım büyük beladaydı. Parmak eklemlerim mide bulandırıcı, kansız bir beyaza dönüşene kadar ellerimi sıktım. "Sana ne olduğunu anlatırsam burada mı kalacak? Mahkemede söyletmeye çalışmayacak mısın? Çünkü gerekirse yalan söylerim."

Grimes avuçlarını kaldırdı. "Sana söz veriyorum."

Oda birden yarı büyüklüğünde göründü. Nefes aldım. Ona söylediğimde Dexter'in gözlerindeki bakışı görmek istemedim ama bakışlarını tuttum. Hatalarımla yüzleşmeyi hak ediyordum ve belki de hak ettiğim tek şey bu değildi. Gerçek şu ki, kötü bir şey yapmıştım. Ve kötü insanlar şu ya da bu nedenle her zaman hapse atılırdı. "Dediğim gibi, Lake Tiffany'nin küçük kız kardeşi. Tiffany benim kız arkadaşım, daha iyi bir terim bulamadım. Lake ise ..." Onun ne olduğunu kelimelere dökemiyordum. Sanki biliyormuşum gibi. "O benim arkadaşım."

"Bana karşı dürüst ol, Manning. Kız on altı yaşında."

Ellerimi masanın üzerinde düzleştirdim. O anda bir sigara için neredeyse her şeyi kabul edebilirdim. Bir sigarayı hiç bu kadar hak ettiğimi hissetmemiştim. "Küçük bir kız kardeşim vardı."

"Vardı?" Dexter arkasına yaslandı. "Özür dilerim."

Bir kez başımı salladım. "Lake'in etrafta olması bana eskiden nasıl olduğunu hatırlatıyor.

Maddy ile. Ağabeylik yapmayı bırakamazsın."

Dexter bana bir an verdi. "Eğer bu doğruysa ve başka bir şey değilse, o zaman bunu avantajımıza kullanabilir, karakterinizi gösterebiliriz."

"Bu doğrudu ..." Yavaşça söyledim. "İlk başta Lake karmaşık değildi. Samimiydi. Güven veriyordu. Madison hakkında unuttuğumu fark etmediğim küçük şeyleri geri getirdi." Dexter'dan başka bir yere bakma isteği duydum. Kafamı masaya vurmak ve kendimi bu kâbustan uyandırmak istiyordum. Yine de bu kararları ben vermiştim. Vermemişim gibi davranamazdım. "Artık öyle değil. Onu tanıdıkça başka bir şey olduğunu anlıyorum. O bizim gibi değil. O iyi biri."

"Bir şey olduğunu mu söylüyorsun?"

"Onun için hissettiklerimin masum bir yerden geldiğini söylüyorum. Ona asla zarar vermem. Aksine, onu korumak istedim. Onu korumak *istiyorum*. Onu saf tutmak için."

"Ama onunla seks yaptınız," diye sözlerini tamamladı.

"Hayır. Tanrım, hayır." İki elimi de yüzümde gezdirdim. "Arabayla gezmeye çıktık. Çok fazla yalnız kalamıyoruz ve bir şekilde kendimizi bu arabada bulduk.

Gece. O civarda sadece yıldızları görmek için ışıklar kapalıyken bulunuyorduk. Arabayı hiç durdurmadık bile. Dönüş yolunda neredeyse bir çakala çarpıyorduk, ben de kenara çektim. Dışarı çıktı ve göle atladı. Onu kovalamamı istedi. Teslim olmamı. Beni istedi, ben de onu geri istedim ama bu bir bahane değil. Kamyonda biraz fazla yaklaştık. Neredeyse gitmemem gereken yere gidiyordum. Ama yemin ederim, hepsi bu kadardı ve polis bizi fark etmeden hemen önce bitirdim. Ben onunla konuşurken Lake arkaya saklandı."

"Saklandı. Siktir." Dexter her şeyi anladı. "Onu görmedi mi?"

"Hayır."

"İçiyor musun?"

"İkimiz de bir damla bile içmedik."

"Hiç seks yapmadınız mı? Herhangi bir noktada onun içinde miydin?"

"Hayır, lanet olsun. Öpüşmedik bile." Bunu bu kadar klinik bir şekilde duymak midemi bulandırdı. "Kontrolümü kaybettiğimi biliyorum ama ondan asla faydalanmam."

"Başka bilen var mı? Kız kardeşi?"

"Lake ona söylemedikçe olmaz, ama söylemeyeceğine söz verdi. Eminim bu yüzden aramıştır. Muhtemelen korkmuştur."

Alt dudağını çiğnedi. Oda o kadar sessizleşti ki saatinin tik taklarını duydum.

Lake'e yaptığım şey daha kötü olabilirdi ama insanların düşünceleri gerçeklerden daha ağır basıyordu. Tüm zaman boyunca kamyonun kasasında yolculuk ettiğine yemin etsek bile insanlar en kötüsünü düşünecekti. Genç bir kızdan faydalandığım için beni suçlayacaklardı. Bazıları da onu suçlayabilirdi. Ona farklı gözle bakarlardı. *Babası* onu farklı görürdü. Bu bir insanı değiştirir ve ben onun değişmesini istemiyordum, bakışları hissetmesini, yanlış bir şey yaptığını ya da ailesini hayal kırıklığına uğrattığını düşünmesini istemiyordum.

Lake dokunulmazdı. Öyle kalmasını sağlayacaktım. "Onu bu işe karıştırmayacağım," dedim. "Bu beni kurtaracak olsa bile."

Yukarı baktı. "Reşit olmayan biriyle araba sürdüğün için gidemezsin. Eğer onunla birlikteysen ve o da bunu doğruluyorsa, o zaman evde olamazsın. Kısacası, o senin mazeretin."

O gece gerçekte neler olduğunu mahkemeye anlatmak için kürsüye çağrılıysaydı, travma geçirirdi. Ama *ben mahvolurdum*. Bay Kaplan'ın akşam yemeğinde "hukuk sistemindeki dostları" hakkında söylediklerini unutmamıştım. Hırsızlık suçlamaları düşerse, bana karşı kendi suçlamalarını getireceğinden hiç şüphem yoktu. Bir yolunu bulurdu. Belki de tecavüzden yargılanacaktım ve on yıl hapis yatacaktım.

Lake'i bu duruma soktu. Ağzımı açtım ve Grimes'a mahkemede başka yerde olduğuma dair bir kanıtım olmadığını söyledim.

"Ama," dedi kaşlarını çatarak, "polis Lake'i görmediğine göre, ya yalan söylediğini ya da onun saklandığını varsayacaktır. Yani jüri onun hikayesine inansa bile, bir polisten neden saklandığına dair kendi sonuçlarını çıkaracaktır."

"Bana katılıyor musun?" diye sordum. "Onu bu işin dışında tutabilir miyiz?"

"Bence en iyisi bu," dedi tereddütle. "İfadesinin bize gerçekten zarar verebileceğinden endişeleniyorum." Dexter dosyamı aldı ve masanın üzerinde düzeltti. "Başka bir yol bulmamız gerekecek."

OceanofPDF.com

GÖL

TGösterge panelindeki saat değişti. 12:53.

Tiffany bizi buraya getirmek için mükemmel bir kişiydi. hız sınırı onun varsayılanıydı. Ama evden yeterince erken çıkmamıştık ve trafik bizi yavaşlatmıştı. Dexter Grimes'ı bulup ona bildiklerimi anlatmak için sadece yedi dakikam vardı. Yardımı olur mu, zararı olur mu emin değildim ama bu noktada bana yardım edebilecek tek kişi Manning'in avukatıydı.

Tiffany bir park yerine çekti ve ben arabadan atladım.

"Yavaşla," dedi emniyet kemerini çözerek. "Nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Ben de öyle." Kapıyı çarparak kapattım ve aceleyle adliyenin otoparkını geçtim. Beklediğimden daha küçüktü. Yol boyunca zihnimde burayı büyük, korkunç bir yer olarak kurmuştum.

"Lake!" Tiffany girişte bana yetişti çünkü güvenlikten geçmemiz gerekiyordu. "Beni ekme," dedi. "Eve sensiz dönersem babam beni öldürür."

Belki de şaka yapıyordu. Anlayamadım. Karnım ağrıyordu ve annemin ayakkabıları kaymaya devam ediyordu, zaten topuklarıma sürtünüyordu. "Neredeyse bir oldu."

Metal dedektöründen geçtik ve taşıma bandından çantalarımızı aldık. "Belki arkadan gelirler," dedi.

"Belki de yapmazlar."

Lobide, biriyle konuşmak için sıra çok uzundu. Duvardaki büyük takvimde bir isim listesi vardı, ben de oraya gittim.

Tiffany yanımda durmuş, tarıyordu. "İşte orada," dedi, işaret ederek. "Sutter, M. Mahkeme salonu sekiz."

Ona döndüm. "Ama avukatı nerede olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok."

Alt dudağımı ısırđım ve etrafımıza bakındım. Takım elbiseli erkekler ve kadınlar koridorda her iki yöne doğru aceleyle ilerliyorlardı. Resepsiyonun üstündeki saat ilerliyordu... dört dakika kalmıştı.

Tek şansımız olan sekiz numaralı duruşma salonuna doğru yola çıktım, kaygan topuklarımın sesi duvarlarda yankılanıyordu. Bir hafta önce bir atın üzerindeydim, güneş bizi ısıtırken Manning'in ortasına sarılmıştım, her nefeste çam ağaçlarının ve Manning'in kokusunu içime çekiyordum. Korkumu yenmeme yardım etmişti ama bana kendimle ilgili bir şey de öğretmişti. Her bir mahkeme salonunun üzerindeki rakamları kontrol ettiğimde, söylediklerinin doğru olduğunu fark ettim. İçimdeki hastalıklı his bana bunun benim dönme dolabım, benim Betsy Junior'ım olduğunu söylüyordu. Bir uçağa binmek kadar kötüydü. Manning ve benim üzerimde hiçbir kontrolüm yoktu ve hiçbir zaman da olmamıştı. O gece yaptığım seçimler bizi buraya getirmişti ama kontrol bende değildi. Bu benim bencilliğimdi. Beni farklı görmesini sağlamak için zorladım da zorladım. Beni istemesi için. Beni sevmesi için. Bu benim hatamdı. Ne olursa olsun Manning'in yanında olmalıydım; şu anda kontrol edebileceğim tek şey buydu.

Tiffany ve ben aynı anda geldik, sekiz numaralı mahkeme salonunun kapısını birlikte açtık, içeride kahverengi ahşap sıralar ve yıpranmış halılar vardı.

Manning turuncu bir tulum giymiş, sırtı bize dönük, odadaki herkesten bir baş daha uzun bir hakimin önünde duruyordu. Hepimizden yüksekte duran yargıç, Manning'e baktı ve zar zor hatırladığım sözler söyledi. " ... birinci dereceden soyguna teşebbüs ... ağır suç ... suçlamaların niteliğini anlıyor musunuz?"

Manning'in yanındaki kahverengi saçlı, takım elbiseli adam omzunun üzerinden bana baktı. *Dexter mı?* diye seslendim, ama o sadece yere baktı ve tekrar öne döndü.

Manning bir kez başını salladı. "Anlıyorum."

Yargıç bazı kağıtları karıştırdı. "Bu savunmayı özgürce ve kendi isteğinizle mi yapıyorsunuz?"

"Evet, Sayın Yargıç."

"Suçlu olduğunuzu kabul ederek, yargılanma hakkınızdan vazgeçtiğinizi anlıyor musunuz?"

"Evet, Sayın Yargıç."

Suçlu mu? Yanlış duymuş olmalıyım. Kulaklarım çınladı. Suçlu *değil* - söylediği buydu. Odaya doğru birkaç adım daha attım, topuklarım yıpranmış halıya yapıştı. Tiffany beni geri çekmek için dirseğimden tuttu.

Yargıç, "Anladığımı kadarıyla masada bir savunma pazarlığı var," diye devam etti. "Savcı şimdi anlaşmanın şartlarını mahkemeye açıklayacak."

Manning'in solundaki masada oturan bir adam ayağa kalktı. "Sayın yargıç, soyguna teşebbüs suçlamasını birinci dereceden hırsızlığa indirmeyi ve iki yıl gibi düşük bir ceza vermeyi teklif ediyoruz."

Yargıç Manning'e baktı. "İtiraf anlaşmasının şartlarını anladınız mı?"

"İstiyorum."

"İki yıl mı?" Yüksek sesle sordum. Birkaç kişi bana baktı.

Yargıç anlamadığım sorular sorarken Tiffany dirseğimi çekti. "Oturalım," dedi.

Kolumu onun elinden kurtardım ve galeriyi sahadan ayıran bölmeye doğru yürüdüm. Tiffany aceleyle peşimden geldi.

Yargıç, "Bay Sutter, suçlamayı nasıl kabul ediyorsunuz?" diye sordu. Manning tereddüt bile etmedi. "Suçluyum, Sayın Yargıç."

Tiffany ve ben birbirimize baktık. *Hayır*. Suçunu kabul etmesi için bir neden yoktu. Bir hata olmalı. Öyle olmalıydı. Kapıya doğru gittim ama Dexter döndü, beni durdurmak için elini kaldırdı ve başını salladı.

"Mahkeme suçunuzu kabul edecek ... ağır bir suçtan iki yıl hapis cezasına çarptırılacak ..."

Başımın iki yanını kavradım ve kulaklarımı kapattım. "Manning," dedim. "Lütfen yapma."

Manning olabildiğince hızlı döndü, elleri önünde kelepçeliydi. Görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaştı ama gözlerimiz buluştu, bana yalvarıyordu. "Ne yapıyorsun?" Tiffany ona sordu. "Suçlu değilsin."

"Hanımefendi," dedi yargıç. "Lütfen mahkûmla iletişim kurmayın."

"Sorum yok," dedi Manning hemen, sesi kısılmıştı. Ben bile Sanırım ne dediğini anladı. Duvara geldi. "Her şey yolunda. Burada olmamalıydın."

Üniformalı bir adam bize doğru gelmeye başladı.

Dexter omzunun üzerinden kontrol etti. "Gitme zamanı, Manning."

"Henüz değil," dedim ama sesim bir fısıltı olarak çıktı. Bunu geri almalıydım. Bütün bunlar onunla duvarda konuşmaya gittiğim için başlamıştı,

Çünkü beni kamyonu bindirmesi için onu zorlamıştım, doğruca geri dönmemiz gerekirken beni gezdirmesini sağlamıştım. "Yardım edebilirim-"

"Sorun yok, Birdy. Ben hallederim," dedi Manning sakince, eğilerek. "İyi iş çıkardın."

"Hayır, yapmadım." Sesim ve ellerim titriyordu. Çok yaklaşmıştık. Kirli sakalını yanağımda hissetmek, kulağıma bunun olmayacağını fısıldamasını istiyordum. Elleri kelepçeliyken bana dokunamadı bile. "Bu benim f-"

"Bunu kendime ben yaptım," dedi. "Tek yol buydu. Bana güvenmek zorundasınız."

"Ama sen masumsun."

"Uslu dur, Birdy." Tiffany'ye baktı. "Teşekkür ederim-"

"*Savunma*," dedi yargıç. "Bu kadar yeter. Mahkûmla iletişim kurmak tutuklama sebebidir."

"Hadi Manning," dedi Dexter.

Güvenlik görevlisi gibi giyinmiş bir adam Manning'in kolunu tuttu. "Gidelim mahkûm," dedi ve onu uzaklaştırdı.

Tiffany'nin çenesi titredi. "Seni görmeye gelebilir miyim?"

Tiffany'ye omzunun üzerinden, "Kız kardeşinin sana ihtiyacı var," dedi.

Yüzündeki çarpık ifade hafifledi, yumuşadı. Tam Manning arka tarafta kaybolurken ondan Manning'e baktım.

Dexter bizimle kaldı. "Bu en iyi durum senaryosuydu," dedi. "İhtimaller ona karşı yığılmıştı."

"Ama o masum," dedim. "Ben-"

"Biliyorum," diye sertçe sözümü kesti Dexter. Gözlerimin içine baktı. "Bunun bir önemi yok. Bitti artık. Daha fazla bir şey yaparsak, *bu ona sadece zarar verir.*"

Göğsüm sıkıştı. Kendimi ayırıcıya sabitlemek zorunda kaldım. Manning ona güvenmemi söylemişti. Dexter'ın beni zaten bildiği açıktı. Elimdeki bilgi işleri daha da kötüleştirebilirdi, bunu anlıyordum, sadece tersinin doğru olmasını umuyordum.

Dexter, Tiffany'ye bir kartvizit ve içinde neredeyse hiçbir şey olmayan şeffaf bir plastik torba uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Manning sana vermemi söyledi. Dairesinin anahtarları içinde." Dexter başını salladı. "Başka kimsesi olduğunu sanmıyorum."

Çantayı ondan aldım. Bir paket sigara, anahtarlar, bazı kağıtlar, bir yüzük ve ... ona yaptığım bilezik vardı. Yutkundum.

Onu çıkarırken bir gözyaşı dalgası daha. Değersiz bir şeydi, iç içe geçmiş birkaç balmumu ipten ibaretti ama onu bile saklamasına izin vermemişlerdi. Onu tutukladıklarında üzerinde olan tek şey buydu - bu da çantanın dibindeki kocaman ve kalın yüzüğü de yanında taşıdığı anlamına geliyordu. Ne olduğundan ya da onun için bir şey ifade edip etmediğinden emin değildim. Geçen sabah Reflection'a girerken bana bir şey vermek istediğini söylemişti. Belki de buydu. Tiffany almadan önce bileziği ve yüzüğü cebime koydum.

Dexter gitmek zorundaydı. Tiffany ve ben, seçeneğimiz kalmadığı için dışarı çıktık. Kaliforniya güneşi kızgın ve kör ediciydi. Kaldırım kenarına vardığımızda, ayakkabılarım su topladığı için topallıyordum.

Tiffany fark etti. "Burada bekle," dedi. "Ben arabayı getireyim."

Pompaları çıkardım. Manning, Dexter ve Tiffany'den uzakta, gözlerimden yaşlar süzülürken burnum karıncalandı. Suçluluk duygusu omuzlarıma çöktü. Kız kardeşinin nasıl öldüğünü bilseydim asla göle atlamazdım. Masum bir adamın hapse girebileceğini bilseydim asla o kamyonu binmezdim. Çok büyük hatalar yapmıştım ve cezamı kendim çekme lüksüne bile sahip değildim. İncittiğim adam, sevdiğim adam, bunu benim için yapmak zorundaydı. O uğursuz arka odaya götürülmeyi hak eden biri varsa, o da bendim.

Tiffany'nin BMW'si kaldırıma yanaştı. Ben kıpırdamayınca yolcu tarafındaki camı indirdi. "Bin arabaya."

Yalınayak kaldırımı geçtim ve onun yanına kaydım.

Birkaç dakika sessizce oturduk, o ön camdan, ben pencereden binanın bej renkli sıva duvarları ve yontulmuş kahverengi çatısından başka bir şeye bakmıyorduk.

Tiffany arabayı kapattı.

Ona doğru baktım. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bakışlarını ileriye doğru çevirdi. "Onunla seks yaptın mı?"

Araba etrafımızda küçülürken ağzım kurudu. Güneş ışığı gösterge panelindeki toz tabakasını sertleştirdi. "Ne?"

Bana döndü. Kız kardeşimin gözleri hayatımdaki her şey kadar tanıdık ama şu anki buzul mavisi tonunda olduklarını hiç hatırlamıyordum. "O gece seni onun kamyonetine binerken gördüm. Sen de gördün mü?"

"Hayır." Sesim titriyordu. Birinin görmüş olabileceği hiç aklıma gelmemişti, en azından onun. Bu olay üç gün önce olmuştu ve o bu konuda tek kelime etmemişti. "Yemin ederim söylemedim. Tek yaptığımız arabayla gezmekti."

"Sana neden inanayım?" diye sordu.

"Sana yalan söylemem Tiffany. Etrafta dolaştık ve geri döndük. Hiçbir evi soymadı. Yapmadık."

"Söyle."

"Seks yapmadık."

Manning'in eşyalarının olduğu poşeti konsoldan aldı ve ayaklarının dibine fırlattı. "Onun eşyalarını ne yapacağım ben?"

Elime aldım, tuşlar şingirdiyordu. "I . . . Bilmiyorum. Başka kimsesi yok. Sanırım biz-"

Elimden kaptı. "*Biz* diye bir şey yok. Bir ev sahibine gidip bunu açıklayacak mısın? *Araba* bile kullanamıyorsun." Sesi kırıldı. "İçeride benimle konuşmadı bile. Sadece birkaç saniyesi vardı ama *sen* onu da aldın. Bana tek söylediği 'kız kardeşinin sana ihtiyacı var' oldu."

Söyleyecek başka bir şey yoktu. Son beş haftanın Manning ve benim için ne anlama geldiğini nasıl açıklayabilirdim? Onu kendime saklamak için verdiğim kararlarda haklı olduğumu hissettiğimi? "Özür dilerim."

"Özür dilemek onu hapisten çıkarmaz." Arabayı çalıştırdı. "Ne yaptığına bir bak, Lake. Çok büyük bir hata yaptın ve şimdi bedelini erkek arkadaşım ödemek zorunda."

Kaldırıma yanaştık. Kaybolana kadar yan aynadan adliye binasını izledim; tıpkı yaz gibi kaybolmuştu. Tıpkı Manning gibi.

Arabayla uzaklaştıktan sonra, gözyaşlarımdan önümü göremez hale gelene kadar yansımadaki hiçbir şeye bakmadım.

Tiffany'nin sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çaldı.

Bak ne yaptın, Lake.

Mayıs 2017'de geliyor: *Somebody Else's Sky*, *Something in the Way* Serisi'nin ikinci kitabı. [Amazon'dan şimdi ön sipariş verin.](#)

Yeni sürümlerden, satışlardan ve aylık haber bültenlerinden haberdar olun: [Posta Listesine Katılın](#)
[Amazon'da takip edin](#)

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

F Sabırları, cesaretleri ve ustalıkları için öncelikle editörlerime, kapak tasarımcıma ve kapak fotoğrafçıma teşekkür etmeliyim. Bu Hikâye içimde o kadar uzun süre yaşadı ki, onu yazılı ya da görsel olarak doğru anlatamayacağımdan endişelendim. Ekibimdeki kimsenin neye bulaştığını bildiğini sanmıyorum. Elizabeth London, siz olmasaydınız kaybolurdum. Bu hikâyeyi bana tekrar tekrar anlattığın (ve daha bitirmedik bile! Bekle, nereye gidiyorsun?) ve 90'lardan kalma gif'lerle beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. R.B.A. Designs'dan Letitia, sadece başarmakla kalmadın, aynı zamanda ilk denemende başardın. Önünde eğiliyorum. Gelecek kapaklarda senin sihirli dokunuşunu göreceğim için çok heyecanlıyım. Perrywinkle Photography'den Lauren, kafamdaki karakterleri kapakta görme şansım olduğunu hiç düşünmemiştim. O şans sendin. Yeteneğin beni yıllardır şaşırtıyor ve sonunda kitaplarımda senin çalışmanı görmekten gurur duyuyorum. Lake ve Manning senin yönetimin altında canlandılar. Teşekkür ederim. Underline This Editing'den Katie, bu kitabın şekillenmesine yardımcı olan birkaç kişiden biriydin ve kartal gözün ve ihtiyacım olduğunda beni güldüren yorumların için Tamara Mataya Editing'e de teşekkürler.

Sahne arkasında, reklamcımın çalışacak neredeyse hiçbir şeyi yoktu ve yine de işini muhteşem bir şekilde yapmayı başardı. Öyle davrandığımı bildiğim halde beni asla deli gibi hissettirmediğin için teşekkürler Melissa. Sen bir danışma kurulu ve arkadaşsın. Yazar dostlarım ve akranlarım farkında olsunlar ya da olmasınlar (umarım öyledirler) destek sistemlerimdir. Koşuşturan vampirlerden gizli kapak tavsiyelerine ve mağaza konuşmalarına kadar, onlardan her gün ilham ve motivasyon alıyorum.

Okuyucu grubum ve sokak ekibim benim mutlu yerlerim. Nokta. Her gün okuyucularla "yüz yüze" olmak paha biçilemez. Beni desteklediğinizi, fikirlerinizi paylaştığınızı, aksiliklerime ve tpyolarıma güldüğünüzü, özel hayatlarınıza girmeme izin verdiğinizi ve birbirinize karakterlerimi nasıl gördüğünüzün fotoğraflarını gösterdiğinizi bilmek dünyamı asla bilemeyeceğiniz kadar aydınlatıyor. Hepinizi çok seviyorum!

OceanofPDF.com

JESSICA HAWKINS'IN BAŞLIKLARI

DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN WWW.JESSICAHAWKINS.NET/BOOKS

Sesli kitap mı tercih edersiniz? Kitaplarımdan bazıları dinlenebilir. Daha fazlasını buradan öğrenin.

Az önce okuduğunuza benzer bir şey istiyorsanız, tamamlanmış üçlemem olan Şehir Manzarası Serisi'ni deneyin (1. bölümü okumak için kaydırmaya devam edin).

Biraz daha seksi olmak için Slip of the Tongue ile devam edin.

ŞEHİR MANZARASI SERİSİ

Cityscape Serisi, evli bir kadın ile onun ruh eşi olabilecek adam arasındaki yasak aşk ilişkisinin sürükleyici hikâyesidir. Başla tamamlanan üçleme eleştirmenler tarafından "sürükleyici", "seksi" ve "akıllı" olarak nitelendirildi.

Olivia Germaine aşkı çoktan bulmuştur. Sadık eş, sadık arkadaş, kararlı kariyer kadını - her zaman hayalini kurduğu hayatı yaratmıştır. Ancak Olivia, playboy olduğu iddia edilen David Dylan ile göz göze geldiğinde bekar, kalabalık bir odanın karşısında, Olivia'yı kurduğu hayatla yüzleşmeye ve mutluluğa ya da pişmanlığa yol açabilecek kararlar almaya zorlar.

Olivia şehvet ve aşk arasındaki çizgiyi çekebilecek mi?

David bu çizgiye saygı duyabilir mi?

Amazon'da Şehir Manzarası Serisi.

DİL SÜRÇMESİ

"Bağımlılık yapıcı. Acı verici. Büyüleyici. Çalkantılı. Sulu. Seksi. *Slip of the Dil*, severek okuduğum otantik, çığ ve duygusal olarak sürükleyici bir kitap. Şiddetle tavsiye ettiğim bir favori."-Angie's Dreamy Reads

Sadie Hunt mükemmel değildir ama kocası öyledir. Ta ki Sadie kendini hiç beklemediği bir yerde bulana kadar: evliliğinde yalnız. Sert ve seksi Finn Cohen koridorun karşısındaki daireye taşındığında, o ve Sadie anında bir kıvılcım paylaşır. Sadie'nin evliliği gün geçtikçe soğurken, o ve Finn daha da ateşlenir. Kocası artık onu istemiyor. Yandaki adam ona sahip olmak için her şeyden vazgeçebilir.

[Amazon'da Dil Sürçmesi.](#)

İLK TAT

"*İlk Tad*, ikinci kez okumak isteyeceğiniz lezzetli bir kitap. Söz veriyorum!"-Kim Karr, NYT Çok Satan Yazarı

Andrew Beckwith hayatını zaten tek bir kıza adamıştır; kızı Bell'e. Ona göre ihtiyacı olan tek şey Bell'dir. Amelia Van Ecken ise bırakın aşkı, sekse bile vakti olmayan bağımsız, zeki ve bilgili bir iş kadınıdır. Andrew ve Amelia birbirlerinin tamamen zıttıdırlar ama bir konuda hemfikirdirler: İlişkiler abartılır. Çünkü sivri dilli Amelia ve inatçı iş adamı Andrew'un yolları kesişir, kıvılcımlar uçuşur ve yanar.

İlk Tat, Dil Sürçmesi'nin bağımsız bir spin-off'udur. [Amazon ve Kindle Unlimited'ta şimdi mevcut.](#)

ÇIPLAK SİZİN

"Şehvetli, çağrıştırmacı ve büyüleyici."-K.L. Kreig, USA Today Çok Satan Yazarı

Geçmişte ona ne kadar acımasız davranmış olursa olsun, Finn Cohen hiçbir zaman kaderi ters köşeye yatıramamıştır. Bu yüzden ayaklarının dibine deri ciltli bir günlük bıraktığında, çekip gitmesi gerektiğini bilir...

Halston Fox'un günlüğü, kendisi olabildiği tek yerdir; tabii işi bittiğinde onu bağlayıp bir kenara koyabildiği sürece. Ancak Finn yayı çözdüğünde, her ikisini de çözebilecek ipleri çeker.

Yours to Bare, Slip of the Tongue'ın bağımsız bir yan ürünüdür. Şimdi Amazon'dan satın alın.

EXPLICITLY YOURS SERISI

(İlk kitabı ücretsiz indirin!)

"Pretty Woman ile Indecent Proposal'ın buluştuğu *Explicitly Yours*, kalbinizi yerinden çıkaracak kışkırtıcı bir seri."-Louise Bay, USA Today Bestselling Yazar

Lola Winters garson olarak yaşadığı hayattan kaçabileceğini düşünmemektedir; ta ki seksi bir yabancından şok edici bir teklif alana kadar. Zengin iş adamı Beau Olivier, Lola'yı bir geceliğine istemektedir ve onu elde etmek için hayallerini gerçekleştirmeye hazırdır.

Ama ya bir gece yetmezse ve Beau sabah vedalaşmaya hazır değilse?

Amazon'da Explicitly Yours Serisi.

KESİNLİKLE SINIR DIŞI: YASAK AŞK ROMANI

Alexandra James reddedemeyeceği bir teklif için bahar tatilinden vazgeçti: kırık kalbinden kurtulmasına yetecek kadar para kazanacağı bir haftalık bir iş. Ancak yeni patronunun, babasının en iyi arkadaşı olduğu için onu rahat bırakacağını düşündüyse, daha fazla yanılmış olamazdı. 21,000 kelimeler.

Amazon'da Kesinlikle Sınırsız.

YOLDA BİR ŞEY

Yasak aşkın üç kitaplık destanı.

Onunla ailemin evinin yanındaki inşaat alanında tanıştığım da sıcak bir yaz günüydü. Ter ve kirin altında, Manning Sutter güneşin parlaklığı kadar yakışıklıydı. Daha yaşlı, esmer ve tecrübeliydi. Gülümseyen bir yüz ifadesi takındım.

tişört giymiştik ve hiç öpüşmemiştik bile. Yine de birbirimizde, ne kadar uğraşırsak uğraşalım bizi koparılamayacak şekilde birbirimize bağlayacak bir şey gördük.

Kelimenin anlamını bilmeden önce Manning'i seviyordum. Çok genç olduğumu söyledi. Beklemeliydim. Doğru olduğunu bildiğimiz şeyleri saklayan özenle seçilmiş tüm kelimeler, beni masum tutmak için verdiği mücadele ve sonsuz yıldızlı geceler boyunca bekleyecektim. Ama hayatın her zaman adil olmadığını öğrenecektim. Ne kadar çok şey başarırısan başar, asla sahip olamayacağın birine aşık olmanın getirdiği kalp kırıklığını yaşarsan bunların hiçbir önemi kalmaz.

Çünkü Manning'i ilk ben görmüş olsam da bunun bir önemi yoktu. Onu daha sonra ablam gördü. Daha fazlasını öğrenin.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Jessica Hawkins, "duygusal olarak sürükleyici" ve "çizelgelerin dışında sıcak" romantizmiyle tanınan Amazon'un en çok satan yazarıdır. Hem meslektaşları hem de okuyucuları tarafından zeki ve kışkırtıcı çalışmalarıyla, parçalanmayı ve tekrar bir araya getirilmeyi seven hayranlardan oluşan kült benzeri bir takipçi kitlesi edinmiştir.

Hem Kaliforniya'daki evinde hem de dünyanın dört bir yanında romantizm yazıyor, sadece bir dizüstü bilgisayar, kulaklık ve kahve fincanı ile kafeden kafeye zıplayan bir kahve dükkanı gezgini. Yakın olmayı seviyor

Okurlarıyla çoğunlukla Facebook, Instagram ve e-posta listesi aracılığıyla iletişim kuruyor.

Daha fazla bilgi için:

@jess_hawk

jessicahawkinsauthor

www.jessicahawkins.net

OceanofPDF.com

JESSICA İLE BAĞLANTI KURUN

Bu seriyi okuyan diğer kişilerle tartışmak ister misiniz? Katılın [YOLDA BİR ŞEY Spoiler Odası](#). (Spoiler uyarısı... Spoiler var.)

Önce haberleri alın- [posta listesine](#) katılın.

Deneyimi paylaşın - bir Facebook okuyucu kulübü olan [The Penthouse](#)'a gelin.

[Instagram'ını](#) ve [YouTube'unu](#) takip edin.

Tüm kitapların [ilham panoları](#) ve [çalma listeleri](#) vardır.

Facebook sayfasını [beğen](#).

Ona [tweet at](#).

OceanofPDF.com

***Cityscape Serisi* bağıllık, aldatma ve yasak aşk üzerine etkileyici bir hikâye anlatıyor. *Come Undone* üç kitaptan biridir.**

Olivia Germaine aşkı çoktan bulmuştur. Sadık bir eş, sadık bir arkadaş, kararlı bir kariyer kadını... Her zaman hayalini kurduğu hayatı yaratmıştır.

Ancak Olivia kalabalık bir odada yakışıklı bir yabancıyla göz göze geldiğinde, adam ona biraz fazla yakından bakar ve uzun zaman önce gömdüğünü sandığı duygularını görür.

Playboy ve ebedi bekâr olduğu iddia edilen David Dylan, Olivia'yı kurduğu hayatla yüzleşmeye ve mutluluğa ya da pişmanlığa yol açabilecek kararlar almaya zorlar.

Olivia şehvet ve aşk arasındaki çizgiyi çekebilecek midir? Ve David bu çizgiye saygı duyabilecek mi?

OceanofPDF.com

EÇOK YAVAŞÇA, tüpü ayırdığım dudaklarıma dokundurdum ve Ruby Red'i sürdüm. Ruj için her zaman sabrım olmamıştı ve sadece özel günler için. Ardından, dudaklarımı birbirine sürdüğümde yapışkan iplikler bırakan yarı saydam bir dudak parlaticısı geldi. Yaptığım işe hayran olmak için aynadan biraz uzaklaştım.

Mükemmel bir şekilde taranmış ve uzun bir bob şeklinde şekillendirilmiş saçlar, omuzlarımin hemen üzerinde süzülüyordu, her parlak kahverengi tutam şüpheyile işbirliği yapıyordu. Çöpte bir başka kırık tarağın dağılmış dişleri duruyordu. Bu gece özellikle karışık saçlarımla uzun süre boğuşmuştum ama sonuç olarak özellikle dengeli görünüyordum; o kadar ki, bir şey titrerse, diğer her şey yıkılırdı. Ya da öyle görünüyordu. O anda yansımda Bill'in bakışlarını yakaladım, normalde yumuşak olan gözleri dikkatle beni izliyordu. O tedirginlik hissini çabucak unuttum.

"İyi görünüyorsun," dedi zümrüt yeşili elbiseme hayranlıkla bakarak. "En sevdiğin renk."

"Çünkü gözlerine uyuyor." Tırnağımla aynadaki rimel lekesini temizledim. "Bu gece gitmek zorunda mıyız?" diye sordu.

"Ne?" İzi başarıyla silmiştim ama şimdi bir parmak izinin dağınık lekesiyle karşı karşıyaydım.

"Bu gece. Evde kalalım."

"Herkes orada olacak." Makyaj malzemelerini çekmeceye geri attım ve avucumla tezgahı sildim. "İnsanlar bu biletler için iyi para ödüyor, bebeğim."

"Bu kimin fikriydi?"

"Andrew'un firması müşterileri için bilet aldı. Herkes gelemeydi, o da bizi davet etti."

"Ama," diye başladı. Hızlı bir bakış onu susturdu. Avuçlarını yenilgiyle havaya kaldırdı. Yansıyıp geri döndüm.

Düzgün olduğundan emin olmak için göz kalemini son bir kez kontrol ettim. "Bugün babamla konuştum. Önümüzdeki ay bir geceliğine Chicago'da olacak ve akşam yemeği yemek istiyor."

Bill inledi ve kapı aralığına yığıldı.

"Ne? Baleye gitmek istemiyorsun. Babamla yemek yemek istemiyorsun. Sadece bir gece."

"Anneler arabayla geldiğinde de çok heyecanlanıyorsun."

"Touché." Saçımı omzuma attım ve kulağıma altın bir küpe taktım. "Gelmek zorunda değilsin ama seni görmek isteyeceğini biliyorum."

"Elbette, başka nereden bedava hukuki danışmanlık alabilir ki?" "Oh, lütfen. Bir sürü şirket avukatı arkadaşı var."

"İş için değil, Olivia. Gina'dan boşanması için. Avukat arkadaşlar bu saçmalığa katlanmazlar, bunun için senden para alırlar."

"Buna alışın, çünkü o hiçbir yere gitmiyor. Eminim yarı yaşınızdaki kızları nasıl tavlatacağınız konusunda tavsiyeye ihtiyacınız olursa, size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

"Yarı yaşında mısınız?" diye tekrarladı arkamdan gelip belimi sararken. Kahverengi saçlarından bir parça gözünün üzerine düşmüştü. Saçlarını kestirmek için geç kalmıştı. "Beni hapse attırmaya mı çalışıyorsun? Yirmi yedi yaşında biriyle evlenmek benim için çok zor."

"Bill," diye sızlandım, ellerini savuşturdum. "Elbisemi kırıştırıcaksın ve ben sonunda hazırım."

"Evet sevgilim," dedi sinsi bir gülümsemeyle, geri çekilerek. "Ben arabayı çekeceğim." Onu dışarı kadar takip ettim ama geri dönüp bir el havlusu aldım ve lekeyi sildim.

Perdeden dakikalar önce gösteriye vardık. Topuklu ayakkabılarımla sallanırken, tanıdık yüzler bulmak için kalabalığı tararken Bill'in koluna yapıştım. Sofistikelik, sanki şişelenmiş ve Chicago'nun seçkinlerine satılmış gibi lobiye kokulandırılıyordu. Şık giyimli kadınlar dikkatle kırmızı-

Halı kaplı basamaklar, gölgeli köşeler oluşturan özenli avizelerin altından geçerek.

"İşte oradalar," dedi Bill. Arkadan, 1.80'in sadece birkaç santim üzerinde olan en iyi iki arkadaşım neredeyse kız kardeş olabilirlerdi. Açık pembe bir elbise giymiş ve sivri topuklu ayakkabılarıyla dikkat çeken Gretchen etrafındaki gruba çılgınca işaretler yapıyordu. Uzun platin saçları her abartılı hareketinde kendine özgü bukleler halinde sallanıyordu.

Lucy onun yanında, Gretchen'in her hareketini tahmin ederek sallanan bacaklarından kaçtı. Kayık yakalı siyah bir elbise giymişti ve kısa kahverengi saçları mükemmel bir topuz yapılmıştı.

Erkek arkadaşı Andrew, bir kenarda durmuş, bir program hazırlıyordu. Bizi fark edince dişlerini göstererek sırttı ve bizi yanına çağırdı. "Kusura bakma Gretch," diye araya girdi. "Millet, bunlar Lucy'nin diğer en iyi arkadaşı Liv Germaine ve kocası Bill Wilson."

"Ne yani, şimdi de *diğer* en iyi arkadaş ben mi oldum?" Biriyle el sıkışırken şaka yaptım. "Onları sadece ben tanıştırdım, biliyorsun."

Lucy bana sarılmadan önce kocaman kahverengi gözleriyle bana baktı. "Bak, artık aynı boydayız," dedi, alışılmadık derecede yüksek ayakkabılarını göstererek.

"Bilmiyorum, karides," dedi Bill. "Liv'in senden hâlâ birkaç santim fazlası var." "Her neyse," diye araya girdi Gretchen sabırsızca, "uçak iniyor ve ben aceleyle

Trene zar zor yetişerek istasyona geldim. Saat sabahın biri olduğu ve on dört saattir yolculuk yaptığım için hemen sızıyorum. Uyandığımda, -ne deniyordu onlara- hostesler 'Şili'ye hoş geldiniz' diyor."

"Şili!" diye bağırdı kadınlardan biri.

"Yanlış trene bindim, tüm yolculuk boyunca uyudum ve kendimi Santiago'da buldum."

Herkes güldü. Hikâyeyi daha önce iki kez dinlemiş olmama rağmen kibarca ben de katıldım.

"Daha da kötüsü, dışarısı elli küsur dereceydi ve üzerimde şort ve atlet vardı."

Yanımdaki adam yüksek sesle kahkaha attı. Eşi olmadan tanıştırılan tek kişi oydu; Gretchen'in yemini atmıştı.

Işıklar titreştiğinde Lucy, "Sanırım zamanı geldi," dedi.

Koltuklarımıza doğru ilerlerken bekâr adam Gretchen'a yanaştı. "Ne iş yapıyorsun ki istediğin zaman Şili'ye gidebiliyorsun?"

"Eğlence PR'ı," dedi kirpiklerini kırıştırarak.

Bill aklımdan geçenleri okuyarak, "Kanca, misina ve platin," diye fısıldadı. Ben kıkırdayınca Gretchen döndü ve bize pis bir bakış fırlattı. "Uh oh, Windex çıldırmış," dedi şakacı bir gülümsemeyle. Gretchen'ın yüzü yumuşadı. Bill'in ona taktığı lakap hoşuna gitmişti. Onları tanıştırdığımda, Bill onun gözlerinin şimdiye kadar gördüğü en mavi gözler olduğunu söylemişti.

Oturduktan sonra, sadece benim duyabileceğim şekilde eğildi. "Odette ve Prens Siegfried'in hikâyesini biliyor musunuz?" Bana bir program uzattı. "*Kuşu Gölü*. Yanlış giden başka bir aşk hikayesi." Yüz ifadem karşısında güldü. "Herhalde ailemin beni gençken götürdüğünden hiç bahsetmedim. Bana kültür kazandıracak başka bir şey."

Işıklar söndü ve Bill arkasına yaslanıp rahatlamak için yer değiştirdi. Uzun bacakları önümüzdeki koltuğa birkaç kez çarptı ve koltuk sahibi dönüp kaşlarını kaldırdı. Kondüktör kollarını kaldırdığı anda bir kahkahayı bastırdım.

Çok geçmeden sahne beyaz tüller, sert kaslar ve güzel pembe terliklerle doldu. Ve doğal olmayan bir şekilde kıvrılan, kavislenen ve uzayan o pembe terliklere hiç dokunulmamış gibiydi. Dansçılardan müşterilere kadar baleyle ilgili her şey pürüzsüz ve lekesiz görünüyordu. Zarif hassasiyet bir şeydi, ama performansın kusursuzluğu karşısında şaşkına döndüm. Hayattaki her şey bu kadar temiz olmalı. Perde ara için kapandığında, kalabalıkla birlikte neşeyle alkışladım.

Lobiye döküldük, manevra yaparken gördüklerimizi heyecanla gözden geçirdik. Bill ve Andrew içecek almak için ayrılırken Gretchen, Lucy ve ben diğerlerinden ayrıldık ve insanlarla dolu bir odada birbirimize yakın durduk.

Yarı açık bir yer bulduğumuzda Lucy, "Annemin yedi yaşındayken baleyi bırakmama izin verdiğine inanamıyorum," dedi. "Bir yıldız olabilirdim."

"O kadar kolay olduğunu sanmıyorum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Profesyonel bir balerin olabilirdim." Gretchen ve ben onun bu samimi ifadesine güldük. "Peki, bana inanmayın," dedi. "Ben tuvalete gidiyorum."

"Ben de," diye mırıldandı Gretchen.

"Liv?" "Ben burada çocukları bekleyeceğim."

Bill'in herkesin üzerinde belirmesini beklediğim barı aramak için boynumu kalabalığın üzerine uzattım. Bakışlarım farklı insanlar üzerinde oyalanıyor, sert ve kasıtlı hareketlerinin zarafete nasıl karşı koyduğunu fark ediyordum.

sahnedeki dansçılarının. Bana sadece yabancı gibi değil, uzaylı gibi de görünüyorlardı. Ya da belki de ait olmayan bendim.

Ergenlik çağındayken annemle babamın aniden boşanmasından bu yana, tam olarak nerede olmam gerektiğini asla bulamamıştım. Büyük kalabalıklar bu güvensizliği artırıyor ve kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyordu. Bu benim talihsiz bir yeteneğimdi, etrafım arkadaşlarım ve ailemle çevrili olsa bile kalabalıkta kendimi olağanüstü derecede yalnız hissediyordum.

Odanın öbür ucunda bir adamın tanımadığım bir çift gözüyle karşılaşmadan saniyeler önce izlendiğim hissine kapıldım. Karanlıktılar, sanki beni tanımaya çalışıyormuş gibi bana doğru dikkatle bakıyorlardı. Etrafımdaki her şey yavaşladı ama kalp atışlarım hızla çarpmaya başladı.

Bakışlarımız olması gerekenden bir an daha uzun sürdü. Vücudum uğuldadı. Çarpan kalbim kulaklarımda yankılandı. Beni etkileyen onun muazzam, uzun gövdesi ya da karanlık yakışıklı yüzü değil, gözümü kırıştırsam bile kırılmayacak kadar güçlü bir çekimdi.

Bir kadın yanımdan geçerken omzuma çarptı. Tuttuğum nefesi dışarı verdim. Bill kalabalığın arasından geçerken el salladı.

Geriye dönüp baktığımda, adam gereğinden fazla yaklaşmıştı. Duruşundaki eğiklik samimi ve rahattı ama aramızdaki boşluk fiziksel olarak sıcaktı. Tenimin altındaki ateş. Kendime nefes almam gerektiğini hatırlattım.

Saçları simsiyahtı, kısa ve asi ama ellerimi gezdirebileceğim kadar uzundu. Güneşten bronzlaşmış teni açık havada geçirdiği zamanın doğal bir sonucu gibiydi. Mermerden oyulmuş güçlü yüz hatları uzun, göz kırpmayan kirpiklerle yumuşatılmıştı. İstemsizce, güzelliğinin büyüklüğü karşısında keskin bir nefes aldım.

Bir kadın sesi bilincimi yarıp geçti ve bana kontrolü yeniden ele alma fırsatı vererek döndü. Hızlı bir hareketle eğildim ve sesli bir şekilde nefes verdim. O sırada Bill ve Andrew oradaydı, ben kendimi vücutlarıyla korurken bana bir şarap kadehi ittiler.

"Kızlar nerede?" "Pinot

seviyorsun, değil mi?"

"Gösteri hakkında ne düşünüyorsun?"

Konuşma girişimim sadece bir
gürültüden ibaretti.

"Bunu ben alayım," dedi Gretchen, şarabın önünü keserek.

"Tuvalet kuyruğu fena değil, eğer gitmen gerekiyorsa," dedi Lucy. Koluma dokundu. "Liv, sen-"

"Sanırım tuvalete gideceğim," dedim geri çekilerek. Boğulacak kadar yoğun bir kalabalığın içinde debelenmek için döndüğümde onun şaşkın ifadesini ancak görebildim. Ya da o an öyle hissettim.

Neye benzediğini hatırlayamıyordum. Değiş tokuşumuz sadece bir andı, ama değişimi hissetmişim.

Sonra, sinemada otururken, daha önce pek fark etmediğim kadifemsi kırmızı koltuklar açıkta kalan tenime battı ve kontrolsüzce kaymama neden oldu. Çünkü her hareketsiz oturuşumda onun sıcaklığı beni yeniden sarıyordu. Ne kadar çabalasam da neye benzediğini hatırlayamıyordum. Sadece onu hissedebiliyordum.

Kendimi ikinci yarıya odaklanmaya zorladım. Büyüleyici Odette, hikayesi ortaya çıktıkça kalabalığı kederli bir şekilde büyüledi. Neden sahnelerin arasında beni izliyormuş gibi hissediyordum?

Lobiye döndüğümde, ipucu bulmak için kalabalığı taradım. İpuçları. O adam, kim olduğunu. Hem rahatladığım hem de hayal kırıklığına uğradığım için onu bir daha görmedim. Gece boyunca yemek yiyip içerken bu duyguyu unutmaya çalıştım.

Lincoln Park'taki dairemizin ağır kapısı arkamdan çarpmakla tehdit ediyordu ama son saniyede tokmağı yakaladım ve hafifçe kapattım. Esnedim, ceketimi astım ve ayakkabılarımdan kayarak çıktım. Ben postaları karıştırıp yarısını çöpe atarken Bill yan odadaki televizyonu açtı. Annesinin birkaç yıl önce bize hediye ettiği kahverengi polyester kanepede, onu boxerlarıyla, istemeye istemeye kaçırıldığı basketbol maçının tekrarlarını izlerken buldum.

Üç kadeh kırmızı şarap damarlarımda dolaşıyordu. Zümrüt rengi elbisemi kıvrımlı bir hareketle çıkardım ve yere bıraktım. Kafasını kaldırıp bakmayınca, kaykılıp kucağına yerleştim.

"Merhaba," dedim en boğuk sesimle. Ekranla benim aramda bakışırken eli saçının bir tutamını düzeltti. Dudaklarımı ıslattım ve onu dudaklarından öptüm. Aradan beri elektrikle uğulduyordum ve insan teması için sabırsızlanıyordum.

"Vay, vay," dedi ayrıldığımızda. "Neyin var senin?" "Geç oldu.

Beni yatağa götür."

Kaşları kalktı ve ağzı sanki görünmez bir iple bağlıymış gibi açıldı. İtiraz edecek gibi oldu ama sonra daha iyi düşününce rahatladı.

Alışılmadık zariflikte bir hareketle ayağa kalktı. Bedenimi onunkine sabitleyerek beni yatağa taşıdı. Üzerimde gezinirken parmak uçları uyluklarımın dış kısımlarını şefkatle okşadı.

"Kahretsin," dedim, tam da yüzü düşerken. Panik içinde doğruldum. "Prezervatif almayı unuttum."

"Sorun değil."

Kaşlarım çatıldı. "İyi değil. Doğum kontrol hapı kullanmadığım sürece olmaz." İçini çekti, sinirlenmişti. "Hadi ama, sadece bu seferlik."

"Hayır. Kondom kullanmama konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Mutfak çekmecesinde bir tane var," dedi gözlerini devirerek. Altından kayarak çıktım ve mutfığa doğru yürüdüm. Arka tarafta bir tane bulana kadar karmakarışık çekmeceyi karıştırdım. "Liv," diye seslendi sabırsızca.

Son kullanma tarihini kontrol ettim ve koşarak geri dönüp yatağa atladım. "Özür dilerim bebeğim, nerede kalmıştık?"

Uzun, telli kollarının üzerinde doğrulduğunda kaşlarının çatıklığı azaldı. Göğüs kaslarına dokundum, parmaklarımı yumuşak orta kısmına doğru gezdirirken tüylerim diken diken oldu.

"Vay, vay, Bayan Wilson," dedi. Bu isim bana hep Bill'in annesini hatırlatırdı ama yıllar boyunca yüzümü buruşturmamayı başarmıştım. Soyadımı resmi olarak değiştirmememin nedenlerinden biri olarak kaldı. "Ne kadar büyük yeşil gözlerin var," diye devam etti, dudaklarını elmacık kemiğimin hemen üzerine dokundurarak. "Ve ne kadar güzel sarı saçların var," diye ekledi alnımdaki bir tutamı fırçalayarak. Beklentiyle kalçalarını bana doğru bastırdı. Elimizi uzatıp dalgalı kahverengi saçlarında gezdirdim ve başımı yana eğdim.

"Sarışın değil, sade kahverengi," dedim dudak bükerek.

"Ne?" diye sordu sahte bir şaşkınlıkla. "Renk körü olmalısın. Orada bazı sarışın teller görüyorum."

"Sadece insanlara bir sarışınla evlendiğini söylemek istiyorsun."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim o zaman." Gülümsedi. Sevimli bir şekilde çarpık olan burnunu kırıştırdı. Bire birde kıldığını söylemeyi çok severdi ama gerçek şu ki doğuştan böyleydi.

Sütyenimi hızlıca çözdü ve her iki eliyle göğüslerimi nazikçe avuçladı. Parmakları uzundu. Tam olarak dolduramadım. Yaşam alanından

Odadaki televizyondan hararetli bir basketbol maçının eşsiz sesleri yükseliyordu.

Hareketler tanıdıktı. Dokunuşu zamanla daha belirgin, daha kendinden emin hale gelmişti. Ve genellikle beceriksiz olan doğası daha akıcı hale gelmişti. Kendini içime doğru iterken adımı inledi, kalçalarımı daha yakına çekti. Ben de onun hareketlerini yankıladım, uyarılmışlığım onun memnuniyetiyle birlikte artıyordu. Alnında boncuk boncuk terlerin oluşmasını izledim, yüzü zevkle buruştuğunda daha da belirginleşti. Beni bir daha öpmedi ama ben buna alışmıştım. Öpüşmek gençler içindi.

Yıkanmamış saçların ve taze terin tuzlu karışımıyla zenginleşen doğal kokusunu içime çektim; sevişirken her zaman daha keskin olurdu. İçimde bir sızı hissettim ve usulca iç çektim ama sonra geçti. Boşalması uzun sürmedi, seslenirken gözlerini sıkarak kapattı ve üzerime yığıldı.

Bir süre sonra kulağıma "Üzgünüm," diye nefes verdi. "İster misin-" "Sorun değil," diye onu rahatlattım, şaraptan aniden yorulmuştum. "Güzeldi."

Uykuya dalması iki dakikadan az sürüyordu; biliyordum çünkü beklerken sık sık saate bakıyordum. Kendimi onun pençelerinden kurtardım ve parmak uçlarımda odadan çıktım.

Daire karanlık ve durgun olduğunda ve yüzümü yıkadıktan sonra, yumuşak çarşaflara sarılmak için geri döndüm. Kıpırdandı ve bana doğru uzandı, ama ben ustalıkla ondan kaçtım. Cinsel ilişki sonrası sarılmanın rahatlığını bulmayı öğrenmek zorunda kalmıştım. Uyumak için kendimi zorlarken her zaman bacakları karıncalanan ve rahatsız edici bir şekilde terleyen ben olurdum.

Bir sancı. Seks rahat ve iyi olsa da, bir sancı pek bir şey sayılmazdı. Kocama bakmak için başımı yana yatırdım. Bir noktada o da benim orgazm olmamı en az benim kadar istiyordu ama bu ona veremediğim tek şeydi. Çok yaklaştığımız zamanlar olmuştu, yıldızlar ve vücut parçaları aynı hizaya gelmişti ve ben de buna karşılık olarak ürpermişim. Ama büyük final zamanı geldiğinde, baskı altında boyun eğdim.

Bill sadece onun olmadığı gerçeğiyle teselli bulmuştu. Ondan önce, çoğu üniversitede olmak üzere başka erkeklerle de birlikte olmuştum ama tüm çabalarıma rağmen henüz Nirvana'ya ulaşamamıştım. Yine de bununla teselli bulamıyordum. Bana göre bu benim ebedi kusurum ve bir eş olarak en büyük yetersizliğimdi. Eğer işler tam tersi olsaydı, Bill'i memnun edemediğim gerçeğiyle yaşayabilir miydim? Yine de mutluydum. Gerektiğinde kendimi tatmin etmek için başka yollarım vardı. Her şeye rağmen beni seven bir kocam vardı. Hayatım

iyi arkadaşlar, şarap ve seksle dolu bir gece kadar mükemmeldi. Yatağıma uzandım ve tavanı seyrederek uyumayı bekledim. Evet, mutluydum.

*Tamamlanmış, yasak aşk üçlemesine bugün birinci kitap **Come Undone** ile başlayın veya **Cityscape Serisi Komple Kutulu Seti** satın alın.*

OceanofPDF.com

TELİF HAKKI

Kapak Tasarımı © R.B.A. Designs
Kapak Fotoğrafi: Lauren Perry, Perrywinkle Photography

Something in the Way Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası kapsamında izin verilen durumlar haricinde, yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

 Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.